

ГЕОРГИ БОЖИЛОВ
ПРЕДСТАВЯ

КРЕПОСТТА ЕТЕРНУМУ

ДОСТИГА ДО ВАС
С БУКВИ, ЗВУК И КАРТИНА
ВЪВ ФОРМАТ
УСЕТ

Крепостта Етернуму

© Автор: Георги Божилов

© Корица и илюстрации: Георги Божилов

© Издател: Георги Божилов

София, 2024

ISBN: 978-619-92229-7-3

© Всички права запазени! Тази книга не може да се разпространява по какъвто и да е начин без съгласието на автора.

Пролог

И лист крехък да е... пак ще знае. Владее го изначало. Способен е да улавя импулсите, вродени къде ли не от природата, дори предадените чрез не напълно естественото.

Човекът също може да узнае. Да усети онуй нещо съкровено, което всеки има сам в себе си. Дали тук и сега или след още време, а може би пък вече е било в едно минало буйно, алтернативно... но усетът си живее.

Не е нужно този човек да бъде смел герой като онзи, който нейде там, в привидно идилични времена се луташе замислен, разкъсван от идеята за редното и нередното...

Не е нужно да бъде и като друг самоотвержен герой - онзи от полята... Бродещия из тревите, сред които нещо като че шепнеше по своя си начин, но той дали го улавяше съвсем съзнателно? Не един миг в живота си бе отделил на допира с чувственото, но как ли душата му възприемаше онзи накъсан, повтарящ се шум, не съвсем ясен и потенциално различен за възприятията на всеки един свидетел на тази сцена? И дали шепотът продължаваше да се чува и там, в гората, в която бродът на героя го отведе?

Шепотът от тайнствената сянка, която невидима го следваше нейде отдалеч. Да описвам този шум с обширни слова сега няма - но и един единствен отменат лист отговор базов ще даде.

Първа глава Equinotium

ероят от шепнещите треви... Той изглеждаше устремен.

Тих бе, но този му устрем можеше да се чуе, да се види - макар и през призмата на приглушените движения на едно мистично привидение. Премерената му и същевременно уверена походка; пъстрият леко притворен поглед изпод небрежно спуснатите му пред лицето тъмно руси коси; тънката бледо розова усмивка, подаваща се закачливо измежду брадата му - да, всичко подсказваше неговия стремеж. А способността на този привлекателен млад мъж тъй умело да се прокрадва измежду избуялата дива горска растителност, на моменти като че ли с не съвсем характерни за обикновения човек движения и нетипично бързи отнасяния от едно място на друго - те бяха обозрим знак, че той имаше някакъв опит. Голям, голям свръхестествен опит.

Установявайки с добре развитите си сетива приближаването на онова, което дебнеше тайно, мъжът тихо се качи на едно дърво. Сложи качулката на връшната си дреха така, че лицето му да се вижда само частично - без очите, единствено върха на носа и усмихнатите му устни, брадата. Пригответи лъкът и стрелата си с много внимание. Затаи дъх.

Отначало никой от онези в задаващата се лъскава колесница не разбра за присъствието му. Чак когато превозното средство стигна до кръстопътя, героят изневиделица изскочи от скривалището си и така изненада всички - тъй бързо и тъй пъргаво, че конете се стреснаха и спряха рязко, без дори да се е наложило някой да им го заповядва. А качулатия дори не се бе спуснал право насреща им - всъщност понастоящем местоположението на средно високото му, добре сложено тяло спрямо пътя бе под доста крив, но пък и предварително идеално

премерен, ъгъл. Защото целта на този тайнствен човек не бе да се срещне очи в очи с кочияша, нито пък с намиращия се в гръб зад него стража. А със седящият на най-удобната друга седалка в колесницата едър белообраз благородник - доста префърцунен на вид.

Насочвайки опънатия лък и стрелата към главата му, героят увеличи още повече усмивката си. Рече:

- ОК, другарчета, за да не губим твърде много време в излишни мелодрами... направо ще си ви изрецитирам набързо предварително заплануваното от моя забележителен ум! - пое си демонстративно въздух, прокашля се със същата театрална нотка, чак след това продължи с изразителен тон: – За днешната ни весела горска среща планът е вие тримцата просто да ме оставите да взема чувалчето с откраднатите от селяните парички, а аз... аз, с цялото си благородство на един очарователен тайнствен странник, да помилвам живота на баш шефчето!

Вцепенени от неочакваната му поява, но и подразнени от дръзките му, подигравателни слова, двамата мъже вътре в колесницата изцъклиха гневно погледите си. Благородникът, към когото в края на кратката реч се насочи погледа на непознатия, мигом мерна в дебелия тежка кесия до себе си и усети копнежа да я придърпа под мантията си, за да я прикрие, но заради страха да не получи стрела в главата така и не посмя дори да помръдне ръцете си. Стражата пък (привидно посмелия от двамата, каквато му беше и работата, все пак) понечи да извади меч а си, но тайнственият им нападател на мига го мерна зорко изпод качулката и още преди някой от намиращите се в колесницата да се е осъзнал, една стрела вече бе изстреляна по посока на същия този меч и забита с прецизна точност само на милиметри от острието му - и на милиметри от тялото на пресегналия се към него.

- Сори, бро, може би трябваше да предупредя, че и този номер няма да мине - изрече все така подсмехнат качулатия, гледайки с неприкрито приповдигнато настроение как този път и стражата замръзва категорично на мястото си. - Или тъй да ви

го кажа... задобрял съм си в някои техники благодарение на, повярвайте ми, доста повечко обучение от типичното в *този* свят. Затова ви уверявам, приятелчета, че резултатът в края на срещата ни чисто и просто е предопределен винаги да си бъде един и същ - чувалчето с жълтиците ще се намира в *моите* ръце, а вие ще си продължите по пътя си без това дете днес сте откъмнали от честните хора.

Каза всичко с изявена самоувереност, а после, без дори да си прави труда да насочва нова стрела към когото и да било, просто извади отнякъде свой собствен меч и направо наниза горната част на въпросната обемна кесия на него. Придърпа я към себе си и точно с това си действие най-накрая предизвика отдавна очаквания крясък на префърцунения разлютял се богаташ с накърнено его, който накрая все пак се осмели да му се опълчи поне с думи:

- Кой си ти и от къде се появи, мътните го взели!? И защо се правиш на друг!? Недей ме лъжи, разбойнико, защото добре виждам аз, не съм слепец - някакъв нов ще да си ти, не си онзи, най-прочуя бандит дете от сумати години напада кралството ни, а някои глупци даже го възхваляват... Не си...

- Не, друже, не съм... Не съм онзи, който вероятно наподобявам в тази наша си китна сценка наред горичката - прекъсна го с присмех нападателят - Ох, да му се не види... Твърде голямо е изкушението да изляза от сценария... Съжалявам, но не мога да се въздържа... *Трябва* да се направя на готин и да ви се разкрия подобащо!

Със същото самодоволно излъчване, с което бяха изпълнени и словата му, той свали качулката си - така, че другите трима мъже да могат да видят цялото му лице. Изпъчи се гордо, а в секундите, в които те го зяпаха, изглеждайки безмълвни и крайно объркани, той самият си позволи даже да им се поклони леко, шеговито.

- Приятно ми е да ви се представя! Аз съм Дан Ар! - изрече високо, после уточни със закачливо присвити устни - Но

не защото още съм луд по R-rated филмите, де¹ - измежду работните задължения тези времена нещо поотминаха дори и за мен, като че ли! Просто със същата тази буква започва и фамилиното име, което някога си мислех, че имам! - Още преди някой от другите да е съумял да му отвърне, той пак си пое въздух и допълни: - Добре де, не знам дали нещо не му куца на тоя псевдоним... може и да не звучи съвсем както подобава за внушителен герой като мен... Но знайте, че мисля усилено по въпроса! Жалко, че хора без спомени за мен, като *бъдещите вие*, не биха получили шанса да ми помогнат за решението!

Как се предполагаше, че тримата трябваше да разбират словата му - над това те нямаха време дори и да помислят, тъй като едва след миг, чрез един бърз майсторски отскок напред мъжът (когото към момента няма да наричаме с не съвсем категоричния му псевдоним, а с истинското му цяло име - Данаил) хвана с ръце главите на двамата в колесницата и леко ги заби една в друга. Стори го не защото жадуваше да прояви някакво насилие към тях, а защото именно чрез подобно движение му бе най-бързо и удобно да ги докосне и двамата едновременно и по този начин ефективно да ги обгърне със свръхсилата, която притежаваше. Сила, която мигом заличи спомените за него от съзнанията им и ги накара да припаднат - заради разтърсването на самите им съзнания, не на телата им.

Облещен и разтреперан, кочияшът видя случилото се и остана като вцепенен на мястото си. А Данаил, поглеждайки към него, въздъхна и изрече:

- Съжалявам, братле, знам че ти просто слугуваши, за да не те пратят на бесилото, но... не мисля, че ще е много добре да ви обърквам реда във вселената като ви оставям излишни спомени в главите!

Тъкмо щом кочияшът се накани да изкрещи за помощ, другият мъж докосна далеч по-внимателно и неговата ръка, също изменяйки образите в ума му и пращайки го в

---

¹ Дан Ар – от английски ‘Dan R’

безсъзнание със същата онази магия. После, след като го подпря назад така, че да не да падне докато спи, Данаил отиде и при конете. Те не изглеждаха толкова уплашени вече. Той ги погали по гривите и им каза:

- Считам, че поне на вас мога да ви имам пълно доверие да пазите тайната за мен и появата ми... Тъй де, не че не мога да използвам и върху животни силата, за която тези дни пак съм си понасъбрал енергия, но... нека не я хабим излишно.

Усмихна им се широко, намигна им закачливо, след което за един последен път на това място си пое дълбоко и ентузиазирано въздух. Отдръпна се рязко.

О не, не просто се отдръпна - пред погледите на впряга той се отгласна нейде назад и нагоре и... полетя. Към висините, сред прелестта на небосвода, целия облян от огнено червените лъчи на залязващото слънце... но и не само. Паранормалните сили, които този млад герой по рождение притежаваше в своя статут на човек, обвързан по специфичен внушителен начин с различни паралелни пространства, всъщност му позволяваха да превърне изживяването си в нещо много, много повече.

Да се изрази с думи това, което Данаил изпита в последвалите минути би било нечестно спрямо всеки четящ тези редове. Защото веднъж щом русолявия младеж се понесе волно из въздуха, той потъна в блаженството на буквалния си допир до различни желани от самия него светове и до мимолетни крайно детайлни нюанси от тяхното съществуване, които *той* харесваше, които запленаваха *него*. Съответно да се впуснем да описваме конкретно *неговите* предпочитания просто би представило единствено *неговата* гледна точка. А поначало представата на всеки един индивид за подобно изживяване би била уникална, величествено относителна, зависима само и единствено от *личните усещания*. От онези съкровени трепети, породени в открояващото се единствено по рода си персонално съзнание, чийто възприятия винаги биха били безумно различни от онези в открояващото се единствено по рода си персонално съзнание на другия...

Естествено, не всеки би разполагал с шанса да владее свръхсили като тези на младия ни герой - силите не просто да лети, а и да осъществява същевременен контакт с какви ли не паралелни вселени, да се къпе в тяхната дълбочина и безумна реалистичност. Но пък благодарение на гореспоменатите свои собствени неповторими възприятия и засилена доза въображение всички създания, разполагащи със своето си уникално развито съзнание със сигурност биха могли да потънат в индивидуалната си *представа* за изживяването на усукващия се измежду вълните на времето и пространството Данаил. Нужно би било просто да се потопят из комбинацията от свои мечтани места и вселени и усещанията за тях.

Получава се. Може и да не е още при първия опит, но рано или късно се получава.

На самия Данаил, разбира се, както най-вероятно вече се подразбира, този тип изживяване не му бе за първи път. Напротив, откакто преди повече от шест години той бе започнал да развива своите умения, младият мъж неведнъж се бе наслаждавал на такива моменти и на други коренно различни, принадлежащи към завидната гама на богатите му вродени възможности. И не бе никак изненадващо, че той, като един въпреки всичко *човек*, често проявяваше неутолимото желание да се откъсне от всичко друго и да се потопи в състояния от подобен характер - особено в моменти като настоящите, в които възтържествуваше заради някаква победа.

Ала след като си позволи известно време да плува из пластовете на своя собствен уникален свят измежду световите, мъжът все пак си припомни, че победата съвсем не беше негова. Той просто бе спомогнал за нея. Но *други* я заслужаваха. Затова в даден миг Данаил се върна пълноценно в същата тази реалност, в която неотдавна се бе развила сцената при колесницата и в която тялото му още се носеше магически из въздуха. Пое си от чистия въздух на тази красива дива средновековна местност и се огледа. Бързо издири посоката, в която трябва да се отнесе - стори го. Летя известно време, в което ловко се стареше да остава незабележим за хорските

очи - все още не му се искаше да се налага да хаби другата си особена паранормална сила да изменя спомени. Знаеше, че тази мощ щеше да му бъде нужна за други важни дела.

Вече се бе стъмнило, дори приближаваше полунощ, когато Данаил откри онова, което търсеше. Тайно и предпазливо се спусна към него - не много стар, но доста голям дъб в друга голяма гора. Пред дървото догаряха последните пламъчета на запален лагерен огън, около който лежаха няколко различни възрастни мъже и една също не много млада жена, всичките завити с обикновени селски одеала. Изглежда, че спяха дълбоко, затова летящият герой се постара да бъде възможно най-тих и внимателен около тях. Някои от въпросните имаха изострен слух и дори най-лекият погрешен негов контакт с нещо наоколо можеше да ги разбуди.

Отиде при онзи, който бе седнал в удобно на вид вдлъбнато пространство сред ствола на самото дърво, а тилът си бе опрял на един от издадените му нагоре дебели клони. Беше облечен с подобни дрехи като тези на Данаил, а и качулката бе спусната пред очите му и ги прикриваше по същия начин, по който сходната такава на другия ни герой бе прикривала пъстрия му поглед, когато по-рано днес бе изскочил пред колесницата. Няколко мига носещият се из въздуха мъж просто наблюдава спящия зорко, с някакво неприкрито възхищение. Сетне се протегна тъй умело, че дори и сянката му не надвисна върху него или някъде пред него. Окачи чувалчето с жълтиците да виси на една клонка заедно с прикачена бележка, на която предварително се бе опитал на познат му стар език да напише без грешка: *'За хората от селото отвъд планината'*. После се отдръпна от дървото, пое си въздух и пак се понесе нанякъде.

Данаил се възвиси над смрачения нощен лес, но този път полета му не се оказа дълъг. Още щом достигна до един хълм в североизточния край на гористата местност, младежът се снижи натам и скоро ходилата на обувките му стъпиха сред утъпканите тревни.

Героят отиде до скалистия ръб. Седна на него и се загледа в хоризонта с въздишка. Застина.

Сам не усети колко време бе седял така – вторачен в една точка на изток, сякаш в очакване на изгрева. И наистина очакваше изгрева. Знаеше, че това циклично събитие щеше да се случи след цели няколко часа, но не му се искаше да изпусне дори и миг от неговата царственост - изпитваше жизненоважната нужда да улови всеки един компонент от началото и на този нов ден. Начало, изобразено сред небесата чрез похвата на една както винаги поразително въздействаща природна картина, силно наподобяваща и другата инак напълно контрастната такава - тази на залеза.

Да... залеза... Онова, което само по себе си пораждаше у Данаил неповторими дълбоки чувства. Не съвсем щастливи, но во веки незабравими. Нелогично тържествена, опияняваща меланхолия, може би донякъде обясняваща и защо мъжа усещаше изгрева като един вид антипод и на неговото собствено състояние. Изгрева - символ на светлия път из обещаващите безкрайни възможности на световете. Символ на онова, което е писано да бъде ново, велико... съществуващо, живо и неизменно ценно.

Както отбелязахме, в тази своя отнесеност из дебрите на метафизичното Данаил дори не отчиташе времето, което минаваше около него - той просто си седеше спокойно, поемаше си тихо въздух и чакаше вгълбено появата на първия лъч на слънцето иззад хълмовете, докато същевременно какви ли не други мисли и планове преминаваха галантно през плетеницата на все пак доста подреденото му съзнание. Затова и се сепна, когато ненадейно чу зад себе си стъпки, идващи от гората. Рязко излезе от унеса си и мигом се извърна назад, а същевременно и краката му се оттласнаха някъде нагоре. Възвиси се над тревите.

Очакваше да види из сенките на първите горски дървета някой враг или пък диво животно - имаше опит с такива засади. Затова получи неочаквана изненада, когато съзря зад себе си

човек, който не бе очаквал. Бе мъжът от дървото - онзи, на когото бе оставил кесията с монетите.

И двамата се бяха ококорили, но стъпилия на земята, въпреки предполагаемо по-изуменото си състояние да наблюдава реален летящ човек, не изрази изненадата си чак толкова ярко. Напротив - погледът му бе по-скоро някак отпаднал, болнав. Съвсем лека усмивка се появи измежду бръчките на лицето му щом той промълви:

- Моля ти се, чудати момко... Стар съм, болен съм... не ме карай да стоя прав още дълго, за да ти давам обяснения. Би трябвало и сам да си знаеш защо останах тъй удивен когато преди малко се разбудих и те видях. И защо реших тайно да те последвам, завладян от неустойимо любопитство за теб и същността ти.

Данаил запремигва. Не знаеше какво да каже. Мълчанието му продължи няколко секунди, после той кимна. Отново стъпи на земята и чак тогава попита тихо:

- Любопитен сте, но не изглежда да сте твърде изненадан от... мен и способностите ми.

Другият мъж се опита да се подсмихне дори по-широко. Поклати глава и рече:

- Виждал съм повече, отколкото може би си мислиш. А и откакто в изминалите дни аз и свитата ми получаваме солидна подкрепа от теб, докато болестта пречи на самия мен да се боря за клетите бедни хорица... нещо тайничко ми подсказваше, че ще да иде реч за някой доста необикновен благодетел. Е, вярно, че се оказваш даже по-необикновен от очакваното, де...

Тук се спря и се прокашля тежко. А Данаил го съжали и пристъпи към него. Хвана го под ръката и му помогна да отидат заедно до ръба на скалата. Седнаха на нея и чак там разговорът им продължи.

- Въпреки любопитството си не биваше да се разхождате чак до тук.

- И да пропусна да си разменя няколко думи с вълшебния ни таен помощник? - ухили се и махна с ръка

възрастния. - Бих дал и сетния си дъх за такава чудна възможност.

- Е... това, че бихте го направили не значи, че е нужно - подчерта Данаил и го потупа леко по гърба. - Вие и вашият живец сте важни не само за тези, които са ви близки, а и за онези, за чието благо винаги сте се борили с цената на всичко.

- Но времето си е време... а при мен то е отлетяло почти безвъзвратно... - каза другият и пак се прокашля.

- Сам го казахте - почти. Но тази дума може да означава много, много години и още много, много подвизи. Просто трябва да оздравеете.

- Може, синко, може... Откъде пък да знам - може и да си прав? Все пак *ти* си вълшебното чудо.

- Не съм вълшебно чудо - поклати глава Данаил. - Е, да, от дадени ъгли може и така да се гледа на мен, или поне от някои... но и аз съм си просто човек. Странник, обикалящ на дълж и на шир и чертаещ съдбата си по... различен от повечето други хора начин.

Възрастният се наклони да отговори, но пак се прокашля силно - този път по-силно от предните. Данаил се притесни.

- Може би трябва да ви заведе в селото, да ви прегледат.

- Прегледаха ме вече, прегледаха ме... - пак махна с ръка другият мъж. - И то някои от най-добрите - даже за краля работят и си рискуват главата като поддържат жив един от най-големите бунтовници. Но го правят, защото и те са хора с душа и знаят що е правдата. Както и да е. Тъй или иначе тая моя кашлица не е съвсем от болестта. Казват ми, че като спя, почти не кашлям. Нещо друго има понякога, усещам.

- Психика, вероятно - изрече тихо Данаил, но бързо се сепна щом видя ококорения поглед на другия човек. - Но въпросната дума всъщност може би не ви е съвсем позната, или поне не в тази си форма...

Почуди се дали с приказките си не бе издал твърде много, но после се замисли, че какво толкова по-невероятно можеше да издаде повече пред човека, който вече го бе видял

да лети... И който и сега го гледаше вторачено, със същия интерес.

- Ти съвсем не си от тук, личи си ти. Защо не ми кажеш вече, момко, от къде идеш? Къде е родния ти дом?

Данаил въздъхна. Отново се загледа в хоризонта.

- Не знам дали бих могъл да ви го опиша така, че да се разбере като хората. Не само защото мястото, за което до едно време си бях вярвал, че е мой дом, не се намира в съвсем същото *пространство*, в което сме аз и вие сега... А и защото, както вече ви подсказах, още от самото начало на съществуването ми всичко е доста объркано и невинаги е било такова, каквото е изглеждало. Успях да ви объркам, нали?

Засмя се. И другия мъж се подсмихна леко, после пак се прокашля и рече:

- Донякъде. Но ти казах вече - и аз съм виждал доста неща. И доста интересни хора, макар и не същите като теб. Но знаеш ли, синко, повечето от добряците сред тях, какъвто си и ти, си имаха някакъв дом. Но не дом, в който просто да отидат и да запалят камината, ако ме разбираш.

- Разбирам ви. И там, от където идвам, този възглед е често срещан - въздъхна Данаил. - За домът, който е *в сърцето*. Чрез хората, които пазим *там*.

- Ти имаш такива... Видно е, мисля... - прецени го с поглед по-възрастния.

Данаил се почуди дали да отговори - знаеше, че не беше длъжен да го прави, не се изискваше от него. Но да поговори с някои за всичко това на глас за първи път от години може би се усещаше като някаква необходимост.

- Да... имам... - устните му потрепнаха като отрони тези думи, но още повече следващите: - Моят... брат.

Все повече се вълнуваше - личеше си по всяка жила от някак превъзбуденото му тяло. Спомени, до този момент поддържани в съзнанието му по привидно стабилен начин, сега вече бушуваха у него по друг - защото бе заговорил на глас за тях, и то пред още един човек.

- Разбира се, има и други важни за мен хора... - побърза да уточни. - Но брат ми... той... той е нещо *твърде* специално... Връзката, която с него имаме още от раждането ни - ние сме близнаци - тя е... неповторима, смея да твърдя.

- Но въпреки това нещо ви е раздалечило?

- Не нещо... а *някой*... - прошепна младият мъж и преглътна тежестта на гърлото си. Тежестта от наплива от спомените, които накрая го подтикнаха да отрони и тази една едничка пояснителна, разкриваща дума: - Аз.

Възрастният притвори леко очи и няколко секунди наблюдава мълчаливо младежът в това му разчувствано състояние - все тъй втренчено, изучаващо. Чудеше се дали бе приемливо да задълбава повече - виждаше, че на Данаил вече му бе трудно, а и историята наистина ставаше твърде оплетена. Но така или иначе не болनावия мъж изрече следващите думи, а самия Данаил, сменяйки темата, поне засега:

- Но... както и да е. Казах ви, че ще ви объркам с приказките си. По-добре да се върнем към вас. Към вас и здравето ви. Какво мислят лечителите?

- Абе... доста работи мислят - другият отново махна с ръка. - Но и те като теб твърдят, че има надежда.

- Това е хубаво. Заслужавате да живеете още много лета, в които с пословичните си благородство и жертвоготовност да създавате нови и нови легенди за себе си.

- Ти си доста по-запознат с мен, отколкото другите странници, струва ми се? - отново го прецени с поглед възрастният.

- Ами... да речем, че съм наясно какъв символ на справедливостта сте - каза подсмихнат Данаил. - Вдъхновяващ пример за поколения борци за доброто.

- Брей... бих могъл само да се радвам, момко, ако борбата ми и словата ми са се прочули и в твоят далечен край, в който си израсъл. Но ти така и не ми издаваш как се казва той. Да, знам, че е объркано... но можеш да ми кажеш.

- Опасявам се, че може да ви заблудя ако просто изрека името на онова късче от света, затова няма да го сторя. Но ще

ви кажа, че то е много, много далеч. И е велика страна, която въпреки всичко чувствам като своя родина.

- Хм... сецам се за някои велики местности... За велики кралства, царства...

- Може и да не сте съвсем далеч ако и това въпросно царство се върти в представите ви. Но и ще бъдете далеч... защото, както ви казах... *сложно е*. Аз просто не съм от *тук*.

- Но твоя край е велик и прославен, казваш?

- Да, много.

- Може би най-великия и прославен за този свят, от където идеш? Или поне за твоето време?

Данаил се замисли. Направи една накривена физиономия с уста и отговори:

- Относително е. За мен родината ми - макар и реално да не произхождам и да не съм буквално *роден* в нея - винаги е криела у себе си могъщо тайнство, което неведнъж я е откроявало дори когато не е изглеждало да е била толкова мощна, колкото другите. В последните години е от силна - по-силна, да. Отново е сред най-великите - несъмнено. Но има и по-влиятелни от днешна гледна точка. Съответно да ги наречем и 'по-велики', поне понастоящем. Друг е въпроса кой измежду тях е баш лидера.

- И там е объркано, казваш?

- Със сигурност. Вечната борба между Изтока и Запада.

- О, това вече си ми е познато...

- Знам. Познато ви е... но и не съвсем - опита се да изрече деликатно последното, за да не прозвучи като обида.

- Защо?

- Защото, разбирате ли... в моя свят Изтока и Запада на Земята са дори още по-обширно понятие - този път отклони повечко погледа си от чакания изгрев на изток, за да погледне към това, което можеше да види от запада иззад короните на дърветата от гората. - Защото, както в едната посока земите продължават ли, продължават да се ширят... така и в противоположната такава светът съществува дори и далеч отвъд онзи океан, които тук се счита за Предела.

- Хм... знаеш ли, винаги съм си го мислел, че е така - прошепна другият мъж. - И може би винаги съм копнял някой ден да направя своето откритие там, но борбата по вече познатите ни земи никога не ми е давала нужната възможност. Но, казваш, значи, че и отвъд Безкрайното море има земна шир? И че тя е била сред най-великите в твоя свят?

- Да. Беше... и може би още е, не съм сигурен. Нещата са си... относителни.

- Относителни?

- Не съвсем категорично ясни - поясни Данаил. - Величието си е величие - то е неопровержимо, макар и често да е проправено чрез ненужно пролята кръв, което съответно го прави и грозно. Оставената следа от създаденото все пак е ясно забележима - и в добри, и в лоши аспекти. Но на даден етап дори и само наложителността от смяна на системата на управление на дадено величие може не по-малко ясно да подсказе... за съществуващите слабости зад стабилната на вид предишна фасада.

- Какво се е променило в това кралство, за което иде реч? И може ли подобна промяна да помогне и на моето, което от край време се нуждае някой да се разправи с разяждащото го отвътре? Тъй де... отминаха се вече времената, в които славен владетел сбираше свитата си на кръгла маса и решенията им служеха за благо на народа...

- Ами... нека не ви обърквам още повече като отговарям подробно - отвърна подсмехнат другия мъж, същевременно асимилиращ самото изказване на стареца. - Но ще ви кажа, че има ли желание - има и начин. Истината понякога е някъде по средата – даже в повечето случаи е там – а човек, стига наистина да иска да се докосне до нея, може да го стори, пък макар и със закъснение. И, както преди години за пореден път в историята на света се видя и там, от където идвам аз, и по-конкретно в... да го наречем *кралството*, за което ви говоря и в което по едно време всъщност бях получил шанса да живея трайно с близките си, макар и да го отхвърлих - това би предотвратило чутовен колапс, който би се отразил на целия

свят. В конкретния обсъждан случай - колапс, до голяма степен провокиран, разбира се, от силата и конкуренцията на вече споменатата вечна друга страна на бойното поле...

- Изтокът - дори не се наложи младежът наново да изрича думата, защото другият мъж го стори първи. Не разбираше всичките думи и термини, които непознатия млад герой изричаше откакто си приказваха, но уловяше основното от думите му, което бе необходимо и което очевидно имаше много по-общо и със света, в който двамата се намираха сега.

Данаил кимна. Отново отпрати своя леко притворен, премрежен поглед към хоризонта пред себе си. Този път - докоснат и от други чувства.

След кратко мълчание другият мъж го изненада:

- И на мен изтокът ми е познат, знаеш ли? Поне този изток тук, в моя свят.

- Така ли?

- Да. Донякъде, де. Имах нявга стар другар, който идеше от там - опита се да ме поведе и мен по пътя си. Аз тръгнах по едно време с него, опознах това-онова, но така и не стигнах до края - защото не спирах да мисля за моето си, за родното. За този край тук, в който хората знаят, че могат да разчитат на мен. Той ме разбра. Тъжно му бе, че няма да съм с него в мисията му, но ме разбра.

- А каква беше мисията му? - попита с интерес Данаил.

- Тя беше... разчертана... Ама наистина начертана... - отвърна другия и като отново се прокашля леко, изведнъж запремигва и започна да рови по джобовете си. - И знаеш ли, че може би имаш късмет, момко - имаш късмет, че май последно някъде по точно тия дрехи бях оставил онзи същия чертеж, онази същата негова карта, която обичам да нося със себе си, за да ми напомня за приключението дете винаги ме очаква някъде там, на изток. А да, ето я... Наистина имаш късмет - ще можеш да я видиш, да ти я разясня хубавко, стига да ти е интересно...

Късче стара пожълтяла хартия, пергамент - това разгърна възрастният мъж пред погледа на по-младия. А

последвалите му слова, придружени от поредното прокашляне, бяха завладяващо интригуващи:

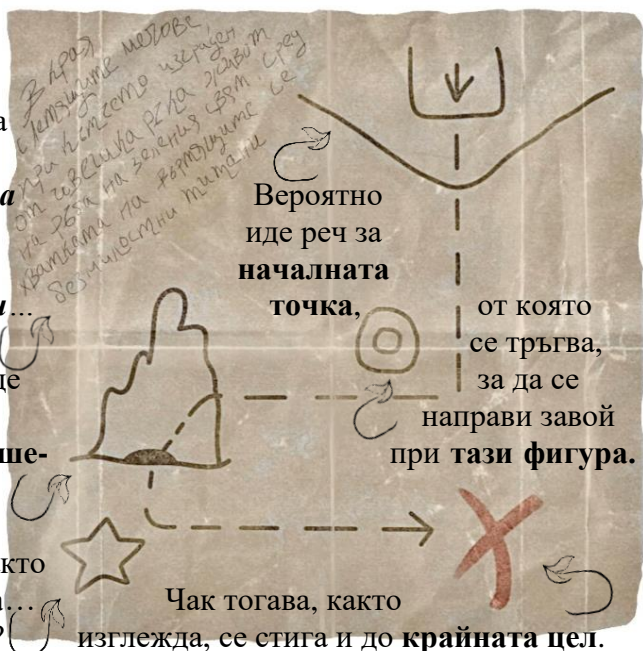
- Виждаш ли, синко... Това е карта. Като онези на съкровищата. Добре начертана, ясна. Голямата загадка за мен и моя стар другар бе друга - къде *точно* е мястото, на което започва тя. Или къде трябва ние да започнем да я следваме. Светът е голям - ти сам го каза. А ние с моят приятел нямахме цялото нужно време, за да можем да проучим всяко едно кътче от него и да разберем това изначално нещо - *от къде да започнем*. Не зная аз дали той е успял да го открие след като реших да го оставя там по пътя му, за да се върна към своя. Но откакто с него се разделихме животът не ни е срещал пак - аз се върнах тук, на запад, а той продължи там, на изток... - посочи хоризонта и точно тук се прокашля - Беше много уверен, че ще намери туй що търси. А за неговото местоположение знаеше само ето тези думички, дето са написани тук, горе...

Започна разяснението като първо посочи с пръст единствения текст, намиращ се на късчето пергамент:

- Говори се за **край с летящи мечове**, за **кътче изграден от човешка ръка живот**, за **въртящи се безмитни титани**...

А после, след още път – при това **скалистото възвишение с проход**...

... и при тази, както изглежда, **звезда**... може би морска?

Подробно, изчерпателно. Но все така - с неясна локация.
С неясна крайна цел.

- Някога обмисляли ли сте да се върнете към това неизживяно приключение? - попита видимо заинтригуваният Данаил.

- Имало и такива дни, да. Но нещо винаги ме е задържало тук... и не считам, че ще е другояче в дните, които са ми останали на тази земя. Дори и тези дни да се превърнат в години. Мястото ми просто... не е там - възрастният рече това, сетне си пои въздух и, наблюдавайки известно време разчертаното на картата, стори нещо неочаквано. Подаде късчето пергамент на Данаил. - Но виж, други хора вероятно ще намерите своето място там. Други, чийто приключения видно се разпростират далеч отвъд тези земи, из които се намираме сега аз и ти.

Младежът отвори широко очи и отвори уста в изненада. Картата и прикритата зад нея мистерия несъмнено бяха погъделичкали душата му на търсач на силни усещания - още докато бе слушал разяснителните слова на другия той бе усещал онзи неустоим порив на желание да ги разгадае докрай. Не бе никак изненадващо - Данаил обичаше вълнуващите приключения, от край време копнежа за такива кипеше у него. Така и се бе озовал тук, все пак.

Но съществуваше и колебание.

- Вие... ми давате картата? - изрече той, поемайки в едната си ръка късчето древна хартия. - Но това... е мисията на вас и вашия приятел...

- Тя отдавна е само негова мисия - каквато беше и преди аз да се включа временно в нея. Но, казах ти момко, други земи си ме влекат мен. Докато ти... ти си онзи друг странстващ приключенец, от когото и приятеля ви се нуждаеше нявга. Не знам до къде са стигнали неговите търсения, но зная, че и за теб едно такова изпитание ще бъде вълнуващо сладко. Виждам го в лицето ти докато гледаш към картата, чуден страннико. Тя вече е повече твоя, отколкото някога е била моя.

Данаил остана вторачен още известно време в пергамента, а с всеки следващ миг сякаш увереността му ставаше по-голяма. И по-голяма.

Да, това несъмнено щеше да е много вълнуващо. Макар и не задължително *сладко* - най-малкото защото ако някои теории се окажеха верни, на мъжът може би щеше да му се наложи да изследва *солени* морски води. Или пък океански?

- Благодаря - изказа той признателността си към по-възрастния герой, като междувременно сгъна картата, предадена му от него, и я прибра на сигурно във вътрешен джоб на горницето си. - При първа възможност ще проуча каквото мога. Но преди това искам...

Не бе съвсем сигурен как да довърши изречението - само се загледа за сетен път в хоризонта на изток. Не знаеше колко точно време оставаше до изгрева, но не му се искаше другия мъж да го сметне за дори още по-странен задето от толкова рано през нощта очакваше появата на слънцето и не желаше да я пропусне дори и за миг.

За радост по-възрастния го разбираше повече, отколкото той предполагаше. И всъщност дори знаеше *повече от самия него*, както скоро стана ясно и на самия Данаил.

- Чакаш равноденствието, нали?

Младежът запремигва.

- Сега ли трябва да е? Съжалявам, не бях проучил. Всъщност просто чакам... изгрева. Мислейки го просто за поредния такъв.

- Важен е за теб по някакъв начин, нали? Виждам, виждам... Не просто искаш да го видиш.... Нужно ти е... да го *усетиш* по твой си начин...

Бе толкова проникателен. Тъй мъдър. Дали заради опита в напредналата си възраст или защото вероятно някои чувства като тези на Данаил понякога просто си бяха твърде очевидни и се забелязваха дори и само от улавянето на онези тъй неподправени проблясъци в очите му.... това всъщност не бе важно. Защото този на практика непознат бе разбрал онова,

което тайствения му помощник по принцип прикриваше умело.

- Нямам какво да добавя - прошепна Данаил, отправяйки погледа си пак в същата далечна посока, в която можеше да се закълне, че сякаш бе станало малко по-светло откакто със старецът разговаряха. - Изгревът... той... наистина е важен за мен...

Върна погледа си към мъжът до себе си. Усмихна му се леко, едвам забележимо, но пък благо. Поясни достатъчно пред по-възрастния дори и само като просто добави:

- Заради... *дома*.

Да, другият несъмнено бе разбрал - затова и му отвърна с далеч по-забележима усмивка. Но и с неочаквана препоръка:

- Щом е тъй... не бива да изпуснеш и миг от това идно равноденствие. А за да бъде то съзерцано в този свой идеален цялостен вид... със свитата ми сме се погрижили да се знае точното място, от където ще се появи слънцето - Докато Данаил го гледаше развълнуван, но и любопитен, той му посочи една конкретна точка от отсречно възвишение и поясни - Виждаш ли онези две раздалечени дървета? Онези два млади бука. Ние ги посадихме и отгледахме. Тепърва има да растат, но винаги... винаги ще си бъдат на това конкретно място. Идеално пресметнатото от нас място... на равноденствието.

- О... значи... просто трябва да гледам *точно натам* и...

- И няма да пропуснеш и трепет от *усета за дома си* - увери го старецът.

Данаил бе удивен. Удивен и безумно признателен - не само за възможността да проследи с идеална точност идното равноденствие или защото само преди минути другият мъж му беше дал (направо му бе подарил) идея за ново потенциално вълнуващо изживяване. А и защото самото присъствие на точно този човек тук, до него, бе нещо запомнящо се. Този герой-легенда, до чийто респектиращ реално съществуващ образ младежът сега можеше да се докосне и от когото можеше да попие знания... Този митологичен символ на правдата, който бе способен да подпомогне с нова енергия и неговия

собствен борбен дух, носещ се със сходна цел из инак несигурната плетеница на световете...

Данаил беше безкрайно благодарен, че получаваше възможността не просто да го види и да спомогне завета му, а и да разговаря с този забележителен човек. Беше благодарен, че се е озовал в точно тази паралелна вселена, в която обстоятелствата се бяха стекли така, че да е възможно този вече възрастен герой не просто да го изслуша, а и да го *разбере* - на моменти дори без думи. Нещо, на което малцина бяха способни.

Колко ли бе мислил над своите признателност и възхищение в следващите минути, Данаил и този път не можеше да прецени. Но пък бе въодушевен от факта, че когато скоро наоколо вече осезаемо започваше да се развиделява, той и неговият нов ценен приятел и вдъхновител все още се намираха там, при ръба на скалата, и наблюдаваха заедно равноденствието със затаен дъх. И благодарение на запомнящото се ползотворно време, прекарано тук в неговата компания, усещането на младия герой за важната лична символика на изгрева отново се бе потвърдила неопровержимо.

Втора глава

Който търси, намира

Издирването на нещо добре скрито често представлява твърде голямо изпитание дори и за разполагащите с начертана карта. За жителите на свят като Земния Средновековен разгадаването на тайна с подобни пропорции обикновено отнема много повече от дни, седмици, години... Понякога е нужен цял живот, за да се достигне до заветната цел... а понякога дори и един такъв не стига.

За радост, на Данаил му бяха достатъчни само няколко часа, за да се справи със своята нова мисия от подобен тип - с изявената помощ, разбира се, на качествения интернет и на модерните технологии от неговия си свят в двадесет и първи век.

Именно в своя свят той бе прекарал голяма част от деня, родил се заедно с вече описания изгрев - пред триизмерния екран на суперкомпютър и в компанията на някоя и друга освежаваща напитка. А после, вече издирил и навързал необходимото, младежът с въодушевление се бе върнал обратно в другия вариант на Земята - но не и без преди това да се е снабдил с някои нужни неща.

И ето го сега отново там, в онази друга версия на родната му планета, но този път на коренно различното място, до което го бяха довели търсенията му - и то в компанията на спокойната приятно прохладна нощ, изместила деня. Ставаше въпрос за стар кей, издаден над морската шир (или както също би могло да се нарече в точно тази точка от света - над *океанската шир*). На брега зад героя имаше няколко порутени дървени постройки - видимо изоставени - а зад самите тях се ширеше гористо възвишение.

Но сега ще наложим основен акцент върху точно онова място, на което стоеше самия Данаил. Изправен, облечен от горе до долу в прилепнал по атлетичното му тяло водолазен костюм от ново поколение, той държеше с двете си ръце

картата, която достолепния възрастен мъж от западните земи му бе дал. Леко притвореният втрещен поглед на младежа, подаващ се измежду спуснатите му коси, се премятеше между две конкретни точки - най-горния край на изображението на късчето пергамент и онова, което се намираше под краката му. Като 'под краката му' не означаваше само кея, ами и обширната, триъгълна скала, върху която същия той бе изграден и която дори сега, въпреки тъмнината, се забелязваше леко нейде там, изпод водите.

Погледнати отгоре двете изглеждаха съвсем като елементите на картата, обозначаващи началото на пътя към тайнственото скрито нещо, каквото и да бе то. Разбира се, Данаил не бе достигнал до заключението, че е открил правилното местоположение само на база визуалното съответствие между кея и скалата. Проучването на героя във втората половина на двадесет и първи век му бе дала и други нужни жокери.

Гористата местност и изоставеното към днешна дата селище отговаряха на описанието за *'кътчето изграден от човешка ръка живот на ръба на зеления свят'*. А често бушуващите водовъртежи в близост до бреговете, с които този край от векове бе известен, най-вероятно се явяваха метафорично олицетворение на *'въртящите се невидими титани'*. Но може би най-отличителната връзка на тази локация с намиращото се върху парчето пергамент бяха *'летящите мечове'*. Легенда, просъществувала чак до двадесет и първи век говореше, че именно над обширната планинска местност недалеч оттук някога от небето се били спуснали пет меча - което, разбира се, според вярванията се бе приело за божествен знак.

Не, съмнение нямаше - *това* бе мястото от картата. Тук, в този внушителен източен свят, изпълнен с вълнуващи тайнства. Свят, към който през годините и самият Данаил неведнъж се бе чувствал малко или много привлечен, но почти никога не го бе посещавал.

Древна Япония.

- Сега остава да разберем дали не съм бил изпреварен... - мъжът, уверен в откритието си, тихо промърмори сам на себе си тези думи, после си пое дълбоко въздух. А запас от въздух несъмнено щеше да му е необходим в идните минути - по същата причина той погледна и към шлемът-скафандър, който се подаваше от големия отворен сак встрани на краката му. - Но преди това да се опитам все пак да избегна водовъртежите и да оцелея докато се мъча да плувам с неудобен водолазен костюм. Ех, жалко, че този е от световите, в които не мога да дишам под вода...

Въздъхна, поклати глава и се приведе към шлема. Взе го и си го сложи внимателно, прикрепяйки го плътно към останалата част от облеклото и оборудването си. Сетне извади от чантата и специален плик, който на базата на вакуума можеше да предпази и картата под водата. Пъхна я вътре, затвори плика и пак си пое въздух - макар и да знаеше, че отсега нататък щеше да е добре да си го пести.

Натисна едно бутонче на скафандъра и така активира вграденото в целия костюм бледо, но достатъчно силно осветление, с което той щеше да е способен да си гледа пътя. Мерна за един последен път рисунката на късчето пергамент в ръката си, след това отново се втренчи в издаденият масивен каменен къс дълбоко под кея... и се гмурна.

Отблизо триъгълната скала бе още по-голяма и внушителна. Подводна растителност от разнороден тип я обграждаше от всички страни, а докосването от лунните лъчи създаваха визуалната илюзия за проблясъци. Сходен ефект се наблюдаваше на някои места и по-навътре в океана, накъдето Данаил заплува.

Мъжът се опитваше да не се отклонява твърде много от правата линия спрямо кея, която му се налагаше да следва, поне според начертаното на картата - макар и да не можеше да бъде напълно сигурен дали точно такава бе идеята на зададеният маршрут на рисунката. За ориентир му служеше образът на самата скала зад него, към която той често се извърщаше леко

през рамо, за да си направи преценка за ъгъла спрямо нея, в който се намираше.

Уви, когато на даден етап скалата се загуби нейде там далеч из тъмнината зад гърба на Данаил, той бе принуден да продължи напред ‘на сляпо’ - и определено този бе моментът, в който героят се замисли дали нямаше да е по-добре да се бе захванал с новото си приключение в *светлите* часове на денонощието. Но мислите му бързо се върнаха към самото вече започнато начинание, когато ненадейно пред шарещия му поглед се появи... следващият ориентир. *Фигурата* от картата.

Беше огромно и навярно доста тежко каменно тяло, отчасти кръгло. Нямаше как да остане незабелязано дори и в тъмни часове като тези. На пръв поглед изглеждаше като изработено от човек колело за някаква гигантска машинария, но Данаил бързо установи, че може би ставаше въпрос за естествено образувание, колкото е невероятно да звучеше това за нещо тъй добре оформено на вид. Но природата винаги си знаеше работата – а Данаил, благодарение на някое и друго научнопопулярно предаване и статия, бе предварително информиран, че именно из този район бе напълно възможно да съществуват подобни естествени подводни фигури.

Така или иначе мъжът не мислеше да се съсредоточава върху полукръглия камък, тъй като целта му из дълбините беше друга. Затова още щом го подмина героят сви в свое дясно, отново опитвайки се да спази приблизителен прав ъгъл. Този път не му се наложи сам да си създава ориентир *зад* себе си, защото обектът от следващата рисунка на картата съвсем скоро се появи *пред* него - подводното скалисто възвишение. То не само че беше голямо и привличащо погледа, ами и чисто визуално наподобяваше точно онова от късчета пергамент, което Данаил и сега още държеше в едната си ръка - като изключим, разбира се, някои неминуеми разрушения по него, нанесени от стихията на времето.

Но може би не само на времето - това плуващият герой си припомни с известен смут още докато се приближаваше към издадените скали и изведнъж усети известно вълнение сред

водите. Не след дълго съзря и източника - нейде иззад възвишението се забелязваше нещо обезпокоително, което мъжът се бе надявал да избегне, тъй като на пръв поглед този район от океана изглеждаше спокоен, поне отвън. Но ето, че не беше - за което скоро подсказаха и обезумелите пасажи от стотици разнородни риби, насочили се насам и в бързината удрящи се във всичко по пътя си, дори в Данаил.

Бягаха именно от обезпокоителното нещо - огромен разрастваш се водовъртеж, чиито движения се усещаха все по-осезаемо дори и тук, на около стотина метра от него. Единият от *безмилостните титани*.

- F*ck!!! - Данаил не си спести една от най-типичните ругатни на английски език, но в последствие не загуби още много време, за да си стои на едно място недоволен и да се чуди какво да прави.

Рибите плуваха устремено *към него*, а той ненадейно реши да предприеме безумна на пръв поглед крачка и да заплува устремено *към тях* - с надеждата, че картата нямаше да се окаже лъжлива и че в основата на възвишението щеше *да има* проход към друго още по-дълбоко място. Реално погледнато сега именно това бе шанса му да се опита да се измъкне невредим от убийствената приближаваща стихия, без да му се налага в последния момент да измисля друго разрешение чрез някоя от свръхсилите си - което можеше дори да го отклони твърде много от мисията му.

Съзнаващ колко откачени изглеждаха действията му, Данаил заплува право по посока на водовъртежа. По този начин значително подпомогна скъсяването на дистанцията помежду им, по чийто въпрос и самият водовъртеж работеше усилено. От сто метра разстоянието между човека и стихията постепенно се стопи на петдесет... после на четиридесет... тридесет...

Когато Данаил най-накрая достигна до възвишението подводният тайфун вече се намираше на по-малко от двадесет и пет метра от тук, а мощта на разрастването му се усещаше дотолкова безпощадно, че на младият мъж му бе изключително

трудно да плува срещу нея. Въпреки това героят стисна зъби и със сетни сили се снижи към основата на въпросните скали. Вероятно за да му бъде задачата дори още по-трудна тази основа се намираще доста дълбоко, в нещо като своеобразна бездна измежду всичко останало - на място, на което естествена светлина вече нямаше.

Настъпи моментът за голямата благодарност на Данаил към онези, измислили поколението водолазен костюм, което той бе облякъл. Усещайки твърде непрогледното притъмняване, самото облекло на мъжът автоматично засили своята собствена светлина – достатъчно ефективно, за да помогне на героя да се ориентира. За негова радост тук, в тази подводна пропаст, и силата на водовъртежа все още не се усещаше толкова и затова плуването се върна към по-лекия си вид.

Но Данаил знаеше, че безмилостната стихия бе едва на няколко секунди разстояние от тук - затова не си загуби времето в успокоения, а просто се загледа в това, което представляваше дъното на бездната и съответно основата на скалистото възвишение. Помогна си допълнително чрез друга полезна функция на водолазния си костюм като само чрез натискането на един бутон активира и подобие на фенерче, вградено на единия му ръкав, при дланта. Така увеличи обхвата на видимост в зоната, в която навлизаше.

Запазил своето завидно самообладание, накрая героят все пак успя да открие прикрития проход едва миг преди гигантския водовъртеж да се е разбушувал и сред тези по-дълбоки нива на океана. Пред прохода имаше повяхнала растителност, която му се наложи да отмести, но за радост съумя да го стори достатъчно бързо, та да се шмугне вътре тъкмо когато тътенът от чудовищната стихия отекна и из самата бездна.

Данаил усети как всичко наоколо се разтърсва, а подводният тайфун до някаква степен достигна дори и до настоящото му местоположение и се опита да го засмуче. Решен да не позволи на това да му се отрази по пагубен начин, героят се хвана здраво за един от издадените камъни в тунела и

се държа здраво за него няколко минути - докато силата на водовъртежа не се успокои.

Щом усети, че опасността най-сетне бе преминала, младият приключенец най-накрая се отпусна и си пое дълбоко въздух с облекчение. Позволи си кратка почивка като седна и опря гърба си на едната от стените в сравнително широкия тунел. По време на тази почивка реши да си върне и чувството за хумор, за да подсили така хъса си наред това мрачно и до скоро буквално убийствено място:

- Да се надяваме, че тайнственото съкровище ще се окаже най-малкото огромно буре с бира! - подсмихна се с доволен от тази представа поглед, но след това присви леко устните си и добави - Всъщност, нека този път пробваме нещо тематично от тази местност - саке!

Не беше опитвал въпросната напитка в цялото й примамливо японско блаженство, но дори и само идеята за нещо утоляващо създалата се от плуването жажда го накара да преглътне нетърпеливо. Иронично бе човек да се чувства тъй жаден докато се намираше буквално заобиколен от вода, но някои ситуации просто си бяха такива - и със сигурност опитните водолази биха го разбрали.

Когато скоро към представата за сакето се прибави и тази за сочна свинска пържола, Данаил разбра колко много се бе отнесъл в странични мисли. Реша, че е дошло времето да продължи - така или иначе навярно не му оставаше още много. Затова си пое въздух за сетен път, загледа се към непрогледната тъмнина на тунела и уверено заплува из нея.

За негов късмет по пътя из този все по-стесняващ се проход така и не изскочи някое морско чудовище или друго опасно създание, с което да му се наложи да се сражава. За още по-голяма негова радост пък, скоро в дъното на тунела се видя и светлина - а щом стигна дотам мъжът се ококори в удивление от мястото, което я пораждаше.

Не беше естествена - в някой учебник без съмнение биха я причислили към онези странните, паранормалните. Ставаше въпрос за обширна пещера, изградена от необятен брой дребни

шарени камъчета, сменящи цветовете си в чудна феерия от приглушени светлинки. Не по-малко възхитително от тях изглеждаше най-сияното нещо наоколо - огромната морска звезда с пропорции от по няколко метра, към която Данаил се приближи.

Лежеше там, из пясъците и светеше в тъй красиви, омайни цветове... А с присъствието си на това магично място създаваше приятно усещане у героя и по друга причина - тази звезда несъмнено бе поредното доказателство, че той вървеше по правилната следа. Поредното и всъщност последното, тъй като според картата недалеч от тук трябваше да се намира тайнственото нещо, чието откриване вероятно бе копнеж не само на Данаил, не само на отскорошния му благ познайник и на неговият стар приятел, а и на кой знае колко други освен тях...

Именно в това вгълби мислите си мъжът щом скоро се насочи по друг тунел, този път осветен от същите проблясващи камъчета, намиращ се непосредствено встрани на звездата - негово ляво, като във вече изменената перспектива на картата. Колко ли много хора преди него се бяха опитвали да открият това място? А дали въобще бяха само *хора*? И колко ли от тях реално биха успели да достигнат цели *чак* толкова близо до целта - та дори и самият Данаил понастоящем вече се усещаше замаян от неизбежното изтощение на този тип пътуване - при все, че имаше богат опит в приключенията.

Той - човекът от двадесет и първи век, който идваше тук с иновативен водолазен костюм. Ами обикновените хора от доста по-древната настояща епоха на този свят - колко голяма бе вероятността за тях изобщо да се доближат до това тъй добре скрито място?

Мислите на героя отново се измениха напълно, когато той все пак достигна до заветната си цел в края на тунела... и ахна. Внушителната картина, която се изписа пред очите на мъжа можеше да вземе дъха на всеки. Да го удиви дори още повече от до сега...

Дворец. Огромен дворец в подчертан японски стил, осветен магично от проблясъците на шарените камъчета в далеч по-ефирна зала от предишната. Твърде стар и порутен, за да може току-така да се създаде пълноценна представа за оригиналния му вид, но със сигурност поражда впечатлението за нещо някога величествено.

Не съвсем сигурен как този забележителен палат се бе озовал тъй дълбоко под водата и дали в по-бляскавото си някогашно излъчване изобщо е бил нещо типично за времето си, Данаил все пак се приближи бавно към него със сладкото осезание, че рискованата му мисия все пак не се оказваше никак напразна. Този обширен дворец, колкото и рухнал да изглеждаше, бе безумно ценен дори и само заради съществуването си. А да бъде именно нашият герой неговият потенциално първи откривател след векове забвение несъмнено изпълваше младия мъж с гъделичкащи усещания на удовлетворение. Удовлетворение и бушуващо нетърпение да го разучи даже още повече.

Порталът, служещ за основен вход, бе сравнително запазен и ясно открояващ се от всичко останало. От двете му страни имаше огромни каменни статуи на седящи костенурки, които сякаш приветстваха пристигащите тук, въпреки сериозните си изражения, съдържащи и някакъв човешки нюанс в себе си. Данаил, след като отдели известно време, за да огледа отблизо тези два респектиращи гиганта, накрая си позволи да премине и от другата страна на дворцовия проход, на който те бяха като пазители. Не му се наложи да отваря порта или нещо подобно - такава отдавна не съществуваше.

Щом навлезе из порутения първи етаж на комплекса Данаил започна да се оглежда на всички страни. Нещо му подсказваше, че не само този древен палат отговаряше на съкровището от картата - имаше и още нещо. Още една мистерия, която трябваше да бъде разкрита...

Прав беше. И го разбра със задоволство и ясно забележимо вълнение в погледа, когато само след минути навлезе още по-навътре в двореца и по-конкретно - в обширно

помещение, някога вероятно представлявало внушителна подземна зала. Днес тя бе частично затрупана от руините от горните етажи, но въпреки това основния акцент в нейния център се открояваше повече от ясно сред останките.

Саркофаг. Каменен и продълговат - но твърде голям, за да е на човек.

Данаил, щом се приближи с трепет към него, най-напред се зае да го разчисти хубаво от натрупалите се върху му каменни късове. Чак тогава се загледа вторачено в символите, които вече бе забелязал, че са изписани върху неговата горна каменна повърхност - и не му бе нужно много време, за да се усети до каква степен изражението на лицето му подчертаваше незнанието му. Макар и поначало едно от свръхестествените свойства на мъжа да се явяваше възможността той автоматично да разбира настоящия език на мястото, на което сам се е пренесъл, в случая героят изпита видимо затруднение да разчете точно тези особени знаци. Изглежда, че те бяха на прекалено остарял и почти невъзможен за бързо асимилиране вариант на канджи йероглифите² - вариант твърде древен дори спрямо настоящата древност.

Въпреки това Данаил като че съумя да разчете частично поне няколко думи или подобие на такива - 'отвор', 'странник', 'тва', 'сил'.

- Хм... - промърмори сам на себе си замислен той. Ако не носеше големия скафандър по себе си вероятно би се почесал колебливо по брадичката. - Може би 'отвор' поне дава някаква индикация, че това нещо може да бъде отворено...

Поколеба се дали бе редно да го стори, но изкушението дори и само за миг да надзърне вътре бе твърде неустойимо. Все пак героят бе дошъл до тук и дори бе рискувал живота си в името на разплитането на мистерията от картата, а най-вероятно именно това, което съдържаше саркофагът бе

---

² канджи йероглифи – част от писменната система на Япония, произлизащи още от древната китайска писменност

същинската мистерия. Същинската мистерия и съответно най-важната цел на всички онези, стремящи се към нейното разкриване - не самият саркофаг, нито пък забележителният дворец или самата удивителна пещерна зала, а намиращото се в *своеобразната сърцевина на всички тях.*

Затова и Данаил не му мисли още дълго. Впрегна всичките си сили и започна бавно да отмества каменната плоча. Трудността се оказа голяма - кой знае дали навремето, още при затварянето на саркофага, в обратния процес не се бяха включили няколко човека, а не само един едничък, пък макар и свръхестествен. Резултатът бързо стана ясно осезаем - за да открие онова, които се намираше вътре, на мъжа му се наложи да се поизпоти доста, а съответно и да изхаби значително количество от запаса си от въздух.

Ала това напъгане се оказа нищо спрямо онова, което се случи веднъж щом каменната плоча бе достатъчно добре отместена, за да може да се съзре съдържанието на саркофага. Защото, още в мига, в който Данаил хвърли мимолетен поглед на огромното космато създание, което лежеше там, вътре, цялото му тяло се почувства разтърсено от мощна вълна - като от някоя мълния. Мъжът започна да трепери като при треска, а пред очите му всичко се размаза. Силен задух изпълни гърдите му и го принуди да изпита животоспасяващата нужда да си поеме дори още по-жадно и още по-жадно от малкото си оставащ въздух.

Същевременно, с настоящото си отслабено зрение той с известна тревога забеляза, че и създанието във вече отворения саркофаг се размърда и бавно се надигна. Изглеждаше голямо, респектиращо - но заради рязко влошаващото се състояние на героя той дори не намери силите да го възприеме както трябва.

Данаил се опита да призове своята свръхмощ, за да се пренесе на друго място, но за негов ужас и тези му сили отказаха. А когато и последната глътка въздух в скафандъра му бе безвъзвратно поета от дробовете му, задухът изглеждаше необратим - затова безпомощният мъж просто падна на колене

пред саркофага, а миг по-късно немощното му тяло се свлече изцяло на земята сред руините.

Последното, което неочаквано покосения млад герой чу преди съвсем да изпадне в безсъзнание, бе гърлен мъжки глас, който гневно отекна навсякъде:

- Не... това не е правилното време... Събуден съм бил твърде рано... Не биваше да го правиш, невежи глупако!!!

И, макар и намиращ се на прага на най-страшното, един проблясък в съзнанието на Данаил му подсказа, че той самият беше 'глупакът'.

Трета глава

狛犬

Късметът все пак не изостави нашия смел, макар и твърде любопитен, герой - и на самия Данаил му предстоеше да го осъзнае с облекчение скоро, но преди това на неговото съзнание му бе писано за кратко да премине през друго, съвсем различно изживяване.

Първото, което мъжът видя, когато зрението му започна да се възвръща (или поне така изглеждаше), бе една хубава фина жена. Облечена в изящна рокля - като от някоя древна епоха - тя стоеше права пред прозорец без стъкло, с гръб към Данаил. Той самият пък, след като я гледа няколко мига, неусетно си позволи да пристъпи към нея - толкова неусетно, че решението всъщност дори не се чувстваше като да е по негова воля...

Озадачен от случващото се, младежът изведнъж установи за себе си, че действително нямаше какъвто и да е контрол над действията си, защото това не беше сцена, в която той реално да участваше. Бързо се досети, че вероятно още не се беше върнал в съзнание (и съответно с неприятно чувство си спомни и защо бе загубил съзнание), а миговете, на които присъстваше, представляваха само едно видение, което той сега имаше възможността да изживее пред погледа на някой друг...

От доста години Данаил не бе имал видения от подобен тип - още от времената, в които първите такива от време на време бяха измествали всичко останало в ума му без той да знае как да ги контролира. Затова да потъне отново в съществуването на нещо тъй объркващо разбираемо го развълнува - но не колкото го развълнува да прозре, че споменът, през който преминаваше в момента, не бе на случаен човек, а на някой много, много специален за него...

Установи този факт, когато истинският присъстващ във въпросните мигове се приближи непосредствено до хубавата

дама и така Данаил най-накрая съзря и нейното лице. Не че не я беше познал още в началото, благодарение на прелестните дълги коси в запленяващо червен цвят. Макар и в миналото да бе имал възможността да общува от близо с тази забележителна млада жена едва за няколко дена, нямаше как добрите впечатления за нея да не съществуват у Данаил и до днес - а съответно и възприятието за нея и излъчването ѝ, дори и когато тя беше в гръб.

Хоуп Годхънт.

Нежна, галантна млада дама, чието лице, макар и с няколко години по-зряло от последния път, когато героят го бе виждал на живо, и понастоящем си бе все тъй красиво, като изваяно от опитен скулптор. Но дори и тази красота не можеше да прикрие плетеницата от разнородни чувства, която си личеше в погледа ѝ. Особено когато скоро тези нейни хубави сини очи се вторачиха в този, от чиято перспектива я съзерцаваше и Данаил.

- Ронъл... той... той е... - изрече тя тихо и чак тогава Данаил чу и гласа ѝ за първи път от години.

Последвано от нещо, което докосна душата на младия герой дори още по-дълбоко, прониквайки из дебрите на тази душа като стихия. Гласа на онзи, другия мъж, чийто спомен той изживяваше:

- Знаем...

Данаил бе дълбоко разтърсен и разчувстван да го чуе да отеква из празното помещение, в което се намираха – някои от тях физически, а други не съвсем. Гласът... този мъжки глас... Той бе *незаменим*.

Също колкото незаменимо за изживяващия видението бе това да съзре и ръката на другия мъж, която в последствие той самия вдигна бавно, за да помилва нежно бузата на червенокосата красавица...

Сякаш се нагани да ѝ каже нещо, но Данаил така и не разбра какво щеше да е то. Защото точно тогава, образите и звуците около него изведнъж се разместиха, разпилявайки се на всички посоки. Той самият отново усети безмилостната

замаяност от преди малко. Прималя му, а задухът в гърдите му се появи наново.

Ала този път като че бе възможно той да се отърве полесно от този задух - трябваше просто... да си поеме дълбоко въздух.

Стори го - толкова жадно, сякаш не бе дишал с години и всяка една жила от тялото му се нуждаеше от тази една глътка живот. Същевременно и очите му се отвориха рязко - и този път видяха истинската реалност около него. Или по-скоро - над него. Удивително красивото нощно небе.

Този път той наистина бе дошъл в съзнание. И още по-важното - беше жив. Някак си бе оцелял...

Тялото му, вероятно лежащо на неудобен скалист бряг, мигом реагира с жизнен трепет на тази облекчаваща мисъл. Но още докато премигваше от шока и объркването, героя се почувства принуден да надигне леко главата си - защото по същото това време погледът му бе привлечен и от притежателя на голямата сянка, която осезаемо бе надвиснала върху му и частично пречеше на меките лъчи на непълната луна да го огреят цялостно.

Сянката на огромно същество с голяма грива и много козина - вероятно същото онова, до скоро намирало се в саркофага из дворцовите руини на океанското дъно. Неясното респектиращо същество, което и Данаил тогава бе успял да зърне със замъгленото си зрение, но което в момента бе даже още по-внушително не само с размера си, а и със суровото си изражение.

Младежът, докоснат от известен смут, се надигна повече, опирайки се на лактите си, а погледът му се притвори леко и се втренчи в създаването, което на пръв поглед приличаше на лъв, но в изражението и физиката на тялото си значително наподобяваше и огромно куче. И ето, че изведнъж Данаил тръгна да се досеща. Да, той без съмнение знаеше какво точно представляваше това същество...

- Но ти... ти си... - прошепна мъжът, ококорен и все още замислен. - Как точно се казваше вида ти...? Ко... комей... Комайну! Митичният лъв-куче!

Изпита неприкрита гордост, че действително си бе спомнил - пролича си и по проблясъка в очите му. За сметка на това, нюансите в погледа на внушителното създание се усещаха като все така сериозни, студени. И гърленият му глас прозвуча суров, когато то проговори - и по този начин припомни на Данаил, че той вече бе чувал този глас в миговете преди да изпадне в безсъзнание:

- Името ми е Йонагуни. Наречен съм на приказния остров, на който съм роден - тук съществото приближи заплашително главата си към човека. - Въпросът сега е кой си ти, неразумни разбойнико!? И с каква дързост си позволи да прекъснеш вековния ми сън!?

Тонът му се повиши стряскащо. Данаил, макар и в мисиите си до сега да се бе изправял срещу много разнородни и потенциално опасни създания, наново почувства трепет на смут у себе си. Ала въпреки тревожния доминантен вид на този звяр, нещо у него като че подсказваше на мъжа, че не биваше да се страхува.

Вероятно затова и си позволи смелостта да не отговори веднага, а първо да се надигне така, че да му е поне малко по-удобно да седи на инак неудобният скалист бряг и чак след това да си позволи дори да се защити, и то в своя си маниер:

- Хей, хей, друже... - размаха с ръце и заклати глава. - По-полека... Аз... не съм искал да нарушавам съня ти...

- Тогава защо отмести плочата на Могъщото Комайну Тайнство!?

- Плочата на... какво? - ококори се Данаил, сетне побърза да добави: - Така де, знам за коя плоча говориш, но... пич, сериозно, идея си няхах че тя е нещо *чак* толкова специално! Като изключим, че е част от легендарен саркофаг, де, и че...

- Явно дори не си наясно с какво си се захванал, невежи глупако! - прекъсна го подражаният от протяжните му обяснения звяр.

- За втори път ме наричаш така... - позволи си отново да му опонира Данаил, припомняйки си отново първите думи на Йонагуни спрямо него там долу, в подводния палат. - Но те уверявам, че ако изслушаш *цялата* ми история може би ще...

- Нямаме време за брътвежи и празни приказки, дръзки скитнико! - съществото пак го прекъсна и се загледа към полумесеца. - Трябва да стигнем до родния ми край преди пълнолунието. Може би имам шанс да продължа съня си ако бъда приспан отново преди края на настоящия цикъл. Или... нямам?

Присви гневно очи и се загледа в изцъклия своя поглед недоумяващ човек. Още преди самия Данаил да се е накарал да му зададе някакъв въпрос по някое от всички тези специфични слова, Йонагуни първи го попита:

- Кое време сме?

- Ами... - младият мъж запремива несигурно и се огледа. - Не е ли очевидно, че е нощно време? Близо до утрешните часове, ако трябва да сме точни.

- Не, тъпако, питам те кое *време* сме? - повтори на още по-висок тон звярът. - Коя *година*?

- Ааа... - Данаил схвана. Въпреки това отново се поколеба - не защото не знаеше годината, в която сам се бе пренесъл, а защото не бе сигурен дали съществото би го разбрало като му отговори по следния начин: - Ще си призная, че не съм разучил много-много японския календар. Но според Григорианския сме 1298-ма. - тук ненадейно познанията му по история му подсказаха, че може и все пак да успее да направи нужното пояснение ако каже - Кое не е много по-различно от Юлианския, да вметнем. За него вече вероятно си чувал, той поне може би е бил измислен по твоето време?

Изречението на лицето на лъва-куче отговори само по себе си - *да*. Но допълнителното смрачаване на погледа му наново стресна Данаил.

- Знаех си... Усещах го във водите, когато ме събуди... Усещам го и сега във всичко около нас... Времето е друго... но не толкова далечно, колкото *трябваше*... - тук стисна яростно зъби и отново приближи заплашително погледа си към този на човека. - Ти... Заради теб, нещастнико, съм спал само 457 години!!!

- Уоу... *само!* - възкликна Данаил с подчертана ирония. Не бе сигурен дали точно сега трябваше да си позволява шеги, но не успя да се въздържа: - Пич, аз напоследък почти не намирам време да поспя за повече от четири-пет *часа* на денонощие! Тъй че... ти добре си си подремнал, мен ако питаш!

Разяреният рев на огромния звяр, който след миг отекна из района, подсказа на младия човешки мъж, че действително бе прекалил.

- Ти подиграваш ли ми се!? - извика Йонагуни и този път приближи озъбената си муцуна дори още по-близо до далеч по-дребното телце на младежа.

Данаил бе наясно, че ако пожелаеше, този звяр можеше от раз да го схруска с огромната си паст - въпреки което младият ни герой продължи смело да отстоява позициите си и да опонира на създанието. Наново размаха с ръце, а този път и неговия тон се повиши:

- Ей, ей, недей чак толкова грубо, човече... Добре, извинявам се ако съм те засегнал, но просто реших да приповдигна малко настроението... - виждайки, че звярът съвсем не беше в по-добро настроение след тези думи, той реши да заговори по същество: - А и нали ти казах вече - не те събудих нарочно! Изобщо не знаех какво ще видя и какво ще се случи, когато отместя онази плоча - просто следвах стара карта, която ми беше дал един нов приятел, който пък я бе получил от негов стар приятел и...

- Нима с цялата си глупост дори не си прочел какво пише на плочата!?

Всеки следващ път Йонагуни успяваше отново и отново да изненада Данаил като му покаже, че бе възможно този тъй намръщен поглед да се смрачи дори още повече. Но сега

думите му накараха младият мъж да прехапе устни и да се почеше някъде зад тила.

- Ами... мислех си че съм прочел... нещо...

- Нещо!?

- Така де... Йероглифите бяха твърде древни дори и за човек като мен, който обикновено умее по свръхестествен начин да усвоява езиците на епохата, в която се е озовал. Не можеш да отречеш, че са значително по-стари от тези в края на настоящия тринадесети, почти четиринадесети век?

Тук Йонагуни си позволи само да притвори леко погледа си, без да го откъсва от Данаил. Каза:

- Не мога да знам каква точно е писмеността в това време, в което си ме събудил. Но да, плочата на Могъщото Комайну Тайнство е създадена много преди дори и аз да се родя. Но не си ли се замислил, че може би точно заради *неразбирането* на написаното на нея *не е трябвало* изобщо да я докосваш!?

Прав беше - и Данаил го знаеше. Затова въздъхна леко, поклати глава и прие някак по-смирен вид.

- Така е. Признавам. И наистина ти се извинявам. Но... знаеш ли какво? За краткия си към този момент земен път – или по-скоро път из различните светове - съм попадал на доста случаи, в които на пръв поглед не всичко се е подреждало както трябва. Но накрая се е виждало, че за това си е имало причина. А причината е била някаква важна мисия - дали предопределена за нас или пък реализирана във времето от далеч по-върховна сила от нашата... но я е имало. Винаги, смея да твърдя.

Йонагуни се смълча. Сякаш и неговият поглед се смекчи леко покрай първите по-мъдри думи на човешкия мъж откакто говореха – може би този невеж глупак все пак не беше чак толкова глупав. Разбира се, присвитите очи на митичния звяр продължиха да го гледат с все така подчертано недоволство.

- Очакваш да тръгна да търся някакъв си *смисъл* в преждевременно ми събуждане, вместо да се уверя, че

смисленият ми досегашен план ще бъде продължен успешно въпреки новосъздалата се пречка?

- Ами... не, но...

- Много малко знаеш за мен, момко - Данаил се замисли, че това се явяваше първия път, в който обръщението на митичното създание към него не бе наситено с гняв. - За мен и за вида ми. И за това, през което е трябвало да преминем, бранейки хората като теб. Но ти видимо не си от нашите земи. Не си и от нашето време, виждам. Кой си ти изобщо - този отговор така и не ми бе даден?

- Аз... - отвърна Данаил, сетне замълча за няколко секунди и чак след като премисли какво точно да каже, продължи: - Аз съм просто един човек, който търси силни усещания. И копнее да ги обвързва с помагането на другите - а поне тази мисия, струва ми се, ни свързва? - не очакваше да получи отговор от все още дистанцирания звяр, затова скоро допълни: - Но... ако искаш да ме наричаш по име... казвам се Данаил. И да, идвам от друг свят и друго време. В които ще се върна още сега ако не съм желан тук. Всъщност, иска ми се така или иначе да се върна, за да се уверя, че ценни за мен хора са добре...

Чак сега се замисли повече над онази тревожна мисъл, която явно и не съвсем явно бе гъделичкала съзнанието му още откакто бе станал свидетел на объркващото видение преди малко. Хоуп и мъжът до нея изглеждаха добре, но пък погледа на жената, словата на нея и на човека, от чийто поглед Данаил бе проследил всичко... в тях сякаш имаше нещо, което, разбираемо, докарваше известно притеснение у видимо загрижения за тях герой.

Мислите и чувствата му внезапно измениха рязко насоката си, когато Йонагуни, чул последните му думи, изведнъж стори нещо, на което Данаил до този момент не беше сигурен дали този звяр изобщо е способен - прихна да се смее. Гръмогласно, подигравателно, но без по някакъв начин да отмества и вече подчертания респектиращ елемент от излъчването си.

- Какво толкова казах? - този път младежът присви недоволно веждите си.

- Нелеп си ми, човеко, нелеп си ми и това е... Нелеп си в невежеството си. В неведението си какво точно се случва.

- Ами защо тогава *ти* не ми поясниш нужното?

- Защото, въпреки създаденото от теб бедствие, като че започва да ми става и забавно да си те представям как отместваш онази плоча без дори да си разбрал какво въобще пише на нея. И до каква степен то би засегнало и самия *теб*.

Данаил запремигва объркан. Последвалите думи на Йонагуни го втрещиха:

- Добре, ще си загубя още малко от безкрайно ценното време, особено след недообмислената ти лудост, за да ти превода онова, което по памет помня от надписа... Ти каза, че си успял да разчетеш някой думи?

- Да. Думи и разни навързани букви, по-скоро - 'отвор', 'странник', 'тва', 'сил' - постара се да ги изрече в точния ред, в който ги бе разграничил на плочата.

- *Под таз плоча могъща, тайнствена комайну моц бушува и нараства. Нека тя бъде отместена и саркофагът бъде **отворен** чак когато величието на звяра бъде цяло. Инак оня **странник**, дръзнал ненавреме да събуди комайну, ще сподели съдбата на всяка друга мижжава **твар** без капка моц - стига изобищо тоз клетник невежи да остане жив след като **силите** му бъдат отнети.*

О, да... Данаил определено трябваше да проучи по-добре какво пише на плочата.

- Чакай, чакай... - той за пореден път размаха с ръце след като няколко секунди просто си бе стоял опулен напред пълното мълчание, породено от думите на лъва-куче. - Значи твърдиш, че отместването на плочата и преждевременното възпиране на процеса на там каквото е правило спящото ти тяло вътре... са се отразили някак и на *моите* сили? Но аз... аз се чувствам напълно добре. Е, да, вярно че в началото не бях, но... не, просто не разбирам за какво става дума!

- Ти сам спомена, че имаш свръхестествена мощ в себе си, нали?

- Да.

- Е... значи си късметлия. Могъществото на плочата е повлияла на *тези* твои сили, а не на изначалната ти сила *да живееш*.

- Как... как така е повлияла на *тези* мои сили!? - извика Данаил и се загледа в ръцете си.- Аз... аз още ги имам... мисля...

- Но ще ти е далеч по-трудно да ги използваш... или поне част от тях. На моменти ще е напълно невъзможно. Защото свръхспособностите ти вече са разтърсени и разбъркани от контакта ти с разместената плоча. Сериозно повредени са.

- Не... не, това не е вярно... Аз... аз... мога да ги използвам! - сякаш опитваш се да убеди повече себе си, отколкото лъва-куче, Данаил рязко се изправи, отласна пети в скалата и отскочи нагоре.

Пожела да се възползва от силата си да лети. Отначало сърцето му затуптя с радост, когато му се получи да се възвиси няколко педи, но тази радост бързо се превърна в потрес, когато изведнъж нещо в тялото му прищрака и той изпита немощ. Падна отново върху неравният скалист бряг, право в краката на Йонагуни.

- Не! Не може да бъде!!! Не и точно сега!!! - продължи с отрицанието си човешкия мъж. – Не и след... онова видение!!! Аз... аз трябва да мога поне... да се пренеса... при тях! Да се пренеса... у дома!

Кризата, обладала цялото му същество, го докара и до следващ отчаян опит да използва някоя от паранормалните си способности - напрегна се и тялото му леко засия. Копнежа му да се пренесе някъде другаде все пак му помогна... да се откъсне от това място.

Може би.

Един, два, три, четири, пет мига... безвъзвратно отлетели...

А после? После едната половина от тялото на Данаил ненадейно се озова сред свят, съществуващ из сърцевината от подобие на захарен памук, докато другата се намираще стряскащо близо до въртящото се острие в някаква откачена на вид извънземна фабрика...

Наложителната животоспасителна, а същевременно и необходима за отчаяното му търсене последвала телепортация го отнесе на сравнително по-обичайно на вид място – огромна тъмна зала, в която един единствен огромен екран осветяваше всичко.

Обичайното продължи до мига, в който откъм тавана на залата не се засили едно гигантско парче от смесени сребро и злато, способно да смаже всеки...

Напук на онези, които копнееха да тънат в изяществото на благородни метали като тези, Данаил предпочете да е малко по-скромнен и да не остава тук достатъчно дълго, та да се превърне в част от подобна кървава картина. Не, това, което се случваше бе повече от прекалено – и се оказа нужно мъжът просто да възприеме този факт, а душата му да спре да се опитва да избяга от мястото, към което очевидно вече бе прикован, за да се върне... именно там.,

Там, на скалистия бряг на океана, пред митичния лъв-куче, който го гледаше с едно от онези саркастични изражения тип ‘Увери ли се сам?’.

Данаил, целият изпотен, със съвсем ново и непознато досега усещане за задух в гърдите, падна на колене и започна да си поема жадно въздух. Сетне промълви немощно:

- Ти... ти видя ли всичко това!?

- Не - поклати глава Йонагуни. - Просто стоях търпеливо и те очаквах да се върнеш, както и стана. Доста бързо, при това.

- Не... не, не, не, не!!! Това... това беше нереално мъчително!!! И за мен то като че продължи... като че продължи много по-дълго!!! Първо... първо беше онова място с червени

и черни цветове, на което някак наблюдавах сам себе си отстрани, а сякаш изрисуваният ми лик *буквално* бе замръзнал като на някоя картина!!! Бях... бях като един повреден вкаменен кадър от свят, в който не бях способен да се пренеса наистина... Беше... беше кошмарно! Не можех нито да се движа... нито да говоря! Можех само... само да мисля! Поне с могъществото на тази мисъл съумях после да се пренеса другаде, което пак не беше нормално другаде!!! И после пак... Не, просто нямаше как... нямаше как да се откъсна *напълно* от това място *тук*... и поради тази причина нищо друго не ми се получаваше като хората!!!

Обезумял от сразителното осезание, че звярът бе прав - и че силите на него, Данаил, вече не бяха това, което той познаваше и можеше да владее - мъжът се изправи, хвана се за главата и започна да се върти нервно.

- Трябва... трябва да има начин нещата да се оправят! - извика той с тънка нотка на надежда, с която дори погледна и към митичното създание. - Моля те, кажи ми, че има начин! Аз... аз няма как просто ей така да си остана тук! Без силите си мога да живея, но не и толкова далеч от... от...

Не се доизказа. Само сведе унило глава и преглътна тежестта, заседнала на гърлото му - всъщност не успя да я преглътне, защото тя си остана там, все тъй мъчителна.

Йонагуни, на когото сякаш му доставяше известно удоволствие да го гледа тъй посърнал, объркан и най-накрая осъзнаващ поне някои от последствията от прибързаните си действия, по едно време все пак се реши да върне сериозното изражение на лицето си и да внесе лъч на надежда в ситуацията:

- И в това си късметлия. Начин да си подредиш силите има. За твоя беда ще е доста труден.

- Готов съм на всичко! - извика уверено Данаил. - Какво трябва да се направи?

- Трябва да отидем в родния ми край Йонагуни и да възвърнем баланса на съня ми. А като и ти участваш в този ритуал, и твоите сили ще си дойдат на мястото.

- Но... защо не можем просто да се върнем там долу, при саркофага, и отново да те затворя вътре с плочата? Ще намеря начин да се справя някак толкова надълбоко под водата дори без да рискувам да използвам повредените си свръхсили...

- Не е толкова лесно, геройчето ми... - поклати глава лъвът-куче. - Необходимият ритуал няма как да се получи без предварителна подготовка из земите, сред чиято необятност съм роден. Нито пък без помощта на тайнствените сили на едно племе, което се надявам и днес все още да съществува някъде там.

- Значи дори и да отидем до родния ти край... не е съвсем сигурно дали ще открием онова, което търсим? - мисълта за този вариант беше болезнена за човекът.

- За жалост да - митичният звяр потвърди опасенията му, но и допълни: - И все пак, въпросното племе си съществува там, из онези земи, много по-отдавна от 457-те години, в които съм спал. Вярвам, че винаги биха намерили начин... да оцелеят.

Йонагуни сам не бе сигурен дали последните си слова бе изрекъл с желанието да приповдигне малко надеждите на Данаил. Този неадекватен човек, който бе съсипал тъй важния за съществуването му процес, по-скоро предизвикваше у него подражание, отколкото съжаление... и все пак митичния звяр осезаемо притежаваше у себе си далеч по-разнородни и комплексни чувства.

Данаил, след като пак помълча известно време, а през това време се мъчеше да се вземе в ръце, накрая сякаш съумя да върне самообладанието си - пое си отново въздух и вдигна погледа си към големия звяр пред себе си.

- Благодаря ти. Благодаря ти, че въпреки всичко си готов да ми помогнеш. Всъщност, предполагам, че първо трябва да ти благодаря, че изобщо си ме спасил. Можеше просто да ме оставиш да загина там, на морското дъно.

- Не се смятай за чак толкова специален, човеко - контрира го по изненадващ начин лъвът-куче, отново присвивайки веждите си. - Бях ти изключително бесен, когато те видях там, да припадаш след като си извършил онази

глупост... Но нямаше как да те оставя да умреш. Защото в онзи ритуал, за който ти споменах, не съм нужен само аз - а и онзи, който ме е събудил.

- Ясно... Значи искам или не - ще трябва да се изправя и пред недоволните погледи на онова племе, когато разберат, че съм прецакал работата на предците им - Данаил си позволи да вложи самоирония в тези думи, което малко или много се хареса на Йонагуни.

- Да... Ще се наложи... - тук респектиращото създание се извърна някъде настрани, а златната му грива се понесе запленяващо с него. - И е добре вече да тръгваме. Като ми каза, че си ме събудил малко преди сънят ми да е достигнал поне до половин милениум, у мен се зародиха опасения, че може да се окаже наложително процесът по връщането ми в саркофага да се направи дори по-рано от изгряването на пълната луна. - посрещнал мълчаливото разбиране и съгласие на Данаил, митичният звяр си позволи отново да го зърне с полупритворен поглед и да го отгледа от горе до долу. - А по пътя ни натам ще ти намерим и нещо по-подходящо за обличане, с което да се представиш пред племето. Това нещо от бъдещето дето го носиш не само, че изглежда страшно грозновато, ами и се наложи да му откъсна горната част, за да те спася с лечебната сила на присъствието си.

Данаил чак сега се загледа по-детайлно в окаяната си визия. Действително - от водолазното му облекло бе останало единствено плътно прилепналия от краката до раменете му костюм, който около врата и гърдите бе брутално разкъсан. Да се размотава по такъв начин така или иначе не бе типично дори и за времето, от което идваше.

Решен да следва неотлъчно предстоящите стъпки на своя нов познат, Данаил с охота тръгна с него веднага щом Йонагуни отново се обърна на другата страна и направи първите си крачки натам - по посока на гористата местност, очертаваща се пред тях.

Локацията не беше същата онази, от която в началото мъжът бе поел към подводните дири на приключението си, но

пък някои основни компоненти от атмосферата на този друг горист крайморски окръг изглеждаха сходни. Като например този, че и двете въпросни природни късчета от древния японски свят се намираха на стръмно възвишение, значително усложняващо ситуацията за герой като Данаил, чиято способност да лети вече не бе съвсем надеждна и затова той почти не се и опитваше да я използва.

Но трудностите понякога водеха до удовлетворяващо възнаграждение - изначалното съществуване на някои бе именно с такава цел. И, макар и героят да знаеше, че евентуалното възнаграждение за него и новия му познат вероятно щеше да дойде след дни, може би и седмици на неуморен и потенциално опасен път, една нотка у човешкия мъж все пак потрепна със завърналата се наслада от надеждата, която по едно време той изпита щом иззад гърбовете им започна да се развиделява.

Данаил, следващ неотлъчно древния комайну, вече се намираше на една далеч по-висока скала, от която имаше внушителен изглед към океана и надигацият се иззад него нов ден, когато си позволи да си вземе дъх за няколко секунди и да се обърне натам. Към удивителния пейзаж от изгряващото над Япония слънце и въплътените в неговата същност символики, които дори върнаха за кратко у младежа искреното желание леко да се усмихне.

Четвърта глава За бродещите

*Този живец тук
И тез двата са близо.
Студът ще е мрак.*

***

Не, Данаил не беше в идеална форма за *чак* такъв брод из *дивото*.

Сила у него кипеше - голяма, неудържима. Ала в изминалите години твърде дълго я бе прилагал, разчитайки и на подкрепата на свръхсилите си, затова сега затруднението да опресни пред тяло спомените как да я използва като обикновен човек също се оказваше *голямо*.

През цялата светла част от денонощието той си бе мълчал за дискомфорта си - дори когато по едно време се беше пребил, спъвайки се в незначително какво наред трудно проходима част от гората. Не възнамеряваше да мрънка като малко дете за някое и друго ожулване - особено когато компания по пътя му правеше тъй внушително, митично и не съвсем позитивно настроено спрямо него същество като Йонагуни. И все пак, наблюдавайки цял ден с каква лекота величественият лъв-куче си проправя пътя измежду буренаците благодарение на завидната си големина, нямаше как погледът на Данаил от време на време да не проблясва... с идеи.

Потискаше ги, но когато започна да се стъмва, а древният комайну видимо не възнамеряваше да даде и на двама им каквато и да е по-дълга почивка, човешкият мъж просто не издържа:

- Ей... Йо... Не мислиш ли, че е време да се ориентираме да си запалим едно лагерно огънче някъде?

Разбира се, не възнамеряваше да си признае колко е изморен, макар и същото да си личеше по изтощеното му

изражение и почти машиналната му отпаднала походка. Но пък от раз се стегна, когато голямото създание изведнъж го мерна накриво и леко го стресна:

- Йо? Смееш да се обръщаш към мен по този начин!?

- Сори, сори! - размаха с ръце Данаил. - Но... все някакъв прякор трябва да имаш, та да е по-удобно хората да се обръщат към теб... Може би... Йони?

Погледът на лъвът-куче стана още по-неодобрителен, което накара Данаил да се ухили като защитна реакция.

- Йонди? Гуни? Йогуни? - започна да изрежда произволни прякори, макар и с всеки следващ да осъзнаваше, че само влошаваше нещата. Докато накрая силният глас на създанието сам не го прекъсна, отсичайки:

- Йон.

Рече и се обърна на другата страна, продължавайки спокойно по пътя си. А Данаил, който кимна леко, продължи след него с думите:

- Е, добре... Йон... Доста мълчалив си цял ден. Но се надявам поне на този мой въпрос да отговориш.

- За какво ти е огън? - обърна се леко към него митичния звяр, без да спира крачката си. - Вечерта е топла. И нощта ще бъде, също като предната.

- Ами... може би... но... колкото и да уважавам способностите ти на синоптик... - с тона си Данаил се постара това да не прозвучи твърде подигравателно - ... не мислиш ли, че е редно по някое време все пак да се насладим на това топло вечерно време като поседнем някъде и... си вземем малко дъх?

И ето, че все пак не издържа и си призна. Не директно, но достатъчно ясно - *той беше изморен*.

Но Йонагуни не изглеждаше да е и най-малко заинтересован от този факт.

- Твърде си слаб, човеко. Не е за вярване, че си оцелял толкова дълго време с това твое нестабилно телце и вроденото си невежество по важни въпроси.

- Ей, ей, хайде да не се връщаме към обидите – позволи

си да му опонира Данаил и дори да размаха леко с ръце. - Ако поне малко беше слушал нещата, които ти приказвам цял ден докато ти предимно мълчеше, щеше да разбереш че съм преминавал през безумни трудности в живота си, най-вече през последните шест години. Просто... да притежавам свръхсили си беше огромен бонус, нали схващаш? А сега този бонус го няма. Тоест има го, но...

- Освен че си слаб и глупав, също така приказваш твърде много - прекъсна го Йонагуни. - Затова и не слушах повечето работи, които изговори днес. Но отсях основното - умея да го правя. И съм наясно с историята ти като вълшебен герой. Това не променя факта, че без силите си ти си един доста кекав човек.

- Просто ми трябва... тренинг. Но и почивка от време на време. Не знам как стоят нещата с твоя вид, но ние, хората, няма как да съществуваме без такава.

- Наясно съм - каза Йонагуни и го мерна с полу притворен поглед. - Но наистина ли искаш просто да легнеш на земята или на някой камък?

- Не виждам да имам друг избор. Откакто вървим не сме попадали на каквото и да е селище или дори само на една усамотена къща, където евентуално да ни приютят. А и да попаднем... твърде голям е риска жителите да са враждебни.

- Не сме стигали до такива селища, защото аз мога да усещам присъствието им от далеч и да правя така, че навреме да ги заобиколим. Един комайну няма как да си се разхожда просто ей така сред смъртните - И докато ококореният млад мъж осъзнаваше казаното, митичното същество продължи: - Но щом толкова желаш да ни забавиш като си вземеш *почивка*... - тонът му при тази дума прие подигравателен нюанс - ... така да бъде. Усещам, че приближаваме малко горско село с не много хора в него. Когато стигнем ще направим така, че да не те нападнат, а да те приветстват с отворени обятия.

- Само мен ли? - почуди се Данаил.

- Не ти ли стана вече ясно, че при мен умората не идва

толкова лесно? - Йонагуни пак го погледна накриво. - Или че не бива да се показвам пред хората като някое обикновено животно. Какъв би бил този комайну, който просто ей така си се появява в човешко селище, за да попита жителите къде ще може да легне да си подремне?

- Е, да, всъщност си прав... Няма да е съвсем ОК за имиджа ти... - Данаил не целеше да прозвучи саркастичен, но звярът сякаш така го почувства. За да предотврати предстоящата евентуална негова реакция младежът побърза да попита: - Колко близо казваш, че е селото?

- Почти две ри - отговори Йон.

Данаил изцъкли очи. Макар и да бе пояснил, че не е съвсем съвсем навътре с древния японски календар, то поне мерната единица, използвана току-що от лъвът-куче му идваше достатъчно добре проучена, та да установи за какво разстояние горе-долу идеше реч.

- Две... *ри*? Но това... това не са ли няколко километра? Пич, като каза 'наблизо' се надявах да гледаш и от моята далеч по-ниска кула! Защото като за ходене по тъмно из толкова дива гора това разстояние хич не е малко!

- Ти наистина си едно жалко човешко същество – Йон за сетен път извърна погледа си към него, за да го мерне с презрение. - Само се оплакваш. Наистина, не знам как си се запазил цял в приключенията, за които ми дрънкаше по-рано. И за които по някаква причина винаги избягваше да говориш за... началото.

Неочакваната нова нотка в разговора накара Данаил да трепне. Той примига и отговори:

- Тази тема... е твърде деликатна. Засяга част от историята, която свързвам с... твърде разнородни чувства. Всъщност най-силните в живота ми до сега.

- Свързани ли са с този, при когото искаш да отидеш, когато върнеш силите си на мястото им? - позволи си да е повече любопитен Йон, но, разбира се, зад фасадата на респектирация звяр със сериозно изражение.

Данаил въздъхна. Реално погледнато нямаше защо да крие, затова реши да потвърди и пред него:

- Да. Свързано е с този много важен за мен човек.

- Хм... - премери го с присвит поглед създанието.

Може би става въпрос за... любов?

- О... не, не, не! - отвърна през смях Данаил, махайки с ръка, което не се понрави особено на Йонагуни. - Любов? Аз? Това не очаквай да го видиш скоро, братле. Не само заради претоварения ми график, а и защото... хм, не знам как да го кажа, но... въпреки явната промяна у мен в изминалите години, и до ден днешен не вярвам изобщо да ми е писано да изпитам подобна тръпка. Но този път не се оплаквам. Поне знам, че съм изпитал все някаква *обич* в живота си - само че *братска* такава. Именно при него - моя брат - искам да се прибера.

Както и преди, и сега изпита наслада от изричането на тези две слова - 'моя брат'. Мисълта за въпросния човек дори донесе лека усмивка на източеното лице на Данаил. А спътникът му забеляза това. Въпреки което си позволи отново да засегне друг компонент от разговора:

- Братската привързаност действително може да е неразривна. Но не бързай да отписваш и любовта към онзи човек, с когото не сте свързани с кръв и родственост, а с нещо друго. Нещо много по-различно и неподражаемо.

- Ех... сладка би била представата, че и аз като брат ми някой ден може да си срещна някоя приказна красавица, с която да си заживеем щастливо и честито... но понякога сладките неща са *твърде* сладки. Захаросани. Не мисля, че точно това е за мен.

- Кой е казал, че точно такава любов трябва да търсиш?

- Ами... и аз не знам. Всъщност никой. Но няма как да не се сещам първо за този тип любов, когато си мисля за любовта като цяло. Онази на брат ми и избраницата му, както казах, е именно *такава* и е перфектна като *такава*. Тя ми е главният пример. Пък и се разви пред очите ми - тук Данаил махна с ръце. - Както и да е. Признавам ти го, приятелю, много умело съумя да ме отклониш от мисълта за дългия път, който

ни предстои до селото. Но сериозно, човече, няма ли някаква по-пряка пътечка или нещо от този сорт? Или поне... не може ли за да сме по-бързи да ми дадеш примерно... знам ли... да те яхна?

Разяреният поглед, който Йонагуни този път му метна след изречените дръзки думи беше достатъчен за младия мъж, за да размаха с ръце и да побърза да извика:

- Добре, добре! Пошегувах се! - а накрая добави тихо сам на себе си - Донякъде...

Древният комайну и в двата случая не го удостои с отговор. Просто притвори очи и пак се извърна напред. Насочи се към селото, а Данаил продължи да го следва неотлъчно.

Едва ли би било изненада за някого, че лъвът-куче никак не забави крачката си през целия път, дори и когато по едно време стигнаха до полегато скалисто възвишение. Но човешкият мъж с него бе решил да не се оплаква повече - затова и стоически се помъчи да вложи останалата си енергия в стремежа да достигнат до своята цел. Продължи да стиска зъби дори и когато вече едвам-едвам влачеше тялото си нагоре по скалите, а течащите от него литри пот бяха най-малкото неудобство.

Лъчът светлина за Данаил дойде близо час и половина след като с Йонагуни бяха тръгнали насам - и в случая ставаше въпрос за буквална светлина. Забелязваше се при върха на скалистото възвишение и вероятно идваше от нещо, намиращо се непосредствено от другата страна. Не беше трудно за мъжът да се досети, че това нещо бе селището, към което с митичното създание се бяха отправили - въпреки което изпита съвсем нова вълна на облекчение, когато най-накрая стигна до там и, надниквайки измежду неравните една спрямо друга скали, обозря селото и със собствените си очи.

Състоеше се от няколко стари, традиционни къщи - не повече от десет - подредени равномерно сред гористата котловина, изписваща се като внушителен пейзаж от гледна точка на същия този връх. Всичките притежаваха характерното за Япония от тринадесети век излъчване - като започнем от

самия модел на фасадите и стигнем до подредбата им една спрямо друга и спрямо всичко останало. Измежду тях имаше доста китни дървета, повечето с нежни и свежи розови цветчета - личеше си, че и от тази страна на възвишението леса не беше унищожен въпреки човешкото присъствие из него, а дори бе забележително поддържан.

А самото човешко присъствие също бе видимо - макар и нощта да напредваше, няколко мъже и жени бяха насядали около запален огън в центъра на селото, а две дечица подскачаха весело около тях и съвсем не изглеждаше да са уморени и да имат каквото и да е желание да си лягат скоро.

Младият герой, позволявайки си да си поеме дълбоко въздух с ликуваща усмивка, а и с изявен интерес от присъствието на това автентично късче от японската древност пред очите си, ненадейно установи, че неговият огромен другар вече не се намираше някъде пред него, както бе свикнал да го вижда. Напротив - лъвът-куче се бе спрял на една издадена зелениста скала малко по-надолу по възвишението и дори не надзърташе измежду другите камъни. Сякаш му бе достатъчно дори и само да се намира тук, толкова близко до селото, за да притежава удивителното му комайну съзнание пълна картина за това какво представлява то.

Не че Данаил се изненадваше - това все пак беше Йонагуни.

Щом си взе дъх още няколко пъти (за да си има в запас в случай, че на древният звяр му хрумнеше да го натовари физически по още някакъв начин) младият човешки мъж си позволи да слезе няколко крачки надолу, приближавайки се към него.

- Е... какъв е плана сега?

Йонагуни го дари с типичното си полупритворено и не съвсем дружелюбно изражение. Този път той бе този, който си пое дълбоко от свежия горско-планински въздух. Сетне отвърна:

- Сега... ще ги заблудим.

Данаил примига.

- В какъв смисъл... ще ги заблудим?

- Ще ги убедим, че ти си мой избраник, който пращам в тяхното село. Избраник, който трябва да нахранят и да му дадат временен подслон.

“Ааа ясно” - това Данаил си каза наум и се почуди сам на себе си как по-рано не се бе досетил какъв се очертаваше плана на спътника му. Та Йонагуни беше *комайну*. Легендарно създание от фолклора, което хората почитаха още от древността. Всяка една негова поява би се зачела за знамение, а словата му биха се уважили с респект.

- Значи... ще изиграем сцена за пред хората от селото? - мъжът зададе този въпрос, тъй като още се нуждаеше от някои пояснения. - Признавам, идеята ти е върха! И донякъде ще сбъдне едни мои стари влечения да бъда актьор. Останаха си главно в тийн годините ми, де, когато бях самовлюбен отворко и си беше логично да си се представям като някаква голяма блестява звезда от червените килими... а после малко или много оставих тези копнежи на доооста заден план, като се има предвид колко много работа имах за вършене измежду световете... но...

- Пак започваш да говориш твърде много - прекъсна го с груб тон Йонагуни, след което за първи път си позволи да се възкачи малко по-нагоре, почти до върха на скалите. - Не ме карай да размисля и да те принудя още сега да продължим по пътя към родните ми земи. И без друго едвам преглъщам гнева си задето се налага заради твоите примитивни човешки нужди да лъжа хората, на чието благо би трябвало да служа.

- Сънят не е примитивна човешка нужда. Той е *основна човешка нужда* - подчерта Данаил, но след като срещна поредния неодобрителен поглед на древния звяр реши да смени темата: - Както и да е. Та, казваш, просто ще изникнем пред онези хорица и...

Предварителния анализ на плана им така и не бе довършен - на Данаил не му бе дадена тази възможност. Йонагуни, видимо подразнен от протяжните му приказки, изведнъж просто тегли черта на разговора им по изумително неочакван и

внушителен начин. Както двамцата си стояха на едно място, изведнъж лъвът-куче рязко отскочи нагоре и лапите му стъпиха на върха на скалите. Същевременно с това цялата му козина засия в меки, топли нюанси. А веднъж щом величественото му тяло, въздигнало се над селото, бе забелязано от развълнуваните погледи на будните хора там (а и на онези, които мигом излязоха от къщичките си, за да станат свидетели на това могъщо явление) митичният звяр предприе и следващата стъпка от плана си, обръщайки се към тях с дълбокия си глас, отекващ навсякъде наоколо:

- Благичеда на съвестта и на честта човешка...

Явявам се пред вас с важна заръка!

- Ах, велики комайну! - извика мигом един от мъжете, като бързо застана няколко крачки пред всички останали, сякаш цял живот се бе подготвял за миг като този. Беше най-зрял на вид, вероятно старейшината на селото. - За появата ти по нашите земи се молихме отдавна! Благодарим ти, че навестяваш нашето скромно селце! Кажиче, кажиче какво искаш от нас! Ще сторим всичко за теб!

- Има един скитничек... Човек като вас... Странен на вид бродничек, идващ от други земи, от далечни земи... Той е слаб, на предела на силите си... Не се знае колко още живот има в крехкото му телце...

- Не се изсилвай чак толкова - Данаил, присвил неодобрително едната си вежда, се опита да е тих като каза това - за да не го чуят селяните, а и за да не разсее твърде много човека-куче от завидно добрата му театрална постановка.

Йонагуни, макар и да усети как вътрешно му кипва задето човека до него дръзваше да се обади точно по време на речта чу, този път не си позволи да покаже истинските си чувства дори и с един мимолетен трепет от тялото си. Остана в роля докато не изрече и последната си дума към селяните:

- Този човек е нужен жив. Вие трябва да го приютите за нощта - да го нагостите, да му дадете кътче където да спи... А утре, на заран, да го облечете в чисти дрехи, да го запасите с вода и храна и да го изпратите да продължи по своя път. А

неговия път, както рекох вече, е важен... За мен, вашия комайну... и за безценните ни земи!

Изрече словата си изразително и възможно най-внушително. После се изпъчи напред, вдигна глава нагоре и засия дори още повече. Опита се да си внуши, че думите му по един или друг начин не бяха лъжа към хората, тъй като оцеляването на Данаил наистина бе важен компонент за всеобщото благо.

Едвам прикри новия си прилив на гняв към човешкия мъж, когато след секунди усети, че той все още се намираще прикрит встрани и просто... зяпаше.

Трябваше да минат още няколко секунди за Данаил, за да се облещи и... да зацепи.

- О... тук трябва да се появя аз! - изрече той, стреснат.

Пое си въздух, потърка ръце и, вероятно миг преди митичния звяр да се е извърнал към него и да е излял яростта си върху му, също отскочи към върха на скалите и пропълзя на вид немошно по тях пред изумените погледи на жителите на котловинното селище.

- Ах... Хорица добри! - извика им с драматичен тон. – От вашата помощ се нужда аз в този тъй късен час! - не беше планирал римата, но му допадна как се получи. - Моля ви... подайте ръка на този беден скитник, за благо на всички!

Чувстваше се горд от играта си, но същевременно Йонагуни си позволи да го зяпне за миг с присвита вежда и с мисълта:

“Ама че преиграване... И е искал да става актьор?”

Но никой не забеляза неговото изражение, защото сега погледите на всички вече бяха съсредоточени в Данаил. Върнаха се към него дори и след като величественият лъв-куче по план засия дори още повече и отведнъж изчезна в тази своя светлина.

- Брей... той можел да става и невидим... - вметна тихо сам на себе си Данаил, но бързо се върна към ролята си на намиращ се на ръба на силите си странник. Не че не беше именно такъв...

Най-възрастният селянин се приближи към него заедно с няколко от другите мъже и жени. Подаде ръка на непознатия и му помогна да се изправи на крака (не предполагаше, че Данаил беше достатъчно силен, за да го стори и сам).

- Ела... ела насам, млади момко... - каза му, повеждайки го към къщите. - Бъди спокоен. Ще се погрижим за теб, както ни заръча могъщия комайну!

- Нашият обичан комайну! - извикаха в един глас в знак на почит и някои от останалите, поглеждайки с благи усмивки към мястото, на което до преди малко се бе намирал митичният звяр.

Данаил изпита задоволство - планът вървеше като по вода. Ала още преди дори да са стигнали до къщата, в която мимоходом се бяха разбрали да го нагостят и да го оставят да спи, героят с изумление установи нещо неочаквано. Не един от хората наоколо му говореше на всеобщия тукашен език от това време, но Данаил успяваше да разбере само някои от тях. Други звучаха неразбираемо - както и би било ако в своя свят мъжът си пуснеше някой японски филм без да има възможността да асимилира езика с помощта на свръхспособностите си.

“Да му се не види, и тази сила се е бѣгнала!” - каза си наум той докато една симпатична усмихната женица се опитваше да му обяснява нещо.

Героят не издаде по някакъв начин своята слабост - просто се възползва от твърде пресилената за пред всички тези хора своя физическа такава, за да се престори на неадекватен и не напълно способен да отговаря на всички.

И така, без да осъзнават заблудата, в която ги държеше непознатият скитник, гостоприемните селяни го заведоха в една от китните къщички. Помогнаха му да приседне сред постелята в един ъгъл с традиционно татами³ и мигом го нагостиха с кой каквото можеше да донесе от своята къща.

---

³ татами – типично за някои японски домове от тази ера подово покритие, използвано и за спане

Разбира се, мъжът нямаше как да изяде и изпие всичко, но се постара поне да пробва от максималния брой предложения, за да не обиди някой.

Последва около час, в който той и наобиколилите го с интерес селяни захванаха разни разговори (в които гостенинът почти мълчеше, за да не се издаде твърде явно, че половината от тях разбираше, а другите - не). На младият герой му станаха доста интересни някои от разказите на милите хорица - истории, обвързани както с вековните копнежи на тях и предците им да бъдат посетени от комайну, така и с други интересни свръхестествени явления от японските земи, за които бяха чували от предците си. Възторженият плам на тези хорица по всичките теми дори подтикна младия странник да се почувства леко неудобно задето се бе възползвал от добротата им и вярата им в пазители като лъвът-куче, за да има къде да си почине. За да успокоява съвестта си героят неколкократно си припомняше наум, че макар и станали жертва на неподозирана измама, милите селяни все пак действително бяха сбъднали мечтата си да срещнат истински комайну.

Да се намира в такава дружелюбна, задушевна среда тласна Данаил също така да изпита признателност задето бе извадил късмета да се озове на едно от най-благоприятните местенца за почивка в района - в което жителите вероятно щяха да му помогнат дори и без той и Йонагуни да бяха разиграли театъра си. Място, на което отпадналият герой щеше да може и да си поспи като хората - към което сам се нахрани да се насочи съвсем скоро, когато след многократните му прозявки селяните схванаха, че е дошло времето да го оставят на мира поне за няколко часа. Затова и го оставиха сам в това отделение на традиционната къща, а той, веднъж откъснал се от многото погледи, се почувства спокоен най-сетне да свали от себе си инак неудобния разкъсан водолазен костюм, а после да покрие голото си тяло с предоставената му мека удобна завивка.

Отпусна се, затвори очи и... заспа веднага.

***

Мъж с неясно лице препускаше ли, препускаше на своя бял кон. А Данаил - той сякаш гледаше през очите на този мъж. И дори не му се налагаше да се мъчи да го разпознава - усещаше кой бе това. Отново...

Обстановката, сред която конникът яздеше бе доста обърквана, твърде неясна, но Данаил знаеше, че не тя бе важното, а онова, което на даден етап предстоеше да се появи на пътя му. И се оказа прав - едва секунди по-късно в далечината се забеляза силует. След още секунди силуетът вече имаше и лице...

Друг мъж - малко по-зрял, но добре сложен. Носеше стари прокъсани дрехи - тъй мръсни и изтъркани, че трудно можеше да се прецени от кое време идваха. Краката му едва-едва се влачеха по пътеката, подчинени на безумната умора, а ръцете му - те просто висяха машинално напред. Буйните му русо-кестеняви къдрици се появяваха от вятъра, а изтерзаното му лице - то на пръв поглед можеше да създаде впечатлението, че е обезсърчено, но някаква сурова твърдост у него подсказваше, че не бе съвсем такава.

Щом светлите му очи се съчетаха с кафявите на конника, трепет на надежда се появи в тях...

Стана замъглено. И ето, че сцената се измени - превърна се в буквална театрална сцена, на която се провеждаше някакъв мюзикъл. Но съществата, разиграващи го не бяха хора, а чудати създания, силно наподобяващо гремлини.

Спектакъл, видим само за миг, преди да бъде заменен от друг.

- Не бих могла да кажа - изрече слаба човешка жена, седяща на едно легло. Беше руса, синеока и много красива, а на Данаил не му бе нужно много време, за да я познае - Нори Гилбърт, на шумяла в неговия свят манекенка.

Топла мъжка ръка - на човека, от чиято гледна точка сега се възприемаше тази сцена - хвана нейната. Чувственият глас на същия този мъж отекна в тишината на стаята:

- Но пък аз бих могъл да...

Отново прекъсване на видението и *вихрушка от оплетени образи. А след това - пак замъгляване. После пак вихрушка. И замъгляване.*

- Да му се не види, тия видения и без това винаги са били объркани, а сега - още повече! - досещайки се, че вероятно случващото се бе поредния срив в системата на свръхспособностите му, Данаил се опита да се събуди.

Не успя, не и веднага. Преди това пред погледа му изскочи *друга сцена, от друго място.*

Галантни шарени линии се преплитаха с още по-галантни кръгове. Всичко това - из космос, в който всичко бе чисто бяло освен милионите проблясващи звездички, които бяха тъмно сини. А Данаил преминаваше ли, преминаваше през всичко това с мощна скорост - пилотирайки нещо като космически кораб. Или поне наблюдавайки безучастно сцената от погледа на някой, пилотиращ космически кораб.

И ето - завладя го поредното замъгление. Ала този път замъгление, придружено и от някаква миризма. Задушна и някак потискаща, може би наподобяваща тази в някое наводнено изоставено мазе, пълно с мухъл.

Но не само неприятния мирис създаваше неприятната обстановка наоколо, а и тихите тайнствени звуци, идващи отнейде... Прокрадващи се измежду слуховите сетива като крехки остриета, нанасящи леки, невидими прорези на тревога из дебрите на спокойствието, на сигурността... Вцепеняващи и способни да накарат дори най-смелия герой да настръхне, тяхното същество не бе лесно за описване - като че представляваха откъслечни нюанси от съскане на някаква змия, преливащи се чрез злокобна галантност в тихи гърлени стонове, а после преобразуващи се в подобие на зловещ, накъсан говор:

- Тук... е... Тук е... Ето... го... ето го и него... Моят... студен мрак...

Откъде ли можеха да идват тез злокобни слова?

Първоначално Данаил не знаеше отговора, но щом настоящото упорито замъгление наоколо постепенно тръгна да

се избистря, той, присвил леко очи, най-сетне съумя да възприеме по-ясно обстановката, сред която се намираше. На пръв поглед мястото имаше чертите на същата онази японска къщичка, в която по-рано селяните го бяха оставили да спи, но този път от всичките стени, от тавана и от пода течеше някаква противна тъмна слуз. Със същата бе обгърнато и страховитото продълговато люспесто създание, което се извиваше пред натезалия поглед на мъжа. Гигантска черна змия, на вид като анаконда, но притежаваща десетки кърваво червени котешки очи по цялата си глава - а самата глава бе с форма на постоянно променящ очертанията си триъгълник. Трудно можеше да се забележи къде се намираше устата, с която навярно именно тази твар преди секунди бе изрекла онези злокобни слова - поне докато тънката, едвам различима черта на главата измежду всичките тези очи не се разтвори и не оголи вампирските зъби на покъртително ужасяващото създание.

Чак сега Данаил съумя да обозре този демоничен звяр в цялата му смъртоносно респектираща същност. Съзря го, но възприятията му не получиха време за повече...

Безпощадната паст на чудовището се отвори тъй широко, че създаде у Данаил усещането, че то се канеше да го глътне цял целеничък. И наистина - явно точно това предстоеше да направи, за което още в същия този миг подсказа (и направо си го показа) спонтанната мощна засилка на кръвожадната змия към мъжа. Вероятно щеше да изпълни плана си ако съзнанието на героя навреме не му бе дало нужния сигнал, че случващото се в момента не бе поредния сън или част от някое видение, нито пък илюзия от изкривена реалност.

Беше *самата реалност...*

Данаил рязко отскочи настрана и навреме избегна потенциалния шанс да се превърне в подранила среднощна закуска за змията. Ала чудовището съвсем не се спря - то моментално замахна с опашката си и тъй силно удари с нея младежа, че го запрати право в другата част от стаята. Героят се заби в стената и в противната лепкава слуз по нея, след което се стополи на пода.

Допирът на Данаил до слузта се оказа неочаквано изгарящ - буквално. Кожата, докоснала се до субстанцията, започна да го пари болезнено. И сякаш не му стигаше това, ами на всичкото отгоре той чувстваше, че нещо като че му пречеше да се върне напълно към будното си съзнателно мислене, та да може поне да опита да се справи с кръвожадната твар, пък макар и с голи ръце. По някаква причина пред очите му все още бе леко замъглено, а тялото му се чувстваше далеч поотпаднало дори от минутите преди да дойде в селото. Звярът без съмнение му правеше нещо - дали чрез слузта си, чрез аромата си, през погледа си или дори само с присъствието си... или може би с въздействието на нещо друго...

Настръхнал от ужаса на покосяващата мисъл, че бе възможно да не съумее да оцелее след тази спонтанна битка, Данаил все пак стисна зъби и се изправи... или поне се опита. Защото колената му просто не го издържаха и той наново падна на пода в още по-жалко състояние и от преди.

Силите му избледняваха все повече с всеки изминал миг - и този път не ставаше въпрос само за свръхспособностите, които в други случаи вероятно вече щяха да са му помогнали да открие някакъв начин поне да се измъкне от тази кошмарна стая. Не, не само те се губеха - целият живец у героя като че намаляваше драстично, със скоростта на светлината - сякаш гигантската твар някак поглъщаше и тази негова жизненост у себе си така, както след секунди се очертаваше отново да се опита да погълне и самия него. А Данаил не усещаше на този етап да бе останал какъвто и да е начин да ѝ се възпротиви - сега той можеше единствено да лежи безпомощен на земята и да гледа с вцепенено очакване към безпощадното чудовищно създание, да тъне в изгарящата му слуз, да вдишва от противната му миризма... и да слуша изпепеляващите дори най-дребните проблясъчета на надежда негови слова:

- Студеният ми мрак... Моят... студен мрак...

И ето - змията за втори път отвори широко огромната си паст и се подготви да сграбчи с нея мъжа. Да го съдвече или да

го глътне целия - и в двата случая Данаил го чакаше жалък край. А той дори не можеше да се опита да се защити...

Една горчива сълза изникна в дясното око на героя. Едвам държащ клепачите си отворени, съзерцаващ през замъгления си поглед безмилостната паст на надвисналата над него гигантска змия, той, очаквано, се замисли колко много неща му се искаше да види в живота си, но нямаше да успее... Колко много усещания из световите не бе опознал, но нямаше да получи шанса да ги опознае...

Но най-страшната мисъл за Данаил си оставаше една - че той нямаше да може да се върне при своя брат...

... или може би все пак щеше да има тази възможност?

Изневиделица всичко се обърна в коренно различна и благоприятна за живота на мъжа насока - толкова бързо, че дори и самият той не можа да асимилира както трябва всичко преди да е изпаднал в трудното за предотвратяване безсъзнание, към което го водеше влиянието на змията. Тъкмо когато главата на коварната твар се засили мощно към него с отворената си паст, изведнъж нейде отстрани някой замахна с нещо голямо и остро и просто... я отрязва. Отведнъж. Главата падна тежко на земята, а алено червената кръв на вече мъртвото зловещо създание, примесена с парченца гнусна плът, се пръснаха навсякъде, включително и върху лицето на Данаил.

Той настръхна - този път изпълнен от дълбоко облекчение, въпреки отблъскващото усещане да е облян от субстанциите на противното същество. Но дори и тази нотка на поне някакво позитивно чувство явно нямаше как да бъде достатъчна, за да възспре затварянето на очите му и изпадането му в безсъзнание.

Ала преди натежалите клепачи на героя да са си казали думата, той все пак съумя със замъгленото си зрение леко да обозре две неща. Отрязаната глава на змията, чийто последни рефлексии все още я караха да потрепва в агония на пода... и спасителят, избавил героя от нейната пагубна паст.

Неотразима жена, облечена с тъмна, прилепнала плътно по изваяното тяло дреха. В двете си ръце стискаше здраво

дълга, здрава катана, а лицето си, нарочно или не, бе сляла със сенките в стаята, поради което мъжът нямаше как да го съзре съвсем ясно. Но пък на Данаил му се отдаде възможността да изпита захласа поне от нейната дълга, буйна руса коса, понастоящем появяваща се галантно с нощния ветрец...

Ах... тя бе една тъй удивително запленаваща красавица...

Пета глава

Самотницата

За разлика от предишния припадък, този не тласна Данаил към нов сън, нито пък към ново видение.

Но първото, което мъжът видя щом отново отвори своите очи също можеше да се възприеме като привидение сред дебрите на магичен сън. Все пак, още от незапомнени времена удивлението от *красотата* поражда такива впечатления у някои - а младата дама, надвиснала над разбуждащия се герой, без съмнение приспаднаше към онези възхитителни красавици, вдъхновявали във времето както изявени творци, така и сумати владетели, а и какви ли не други хора из широките познати и непознати светове...

Фина фигура и омайно лице с удивително симетрични монголоидни черти; запленяващи изразителни черни очи и прелестно червени устни; дълги и прави черни коси....

Това бе *тя*.

Ала нещо в нейния лик сякаш липсваше... Липсваше или по-скоро се усещаше като различно за самия Данаил. И едва секунди по-късно, навързвайки тези мигове с последните си предходни спомени, той вече знаеше какво бе това нещо - но тъкмо когато отваряше леко устата си, вероятно за да го изрази с думи, жената, която въпреки красотата си изглеждаше някак сериозна и дистанцирана, първа изрече:

- Буден си. Това е добре.

Гласът ѝ бе тих и спокоен, плътен. Като изрече тези няколко думи тя се изправи и се извърна на другата страна, тръгвайки нанякъде. А Данаил, въпреки че изпитваше немощ и дори болка в някои части от тялото си, се изправи в ъгълчето, на което се намираше, завит с груба плетена завивка. С опит да потисне в съзнанието си покъртителните спомени как едвам не се ме озовал в търбуха на злата мрачна твар, той вгълби мислите си в обстановката, сред която с красавицата бяха в момента. Не изглеждаше като типичната японска къща, в която

се бе сблъскал със змията - дори не наподобяваше подобна постройка. Помещението, ако можем въобще да го наречем така, бе съградено по далеч по-първобитен начин - от насъбрани клони и издължени цепеници, подкрепящи надвес от някакви стари платове.

Импровизираната стая, а и думите на непознатата красавица, за момент отклониха вниманието на мъжа от посоката, в която то се бе насочило при събуждането му. Данаил нямаше как да не зададе въпроса:

- Къде съм? Каква е тази... барака?

Жената го изгледа мълчаливо, сетне отиде в другия край, при подобие на маса, измайсторено от кух дънер и някаква дъска. Взе двете малки чаени чашки, намиращи се там и отпи от едната, а другата поднесе на Данаил с думите:

- Благодаря за високата оценка на строителните ми умения - отначало вероятно прозвуча негативно саркастична, но после допълни: - Ала дори 'барака' е твърде силно казано. Това е просто временното ми убежище в гората. Смятам още днес да го оставя и да тръгна нанякъде.

- Ти... бездомна ли си? - запремигва мъжът, оглеждайки я с проблясък в погледа от горе до долу. Никак не му изглеждаше като бедна жена - дрехите ѝ, макар и вероятно не от най-елитните за тази японска епоха, бяха чисти и прилежни, а на самата нея стояха прелестно.

Красавицата се засмя - така Данаил за първи път видя и хубостта на нейната усмивка с всичките идеално подредени бели зъби в нея, а това му се хареса. Поклати глава и му отвърна:

- Да нямаш постоянен дом - или по-скоро да не желаяш да имаш постоянен дом - не значи да си бездомен. Някои хора просто не сме устроени така. За нас домът е... на много места.

Мъжът премига и дори кимна леко. Надигна се още малко, за да му е удобно да седне.

- Всъщност... те разбирам. На практика и аз съм така.

Тя присви едната си вежда и го прецени с поглед от горе до долу. Пак се засмя.

- Е, ако е традиция твоят номадски живот да те води до *такова* състояние... явно не е съвсем за теб.

И Данаил си позволи да се подсмихне.

- Аз... не знам какво ми става тия дни... Нещо доста взех да припадам... Май наистина съм станал кекав, както ме описа и една друга нова дружка -Той потърка главата си. - Абе загубих си форма. Донякъде защото загубих и свръхсилите си.

- Имал си свръхсили? - нейният поглед проблесна с интерес.

- Да... Всъщност още ги имам, но са сериозно прецакани... затова не смея да ги пробвам. Иначе щях с лекота да разкажа играта на оная гадна змия!

Опита се да си предаде шеговита самоувереност - доста типична черта за него. Дамата обаче сякаш възприе тези думи по съвсем различен начин от очаквания - тя само присви веждите си, а очите ѝ се притвориха. Накани се да каже нещо, но този път Данаил я изпревари, припомняйки си първите си усещания след събуждането си и изричайки ги на глас:

- Между другото, не знам кога успя да си боядисаш косата, но и черното ти отива.

Тона му и тук бе типичния за него закачлив, дори леко флиртаджийски. Но и този път непознатата не реагира по начина, по който на мъжа му се искаше - напротив, тя откровено се намръщи и поклати глава с думите:

- Не разбирам за какво говориш. Косата ми винаги е била черна.

Данаил се ококори.

- Така ли? Но... не... как така? - този път той присви вежди и поклати глава. - Когато се появи в онази къща и отсеке главата на змията, за да ме спасиш - за което ти благодаря безкрайно много, разбира се - ти... ти беше руса.

- Бъркаш ме с някого.

- Не... не те бъркам... - изглеждаше сигурен той, но нейната собствена настояща увереност го накара да се разколебае. - Онова... беше ти... Добре де, не ти видях ясно лицето, но... но нещо в излъчването...

- Явно да разграничаваш излъчването на хората също не ти е сред силните страни - прекъсна го тя саркастично, подсмиввайки се. - Защото, страннико, аз не съм те спасявала от никаква змия.

- А как тогава съм се озовал тук, в твоята бара... твоята временна постройка? - Данаил този път навреме се сети за подходящото название..

- Хм... - притвори очи тя, гледайки го зорко. - Ти май наистина не помниш как си се озовал в гората...

- В гората? - облещи се младежът. - Намерила си ме... в гората? А не в сериозно прецаканата от оная противна змия къща?

- Да. Обикалях да си търся дърва за огън, когато съвсем случайно чух приглушени, несвързани знуци. Открих те проснат из едни храсти - стенеше болезнено в съня си. Доведох те тук и се погрижих за теб.

- Съня ми? Но... но аз... аз не помня да съм сънувал... или съм? - запремигва объркан мъжът. - Онази змия... тя дали не е била поредното... видение? Не, не може да е била. Сигурен съм - истинска беше!

- Твърде буквално приемаш думите ми. Да стенеш 'в съня си' не значи, че задължително си *сънувал нещо*. Може би просто... си си стенал.

- Хм... странна работа... - отвърна колебливо мъжът и се облегна назад, но не твърде отпуснато, за да не събори нестабилното подобие на стена зад себе си. - Е, вярно, че от доста време не съм имам големи поводи да отделям от онези стенания, с които си бях свикнал някога, но...

Не се доизказа - но този път не защото беше прекъснат. Да насочи мислите си в друг тип закачлива насока го накара изведнъж да осъзнае нещо леко смущаващо. Или по-скоро - да си го припомни, а с един бърз поглед изпод грубата завивка и да го потвърти сам за себе си.

Данаил все още беше чисто гол.

- Аз... аз нямам никакви дрехи! - извика той и бузите му поруменияха, гледайки към красавицата. - Ти... така ли си ме довякла дотук!?

- Ами... така те намерих в гората - отвърна ухилена жената, едвам сдържайки се да не избухне в смях.

Данаил присви едната си вежда, гледайки втренчено в нея.

- До сега на момичетата не им е било толкова смешно в часовете след като погледите им са се наслаждавали... на каквото има да се гледа там... - отбеляза той като се ухили и този път надърна с гордост изпод завивката.

Жената отвори широко уста и очи.

- Ти за толкова повърхностна ли ме смяташ? Да гледам първо *това*?

- Ами... ти се засмя и... не бях сигурен дали не е било заради... размера... Чувствителен съм си на тази тема, хубавице! - Данаил не успя да се възспре да бъде *Данаил*.

- Леле! - облещена, красавицата започна да клати глава. - Ама че първобитен дивак!

На мъжа не му бе за първи път тези дни да го сравняват с първобитните. И сега това не му хареса, също като предния път. Присви вежди още повече, но бързо се замисли, че в случая може би и той самия имаше вина за нейното мнение.

- Виж... съжалявам... Аз... просто от доста време не съм бил гол пред момиче... За да сме честни, макар и с цената на безумен срам - от шест години. Уау, направо не е истина, че заприличах на онзи тип момчета, с които преди това се бълзиках!

Да изговори всичко това на глас го накара да зяпне в една точка на земята и да остане мълчалив няколко секунди. После бързо вдигна отново очи към хубавата азиатка и продължи:

- Така де, имам предвид, че... преди за мен беше нормално да съм гол в компанията на момичета... почти всеки ден. Но откакто животът ми се измени коренно... и приоритетите ми като че се смениха. И все пак, да срещна смеха

на първото момиче след шест години, което ме е видяло в естествената ми прелест... е, нямаше как мъжкото ми его да не бъде подразнено.

- Е, за да сложим най-сетне край на тази неудобна тема просто ще ти кажа, че не се смеех на там каквото си мислиш, че съм се смеела. Забавна ми е по-скоро цялата ти неориентираност докато същевременно се правиш на големия разбирач. Не че се смея на причината да си припаднал - нека не прозвучи така. Но... има нещо много забавно в цялото ти излъчване на наперен красавец, който същевременно сякаш не знае на кой свят се намира.

- Е, поне признаваш, че съм красавец - Данаил не се съдържа отново да навлезе в своите си води, дори присви привлекателно очи, като някой класически мачо. - Надали ще съм първия, който ти го казва, но и ти си... страхотна.

Огледа я с подчертан интерес от горе до долу. Погледът му проблесна, а в гърдите му се настани топло гъделичкащо усещане.

Но хубавата дама побърза отново да секне настроението му като за сетен път поклати глава.

- Не си го и помисляй, ласкателю. - изрече с отегчен, подигравателен поглед. - Не съм тръгнала на път, за да си хвана първобитен простак, търсец си някого да задоволи шестгодишните му нужди.

- Оу-оу! Това беше брутално! Чак заболя! - отвърна Данаил, но все още с приповдигнато настроение и широка усмивка. - Но спокойно, хубавице, нямах задължително *това* предвид с думите си... Просто... исках да ти поднеса комплимент, който и ти поднесе на мен.

- Аха... - отвърна дамата с тих и този път подчертано саркастичен тон.

- Както и да е - махна с ръка Данаил и понесе разговора в друга насока: - Нямаме много време за подобни приказки, красавице. Трябва възможно най-скоро да се върна в онова малко планинско селце!

- Щом си сигурен, че знаеш... пътя... - непознатата отново си позволи сарказъм.

- Ами... истината е, че не го знам, но се надяхвах *ти* да го знаеш.

- Аз? Че откъде бих могла да го знам? Казах ти - намерих те наред дивото в гората. И не знам наблизо да има село.

Данаил притвори очи. Втренчи се в нея и за няколко мига вгълби съзнанието си в опита отново да се пробва да намери някаква по-открояваща разлика между нея и другата фина хубавица, която го бе спасила от змията. И този път не можа да открие тази разлика - нещо просто го караше да е сигурен, че двете жени бяха един и същ човек. Прииска му се пак да заговори на тъмнокосата азиатка по въпроса, но сметна, че поне засега не биваше да я закача повече с тези си убеждения. Затова каза друго:

- Е добре... не знам как точно ще открием селото, но *трябва* да го намерим. Не само защото искам да се уверя, че клетите хорица там, които бяха тъй мили с мен, са добре след нападението на змията... а и защото някъде там трябва да е останал моят спътник, с когото имаме *изключително* важна мисия.

Натърти на някои от тези думи, защото му се искаше непознатата хубавица да разбере колко сериозни бяха нещата. Но на нея така или иначе ѝ предстоеше да го разбере в последвалите думи, които си размениха:

- Каква ще да е тази тъй важна мисия? И кой ще да е този толкова ценен за теб човек?

- Дълга история... или поне горе-долу дълга. Но ще ти я разкажа по пътя - каза Данаил и се извъртя сред постелята си така, че да не оголва която и да е част от тялото си от кръста надолу. - Но за спътникът ми мога да ти кажа, че... не е точно човек. Всъщност *изобщо* не е човек. Той е един древен комайну, който неволно събудих от съня му.

До този момент вариращо между позитивно и не съвсем позитивно, изражението на лицето на младата азиатка изведнъж прие съвсем нов вид. Тя изцъкли погледа си и в него

проблесна изумление, примесено с някакъв гняв. Устата си отвори широко, а тона си повиши значително когато извика:

- Събудил си древен комайну от Царствения му сън!?

Данаил се стресна от рязката смяна в нейното иначе приятно настроение. И приемаше, че сам бе виновен - затова прехапа устни, почеса се зад врата и отвърна тихо:

- Ами... да... Но се заклевам, че не знаех какво правя! Но когато Йонагуни ми обясни...

- Събудил си древния комайну *Йонагуни* от Царствения му сън!? - Данаил със сигурност не бе очаквал, че с оправданията си щеше да я вбеси още повече и че нейният крясък щеше да придобие още по-стряскащи пропорции. - О, не... Имаш ли представа какво си направил!?

- Вече да... или поне донякъде - отговори той и преглътна усещането за горчивина на гърлото си. - Както казах, Йонагуни ми намекна колко голям е проблема, но не ми сподели всички детайли. Разбира се, успя да ме грабне като ми обясни, че и моите сили са се разбъркали *именно* заради глупостта, която неволно съм допуснал.

- Ясно защо ти е толкова важно да го откриеш - каза намръщената красавица с може би най-саркастичния си тон от досегашните. - За да можеш да оправшиш *твоето си* положение. Но явно дори не си наясно какво друго ще се случи ако великият комайну Йонагуни не потъне отново в Царствения си сън навреме!

- Аз... - вината у Данаил се подчерта още по-осезаемо. - Аз наистина съжалявам... - той дори си позволи да се изправи, увивайки завивката около кръста си. Държейки я от едната страна, мъжът се приближи към видимо разтревожената жена - Повярай ми - когато отместих онази плоча на саркофага му си мислех, че просто откривам... отдавна изчезнало съкровище, до което ме бе довела една стара карта. Ала все по-ясно ми става, че очевидно съм сторил нещо, което може да се отрази не само на Йонагуни, а и на всичко обкръжаващо ни. И знай, че съм съпричастен на каузата да върнем нещата по местата им - не само, за да възстановя силите си, а и за да бъде върнат

нарушения от мен баланс. Но... не мислиш ли, че преди да направя всичко това трябва поне да знам *каква точно* е опасността, на която без да искам съм изложил този свят? Йонагуни така и не ми разкри нищо съществено, но може би ти...

- Ти сам каза, че някои истории са твърде дълги и трябва да се разказват *по пътя*... - прекъсна го жената и, отивайки към купчина с дрехи отстрани, метна един панталон на мъжа. - Хайде, обличай се! Действително нямаме никакво време за губене!

Извика и троснато тръгна към изхода от подобие то помещение. Личеше си, че е бясна, но въпреки това Данаил (който със свободната си ръка умело хвана панталона без да му се налага да пуска завивката, която придържаше с другата) реши, че беше дошло времето да я попита:

- Преди всичко останало... няма ли да е редно с теб все пак да се запознаем официално, та поне да знаем как да се обръщаме един към друг? Аз се казвам Данаил. И знай, че въпреки сложната ситуация, за която и аз самият съм виновен... ми е приятно да се срещнем.

Тя се спря точно преди да е излязла. Все така намръщена извърна погледа си към него, а в изражението ѝ сякаш се четяха думите "Ти сериозно ли?". Все пак реши да бъде учтива и също да се представи:

- Такара. Казвам се Такара.

Рече и пристъпи напред, оставяйки мъжа сам тук. А Данаил, въпреки свитата в стомаха си топка от напрежение, си позволи да се усмихне и да изрече тихо:

- И името ти е хубаво също като теб...

Тя не чу новите му ласкателни думи към нея, но на него и без друго не това му бе целта.

Данаил си обу панталона. Нагласи го така, че да му е горе-долу удобен, макар и да не му бе съвсем по мярка, вероятно защото принадлежеше на слаба жена като новата му позната. За радост тя не носеше впити дрехи – друго нещо, с което явно се различаваше от тайнствената му спасителка, но и

това нямаше как да е достатъчно съществен показател за мъжа. Нещо го караше да бъде сигурен, че двете бяха една и съща жена, но по някаква причина Такара прикриваше този факт. Но младежът не възнамеряваше да проявява по-голямо любопитство - засега не. Нещо у тъмнокосата красавица му вдъхваше доверие и го караше да е сигурен, че за нейните действия си имаше солидни основания.

Доверието на героя към въпросната дама ненадейно бе изпитано по съвсем неочакван начин, когато той, облякъл панталона, направи няколко крачки из примитивната колиба. Не търсеше нещо конкретно, но погледът му започна да се оглежда насам-натам. Така Данаил се загледа в сламен кош, която се намираще встрани от купчината дрехи. Вътре имаше разни предмети - единственото място в подобие на стая, което побираше разни дрънкулки, различни от необходимите за ежедневието. Имаше накити, вероятно изработени на ръка от самата жена, красиви обеци и гerdани, а също и нещо като диадема от дърво. Сред тези 'скъпоценни' вещи, ако можем да ги наречем така, проблесваха и няколко перли - чисти, но не до пълен блясък, сякаш наскоро бяха извадени от морското дъно.

Проблясъкът на съвсем друг предмет бе този, който грабна Данаил по разтърсващ начин. Позволил си да приклепне пред коша и да разгледа предметите вътре, прокарвайки внимателно пръстите си измежду тях, мъжът изведнъж издаде напред очите си, когато те съзряха там... златна монета. Тя го привлече дотолкова, че този път той не просто я докосна, а направо я грабна и се втрени в нея отблизо.

Беше стара на вид, на места леко повредена. Но това не пречеше на човек да прочете ясно надписите поне от едната ѝ страна и съответно да разбере, че монетата принадлежеше към парична единица AUR - непозната за Данаил до този момент. Но не непознатото го остави без ума и дума героя, а всъщност... познатото. Да, и такова присъстваше на това кръгло парченце злато - и то достатъчно открояващо се. Беше лика на красива дама с аристократично излъчване, изобразена в профил. И за да бъде потвърдена нейната самоличност

пълноценно останалите изписани на латиница надписи на самата монета допълнително потвърждаваха коя и каква бе тя, а и от коя година идваше: *“Хоуп • Кралица • Достолепен носител на любовта • 1654”*.

- Хоуп!? - шока за Данаил бе огромен. Сърцето му започна да бие лудо, но кулминацията на неговите силни емоции настъпи, когато той с трепет обърна монетата и от другата страна, с тайничкото очакване какво вероятно щеше да съзре там...

Да, видя го. Точно каквото бе и очаквал. От тази страна монетата бе леко повредена и от надписите в цялостност можеха да се различат единствено валутата 1 AUR и отделни букви и цифри. Ала мъжкото лице в профил, изобразено тук, измежду тях... то нямаше как да бъде сбъркано.

- Но... но как... - прошепна Данаил.

Бе настръхнал. Трепереше със смесени чувства - дотолкова, че му се наложи да си поеме въздух, за да останат ръцете му стабилни на едно място, като за да съумее да доближи монетата дори по-близо до очите си, да се втрени още повече в нея и да се увери, че не му се привиждаше.

И че изображеният на нея мъж беше...

- Каза ли нещо? - внезапно гласът на Такара се обади иззад Данаил. Тя явно го бе чула да говори и затова се връщаше.

Самия той, без да знае какво да мисли и чувства, се обърна към нея объркан. През ума му се пресичаха какви ли не теории как тази монета можеше да се е озовала сред *нейните* вещи, но нито една не му се струваше достатъчно логична. Но пък доста от тези теории не показваха новата му позната в добра светлина.

Със стиснати зъби и с поглед, едновременно колеблив и обезумял, Данаил вдигна монетата пред погледа на Такара и изрече с повишен тон:

- Какво е това!? И какво прави при теб!?

Жената зяпна кръглата паричка и на свой ред се ококори, после се намръщи.

- Ровил си в нещата ми!?

Данаил пристъпи две тежки крачки към нея и извика:

- Ако не го бях сторил щеше ли някога да ми споделиш, че имаш в себе си... това!? Или щеше да продължиш да играеш играта, която явно си подкарала пред мен от самото начало и в която аз, както излиза, съм само някаква предварително подготвена пионка!?

- Какви ги говориш? - извика Такара, клатеща глава. - Не разбирам! Какво ѝ е толкова специалното на тази монета, освен, че очевидно не е от тези земи!?

- Наистина ли не знаеш!? - извика Данаил и чак сега се усети, че може би трябваше да сниши тона си. Имаше вероятност жената наистина да не беше наясно за какво идеше реч. - Наистина ли не знаеш, че притежаваш монета с лика на... брат ми и любимата му!?

Такара изцъкли още по-озадачено очите си - и нещо в този нейн поглед накара мъжа срещу ѝ да повярва, че тази нейна реакция бе искрена.

- Този крал... е твой брат? - прошепна тя и се загледа в монетата. - А жената... кралицата... е неговата съпруга?

- Да... тоест... - започна да клати глава и да премигва

Данаил, все тъй крайно объркан. Загледа се пак в лицата от двете страни на паричката. - Да, това са брат ми и приятелката му... но последния път, когато тайно ги навестих без те да разберат за присъствието ми... двамата си бяха просто гаджета, които завършваха колеж заедно! Нито бяха сгодени, нито пък съпрузи... камо ли крале! - тук Данаил вдигна значително омекналия си поглед към Такара и я попита: - Добре, щом твърдиш, че не знаеш нищо... обясни ми как въобще си се сдобила с *точно тази монета!*?

- Аз... я намерих в гората вчера. Малко преди да открия теб.

- Значи се очаква от мен да повярвам, че за една нощ съвсем случайно си открила *мен и монета с ликовете на брат ми и любовта на живота му?* - погледът на Данаил отново се присви. - Насред горите в отдалечен паралелен свят на нашия с тях!?

- Виж, не знам в какво ме обвиняваш, но... - Такара дори не бе сигурна как да довърши - личеше си й, че нещо в целия този случай доста я смущаваше и оставяше и самата нея крайно объркана.

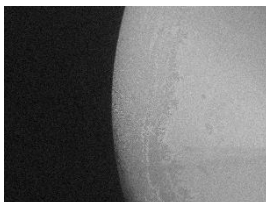
А Данаил, гледайки към нея няколко секунди, накрая просто стисна отново зъби и юмрук. Не защото бе бесен на нея, а защото цялата ситуация го побъркваше. Той не само, че бе останал далеч от родния си свят, без чудатия си потенциал за връзка с него - и то в паралелна версия на същата планета, с която кой знае какво можеше да се случи заради собствената му недообмислена глупост - ами сега *това...* Да попадне точно на *такава монета*, свързваща го по друг съвсем различен начин със семейството му...

Ах, колко му се искаше на Данаил да можеше просто да затвори очи и да се пренесе там - при тях, при Хоуп и своя брат. И колко му липсваше усещането да знае, че е способен да го направи само с една едничка мисъл... Какво ли не би дал, за да получи шанса да използва като хората способностите си и да зърне своите най-ценни хора поне за миг...

Изкуши се да се опита – о, и то как се изкуши... Но се възспря навреме - защото знаеше, че не биваше дори и да се замисля над тази идея. Предишния опит му бе подействал отрезвяващо и героят вече бе наясно, че пробваше ли да използва вълшебното у себе си това можеше само да направи нещата дори още по-зле. Не биваше да се обръща към повредените си свръхсили по никакъв повод...

Повредените му свръхсили обаче бяха на друго мнение.

Шеста глава

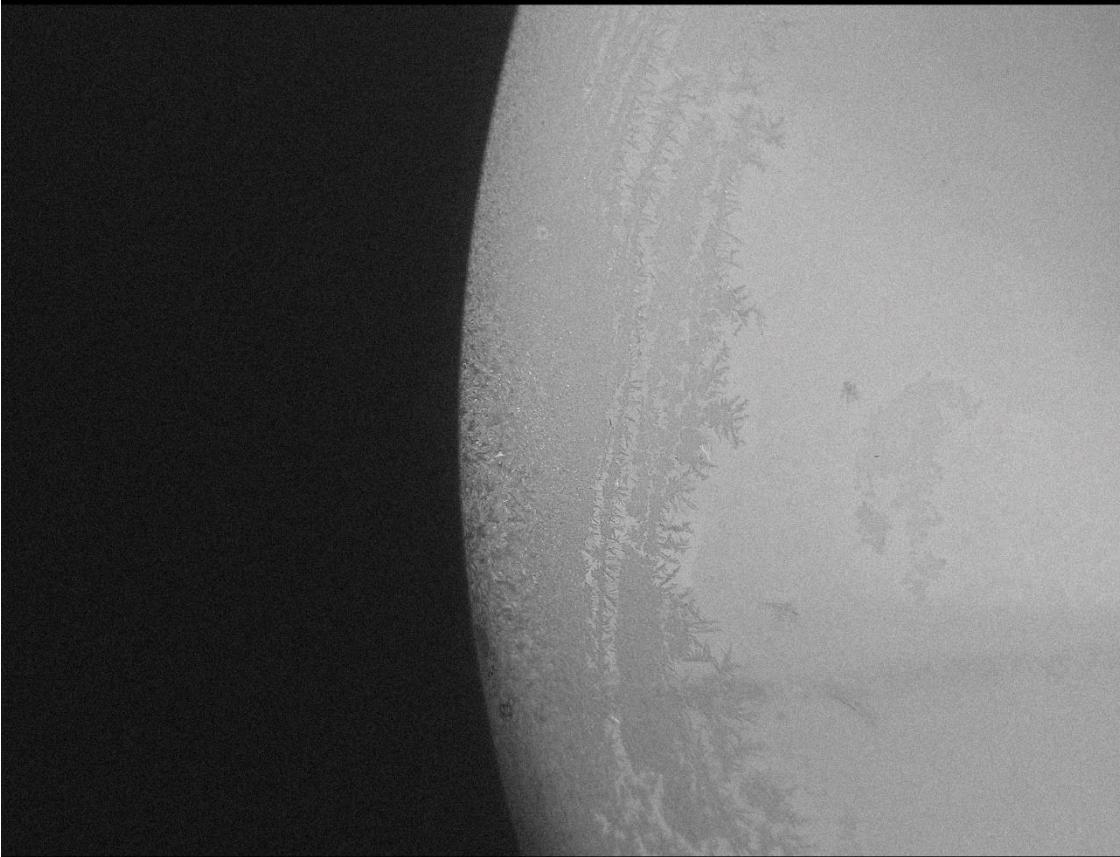

The Planet
of
Frozen Solitude

Somewhere
out there...
a mythical planet
exists.

Down there,
below the
cotton clouds...

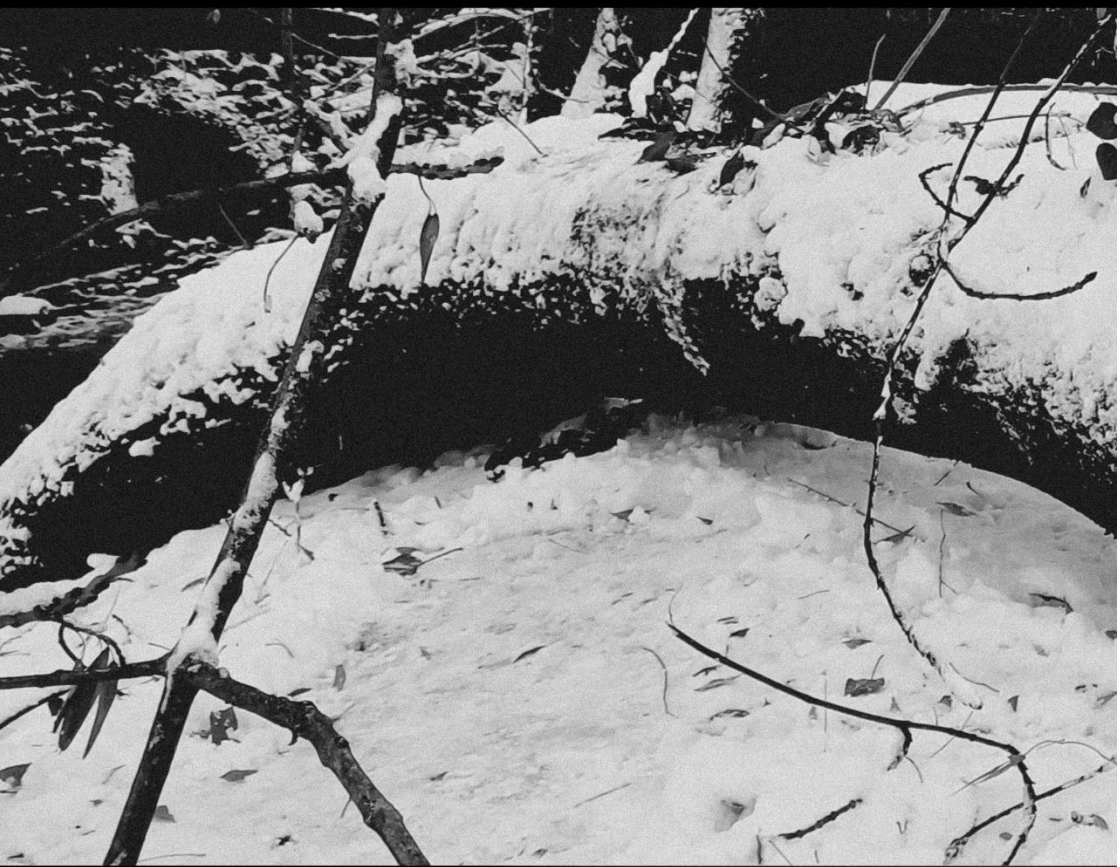
... is
a place of
frozen solitude and
broken nature.

One day,
a strange
phenomenon
defrosts some areas.

Some
trees
rise.

This is when
something else
appears...

Седма глава

Вълнения разнородни

- АААГХ!!! – изрева Данаил и се свлече.

Колената му се забиha тежко в земята. Собствените му треперещи ръце прокараха грубо пръсти сред косите му. Погледът на разтърсения млад мъж се сведе надолу и безумно се изцъкли в една точка.

А докато той дишаше тежко и като че секунда след секунда се опитваше да убеди себе си, че се бе върнал към нормалното, видимо притеснената Такара приклепна и сложи ръка на рамото му.

- Тук ли си? Добре ли си? Какво се случи!?

Мъжът немощно вдигна изцъкления си изтощен поглед към нея. Целия бе плувнал в пот – усещаше го по аромата около ноздрите си, от вкуса в устата си... Гърлото му пък беше пресъхнало, но въпреки това мъжът намери сили да промълви:

- Отново се случи... отново... но този път... този път без аз да е дори и малко очаквано... без дори аз да съм го пожелал... И беше... беше дори още по-покъртително...

- Кое?

Данаил, премигващ неспокойно, не отговори веднага на въпроса на жената. Преди това вдиша неколkokратно и чак щом усети, че най-накрая бе започнал да се свестява от шока, се хвана за ръцете ѝ и с нейната подкрепа се изправи.

- Пространството, в което попаднах... или поне където попадна съзнанието ми. Ако въобще мога да го нарека така - *пространство*. Не, не беше просто пространство... Беше... някакво метафизично съществуване чрез пременящи се кадри... като от стар ням черно-бял филм... И, макар и този път да не бях замръзнал в един единствен кадър, а да прескачах измежду десетки, съпреживявайки безмълвната история... беше... беше болезнено... Самият филм - или там каквото представляваше онова пространство - не бе толкова плашещ, но *усещането*... самото усещане да съм там, прикован сред

онези кадри и да нямам никакъв контрол над себе си бе същинското нечовешко мъчение...

Известно време и той, и красавицата мълчаха, а спомените за случилото се разкъсваха душата на мъжа. Спомените... и още някои въпроси...

- А тук... колко... колко време мина? – попита Данаил, наново поглеждайки към Такара. – Имам предвид... колко време бях в онова състояние? И какво представляваше то, погледнато отстрани?

- Не продължи дълго – може би около половин минута. Но беше достатъчно плашещо. Ти... ти просто стоеше като вцепенен на едно място и... трепереше. Жилите ти пулсираха, потта ти се лееше навсякъде по теб. Не знаех какво да сторя – просто те гледах, махах ти с ръка, опитвах се да те извадя от този внезапен унес като дори те разтресох. Ти... съвсем нищо ли не усети?

- Не.

Данаил наново приведе глава. Постоя в тази поза още няколко секунди, после вложи цялата си енергия, за да си поеме дълбоко въздух, да стисне зъби и юмрук. Преглътна тежестта на сухото си гърло (поне доколкото това бе възможно) и реши да се вземе в ръце.

- Ще приема случилото се за предупреждение. Че трябва винаги да съм готов психически за такива крайно нежелани покъртителни мигове. Дано поне тази подготовка да ми е в помощ следващите пъти... ако има такива. Надявам се да няма.

Такара го гледа мълчаливо известно време. Притворила леко очите си, тя сякаш се опитваше да го разчете, да разбере чувствата му. Вероятно не бе успяла да схване някои от изречените от него неща, затова сега се мъчеше да разбере повече...

По едно време сама подсети себе си, че нямаха много време за приказки и размисли по този въпрос.

- А мислиш ли, че скоро ще си готов да тръгнем? – попита тя.

Не ѝ се искаше да прозвучи безчувствена и той го усети, затова не я укори. А и след преживяното сърцето му биеше още по-уверено от идеята заветната цел на въпросното пътуване да възстанови силите му и баланса в този свят, който мъжът сам неволно бе нарушил.

Данаил отново погледна Такара с проблясък.

- Готов съм. Само ми дай да пийна нещо и... поемаме по пътя. Сякаш нищо не е било. С надеждата, че скоро няма да ми се случи... отново – последното изрече за втори път, тъй като наистина не изгаряше от желание подобен кошмар да се повтори. И по-скоро – потрети.

Такара кимна. Отиде отстрани и изпод захвърлените дрехи извади някакъв вързоп – предполагаеми нейни дисаги, с които пътуваше из широкия свят. Сред тях имаше малка бутилчица, мехче. Подаде я на Данаил, а той отпи жадно... и на мига се задави. Вкусът не оправда предварителните му очаквания.

- Какво е това!? – извика ококорен.

Такара го изгледа накриво.

- Сок от вакаме.

- Аз... очаквах *вода* – каза тихо Данаил и загледа колебливо мехчето.

- Каза ми, че искаш да ти дам да пиеш *нещо* – подчерта дебело тя. – Тези дни не съм попадала на някои извор, затова ми се наложи да изцеждам сока от растения. Поне вакаме си има в излишък из тези земи. Но ако принца жадува да си пийне нещо друго, бихме могли да потърсим и някоя локва... или тресавище...

Сама не знаеше дали се подиграваше с него като добронамерена закачка или защото поведението му на моменти я дразнеше.

- Не, благодаря... - отвърна тихо той, поглеждайки я с присвита вежда и после отпивайки отново от мехчето, този път подготвен за запомнящия се вкус на напитката. – Това всъщност не е лошо. Просто в началото ми дойде като шок. Като онези дъвки, сещаш се... - Такара го изгледа

въпросително – Както и да е... След шока от нежеланата ми телепортация това сега е като да пия амброзия.

Данаил не изпразни цялото съдържание – не искаше да прекалява с гостоприемството на красавицата, макар и по нейните собствени думи ‘вакаме да имаше в излишък из тези земи’. Затвори шишенцето и го подаде на азиатката. Чак тогава се досети за нещо друго, което покрай неочакваната телепортация на съзнанието си бе оставил на заден план временно – и се огледа. Бързо намери монетата, паднала на земята по време на ужасяващия му транс. За сетен път присви веждите си, а пулсът му се учести, когато изведнъж наново се сети за брат си, любимата му и необяснимото им присъствие като владетели на тази паричка.

Отстрани Такара мълчеше – знаеше какво си мислеше той, а и самият Данаил го потвърди с погледа, който отправи към нея след секунди. Макар и да изглеждаше, че двамата се бяха разбрали по този въпрос, мъжът все още имаше у себе си съмнения – и то съвсем разбираеми съмнения.

Но героят реши да не засяга отново темата – твърде много се бяха отклонявали от отпътуването си. Затова прибра монетата в джоба на панталона си и в следващите минути се впрегна да помогне на своята нова позната да подготвят необходимия багаж за из път. Накрая напусна заедно с нея едвам държачата се къщурка и двамата най-сетне... тръгнаха заедно на път.

***

Победа за веднъж... или победа во веки?

- Потрай, мила, потрай... Потрай и те всичките ще се сберат за теб... Заедно ще си дойдат в лапите твои... за да ги обгърнеш... да ги приветстваш в своя дом... Да ги помилваш със студенината си, да ги докоснеш с мразовития полъх на дъха си... и да изпиеш душиците от противните им преходни човешки телца..."

Ледени очи с разширени зеници изпъкнаха сред кристалчетата кожа... Черни устни се издадоха напред студено, аристократично... А кристален жезъл се удари тежко, гневно в ледената земя и я пропука преди Тя да се изправи, да слезе от трона си и да се извърне към притъмнения ъгъл на откритата зала. Да отиде там с бавни крачки измежду поникналите сред пустошта лилави треви на Нейното кралство...

Миговете се отронваха един подир друг, а Тя, сливаща се с тъмнината, стоеше с гръб към огледалната стена, на която все още се виждаха техните отчетливи образи - на привлекателният млад мъж и неговата нова спътница в приключението. Дори и без да ги съзерцава с очи Тя още можеше да проникне в сърцевината им на индивиди с душа, да почувства техния живец, тяхната воля да продължат напред въпреки спънките... Тяхната съвместна воля... но най-вече неговата.

Нужната.

А Нея това я побъркваше. Но и някак, логично или не, я правеше щастлива. *Писано* бе да надделее второто.

Затуй накрая сред мрака пак се откरोиха двете черни злокобни очи, до този момент преоткриващи мимолетния порив на плашещо спокойство. С премерена градация, смразяващият ѝ дъх се превърна в вцепеняващ смях.

Коварен кикот из залата.

***

А Данаил някак... усети.

Не, не чу смеха. Нито пък съзря тази злокобност. Не се докосна физически до съществуващото там, в онази открита мистериозна зала, нито пък настръхна от студа, с който пронизваха то и обграждащата го вцепеняваща атмосфера...

Но пък изпита *нещо*. Нещо тъй необяснимо и тъй детайлно специфично, вероятно пригодяващо се *в този свой вид* само и единствено към *неговата* същност. Затова да се изрази с прости думи какво *точно* представляваше въпросното

чувство би било трудно – но със сигурност всеки, запознат с тези редове би могъл поне да се докосне до трепета на нюансите му като просто се вгълби в идеята за своите *настоящи усещания*. Доближаващи се до тези на героя.

За Данаил чувството не бе болезнено и задушавашо като онези мъчителни усещания по време на нежеланите му телепортации, не беше дори тревожно от онзи тип, при който един човек би изцъклил очи от уплах. Но бе достатъчно открояващо се, за да принуди героя изведнъж просто да се спре на мястото си и да се загледа в произволна точка надолу, из буренясалия път, по който вървяха двамата с неговата нова позната.

Такара, като забеляза това, поклати отчаяно глава и изрече:

- О не... Не пак... Толкова скоро...?

Но мъжът ѝ помогна поне този път да си отдъхне като бързо вдигна очи към нея и рече:

- Не... не, не, спокойно... Не съм въввлечен в онова състояние отново...

- Тогава какво ти има? Нещо внезапно се промени у теб.

- Ами... - и Данаил не бе сигурен как да го опише – защото в случая нямаше лесно описване. - ... не знам защо стана така. Просто нещо... ме спря. Необяснимо чувство, което премина през мен... Ах, тези чувства... Тези усещания... Един лек проблясък... и вече си като изгубил обхват с реалността.

Такара, гледайки го колебливо, не отвърна нищо – и тя бе объркана. Но пък мъжът, след като от своя страна вдиша дълбоко (което в повечето случаи донякъде му помагаше), предложи:

- Да продължаваме.

Пак тръгна напред. Хубавата азиатка го последва, загледана в него.

- Странни неща си се случват тези дни... истина е... - констатира по едно време тя, доста тихо.

- Не думай – Данаил и метна един бърз, подсмехнат поглед към нея. – Странни и жалки времена настанаха за смелия герой Дан Ар...

- Дан... какво?

- Един псевдоним, който си бях измислил – махна с ръка младежът. – Както и да е, тъй или иначе смятам да го сменя, защото не знам дали звучи съвсем на място. Не че нещо в живота ми тези дни е на мястото си. Наистина, хубавице, не съм и очаквал, че ще бъда в толкова тъпо състояние и няма да знам какво да правя освен да вървя към... и аз не знам към какво, всъщност. Та ти твърдиш, че дори не знаеш къде е селото, край което за последно видях Йонагуни. На къде изобщо тръгнахме?

Действително, колко нелепо бе, че Данаил вече дори не знаеше какво точно правеше...

- Мислех си, че е станало ясно. Отиваме към Йонагуни – Такара изглеждаше малко по-ориентирана.

- А той се намира... ?

- Не, нямах предвид стария *комайну Йонагуни* – поклати глава жената. – А към *местността Йонагуни*, от където произлиза той. И на където, доколкото разбирам, сте се били запътили и вие двамата преди да се разделите. За да не се лутаме безцелно насам-натам и да го търсим в произволни посоки, нека просто да отидем в онази, към която поне знаем, че интересите му ще го поведат.

- Има логика – съгласи се Данаил, гледайки втренчено към жената. – Ти май вярно си доста навътре в цялата тази работа на създанията *комайну* и хилядолетния им сън, а?

- Далеч не съм единствената по тези земи, която е запозната със случая. Повечето неща са си легенда, но след като ти сам потвърди някои части от историята... считам, че и останалото е вярно.

- А останалото е... ? – попита мъжа. – Съжалявам, не ми се иска да съм твърде любопитен и да изглеждам като някакъв там нахален чужденец, който идва по вашите земи, създава тотална каша и после само разпитва досадно... но *е време* да знам всичко, което и вие знаете.

- Защо реши, че и аз съм от тези земи? – този въпрос на Такара, който тя му отправи със забит зорко в него поглед, доста изненада Данаил.

- Ами... аз... - запелтечи той. Не му се искаше да каже нещо, с което да я засегне по някъкъв начин, макар и да му се струваше, че постоянно това правеше неволно. – Аз... останах с подобно впечатление след като ти ми заговори как си странствала наоколо...

- Някои странствания биха могли да са много, много по-мощабни, отколкото ума на обичаен човек би бил способен да си представи.

- На мен ли го казваш? – засмя се Данаил. – Не съм ти обяснявал в подробности за моите друми из световите, но... бейби, със сигурност ще те грабна ако започна!

Обръщението му към нея видимо не ѝ се понрави и тя за сетен път му се намръщи. Данаил се осъзна навреме, затова побърза да я разсее като продължи:

- Така де... Може би вече ти е станало ясно, но и аз имам дъбълга история на пътешествията, макар и да не съм някой възрастен улегнал странник, обхождал земите от години... - Вероятно пак не беше казал подходящите думи, затова побърза да размахва с ръце... и да оплете нещата още повече: – Не че ти си такава, де! Тоест... не си възрастна, но иначе би могла да си улегнала и...

- Добре, нека преминем към историята на великия комайну Йонагуни – Такара не се поколеба най-накрая да го прекъсне.

- Благодаря, че навреме ме спря, преди да съм затынал още повече в бърборенето си – ухили се Данаил. – Та, давай! Разказвай, цялото ми внимание е твое!

Такара за сетен път го изгледа и отдели няколко секунди за мълчание, в което се чуваха единствено шумовете от стъпките им сред дивото. Възползва се от тишината, за да насъбере мислите и спомените си по въпросния случай. Тъкмо когато Данаил, иначе опитващ се поне за този съвсем кратък отрязък от време да не се разприказва, беше на прага да се

предаде, тя го избави поне от това му напрежение, като най-накрая хвърли малко повече яснота върху случая, в който мъжът неволно се бе замесил:

- За Йонагуни – местността - има много древни митове и удивителни стари легенди. Някои за жалост вече са почти избледнели от народния фолклор на днешна Япония и не се знае дали след векове все още ще се помнят. Но ако една от онези тъй ранни за острова истории има най-голям шанс да остане във времето, то това е тази за несломимия комайну Йонагуни. Истината е, че неговото име до такава степен е неразривно свързано с онзи край, че не е напълно сигурно дали *той* е наречен на местността или *тя* е наречена на него.

- *Той* е наречен на местността. Сам ми го каза – Данаил си позволи да я прекъсне с факт, който се надяваше, че тя щеше да приеме като полезен.

И тя не го изгледа накриво този път, а само кимна спокойно.

- Каквито и да са корените на названието, както вече споменах, и до ден днешен то е тясно свързано *именно* с нашия комайну. Затова някои твърдят, че *не целия* тамошен остров носи името Йонагуни, а конкретно *онзи* приказан лес, в който се е родил той. Ах, а неговото раждане... то е било тъй внушително... Преди много векове, може би дори преди повече от хилядолетие, сред изсъхналата основа на вековно дърво ненадейно поникнала изящна сакура⁴. С годините тя израснала висока, висока... и тъй красива. Нейният ствол се преплел с този на предишното дърво и двете се срастнали по така заплменяващ начин, че някои твърдят, че именно тяхната любов е създала едно от най-великите комайну създания, срещани някога... Йонагуни... Той се родил като малко бебе-зверче сред разлистващите се цветчета на сакурата, но само за дни израснал голям и силен, излъчващ страхопочитание. За божествените

---

⁴ Сакура – обичайно за някои азиатски земи дърво с преобладаващи розови листа и вишневи плодове.

същества от неговия вид никога не е било нужно повече време, за да съзрeят и да станат мъдри, самостоятелни – затова, веднъж превърнал се в стабилен подрастващ лъв-куче, той се простил с рожденото си преплетено дърво и тръгнал по заветния си път. По пътя на мисията, за която се счита, че е заложена у всеки комайну още от създаването му – да отдадат живота си на хората и на тяхното благо.

Ала себичната същност на някои от самите хора никога не би им позволила да бъдат от полза за благото на другите. Или пък да предразположат един комайну да бъде. С такива безсърдечни хора Йонагуни се бил срещал многократно през столетния си живот, но един конкретен бил предопределен да окаже далеч по-пагубно влияние на него и на цялото му съществуване. Казвал се Рйо⁵ и се говори, че бил колкото красив, толкова и зъл. Въпросният още като бебе бил изоставен в калта и в последствие открит от мъжки наследник на клана Фудживара, който го отгледал и възпитал като свой син, в традициите на династията. Рйо имал всичко, а някои дори твърдят, че му давали и повече от другите родственици в неговото поколение. Но той, по подобие на безбройните алчни и завладяни от онази неутолима жажда за власт хора в историята... искал повече... Затова един ден замислил план да отрови всичките кръвни наследници, претенденти за лидерство в клана, включително и благородния баща, който му бил подал ръка. Рйо бил разяждан от тъй убийствен и заслепяващ копнеж да бъде начело на управлението вместо тях... че не възнамерявал да позволи на нищо да го спре. Ала за радост все пак се появил някой, на когото му било отредено да стори това – Йонагуни. Той навреме разбрал за плана му и го разобличил пред семейство Фудживара. Покосен от предателството, осиновителя на Рйо сам публично го посякъл с катана, а в последствие се постарал по всякакъв начин да

---

⁵ Рйо – опит за изписване на японското име 亮. Названието е твърде специфично и не е в пълно съотношение с кирилицата.

заличи името му от историята – този подъл нещастник все пак отразявал срамен период за целия му велик клан. Разбира се, спомена за неблагодарния галеник на династията не избледнял от спомените на всички – тя се предала във времето, а така се създала и легендата за... началото на падението на великия Йонагуни. Защото, малко преди да бъде посечен, Рйо се срещнал очи в очи с нашия славен комайну и, обладан от криворазбрения си копнеж за мъст, му наложил проклятие. В годините след неговата смърт той, Йонагуни, бил обречен да повехне в чудовищна агония, а с всеки изминал ден и японският свят щял да умира заедно с него – парченце по парченце...

Уви, колкото и божествено силен да бил, Йонагуни не успял да възпре тази зла магия – сякаш тя била подкрепяна не просто от думите на един жесток убиец, а и от нещо повече. Мощта на вековния достоен помощник на хората постепенно започнала да гасне... но точно тогава на помощ се притекло племето *нейоки*. Нявга заселили се из земите на Йонагуни, те били отдали живота си в почит на великото създание, дошло на бял свят именно в техния край – те дори пазили с цената на всичко дървото, в което обичания от тях комайну се бил родил; пазили го и ежегодно правили какви ли не ритуали около него. Но ето, че дошъл денят, в който *те* се оказали онези, които трябвало да помогнат на своя обичан звяр, а и на околния си свят – и го сторили чрез Царствения сън. От дори още по-древни времена потъването в тайнството на това вълшебно състояние се използвало в името на благого на различни могъщи създания като комайну – бил дошъл и реда на Йонагуни. За да оцелее и някой ден отново да е способен да помага на родината си той трябвало да потъне в Царствен сън именно там, на мястото, където нявга дървото го било създало. После ритуално трябвало да бъде занесен далеч, далеч от този край и да бъде затворен в саркофаг на трудно достъпно място – само така проклятието щяло да бъде приглушено, а с времето, изпадналото в своя безумно дълъг Царствен сън тяло на нашия благороден звяр щяло постепенно да прогони напълно злите

сили от себе си, да върне енергията си и същевременно да избави и Япония от гибел. А колко ли дълъг точно трябвало да бъде този сън? За различните свръхсъздания и продължителността е различна, но според мита за Йонагуни тя следвало да е такъв откъс от време, който според настоящия календар на западните страни би трябвало да равнява на близо... 1182 години...

Разказът се отрази чувствено на Такара – сега, когато изричайки го, тя вече знаеше, че той отговаряше на истината. А на Данаил цялата тази история като че му въздейства даже повече. Да гледа мълчаливо към неотразимата красавица, да слуша със захлас словата, изречени от нейните изписани червени устни; да стане свидетел на емоцията, която тя влагаше като говореше за този мит, на искрените въздишки, които отделяше докато сърцето ѝ без съмнение туптеше с вълнение... Тези неща можеха само и единствено да накарат мъжа да се чувства дори още по-заплашен от нея.

Като за приближаването на края на тази внушителна история обаче, мъжът бе започнал да изпитва и друго. Тягосно, неприятно чувство се бе появило в стомаха му, а на гърлото му бе заседнала буца. Крачката му се забави и скоро съвсем се спря.

Причината... нея той промълви секунди след последните думи на азиатката:

- Докато не дойдох аз и не съсипах всичко.

Такара откъсна до този момент отвейния си нейде напред потрепващ поглед, за да загледа неговия приведен виновно такъв. Сама не можа да повярва, но в този момент тя изпита съжаление към Данаил – макар и да съзнаваше, че той действително да бе виновен. А може би още по-изненадващо за самата нея бе, че ненадейно откликна на бушуващия у себе си порив на желание да положи топло ръката си на рамото му и да изрече:

- И да тъжим, и да се обвиняваме... и да говорим за това, и да мислим за него... нищо няма да се промени ако не предприемем *необходимите действия*. Нищичко. А ние, за

радост, вече сме направили каквото трябва и от сега насетне можем само да се надяваме, че ще ни се получи да се справим с мисията си навреме. Да намерим Йонагуни и да му помогнем в ритуала с връщането му в Царствения сън.

Данаил преглътна тежестта на гърлото си. Сякаш му стана по-леко, когато улови смекчаването в нейните чувства, подкрепата в нейния допир – и нейния допир сам по себе си. Мъжът все повече се чувстваше неспособен да отрича, че дори и само идеята за нейното присъствие му помагаше да не полудее съвсем, като се има предвид сред какви обстоятелства се намираще живота му тези дни. Всичко това *значеше* нещо.

Мъжът кимна, признателно. Изрече:

- Да, ще продължим... аз и ти... и Йонагуни... Сега, когато вече пълноценно знам с колко отговорен случай си имаме работа... съм още по-нахъсан да докараме нещата до победоносен финал. Не само заради моите сили, а и заради всичко останало.

Такара го изслуша и също кимна. Отдръпна се леко от мъжа и се върна на досегашната си позиция няколко крачки пред него.

Пак тръгнаха.

- Може би настъпи времето и ти да ми разкажеш някои неща – каза тогава тя. – Като например... как въобще се стигна дотам без да си осведомен да отвориш преждевременно саркофага на Йонагуни? Не считай въпроса ми за груб намек. Наистина, иска ми се да разбере и *твоята* гледна точка. *Твоята* част от историята.

Звучеше искрена в думите си. А Данаил не изглеждаше да е в състояние да откаже на подобно желание, отправено от мекия глас на тази омайна красавица.

- Моята част от историята... хм... - рече тихо той. – От къде ли всъщност започва тази *част*? Защото нейно начало далеч не са само трепетните мигове от нощта, в която се потопих дълбоко из онези води и открих саркофага на древния комайну... Може би за да ти помогна да вникнеш в желанието ми да открия какво има там... е редно да си позволя да се върна

доста по-назад *в моята собствена история*. Защото именно там се крият основите на целия тоя мой на моменти безразсъден авантюризм.

- Нямам против да я чуя.

Данаил се замисли. Почуди се колко ли назад във времето бе нужно да се върне. А разпростирането на плетеница от многолики спомени из съзнанието му съответно го накараха да изпита и разнородни чувства – както такива, които му донесоха усмивка на лицето, така и други, които го накараха да изглежда по-сериозен. Изглеждаше неизбежно накрая измежду всички тях да не се очертае... същинското начало.

- Не знам как ще прозвучи това, но на един етап от живота си установих, че още със самото си създаване съм бил нагърбен с мисия с титанични пропорции. Там започва моята история – още когато не съм имал контрол над нищо, но ми е било писано някой ден да извърша големи дела в името на всеобщото благо. Дела, за която не бях и най-малко подготвен – нито пък брат ми, с когото сме близнаци и който съответно също без да е бил питан се оказа нагърбен със същата мащабна мисия като моята. Аз и той не се бяхме познавали преди края на тийнейджърските си години, когато ненадейно бяхме въввлечени в безумно оплетено приключение с цел победа над... чудовищно зло. Няма да навлизам в подробности как точно протече целия процес до голямата ни победа – но ще ти кажа, че именно в тези няколко запомнящи се дена от моя живот аз не просто се сдобих със свръхсилите, които сега се боря да си върна... а и калих самия себе си и характера си по неочаквани начини. Така де, срещата ми с какви ли не чудатости от сорта на величествени дракони, зли вещици, приказни влюбени като от митовите, обсебени от целите си богини, и, разбира се, самото гореспоменато зло в лицето на един робот от бъдещето и неговия изкукал господар... е, всички тези неща нямаше как да не оставят трайна следа върху мен. И да не ми дадат някои уроци. Преживяването, в целия си мащаб, формира този Данаил, когото виждаш сега. Този, да го наречем, Дан Ар, който явно твърде много се беше вживял в представата, че

може да е като големите супергерои от комиксите, но му бе предначертано да слезе на земята заради собствените си недообмислени деяния – да слезе и буквално, и преносно. Героят, който след всичко преживяно бе взел решението трайно да отдаде живота си на каузата да използва своите свръхспособности за благо на нуждаещите се. Не само онези нуждаещи се от моята планета, моята галактика или моята вселена... не само хората... не само ония, които на пръв поглед изглеждат добри и заслужили... - пое си дълбоко въздух преди накрая да изрече и последните си заключителни слова от този сбит преразказ на живота си до момента - Помагах им. Понякога бе немислимо трудно, но... не се отказвах. А силите ми винаги бяха до мен през целия път – тук погледна към Такара. - Докато не поех по пътя на настоящото приключение. На него ме изпрати герой, чиято доблест никога не бих подложил на съмнение. Но... знаеш ли, това всъщност е една от основните причини същевременно да смятам, че грешката ми там, в онази подводна пещера, където Йонагуни беше оставен да спи Царствения си сън... е *трябвало* да бъде допусната. Истината, Такара, е че дори и в настоящите моменти на пълно объркване и немощ, у мен има някакъв проблясък, който ми дава сила и воля, подсказвайки ми, че може би за всичко случващо се... отново си има причина. Важна, неотменна причина, по един или друг начин *необходима* за световите около нас.

Приплъзване по тънък лед – така Данаил би описал сам думите, чрез които бе сложил край на разказа си. Мъжът сам не можеше да бъде напълно сигурен в усещането си, до този момент дори не се бе замислял чак толкова над него... но ето, че да го изрече сега на глас непосредствено след предходните си слова придаваше повече логика на тази теория. *Трябваше* да има причина за всичко случващо се - и не, подобна мисъл не биваше да звучи тривиално. По време на приключенията си в изминалите години мъжът толкова много пъти бе проследявал отблизо какви ли не изумителни процеси, чрез които на нещата им бе писано да преминат, за да си дойдат по местата, че

нямаше как героят и сега да не отвори ума си за потенциалната вероятност за подобна наложителна подредба дори и в оплетена и откровено тревожна ситуация като назрялата заради неговата собствена постъпка.

Но дали и Такара бе склонна да вникне в заключението му по същия начин?

Хубавата азиатка, потопена в разказа на своя нов познат, накрая му метна един леко присвит поглед, който Данаил не можа да разчете на мига – затова и не разбра дали тя одобряваше теорията му, дали понастоящем още я обмисляше или пък не бе никак съгласна с нея. Нямахше и да разбере, не и сега – защото ненадейно погледът на жената се отклони нейде настрана, а темата неминуемо се отнесе в друга насока, когато тя забави крачката си и отсече:

- Стигнахме.

Очите на Данаил се изцъклиха.

- Стигнахме? – той се загледа в чистия небосвод, изписващ се иззад близките клони, които им се налагаше да отместят. Недалеч оттук вероятно имаше склон, но дори и след установяването на този факт Данаил остана объркан. – Как така сме стигнали? До местността Йонагуни? Аз си мислех, че е остров... и че е далеч, далеч от тук...

- Не, не сме стигнали до местността Йонагуни... а до средството, с което ще се придвижим към нея – поясни Такара, при което отмести въпросните клони и едва след секунди двамата с мъжа вече пристъпваха по издадена напред полянка, от което се изписваше гледка. – Не си очаквал, че ще тръгнем да прекосяваме *неша* и със свободно *плуване* половин Япония, нали?

В края на тревистата част имаше издадени напред и леко нагоре скали, при които героите се снишиха, за да запазят не бъдат забелязани. У Данаил засилено се настани усещането за дежа вю спрямо минутите, в които едва предната вечер с Йонагуни по подобен начин се бяха прикрили на подобно място, за да обозрат сгушеното сред планините малко селище – ала този път двамата с настоящата му партньорка в

пътешествието се загледаха в нещо далеч не толкова трайно. Беше временен военен лагер, изграден на площ от не повече от 500 квадратни метра. Изпълнен предимно с надвеси и не съвсем стабилни на вид подобия на палатки, той бе обграден отвсякъде с високи дървени колове, а около тях – гъсти дървета. Единствения пешеходен вход се забелязваше от страната, намираща се най-близо до мъжът и жената, и беше охраняван от двама едри мъжкари-азиатци с военни униформи. А единственият воден вход – от другия край, където се ширеше... океана. И където се издигаше най-величественото нещо в тази крайбрежна картинка – голям кораб.

Данаил най-накрая разбра какъв беше планът на Такара.

- Искаш да се качим тайно на... потенциално вражески кораб?

- Не потенциално вражески. А *сигурно* вражески – натътри жената. – Тези са монголи и... не смятам, че биха ни допуснали на борда с отворени обятия.

- Разбира се... трябваше да загубя силите си из древни японски земи точно по времето на легендарните монголски нашествия... - отбеляза сам на себе си с ирония Данаил.

- Истината е, че нашествията тук намаляха в последните години. Но все още можеш да се натъкнеш на някой и друг таен лагер като този. Но воините из такива засега просто се оглеждат. Опипват почвата.

- Е, добре ще е ние двамата с теб накрая да не опипаме почвата... докато сме под краката им – констатира Данаил със същото усещане в тона като предходното. – И какво предлагаш да правим по въпроса?

- Ами... реално погледнато имаме да се справим само с двама души – отговори Такара и се загледа в пазачите на сухоземния вход. – Минем ли покрай тях просто трябва да се прокраднем към кораба, и по-скоро към нещо около него, в което да можем да се скрием. Стига да има такова.

“Стига да има такова. Колко обнадеждаващо!”

Данаил беше саркастичен дори и в мислите си. Но изведнъж нещо в него прищрака. Той се замисли над

държанието си от последните близо ден и половина – държание като едва ли не на някой пораженец. И то само защото свръхсилите му бяха изчезнали, а ситуацията ставаше от объркана – по-объркана. Не, това не биваше да продължава – през изминалите години мъжът си беше изградил достатъчно опит, та да е научил вече това-онова, което би му било от полза дори без помощта на паранормална помощ. В *тези* свои способности той трябваше да вярва сега.

- Знаем какво да направим – отсече изведнъж той, с което привлече погледа на Такара.

- Някак да ги разсеем и междувременно да се шмугнем тайно в лагера? – отвърна леко подсмихната тя.

- Е, добре, може би не трябваше да си мисля, че ще бъда оригинален с тази изначално не-оригинална идея – ухили се остроумно Данаил.

- Да отидем там, вляво от портата – предложи Такара.

Данаил кимна и... отиде надясно. Азиатката го изгледа опулена.

- Казах *наляво* – подчерта с леко повишен тон. – Наше ляво.

- Но... това е... *наляво*... - отвърна Данаил, премигващ, поглеждайки несигурно *надясно*. – О, не... дали е възможно дори и ориентацията ми за такова нещо като посоките вече да не е съвсем в ред?

Такара го гледа няколко секунди, мълчалива и колеблива. Накрая си взе въздух, наклони глава надолу и наляво, към шубраците, които се намираха в близост до входа и сметна за редно да поясни посоката и чрез жест с ръка:

- Отиваме *там*.

Данаил, въпреки тягостното усещане, че баланса в тялото му може би не беше нарушен само по отношение на свръхсилите му, кимна смирено и я последва.

Постараха се да стигнат незабелязани до шубраците - което означаваше да станат максимално невидими и безшумни. За радост очевидно и двамата имаха някакъв опит в това

отношение и задачата не се оказа съвсем сложна за тях. Получи им се.

Дебнеши зорко двамата стражи откъм десните им профили, Такара и Данаил не му мислиха още дълго. Жената се пресегна към един не много голям камък, който се намери да метне в далечината пред тях, но тогава мъжът ненадейно я изненада като представи пред нейния поглед по-ефективно средство за създаване на примамка. В ръцете си той сглобяваше... лък. И то доста майсторски – до толкова, че дамата остана впечатлена.

- Не си бил толкова безполезен – пошегува се тя.

- Тепърва има да се наслаждаваш на потенциала ми, когато го отприщя – отвърна ухилен мъжът, но бързо се сепна заради възможното двойно значение на изказването си. – И не, това не беше намек.

Завършил лъка си, пред премерващия го поглед на азиатката, Данаил възможно най-тихо отчупи една подходяща клонка от храстите, сред които се намираха. Оформи я така че поне леко да наподобява стрела и... се приготви. Насочи я с лъка си найде нависоко, към гористата част на възвишението, от което бяха дошли. Стреля.

Клонката се заби точно там, където ловкият стрелец бе планунал – сред листата на едното от дърветата. Птиците по клоните стреснати хвъркнаха в хаотични посоки, а стръвта за двете риби – военните с униформите – бе пусната и те мигом я клъвнаха. Заогледаха се стреснати, но не видяха прикритите сред близките шубраци мъж и жена – така или иначе шумът не се бе чул от тази посока и не тя се превърна в акцентът за пазачите.

Едвам дочакали двамата монголци да пристъпят няколко крачки нагоре по възвишението, Данаил и Такара излязоха от скривалището си и възможно най-бързо се шмугнаха през пролуката измежду коловете, прикривайки се зад най-близката палатка. Само секунда да се бяха забавили и щяха да бъдат хванати – от единия пазач на портала, който се обърна и реши

да остане на стража докато другият се изкачи до скалите, за да провери за евентуална заплаха.

Но нашите герои не си отдъгнаха. Най-трудната част изглеждаше отминала, но тя олицетворяваше едва началото на опита им да достигнат незабелязани до кораба. В последвалите минути те съсредоточиха цялото си внимание над това – да се прокрадват като тихи сенки измежду палатките и надвесите. Спряха се само два пъти.

Единият път бе, когато преминаваха иззад един надвес, изграден от някакво прокъсано платно. Такара не обърна внимание на намиращото се от другата страна, но Данаил, планувал го или не, надзърна там... и кръвта му се смрази.

- Какво има? – прошепна възможно най-тихо жената. Забелязала, че той се бе спрял на едно място, тя се върна няколко крачки при него.

Данаил беше изгубил ума и дума – просто гледаше облещен през прокъсаната преграда, с което подтикна и жената да надникне през нея, като за да види какво го бе вцепенило. А то вцепени и нея, макар и не до чак такава степен.

Глава. Там имаше отрязана човешка глава. Поставена върху квадратен дървен сандък и... понастоящем почитвана старателно от един навъсен едър мъж с мокър парцал в ръка.

Данаил и Такара не си казаха нищо – не биваше да рискуват монголецът да ги чуе. Затова само се спогледаха смутено и пристъпиха няколко метра настрана, към купчина натрупани цепеници. Чак там мъжът си позволи да попита:

- Какво правеше той? Защо миеше... глава?

Такара въздъхна.

- Вероятно подготвя мъртвеца за... огледа му от лидера на лагера. Подобни брутални традиции не са нещо невиджано из тези земи – така водачите по един или друг начин възтържествуват над победата си като се уверяват, че врагът им е паднал категорично.

И наистина – от скривалището, покрай което двамата неканени гости се промъкваха в момента, те можеха да надзърнат и да видят, че в същинския център на лагера, на един

дънер бе седнал респектирац войн – лидера на тази малка монголска армия. Той седеше там и гледаше с притворен, хладнокръвен поглед докато единия от подчинените му поднасяше пред погледа му друга една измита глава.

На Данаил му стигаше толкова. Той извърна настрани своята за радост все още стояща стабилно между раменете му глава, и се накани да върне цялото си внимание към плана им с Такара. Тя самата с охота стори същото без да се налага да я приканват, ала тъкмо когато двамата се канеха да пропълзят до другата най-близка палатка, недалеч от тях се надигна шумотевица, която привлече не само тяхното внимание, а и тези на водача на лагера и останалите мъже наоколо. Причината за второто спиране на Такара и Данаил.

Гърлени, зловещи викове, идващи откъм доскорошното първо скривалище на мъжът и жената при възвишението. Не бе нужно повече от един поглед на двамата герои натам, за да видят те с ужас, че пазачът, който първоначално бе пристъпил натам, за да проучи шума от импровизираната им стрела, сега се намираше намушкан на една дълга катана и вдигнат във въздуха от едър, вероятно два пъти колкото него друг мъж с характерна червена бойна униформа и голям шлем с два издадени нагоре рога.

Без да го беше планивал Данаил най-неволно бе изпратил монглецът право в лапите на нови току-що прикрити иззад онези скали врагове...

- Това... това самурай ли е!? – изрече русокосият мъж с леко повишен тон (тъй като назрялата суматоха вече го позволяваше). Сам не знаеше дали въпросната поява на едрия противников войн го вълнуваше заради неговия завиден боен вид или заради самата респектираща идея, заложена в образа на самураите през вековете.

Но вместо да му отговори Такара го изгледа тревожно и извика:

- Трябва да побързаме. До минути в този лагер всичко ще е меле.

А в едно меле дори и прикрити сенки като тях двамата не бяха застраховани. Дори без да целят нападение, той и тя можеха неволно да бъдат въввлечени в кървава и пагубна борба за надмощие с цената на живота – да, това Данаил го знаеше, затова и за миг не си помисли да опонира на своята нова позната. Кимна, а после двамата с дори още по-забързани крачки продължиха да се шмугват тук-там иззад временните убежища. Зад гърбовете си те чуваха безмилостния кървав тътен от зверската борба между монголци и самураи, но и за миг не се спряха, за да се обърнат пак натам. Сега целта им беше само и единствено пред тях и не биваше да бъде изместена нито от любопитството, нито от опасенията им за скорострелното разрастване на заплахата към тяхното местоположение.

Когато стигнаха до най-близката на кораба палатка Такара и Данаил се огледаха и погледите им почти едновременно проблеснаха щом те видяха само на няколко метра от себе си издължен сандък, който можеше да побере и двамата. Докато воините около тях бяха съсредоточени главно върху битката си с намиращите се при възвишението врагове, тя и той изтичаха набързо там, отвориха сандъка и влязоха в него без да се замислят...

... че вътре можеше да не им е съвсем удобно. Даже можеше да им е... твърде тясно.

Данаил, излегнал се по гръб върху намиращото се в сандъка без предварително да се е загледал какво представляваше то, изпсува:

- Да ти го на*укам, какво е това отдолу!? – но бързо зяпна ококорен тъкмо затварящата капака надвесила се над него Такара и уточни: – Така де, не говорех на теб!

Тя и сега не му отвърна – не и преди да се е уверила, че е затворила плътно не особено широката дървена кутия, в която сами се бяха пхнали и... да се отпусне върху Данаил.

Да се отпусне върху Данаил...

Втренчвайки се в Такара, мъжът мигом потъна в крайно различни чувства от досегашните и преглътна жадно. Допира

на нейното превъзбудено, нагорещено тяло до неговото, топлината от дъха ѝ тъй близо до лицето му... как другояче можеха да му се отразят те сега?

- Мисля, че това под теб беше каменна религиозна статуя, може би на... – жената чак сега се зае да обяснява предположението си, ала още преди да е довършила изречението се спря, отваряйки широко уста и издавайки безумно напред своите изцъклени очи. Рязко смененото настроение - от превъзбудено към шокирано – бе подкрепено от последвалия ѝ вик спрямо мъжа под нея – Какво... какво правиш!?

Ако имаше достатъчно място, за да се извърти така, че да погледне под себе си може би щеше да го стори на мига. Но поради тази неспособност сега Такара можеше единствено да усеща онова ясно различимо раздвижване на нещо там долу, измежду бедрата си. Идващо откъм... междукрачието на мъжа.

Данаил прехапа устни.

- Съжалявам... - опита се да се ухили, сякаш вярваше, че с чаровна усмивка щеше да смекчи положението. – Казах ти – не съм бил с жена от *шест години!* А ти... ти си толкова... толкова неустойма!

- Дивак! – изкрещя Такара и все пак успя да раздвижи едната си ръка, за да го плесне леко през лицето. – Защо ли бях започнала да си мисля, че зад освобождения ти външен вид се крие нещо по-дълбоко и чувствително!!!

- Защото е така! Моля те, не бива да ме виниш! Това... това си е природа! Не мога да го контролирам! – опита се да се защити той, макар и да не знаеше дали сам би се вързал на оправданията си ако се погледнеше отстрани.

Не беше само природата. Беше *Такара*. *Нейното* изкусително изпотено тяло, *нейният* буен темперамент в излъчването, в думите, в погледа... цялата *нейна* същност в своето възхитително изящество. Те безумно увличаха Данаил още от първия миг... а да се окаже сега тъй плътно притиснат до тях му се отразяваше така, както надали всяко едно женско тяло, излегнало се върху неговото, би му се отразило към

днешна дата. Той просто не се чувстваше способен да се укроти толкова бързо - не и преди възмутената жената над него и физически да не почувства... копнежа му.

Вътрешно Данаил се обвиняваше, че този негов копнеж се засилваше дори повече докато той виждаше и усещаше нейната собствена разпаленост в назрялия гняв към него. Но пък същевременно мъжът започна да улавя у себе си и сладостта от ненадейното осезание, че макар и сега Такара да изглеждаше вбесена, като че нещо сред проблясъците на нейния инак намръщен поглед се опитваше да му подсказва, че някъде там у себе си и тя също таеше блаженство, което нейното благоприличие се мъчеше да потисне... да го укроти по същия невъзможен начин, по който и той се опитваше да укроти своето.

Тъй изявеното напрежение, премесено със споделена, неустоима, но все още съдържана страст помежду им караше Данаил да бъде все по-развълнуван и по-развълнуван с всеки изминал миг. Този еднопосочен процес се очертаваше да достигне до титанични размери, но тъкмо когато цялото същество на героя се засилваше усилено към прекрачването на сладката граница, към която и все по-осезаемите желания на потрепващата Такара видимо устремяваха и самата нея... ненадейно тялото на младия мъж изтръпна от полъха на *друго* познато усещане. Радикално различен усет, който го вцепени.

- О, не... - успя да прошепне той преди всичко в сандъка да се изпълни със светлина.

Не беше способен да упражни какъвто и да е контрол. Нито бе способен да направи някакво разграничение между себе си и ококорената красавица, притиснала се в него. Затова и не съумя да възпрепятства и двама им изведнъж да изчезнат от това място, погълнати от сиянието на една колкото позната, толкова и непредвидима към днешна дата, сила...

Осма глава

Птици на световете

Белезите – извезани страховито от спонтанни травми или от дълги, изтощителни мъчения – владееха могъществото да се отразят на съзнанието човешко по какви ли не знайни и незнайни начини.

На белезите от своето физическо и психическо натоварване от изминалите няколко дена Данаил отдаде видението, което душата му не просто обозря, а и някак почувства през пулсиращите жили на тялото си докато физическото зрение бе утихнало изпод клепачите му. Това видение, което само за себе си не пораждаше впечатлението да приспада към онези познати объркани образи, разиграващи сцени или компоненти на сцени от миналото, настоящето или бъдещето. Не беше и проблясък от потенциална нова обстановка, в която мъжа да се бе пренесъл – о, да, със сигурност не беше...

Две пленителни хубавици – едната фина, руса, без ясно различимо лице, а другата – със същото телосложение като нея, тъмнокоса и с прелестния лик на забележителната му нова позната, Такара... Стояха прави една до друга и гледаха към него втренчено – а макар и лицето на тази със светлите коси да бе замъглено, нещо караше мъжът да бъде безпределно сигурен във въпросното заключение за хубостта ѝ и да го приема като неоспорим факт. Нещо, което той вероятно си обясняваше чрез връзката между двете, която осезаемо улавяше от самото начало на познанството си или подобие то си на познанство с тях – и която и сега по изящен начин се подчерта пред смаяния многоизмерен поглед на съзнанието му...

Красавиците, без да откъсват своите сериозни и ни най-малко потрепващи погледи от него, протегнаха ръце една към друга. Едната протегна лявата, а другата – дясната. В перфектна симетричност на целите им тела. Пръстите им се докоснаха и... се преляха едни в други. Сетне и целите им ръце,

и телата им – чак до средата. Накрая пред младия мъж вече стоеше само една единствена жена - наполовина като Такара, наполовина като тайнствената му спасителка от предишната нощ. *Една* жена, която беше *две* жени.

Затова и внезапния отскок към нова непланувана крайност дойде като твърде фрустриращ за Данаил, когато той изведнъж изпита неизменната нужда да вдиша дълбоко през ноздрите и устата си, да отвори рязко физическите си очи и да разбере, че се бе озовал на място, на което около него нямаше *нищо* една жена като тях двете. *Истинското* място, на което се намираше сега героя и което той самият огледа с изумление още докато се надигаше от досегашната си лежаща по гръб поза.

Като че с прецизна, преднамерена точност новата нежелана телепортация го бе изпратила буквално в центъра на неравен каменен площад, наред някакво селище в топъл слънчев ден. Обстановката изглеждаше безлюдна, но пък от всичките страни на героя имаше добре поддържани на вид постройки. От ляво, от дясно и зад гърба му се издигаха сравнително ниски сгради - къщи. Някои бяха продълговати и предимно каменни, а други – не толкова обширни на дължина, но пък по-високи и изградени чрез различен тип строителство, с преобладаващи дърво и кирпич. Ала секващата дъха постройка се намираше *пред* Данаил.

Най-голяма и внушителна, поне в този район, сградата представляваше респектиращ храм, църква, чиято предна фасада нарастваше във височина от ляво към дясно. Изявено присъствие по нея имаха тънки продълговати прозорчета и колони с украсени капители⁶, а над портала в центъра се забелязваше привличащ интереса тимпан⁷. Изображенията в него бяха многобройни и разнородни – от всякакви чудновати

---

⁶ Капител – горната изпъкваща част на дадена подпора (в случая на колоната)

⁷ Тимпан – декоративна част над порта или прозорец, предимно с форма на полукръг

създания до обикновени на вид хора, а в центъра на всички – един единствен изявен мъж с благо излъчване.

По време на вълшебните си пътешествия из световите Данаил и преди бе попадал в градове с подобна атмосфера, но църквата пред очите му нямаше как да не грабне интереса му и да не го накара да се приближи към нея, за да я огледа отблизо с втренчен, заинтригуван поглед. Тя бе нещо друго, нещо само по себе си различно, открояващо се – не просто заради завидната си големина измежду другите околни постройки, а и заради някои свои забележителни нюанси.

Мъжът се мъчеше да не се присеща за смушаващата мисъл, че макар и този път да не бе попаднал в някой от онези странни светове, в които форма за централно съществуване се явяваха отделни визуални кадри, сред които единствено умът му представляваше някакво негово си собствено движение, и тук витаеше притеснителното неведение дали той някога въобще щеше да успее да се върне там, в онази Древна Япония, в която се намираще ключа към подобряването на положението. Мъчеше се, но една част от неговото съзнание неминуемо се чувстваше притисната от този тревожен факт.

А докато правеше бавните си стъпки към храма младият мъж като че се смуги и от още нещо, което дори отклони мислите му от красивата постройка. С всяка своя крачка нещо пораждаше у него натрапчивото усещане, че той *не беше сам*. На пръв поглед наоколо нямаше никого, но пък Данаил можеше да се закълне, че периферното му зрение сякаш улавяше *някакво* движение.

- Такара? – изрече на висок тон мъжът. Въпреки своята обърканост той не бе забравил, че до преди минути и красивата азиатка се бе намирала с него не само във видението му – и че неконтролируемата му свръхсила неволно бе повлякла и нея заедно с него в онази светлина.

Но ето, че новата му, но вече достатъчно важна позната не само че не се забелязваше някъде наоколо, а дори не отговаряше и на неговия вик. За сметка на което, дори и когато героят започна да се върти на всички страни и с поглед да търси

нея или каквото и да е друго живо и движещо се, онова усещане за неопределимо *присъствие* около него... си остана. Ала каквото и да бе това присъствие, то се очертаваше като почти невидимо с просто око – сякаш единствено периферното зрение на мъжа можеше да го улови и асимилира.

На Данаил му трябваше известно време, за да схване, че може би всъщност *там* беше разковничето. *Периферното му зрение*. Дали той нямаше да разбере повече за случващото се ако просто се спреше на едно място и се съсредоточеше не в ясно различимото пред себе си, а в *не съвсем различимото* встрани?

Не бе сбъркал в преценката си. Веднъж щом укроти ходилата си и ги накара да застинат на едно място, а погледът си отпусна и дори притвори леко... Данаил ги видя. Не тъй ясно както големия храм пред себе си, но ги виждаше – те бяха там, навсякъде около него, но човешкото му зрение можеше да съзерцае жителите на това селище единствено в измерението на своята периферия. То най-много се доближаваше до *тяхното измерение*. А да съумее все пак да разграничи по някакъв начин неоспоримото им присъствие го накара с удивление да установи сам за себе си, че макар и обстановката наоколо да наподобяваше тази в някои страни от миналото на родния му свят... това *не беше* същия този свят. Доказателство по тази теза се яви и самия вид на създанията наоколо, които също не бяха хора – доколкото един истински човек можеше да констатира този факт, възприемайки ги само и единствено с помощта на периферното си зрение, разбира се. Сякаш дори не бяха и напълно тленни – а по-скоро разни носещи се галантно насам-натам... полупрозрачни черти.

Още по-изумителното бе, че дори и когато се завъртеше отново и отново, Данаил можеше да улови присъствията на същите тези създания даже и в изображенията наоколо – конкретно в тези на храма. Там те не се движеха, бяха замръзнали също като видимото през неговата призма изображение – но несъмнено съществуваха по своя си удивителен начин измежду останалите образи.

- Хей... - въодушевен евентуално да осъществи някакъв друг контакт с тях, Данаил им заговори – Кои сте вие? *Какви* сте? Моля ви, намерете начин да ми отговорите... Повярвайте ми, не съм враг. Просто се нуждая се от вас и вашата помощ...

Още по време на тези свои слова, мъжът вече си знаеше, че те биваха изречени от него на *неговия* език – български. Не биваше да е изненадан за което – все пак свръхспособностите му още си бяха сериозно повредени и нямаше каквато и да е гаранция, че във всеки свят щеше да има някого, с когото той да може да ги използва нормално – както с Йонагуни, Такара и някои от дружелюбните хора в планинското японско село. Никак голяма не бе и гаранцията, че някое от тези тъй нетипични за неговите човешки възприятия създания щяха да се окажат способни да разберат или да му отговорят на неговия или на който и да е друг език от родната му планета.

Отговор на думите му ли бе, или беше нещо друго, но ненадейно нейде над Данаил прелетя... птица. Съвсем реална и позната му от неговия си свят и от други подобни на него птица. Красиво пернато създание с изящни сиви шарки. Понесе се галантно из въздуха и кацна над голямата централна порта на църквата, точно при основата на изображението в тимпана.

Развълнуван, героят отново направи няколко крачки натам. Можеше да се закълне, че през това време птицата гледаше неотлъчно към него – също колкото сигурен бе, че веднъж уверила се, че и той е осъществил траен зрителен контакт с нея, тя отново полетя нанякъде и така сякаш искаше да го поведе в определена посока. Обосновано потвърждение за въпросната хипотеза, разбира се, нямаше, но мъжът не се замисли и за миг – тръгна трепетно след птицата.

Пернатото създание се понесе над не съвсем обширните улици на селището, за което вгълбеният в трепетното ѝ ѝ преследване русокос красавец същевременно установи, че си бе цял голям град. Всъщност, не просто *голям*, а *много голям*. С десетки и може би дори стотици пресечки измежду сградите, които сами по себе си сякаш постепенно започнаха да изменят своя облик.

Данаил, в стремежа си дори и за миг да не изпусне от поглед носещата се из висините птица, така и не разбра колко се бе изменила обстановката около него – не и преди накрая този неопровержим факт да се изправи респектиращо в лицето му чрез образа на друга една дори още една по-висока сграда, изпъкваща наред всички останали постройки. Нов храм, чийто брилянтен архитектурен стил всяваше възхищение и страхопочитание.

Да речем, че промените в къщите и улиците наоколо се изразяваха най-вече в *някои* детайли. Но промените в тази тъй красива втора катедрала, пред която младежът се бе озовал току-що, без съмнение се явяваха *мощабно забележими и напълно неопровержими*. По нейната предна фасада осезаемо имаше повече прозорци, инкрустирани с изящни стъклописи, които със сигурност изглеждаха даже още по-внушителни от вътрешната страна на храма. Централните такива бяха значително по-големи, а други по-дребни над тях пък задружно играеха ролята на орнаменти, оформящи сърцевината на леко вдлъбнат кръг в структурата. А от ляво и от дясно на тях зданието прерастваше в две издадени величествено към висините кули с не еднакво високи издължени остри конусни върхове.

Запленен от старинното и някак тайнствено величие на тази църква, Данаил за секунда отклони вниманието си от птицата, която преследваше. Но когато тя самата също намали темпото си и кацна над централната порта и на тази религиозна сграда мъжът мигом си припомни какво го бе довело тук – затова на свой ред също отиде натам, като за да съзерцае и отблизо друг един интересен елемент (и по-скоро - елементи) от това изящно произведение на изкуството. Навсякъде около трите големи дървени врати на катедралата бяха оформени множество образи, предимно човешки – някои от които дори представляваха самите колони.

Интересът у младия герой нарастваше все повече и повече. Имаше причина птицата, която бе срещнал при единият храм да го доведе именно тук, при другият такъв в града. Но

как той можеше да разбере какво искаше да му каже тя? Може би отговорът се криеше *вътре* в катедралата? Данаил нямаше нищо против да влезе и да провери – още при първия храм бе изпитал повика на желание да изучи неговото изящество и от вътре, а сега, когато се намираше пред даже още по-голямо и внушително здание, вероятно пак с духовно предназначение... е, надали би било нужно да се обяснява колко развълнуван бе той от идеята да го опознае повече. Особено ако това щеше да подпомогне издирването на Такара и на някакви отговори.

Птицата неочаквано изправи Данаил пред известна дилема, когато изведнъж, тъкмо когато той се канеше да отвори тежките врати на централната порта... красивото пернато създание отново отлетя нанякъде. Мъжът запремигва и дори присви леко очи, изричайки с характерния за себе си закачлив тон:

- Миличка, трябва да знаеш, че не съм голям фен на нерешителните хора. Простено ти е само защото не си човек.

Махна с ръка и отново тръгна след птицата. А тя сякаш усили темпото си, когато поведе мъжа из други доста по-широки улици от оказващия се все по-огромен град – поради което в даден момент на Данаил му се наложи не просто да върви със забързана крачка зад нея, а направо да тича.

Третият район, в който се озоваха и който отново бе с някак изменен архитектурен стил, се оказа и най-обширния от досегашните. Следвайки неотлъчно птицата, по едно време Данаил установи, че чистите небеса над тях започваха да се стъмват. Скоро с не съвсем голямо задоволство установи също така, че причината не беше само идването на здрача, а... буреносните облаци, задаващи се от север.

- И таз добра! – извика мъжът тъкмо когато първите капчици дъжд започнаха да се сипят из околността.

Едва няколко секунди по-късно дъждът стана проливен – като в някоя тропическа буря. Но не този факт бе най-притеснителният за Данаил – а че докато мислеше за природната промяна в атмосферата наоколо, героят само за миг си позволи да изпусне от поглед птицата... и това за жалост

беше достатъчно. Тя изчезна нейде там, сред смрачените небеса в далечината.

Данаил извика след нея, но тя не се върна. После изруга гръмогласно, но и грубостта на човешкия език явно не я трогна.

И ето, че накрая мъжът просто се спря – там, на открито под сипещите се дъждове, измокрен до кости и неприятно докоснат от проблясъка на горчивата мисъл, че може би бе надценил символиката зад появата на тази птица.

***

Птицата. Орелът. Съзвездието.

Лежачият сред хладните сини треви млад, тъмнокос мъж успя да го различи, когато сините му очи бавно се отвориха изпод натезалите клепачи. Звездите проблесваха там, сред запленителния нощен небосвод – но онези, очертаващи Орела, сякаш сияеха най-ярко. И наистина беше така, а отпадналият герой знаеше и смразяващата кръвта причина – че тази нощ величествената птица слизаше на пир. С човешко месо. Тъй както нявга прикования Прометей бе даден като продоволствие за животински нужди на летящото създание⁸, така сега и треперещото тяло на обзетия от ужас клетник сред сините треви бе предложено на безмилостния Орел. Предложено *от нея*.

Защо *тя* правеше това?

Мъжът сред тревите нямаше време да мисли. Изневиделица образът на птицата придоби далеч по-състоятелен, реалистичен вид. По този начин осезаемо видима стана и острата човка на Орела, по която вече имаше кръв – предстоящата вечеря очевидно нямаше да е първата за него из тези тъмни часове.

---

⁸ Из широко известният древногръцки мит за прикования към скала титан Прометей, чието тяло всеки ден било разкъсвано от кръвожаден орел, като наказание от Зевс.

Две студени червени капки попаднаха на лицето на окаяния бъдещ смъртник в миговете преди и самата птица да се е докопала до тялото му. Ала преди и трета да е докоснала настръхналата му кожа, героят най-накрая насъбра всичките си възможни сили. Не биваше да лежи повече – трябваше някак да се надигне.

Стисна зъби и юмрук, изцъкли очи. Впрегна жилите си. И успя.

Ликът на птицата изчезна, загубен нейде там из мрачните дебри на халюциниращото съзнание на младежа. Той си отдъхна, но не се успокои. Знаеше със сигурност, че Орела щеше да се върне – а ако не той, то някой друг от безпощадните тленни или нетленни пратеници на онази демонична жена. За да бъде в безопасност героя трябваше да влезе *на дъното на езерото*.

Ах, езерото... Примамливите му плитки води се намираха едва на няколко метра разстояние от изтощения странник, но по същото време се струваха тъй далеч на него и на едвам движещото му се вкочанено тяло... Докато едвам-едвам се влачеше към водата, той преживя още и още мигове на покосяващ ужас. Дърветата около му – те придобиха зловещи изражения и пресегнаха клоните си към него, за да го нападнат и да го раздерат. Пясъкът, камъчетата, калта под раздърпаното му тяло – те започнаха да го разкъсват, да го изгарят... А небето над него се смрачаваше все повече и повече, което съответно направи очертанието на Орела още по-ясно различимо в цялото му зловещо великолепие.

Но клетникът не се поддаваше на тези влияния, колкото и вцепеняващи и буквално болезнени да бяха те. На протегнатите лапи на дърветата той отвръщаше с опит за безразличие - и те така и не го докосваха. На безмилостният бряг под едвам придвижващото му се тяло заповядваше чрез ума си да спре да го наранява - и пясъкът, камъчетата и калта като че ставаха меки, а досегашните рани от тях зарастаха... така, сякаш никога не бяха съществували физически... Орела из висините пък младежът пронизваше пагубно със Стрелата, която

отпадналия му човешки поглед все пак успяваше също така ясно да разграничи сред другите звезди, изрисувани по нощните небеса – така, както и Херакъл нявга бе възспрял с нея поредния безмилостен акт към тялото агонизиращо на Прометей...

Първият допир на пръстите на изтерзания герой до приятно топлата вода се усетиха като неповторимо блаженство – сякаш мигом изцелиха всичките му болки, а мрачните призраци, нападнали съзнанието му, отблъснаха яростно. Младежът най-накрая започна да възвръща предишната си сила – дотолкова, че докато навлизаше бавно във водата, той даже се надигна леко и вдигна бавно погледа си напред. Изпод падналите пред лицето му коси неговите сини очи успяха да съзерцаят с трепет нещо, което се намиреше на срещуположния бряг на езерото.

Някой.

Друг мъж, малко по-зрял и дори още по-изтерзан. Намиреше се там, паднал на колене сред плитките води на езерото, а къдравите му тъмноруси коси се появяваха от лекия ветрец.

Погледите им се съчетаха някак победоносно. А долавянето на тази победоносност сякаш разгневи още повече злата сила, която вече не успяваше да държи нито един от двамата им в хватката си – гняв, който миг по-късно прие своята форма и огласи всичко наоколо чрез чудовищен рев, придружен от вцепеняващ тътен.

Но героите вече не можеха да бъдат сломени. Давайки си знак само с поглед, те навлязоха още повече в езерото и скоро заплуваха към дълбините - знаейки, че оттук насетне бе нужно единствено да се срещнат на дъното, за да напуснат категорично това демонично място...

Девета глава Walzen

Данаил, от своя страна, въобще не се чувстваше като победител.

Измокрен, изтощен, объркан, той вървеше из улиците на непознатия град и се гневеше сам на себе си заедно с неговия доверил на, както по всичко личи, погрешния си усет за една птица. Толкова ли силно му се бе искало изящното пернато създание да представлява някакъв пътеводен знак, че накрая в копнежа си неволно да бе изпратил нещата в съвсем друга крайност? Беше ли вярата му в символиката *чак такава клише*?

Мъжът вървеше и мислеше. Около него имаше надвеси колкото щещ, но той не се криеше от дъжда – тъй или иначе вече беше мокър до кости, а и да прави напук на логиката сякаш бе опит от негова страна чрез някакъв бунт да овладее поне частично гнева си спрямо предходните си уж логични решения.

Та какво логично можеше да има в това той да преследва случайна... птица?

Мислите и ядовете на Данаил във връзка с галантното пернато създание не продължиха дълго. Прокъсани бяха от далеч по-смушаващи образи, които ненадейно изникнаха в неговото съзнание щом той ненадейно започна да чува... други животински звуци. Ни най-малко доближаващи се до чуруликането на птичка, те стряскаха със своята грубост. Неравномерно гърлени и безмилостно кръвожадни, но същевременно тъй естествено природни и неопределими в това свое природно естество, звуците вероятно можеха да се опишат като някакъв тип ръмжене. Ръмжене на потенциален свиреп звяр – като на някой познат, населяващ изследваните от младия герой светове... или може би на такъв, живеещ из тези, непознатите?

Неясно бе. А липсата на яснота правеше звуците още по-тревожни.

Те не идваха някъде от близо – поне това бе що-годе успокояващо. Но не идваха и от твърде далеч – не и от онова стандартно възприятие за ‘далеч’. Като че в тези звуци имаше нещо странно, нещо нереално – сякаш те произхождаха от... друго пространство. Друго битие, друг свят, преплитащи се с този – или поне със слуха на героя в него.

Но каквото и да представляваха тези шумове, Данаил усещаше, че щеше да е добре за по-сигурно той все пак най-накрая да си потърси някакъв подслон.

Вдигна леко погледа си нагоре и се завъртя на всички страни, докато стъпалата му не спираха да газят из стичащите се по каменните улици води – цели потоци. При първите си няколко крачки не я видя, нито пък после, когато забави хода си и така направи още няколко стъпки. Но нямаше как накрая *нейното* величие да не изпъкне пред премрежения му от дъжда поглед – въпреки сипещия се порой, въпреки тъмнината, въпреки далечината...

Трета катедрала. Отначало открояваща се единствено като тъмно здание, чийто кули се извисяваха твърде високо, за да останат незабелязани, но после, няколко минути и множество крачки по-късно – далеч по-ясно различима, способна неминуемо да вземе дъха на объркан скитник като Данаил.

Той, след като премина тичайки през още няколко пресечки измежду далеч по-дребните постройките, сравнително бързо се озова право пред цялото величие на този изключителен пореден храм. Вцепени се – дотолкова, че краката му се спряха на едно място, а погледът му се отнесе високо, високо нагоре... и по едно време застина някъде там.

Грандиозното изящество на тази катедрала не можеше да бъде описано току-така. Тя не просто беше в пъти по-гигантска от предишните две, а трите ѝ високи кули дори не можеха да се обзрат с просто око – те величествено се губеха горе, сред облаците и среднощните мъгли. А неподражаемото майсторство в конструкцията, в архитектурата на тези три кули и на всички останали тъй детайлни орнаменти от колосалната

фасада – те неизменно превръщаха дори и само процеса по съзерцаване на храма в своеобразен процес по асимилиране на едно чутовно зрелище.

Но съответно докарваше и някои въпроси. Като например... *храм* ли беше изобщо това титанично внушително здание? Че в неговото излъчване се забелязваха ясно изявени черти, типични за религиозна сграда, бе неопровержимо – но дали този замисъл не бе неразривно съпътстван и от други предназначения? Катедралата, колкото и сходни нотки да притежаваше с предходните две, толкова и радикално се отличаваше от тях. Данаил никога не бе виждал нещо подобно по време на приключенията си из световите, в които инак многократно се бе озовавал пред монументални светилища, обслужващи религии от този тип и от техните вариации.

Но пък знаеше, че по друг назрял въпрос второ мнение сега нямаше – че той трябваше да влезе *именно* в тази сграда. Не само за да се скрие от дъжда, не само за да избяга от потенциалната опасност на неопределимите животински звуци... а и защото нещо друго, нещо обяснимо просто го влечеше натам.

“Надали бих могъл да намеря по-подходящо място за *убежище*” – отбеляза си наум сам за себе си Данаил, когато подгизналите му ходила пристъпиха към портата на катедралата.

И тук всъщност портите бяха три – но може би два пъти по-големи от онези на предишната гигантска сграда. Навсякъде около тях, разбира се, имаше изваяни изображения – на мъже, на жени, на животни, на паранормални и удивително фантастични създания. Ала тук образите им се преливаха по един коренно различен и удивително абстрактен начин. Сюрреализмът в тяхното преплетено съществуване ги караше да изглеждат тайнствени и същевременно тъй смущаващо объркващи, че Данаил просто нямаше как да не се спре на няколко крачки от предверието, за да ги разучи с вторачен в изящството им поглед.

Щеше да му е нужно да отдели твърде много време, за да успее да разгадае поне част от тяхната идейност – затова и не се опита, не и сега когато изпитваше нуждата да се скрие някъде на сухо, топло и сигурно. А въпреки своята чудата необяснимост тази грамадна сграда създаваше усещането за точно това.

Данаил отвори тежките дървени порти и влезе вътре.

Още при първите си стъпки от другата страна той с облекчение установи, че плашещите звуци изведнъж утихнаха и само след няколко секунди тук се чуваше единствено сипещият се отвън дъжд. Друго обаче бе онова, което неминуемо накара героя да ахне и отново да се спре на едно място.

Не беше влизал в предните две катедрали и нямаше как да направи обосновано сравнение, но нещо го караше да се чувства напълно убеден, че не бе възможно вътрешната атмосфера на *тази* да има своя паралел в който и да е друг храм наоколо. Нейния интериор представляваше нещо възхитително грациозно и сублимно феноменално. С изумителния си мащаб, тази сграда създаваше впечатлението за нещо с исполински размери – в нея без никакво съмнение можеха да се съберат накуп повечето други постройки в целия околнен район. Самите сводове, изрисувани с какви ли не брилянтно детайлни картини, изглеждаха колкото близки до погледа на вторачилия се в тях човек, толкова и безумно далечни – сякаш дори и да можеше да лети, щяха да са му нужни минути, за да ги достигне. Пъстроцветни художествени шедеври присъстваха и по самите стъкла на малките и големи прозорци – които пък бяха безумно много на брой из цялата сграда, поне няколкостотин. А гигантския полюлей, извисяващ се грандиозно на няколко метра над изящния гладък мраморен под, бе способен само и единствено да допълни спиращата дъха атмосфера – гледайки натам, всеки произволен гостенин в това забележително здание би могъл с часове да поглъща във възприятията си изключителното артистично съчетание от проблясващите пламъчета на всички онези свещи, и пак да не

бъде и най-малко сигурен дали цифрата на тяхната бройка граничеше с хиляди... десетки хиляди... или стотици хиляди...

Изпълнена с голям брой гигантски колони и обградена от стъпалата на обширни завъртяни стълбища от двете страни, тази част от катедралата дори не се явяваше основната тук – в другия си край композицията от прогресивно нарастващи стреловидни арки въвеждаше към още по-просторна зала с предверие. Данаил, отворил широко уста и очи, изучил едва малка част от намиращото се в своеобразното ‘фоайе’ около себе си, пожела да отиде натам... но изведнъж пак се спря, завладян от друго неочаквано изумление.

Както правеше бавните си крачки на един удивен човек, героят ненадейно почувства някакви странни и не съвсем ясно различими допири по цялото си тяло. Сякаш някой или нещо прокара пръсти по кожата му и измежду косите му, оказвайки им топло, гальовно и тъй благоприятно влияние. Междувременно същото това причудливо *присъствие* създаде у Данаил и впечатлението, че по все тъй нежен, дружелюбен начин дори проникна измежду единственото му облекло – панталоните, дадени му от красивата азиатка - и ги... премахна.

Усещане, траяло едва миг – след който миг Данаил се чувстваше по друг начин. Установи го не само покрай необяснимото усещане за физическа сухота въпреки изсипалия се върху му дъжд... а и покрай допира на настоящите му дрехи по цялата му кожа.

Настоящите му дрехи, които вече бяха *други*. И бяха *повече*. Факти, неопровержимо потвърдени и чрез погледа на Данаил още щом той самия го приведе надолу, като за да види, че старото му раздърпано мокро и мръсно долнище сега бе заменено от класически стилин бял панталон без нито едно петънце на него. Не по-малко изискано изглеждаше и облеклото нагоре, от което мъжът в момента можеше да обзоре най-вече костюма в сходен цвят – целия с красиво пришити златисти копчета и еполети. Бляскави одежди, несъмнено прилягащи на всеки благородник.

Но Данаил не беше благородник – не и в твърде отдалеченото от оригиналния му род битие, в което винаги бе живял.

- Как... какво!? – озадачен, мъжът запремигва и започна да се върти на всички страни, сякаш в търсене на причината видът му да се измени толкова основно.

Оглеждайки се, той прокара леко ръка през косите си и установи, че и те също бяха прилежно оформени в стилна класическа прическа, прилягаща на някоя висша особа. Първоинстинктивната му реакция бе да докосне и брадата си, като за да установи, че и тя вече се усещаше като прецизно оформена.

Но в същото това време, докато се въртеше, Данаил сякаш със сигурност да установи и... още нещо.

Те бяха там. Онези създания, които той можеше да улови само с периферното си зрение, но чието присъствие бе безспорно.

Те ли го бяха пременили така? Те ли бяха превърнали окаения объркан скитник в един... принц?

- Можел си да бъдеш и изтънчен – Данаил, все още съсредоточен върху изумлението си от своя външен вид, трепетно отправи вниманието си в друга насока, когато този красив женски глас отекна из изящството на инак тихото начално отделение на катедралата.

Позна я даже без да се е извърнал към нея. А щом погледът му се съчета с нейния леко притворен, благ такъв, Данаил настръхна от сладкото усещане, че все пак я бе намерил. И че тя изглеждаше... по този начин.

Изпъкваща там, на стълбището вдясно, с цялата си женствена грация, подчертана от разкошна синя рокля. Нейните черни коси, сред които при едното ухо бяха преплетени няколко крехки розови цветчета, се носеха галантно заедно с цялата ѝ аристократична осанка – аристократизъм, присъстващ изначало в нейния образ, не само заради пременения ѝ вид. Омайните ѝ полупритворени очи бяха красиво подчертани с лек тъмен грим, а от двете им

страни, на нежните уши на жената проблесваха малки диамантени обеци. С подобен скъпоценен камък на нейната нежна дясна ръка проблесваше и красив пръстен, а на шията – огърлица. Тънкият светлосин пояс, обгръщаш фината талия на тази неотразима красавица пък, допълнен от избродираните живописни флорални мотиви от едната страна на роклята, по тъй магичен и традиционно японски начин докарваха на тази инак класическа западноевропейска одежда завладяващ азиатски полъх.

- Такара... - мъжът, загубил ума и дума от нейната поява, направо не знаеше какво да изрече освен името на красавицата. Отначало прехласнато, вгълбено, после още веднъж, шокирано: – Такара!?

Тя, дарила лицето си с блага усмивка, слезе надолу по стълбището, пристъпвайки към него. Той също предприе няколко трепетни крачки към нея, а когато вече се намираха на сантиметри един от друг заплененият мъж прошепна:

- Намерих те... Въпреки всичко те намерих и ти... ти си толкова красива... Не че винаги не си!

Позволи си да хване нежно едната ѝ ръка със своята – и чак сега установи, че освен всичко останало и той, и тя носеха фини изтънчени благороднически ръкавици, в тон с цветовете гами на останалите компоненти от облеклата им.

- Благодаря – отвърна тя, а нещо в нейното прелестно излъчване допълнително я караше да сияе. – Отне ти няколко минути повече, отколкото хутааруните очакваха.

- Хутаа... какво? – запремигва Данаил, но бързо навърза нещата: – О, нима говориш за онези странни създания, чието присъствие ние, хората, можем да улавяме само с периферното си зрение? Значи не съм се лъгал – и ти можеш да ги виждаш?

Такара кимна. Подмина го леко, с бавни крачки.

- Да, тези същества са хутааруните. Но те не са никак странни – не и в този свят, който е *техния* свят. Ние с теб сме странните, Дани. Ние, човеците, появилите се без разрешение в техният мистичен и тъй удивителен град... - тук дамата въздъхна. Извърна се през рамо към мъжа, който направи

сходни няколко стъпки след нея. – Но имаме късмет. Защото тези хутааруни, които ни заобикалят сега... те са разбиращи. Опрощавачи. Готови да помогнат.

- Значи ти... ти можеш да осъществяваш някакъв позадълбочен контакт с тях? – изуми се Данаил.

- Не – поклати глава Такара. – Просто аз имах възможността да прекарам повече време с тях в това възхитително единствено по рода си произведение на изкуството, каквото е тази сграда – огледа се възторжено. – Тук, в нея, те могат да са *себе си* повече, отколкото навън. Могат да осъществяват по-явен контакт помежду си... и с други тленни същества, като мен и теб. И аз е разграничавам техния език – човешкият ми слух дори не е способен да го чуе. Не знам даже дали въобще имат звуков език или си комуникират визуално... а може би по някакъв друг сетивен начин? Но не ми бе нужно да се оглеждам дълго, за да разбера достатъчно за тях. В помощ ми бяха и някои надписи на стари и горе-долу познати ми преплетени езици, изписани по стените на един от горните етажи на кулите.

Погледна към стълбището, от което бе дошла, на върха на което имаше вратичка – вероятно отвеждаща нагоре по едната от самите кули. А Данаил, смаян от нейните слова, изрече:

- Не бях изключил възможността дълбочината у тези създания и тяхната култура да е *тъй* удивителна – Огледа се също толкова възхитен, колкото и жената. – Особено ако те са онези, които са изградили тази катедрала и другите две в града, а и всички останали постройки, разбира се – Ненадейно обаче погледът на мъжа се заби в Такара, която той нямаше как да не попита, докоснат все пак от известни резерви: – Но... сигурна ли си наистина, че те са *добри*? Имам предвид, че... същите тези хутааруни едва преди минути някак ме подсушиха и преоблякоха само за секунда, без дори да съм ги молил.

- Че нима това, което са сторили, е било лошо? В твой ущърб? – засмя се красавицата и дори поклати глава. – Добре де, не е съвсем приемливо, но, доколкото разбрах, в тяхната

култура такива работи не се приемат зле. Пък и... сега поне се чувстваш по-добре, нали?

- Е... да... - почеса се някъде зад врата Данаил. – Хубаво е поне за малко да съм отново чист и спретнат. Но... знам ли... Може деянията им да са част от някакъв подмолен план.

- Не, не са. Всъщност, освен на себе си, чрез инак объркващите си ходове те биха могли да помогнат на нас и на нашия заплетен случай. И ако ме поканиш на танц ще го разбереш – С тези свои думи, поднесени с някак потайна усмивка и изявен трепет, Такара напълно успя да грабне вниманието на мъжа срещу себе си. И за пореден път да го хване неподготвен.

- На... танц? Но тук няма... - едвам се бе накарал да изрече това насред своя захлас, когато изведнъж откъм другата, по-обширната част от катедралата, се чу онова, до чието название той така и не бе стигнал.

Музика. Класическа, изтънчена – като всичко останало наоколо. С присъщите ясно разграничими и завладяващо чувствени нюанси на валса.

Слисан, Данаил не знаеше какво друго подобаваше да стори освен да изпълни желанието на Такара. Беше го виждал само по филмите и никога не го бе правил, камо ли в подобна обстановка, но той протегна ръка към дамата, сетне се приведе леко напред и я попита с искрящ от вълнение поглед:

- Ще ми окажеш ли честта да ми подариш този танц?

Красавицата кимна и положи ръката си върху неговата. Съзерцаха се вгълбено за няколко мига, а после Такара позволи на Данаил да я поведе към залата, откъм която се носеше опияняващата мелодия.

А каква зала бе тя само... ‘Чудо и приказ’ трудно биха се зачели за достатъчно силни думи, които да я опишат изчерпателно...

Най-голямата зала, която Данаил бе виждал в живота си. Бидейки продължение на предходното въвеждащо отделение, тя, в своето просторно изящество, съчетаваше в излъчването си както досегашните интериорни компоненти на сградата, така и

други неизменно важни нови такива, които я обогатяваха още повече. И които не бихме могли да подминем.

Най-отличаващ се сякаш бе олтара, издигнат на пиедестал от няколко парадни стъпала в далечното дъно. От двете му страни и зад него имаше прозорци по-големи и по-отличаващи се от всички други до този момент – издължени нагоре почти по цялото протежение на стените, те бяха изпълнени с изображения. И то не какви да е изображения, а... движещи се стъклописи. Но докато тези зад самия олтар представляваха просто преливащи се по магнетично хипнотизиращ начин ярки цветове, то другите два – и впрочем всички останали по протежението на тези две страни на залата – представляваха друго.

От едната страна имаше лъвове, в чиито на пръв поглед кръвожадни образи се забелязваха възхитителни и изкусно изработени нюанси на доблест. С притворени проблесващи очи и кротко, притаено дишане тези инак хищни създания спокойно наблюдаваха прелестните сияещи изображения по издължените стъкла на отсрещната фасада – тяхната пълна противоположност във всяко едно отношение. Бели еднорози с веещи се синьо-розови гриви, чиито също притворени погледи вдъхваха колкото очарование, толкова и създаваха усещането за дълбока мъдрост.

А там, измежду вторачените един в друг погледи на забележителните сами по себе си създания, се намираше и обширната свободна част от залата, из която сега пристъпиха Данаил и Такара.

Мъжът известно време не можа да откъсне очи от тъй живите стъклописи от двете страни – те бяха омагьосващи както с крайно изумителната си същност, така и с усещането, което пораждаше необичайния синхрон между двете създания по тях. След известно време Данаил все пак извърна погледа си и към другите нови отличаващи се елементи от залата – олтара, който мъжът съзерца с неприкрит потрепващ поглед, а също така и омайните преливащи се цветове на прозореца зад него.

През цялото това време зрението на младия герой възприемаше все по-отчетливо и намиращото се в периферията му – онези тъй специални създания, хутааруните, за чийто вид Данаил дори можеше да се закълне, че сякаш също се бе изменил сред обстановката на забележителната зала. Като че и те самите вече изглеждаха някак по-различни, някак по-изискани – а какво пораждаше това впечатление за тях у него героят просто не знаеше как да си обясни. Но някак си знаеше, че можеше да бъде сигурен в него.

Същите тези не съвсем ясно различими силуети изглеждаха така, сякаш в момента също се бяха съчетали по двойки и... танцуваха. Който факт, колкото и да грабна интереса на Данаил, толкова и му припомни причината и той самият и Такара сега да се намират тук, държащи се за ръка.

- Аз... - в моментен изблик на някаква несигурност, мъжът по едно време забави крачката си и дори леко я спря. – Виж, не знам каква точно е мисията ни тук... но се чувствам длъжен да те предупредя, че случващото се не е никак типично за мен. Нито вида ми, нито държанието, което се предполага че трябва да имам... нито танца.

- Мислех си, че валсът е по-близо до твоята култура, отколкото до моята? – подметна засмяна азиатката.

- Така е, но... аз израснах във време и в среда, в която с дружките ми... не танцувахме точно валсове... – Данаил прехапа устни и дори се изчерви леко като си припомни какви танци бе практикувал най-много в живота си. – Заглеждал съм се, разбира се, в разни сцени от филми... но въпреки това техниката на този класически танц не ми е особено позната.

- Ще се научиш лесно. Твоята партньорка, която за радост е по-запозната с валса от теб, ще те научи... дори и с цената на няколко настъпвания – каза му тя с лека усмивка, при което се обърна с лице към него и хвана и двете му ръце. Лявата му вдигна на нивото на раменете им, а дясната положи на собствената си талия, като второто забележимо развълнува мъжа и същевременно го смути. – Спокойно. Така трябва да бъде.

- Доста близки искаш да си станем... - пошегува се Данаил и бързо допълни: – Това значи ли, че вече не ми се сърдиш за... неловкия случай от сандъка?

- Нека да не се сещаме за този случай *точно сега* – Такара го мерна накриво, но без да сваля усмивката от лицето си. – Сега е време за... стъпките. Ти си водещият от двамата. Но аз ще ти давам заръки... Ще подчертавам и посоките и страните със съответните думи, за да поработим същевременно и с инак обърканите ти в това отношение възприятия - Придърпа го в първото им подобие на танц, вдиша дълбоко и започна отчетливо да изрича – Първо една стъпка *напред* с *левия* крак. Сега стъпка *напред* и с *десния*, но на разстояние от левия... А сега доближаваш левия до десния... и после назад... Един път с десния... после левия на разстояние... и пак десния до него... и отново напред...

За Данаил се оказа тъй лесно да се потопи в изкуството на този инак толкова далечен за него танц, когато *тя* поемаше ролята на негова учителка. Още преди да е впрегнал напълно сам себе в задачата и без дори да е сигурен до каква степен това изобщо бе възможно предвид пречещите на тялото му обстоятелства, мъжът вече почти беше запомнил стъпките и двамата с Такара се бяха понесли във вълшебството на валса по неочаквано хармоничен и за двама им начин... Тъкмо като за да стане тази хармония между тях двамата и красивата катедрала дори още по-запомняща се, когато ненадейно отнейде започнаха да се сипят... листенца от цветя.

Данаил и Такара ги изгледаха с прехласнати усмивки, но без да спират танца си.

- Никога не съм бил *толкова* лигав – позволи си да изрече закачливо мъжа, поглеждайки към жената, която също го съзерца и му отвърна със същия тон:

- Нито пък аз.

И замълчаха. Дълго време не си казаха нищо, защото друго тайнство вече ги свързваше далеч по-дълбоко и по-въздействащо от речта...

С жизнеността на телата си, със замаха на своята присъща човешка енергичност и неутолимото увлечение на съзнанията си, Такара и Данаил попаднаха изцяло в плен на валса и на това, което той отключваше у тях... Един проникновен танц, такт по такт съставен не само от нотите на мелодията, а и от тези на душата...

Най-тиха буря...

Блян, облян от плам... Тъй силен.

Ей така - без план... Немирен.

Транс... Нюанс... Каданс... Без укор.

Сетне – пак, и пак, и пак...

За дълго. Много дълго, като че безкрайно, а всъщност – за едва минути. Трудно описуемо бе изживяването на онези човешки мъж и жена, отдали целите си същества на танца... и на това, което им носеше той. На тях и на останалите около тях.

Да, Данаил разбра, че и за хутааруните случващото се бе от съдбоносна важност. Той и Такара да танцуват своя танц тук, в тази единствена по рода си бляскава зала... това бе решителен момент за тъй интересните създания, в чиито фантастичен свят мъжът и жената неволно се бяха озовали, без да предполагат от каква полза можеха да им бъдат.

Хутааруните, също носещи се с мелодията на валса, вече светеха ярко. Лъчезарно ослепително. А в тяхното сияние и очертанията на телата им ставаха все по-ясни и по-ясни – сякаш всеки изминал миг, в който Данаил и Такара ги удостояваха с присъствието и танца си ги даряваше с повече от тяхната... свобода.

Което конкретно на двамата прехласнати човека се отразяваше по друг особен начин – не само заради визуалния ефект от омагьосващите сияния, украсяващи дори още повече залата около тях чрез периферните им зрения. Забележителният, труден за асимилация процес даваше и на хората... възможности. Без да може да си го обясни веднага, Данаил, съзерцаващ тъй прочувствено неотразимата красавица в обятията на тялото и душата си... изведнъж я съзря със съвсем различен поглед. Нея и самия себе си.

Мистично
 вълшебство сякаш
 им даде нови сили. Чуда-
 та, но този път и споделе-
 на мощ, чрез чието диво
 волно тайнство той и
 ха като съградени от...
 От знаци на речта
 странно влияние...
 и ярка, детайлна
ликове – на
 мъжът стабилен.
 самият него – като че
 съкровено цяло там, във
 на емоции, във вихъра на
 ала и не само... И в урагана
 споделени чувства – ясни, но
 семантичен анализ; тъй неопровержимо галантни, но и тъй
 екстремно разтърсващи емоции на човешката им същност,
 обозрими и в онуй там, не съвсем явно обозримото.
 Неведнъж водещо и до навеки далечното,
 дете е и отричано. Как ли бе въз-
 можно нещо тъй странно, но пък и
 тъй необятно мило и красиво просто да
 се случва току-така? Залата ли го провокираше?
 Или пък хугааруните, с тяхната си не съвсем обозрима,
 но и така уникална идентичност ли сливаха тез два толкова
 темпераментни и същевременно толкова различни компонента,
 човешкият мъж и човешката жена, цели по един особен, но и
 тъй и покоряващ както техните туптящи лудо, еднозначно
 сърца, така и онез сърца на всеки, де що понечеше да
 ги съзерцае, начин? С похвата смел на вечното...
 на, въпреки пречките, неудържимото...

... Слово?

Мощен тропот рязко откъсна всички от това състояние и за кратко ги изпрати в пълен ступор.

Откъм вратите на катедралата с бързи, тежки стъпки се зададе някой, влязъл току-що. Отскубнати насила от сладкото вгълбение на споделените си чувства и на магията, в която по удивителен начин бяха въввлечени чрез тях, Данаил и Такара настръхнаха. Изцъклиха очи и отвориха широко усти, а после се обърнаха натам – и тогава шокът придоби още по-неочаквани размери, когато те видяха, че гръмко новопоявилият се беше... човек.

А за Данаил шокът надскочи дори тези висини, когато той позна лицето на този човек.

- Карло!?

Викът му на потрес отекна като ехо из цялата катедрала. Последван от шумния смях на широко ухилилия се негов познайник. Стоящ изправен, с гордо изпъчени гърди и хванати назад дълги руси коси, той изглежда мъжа от горе до долу със сините си очи и отбеляза:

- Ти да видиш, стари друже... Отивало ти да бъдеш захаросано романтичен!

Разбира се, докато Данаил го гледаше едновременно с присвити вежди и с леко изчервени бузи, Карло метна един позитивно закачлив поглед и на Такара, която обаче се bevторачила в новопоявилият се дори по-накриво.

- Кой е този, Дани? – попита тя своят кавалер на бала, който очевидно разполагаше с повече информация от нея.

- Това... е Карло... - Данаил изрече тъй или иначе вече ясният факт. Направи няколко бавни стъпки към другия мъж, премервайки го с очи. – Стар... приятел... - стана му някак приятно да изрича последната дума с мек тон, проблясък в погледа и дори лека усмивка. Сериозността на изражението му обаче си остана забележима. – Но как точно се е озовал тук и защо тъй безцеремонно прекъсва важната ни мисия... си нямам и най-малка идея!

- Ще имаме доста време да си поприказваме хубавко и да си обясним това-онова за изминалите години, уверявам те,

друже! – рече Карло и го потупа по рамото. – Но сега... трябва спешно да тръгваме! С възможно най-бърза крачка!

- Да тръгваме!? – извика Такара и също се доближи към тях. – Появяваш се тук с гръм и трясък, дори не се представяш като хората на тези, които не те познават... и просто искаш да зарежем мисията си на това място, за да побегнем нанякъде с теб?

- Там е въпроса, хубавице... За жалост трябва да ви уведомя, че мисията ви тук вече е *компрометирана*. Заради сили, които са изначален антипод на добронамерените такива тук. Ти знаеш какво имам предвид, нали, красавице?

Такара пребледня. Да, тя несъмнено знаеше.

- За какво говори той? – попита я единствения който явно беше в неведение, Данаил.

- Ти... ти сигурен ли си? – азиатката, макар и да го чу, отправи този свой въпрос към непознатия.

- Да. Тук съм от доста по-дълго време от вас двамата и вече съм наясно как да научавам първи това-онова. И съответно как да бъда от полза на добрите хутааруни – огледа се и въздъхна. – Съжалявам, приятелчета. *Те* вече улавят присъствието на Дани и приятелката му... и са на път да го обърнат в своя полза, дори без тяхното съгласие. Трябва да ги изведе извън стените на града ви.

Данаил, който все още не разбираше нищо, също се завъртя леко насам-натам, като за да установи с присвито сърце, че дружелюбните други същества наоколо не само че вече не сияеха тъй лъчезарно, както по време на танца му с Такара, ами в присъствието им тук имаше нещо тягостно. Те бяха потиснати, унили. И само той все още не знаеше причината.

- Няма ли някой от вас да благоволи да ми обясни най-накрая за какво става дума? – той тръгна да премята погледът си ту към жената, ту към мъжът.

А Такара, с въздишка, отвърна тихо:

- Не ми се иска да го призная, но приятеля ти е прав. Трябва възможно най-бързо да напуснем ограденията на

града иначе... всичко чисто и светло, което до този момент сътворихме тук може да се използва във вреда на добрите хутааруни. Моля те, Дани, довери ми се... трябва да го сторим. После ще ти обясним всичко.

Тя хвана двете ръце на мъжа, с когото само до преди минути бе танцувала в тъй нежна хармония, а сега ѝ се налагаше да го убеждава, че са длъжни да прекратят мисията си в името отново на... доброто. А на него очевидно му бе достатъчен този нейн допир и еднозначния ѝ премрежен поглед, за да разбере, че и този път можеше да ѝ има доверие – затова потрепна и кимна.

Такара се отдръпна от него и, отделяйки още една тежка въздишка, се извърна към портата на катедралата. Първа тръгна натам, а Карло и Данаил тръгнаха след нея. Може би за да се опита да приповдигне духа на приятеля си, новопоявилият се реши да го потупа, този път по гърба, и да му каже закачливо:

- На нея доста бързо си ѝ дал да те нарича просто ‘Дани’. Някои се борихме с години.

Другият мъж се опита да си докара някаква бледа, крива усмивка на лицето. Погледна Карло с някакво особено вълнение.

- С теб имаме да си говорим много. И, въпреки ситуацията... не знаеш колко много се радвам да те видя. Имах нужда от някого, с когото мога да говоря за... миналото.

- Тепърва ще си приказваме, друже. Тепърва ще си приказваме – кимна Карло.

Тримата с Такара стигнаха до портата на катедралата. Но тогава жената даде знак на мъжете да излязат преди нея. А когато остана сама вътре, преди и тя също да е направила последните си няколко крачки към изхода, си позволи да се обърне на другата страна, да обозре разчувствана възхитителния му интериор и посърналите хутааруни из него... и да прошепне:

- Съжалявам... искаше ми се да е друго... Но някои битки е писано да продължат по-дълго, отколкото ни се иска. А тези, които биха могли да ни помогнат в тях, често се оказват

безсилни. И все пак... - промълвявайки това, тя приведе погледа си към диамантения пръстен на едната си ръка. Свали го, приведе се и го постави на мраморния под, сетне отново се изправи, вдигна красивите си, навлажнени очи нагоре и с нотка на надежда прошепна: - ... макар и присъствието на самата мен тук вече да не ви е от полза, а точно обратното... знам, че една частичка, заредена с моята енергия, моята воля и моята топлина спрямо вас и вашия удивителен свят... ще е способна да остане тук, във вашия палат, и да ви помага в борбата... Не се отказвайте. Никога.

Рече, извърна се на другата страна и излезе от катедралата, затваряйки портите зад себе си.

Данаил, който със съпричастност бе станал свидетел на този прочувствен монолог на Такара, я изгледа с дори още повече възхищение от преди. Всеки изминал момент потвърждаваше все по-осезаемо каква изключителна жена се бе появила в живота му. Ясен факт, който подсилваше и без друго вече неоспоримите надигачи се пламенни чувства на младия герой към нея.

Искаше му се да можеше да се съсредоточи към настоящия пореден захлас от тези чувства – но бързо му бе припомнено, че нямаше време за такива мигове. Не само защото знаеше, че той, Такара и Карло бяха заобиколени от приближаваща необяснима тъмна сила, а и защото хладен смущаващ полъх изведнъж като че подсказа и на тримата, че въпросното зло не просто приближаваше. То вече беше тук.

- Последвайте ме и не се спирайте дори за секунда!!! – извика Карло, чието тревожно изражение на лицето подсказа на другите двама, че положението ставаше наистина сериозно.

Мигновено хукна в посока, отвеждаща встрани на катедралата – сред многобройните постройки там. Такара и Данаил го последваха със същото темпо из далеч по-широките улици на тази част от града, които отвеждаха незнайно къде...

Тичаха, тичаха... но по едно време злокобната сила ги настигна дори по-осезаемо. И тях, и този, който ги водеше. Тримата даже започнаха да ги виждат, отново само с

периферните си зрения – продълговатите тъмни сенки, наподобяващи хутааруните, но далеч по-злокобни, кръвожадни. Не се мина време преди героите да започнат и да усещат почти невидимите им докосвания по телата си – далеч по-отчетливи и груби спрямо онези на добрите същества в катедралата. Прокарваха лапите си или своя причудлив еквивалент на тях по дрехите на двамата мъже и на жената... през косите им... по кожата на телата им... И сякаш жадуваха да ги разкъсат – но докато те тримата бяха в движение това очевидно не бе възможно и единственото, което мрачните същества успяваха да правят бе просто да раздърпат леко дрехите им и да разрошат прическите им.

Ни най-малко очарован от начинът, по който този иначе тъй забележителен град го изпращаше, Данаил, който в неведението си като че изглеждаше най-уязвим, се опита да запази максимално самообладание и дори да засили хъса си като започна да мисли за хубавите неща, случили му се тук. Хубавите, сред които най-ярки, разбира се, бяха онези незабравими няколко минути, в които той и Такара най-накрая бяха успели да се отпуснат и да се насладят на изключителния си танц.

Ах, бяха ли предполагали само в какъв друг, тъй коварен танц щяха да се озоват само малко по-късно... Танцът на тяхното бягство. На жалостивия им опит да се спасят от назрялата нова опасност. Тук музика вече не се чуваше, но в душите и на тях, и на новия им спътник в приключението сякаш още се носеше неспокойна мелодия, като че от същия онзи изящен валс - а това само по себе си вероятно представляваше някаква заблуда на съзнанията им, породена, за да ги зареди с нотките на още и още сила...

Бе като в някой покъртителен, мрачен, но изпълнен и с клетническа надежда... сън...

Сън. Валс. Шанс.

Да се избавят от вредата.

Да се надтичат с тез черни сили.

Да оцелеят, пътя открили.

- Не спирайте! Почти стигнахме! – Карло, виждайки изявения смут в лицата на Данаил и Такара, се опита да ги поощри да не позволяват на това необяснимо влияние да ги сломи.

Но те самите така или иначе схващаха, че нямаха друг избор – или бягаха, или се превръщаха в жертви.

За радост Карло не ги бе подвел и своеобразния изход действително беше близо. Скоро се изправиха пред него в целия му блясък – високи няколко метра крепостни стени.

- Насам! – мъжът, който видимо бе по-добре запознат с този град, поведе другия и жената към тясно каменно стълбище, което отвеждаше нагоре, към едното от стратегическите места, на което се предполагаше, че се поставяха наблюдаващи стражи.

Тримата се изкачиха по него, но когато стигнаха до върха... рязко се спряха при ръба. От другата страна на стената имаше типичен за една крепост ров, пълен с вода, а отвъд – гъста гора, изписваща се всеобхватно пред погледите на героите. На всички им беше ясно, че сега трябваше да се скочи във водата.

Дъждът вече бе поспрял и героите се чувстваха сравнително сухи, като изключим, разбира се, потта, която се стичаше отвсякъде от изтощитите от тичането им тела – затова идеята да се намокрят цялостно не им се нравеше съвсем, но едва една секунда след като си бяха позволили да спрат бяга си там, на ръба на крепостта, за да се поколебаят... по покосяващ начин им бе припомнена далеч по-основателната причина да не му мислят.

Настигна ги, чудовищните същества сграбчиха Такара за роклята. Хладните им безпощадни допири за миг се прокраднаха нагоре по талията на красавицата, през гърба, до презрамките на рамената ѝ... раздирайки плата по пътя си.

Но жената не се даде – тъкмо преди роклята да се е отказала отскубната от тялото ѝ, азиатката нададе силен вик и рязко се отдръпна от злокобните същества. Същевременно обаче, разбираемо по-неориентирания в тяхното естество

Данаил нямаше съвсем същия късмет - веднъж щом други от тях се вкопчиха и в неговите дрехи, те настървено разкъсаха и премахнаха всички компоненти на горнището му още преди той да е съумял да реагира. За радост съумя поне да се отдръпне рязко от тях още преди те да са го разсъблекли и по-надолу.

Точно тогава тримата човешки герои на ръба на крепостта се спогледаха и даже не беше нужно да си дават знак.

Скочиха смело.

В дълбокия ров.

Десета глава

Вдън горите

Чак когато достигна до брега Данаил с известно облекчение разбра, че можеше да си поеме въздух – не само след плуването, а и след преследването. И двете от които изглеждаха отминали... засега.

Облекчение му донесе и зрението, когато, докато той изтръскваше водата от себе си, мъжът забеляза, че и Такара и Карло излизаха и изглеждаха добре.

- Хей... всичко е наред, нали? – прииска му се все пак да ги попита, за да се увери. Дори се приближи към тях. – И тримата се оказахме добри плувци!

Другият мъж и жената му се подсмихнаха. Искаше им се да им е по-забавно, но нямаше как.

- Трябва да тръгваме – каза тогава Карло и направи няколко крачки към гористата част. – Синахутааруните не скочиха след нас във водата, защото престоят им в нея за повече от няколко секунди щеше да ги разгради. Но със сигурност някъде по бреговете имат други съюзници.

- Си... на... хутааруните? – Данаил се пробва да го изрече на срички, или поне първата част. Същевременно той и Такара с охота послушаха предложението на Карло и тръгнаха с него сред дърветата. – Значи онези злокобни версии на хутааруните се наричат така?

- Да. И предполагам, че ще поискаш най-накрая да получиш някакви отговори за тях и връзката им с останалите. Истината е, че синахутааруните са подвид на хутааруните. Или така да го кажем – втора раса хутааруни. Втора откъм хронологична поява като биологичен подвид на този свят, а не откъм категория, да уточним.

- Е, като гледам какво отношение им предлага категорията... определено предпочитам компанията на *просто хутааруните* – не си спести сарказъма Данаил. – И какво, значи

онези наглеци са се пръкнали втори, но сега се мъчат да прецакат оригиналните повелители на тези земи?

- Да. Искат да прецакат тях и всичко тяхно – отговори Карло и си позволи бегло да погледне издигащият се зад гърбовете им град, който още се виждаше измежду клоните на дърветата. – Тази цивилизация, която хутааруните са си изградили не им харесва. Те искат да наложат *своята*. Но знаят, че могат да го сторят само като напълно премахнат създаденото преди.

- И тази вечер ние с теб бяхме на крачка неволно да им дадем един изключително силен коз – каза с въздишка Такара, гледайки към Данаил. – Онези вгълбени мигове, които си споделихме по време на танца. Те са нещо, което, както вероятно си забелязал, зареди хутааруните с блага, сияйна енергия – такава, каквато е нужна за съществуването им и каквато те от векове събират по различни начини. Чрез *нея* те успяват да са достатъчно добри опоненти на синахутааруните. Но също така, който им помогне да се сдобият с нея в някой от изумителните им храмове-убежища, сам по себе си се зарежда с потенциал. Със мимолетна свърхестествена сила, способна да изпълнява единични желания.

- Значи това е бил плана... - Данаил напълно навърза нещата. – Да помогнем на хутааруните в битката им със злото, а същевременно да получим и шанса да си пожелаем да се върнем там, където бяхме преди телепортацията...

- Именно – кимна Такара и този път погледна Карло. – Но уви, явно някак синахутааруните са пробили щита, който подобни катедрали имат около себе си. И ако бяха нахлули в храма докато ние все още танцувахме... е, да речем че си имат своите радикални и, разбира се, крайно непозволени и буквално убийствени начини *те* да са тези, които да се възползват от създадената от нас енергия. А това щеше да е пагубно за всички останали.

- Е, поне за радост имахте късмета вашия смел верен другар да се появи навреме и да ви предупреди за опасността – отбеляза с неприкрито шеговито самодоволство самият Карло,

докарвайки широка усмивка на лицето си. – Сега да видим колко ефективно ще е и убежището, което аз сам съумях да създам извън града с помощта на някои насоки от хутааруните. Мен досега винаги ме е предпазвало, но не знам какъв ще е случая с още двама човека.

- Там ли ни водиш? – попита Данаил.

- Да. Но по пътя трябва винаги да сме нащрек. Горите са пълни с лагери на синахутааруни. Дебнат и чакат своя момент. Трима човека, двама от които все още заредени с някаква остатъчна енергия от онази, нужната им... хм, без съмнение ще им дойдат доста добре.

- А ти как точно се озова в *този* свят? – Данаил реши, че бе дошъл моментът най-накрая да повдигне и другия човъркащ го въпрос. – Последния път като се видяхме си бяхме на *нашата* си Земя в *нашето* си време и ти се канеше да поемеш из нейните друми.

- Не, канех се да тръгна из *друмите на неизвестното* – поправи го Карло и дори си позволи да прокара ръката си през рамената му и да го прегърне. – А както и сам неведнъж си се уверявал, приятелю, неизвестното съществува под много форми в какви ли не пластове на паралелните вселени. Пътя ми ме среща с доста забележителни места, потоци ме завладяващо в неподражаемата същина на някои от тях... Но този свят, в който сме в момента... смея да твърдя, че той е сред най-забележителните. Той толкова много напомня миналото на някои страни от нашия... а същевременно е толкова различен, не само заради обитателите си, а и заради още много, много чудати неща, които ако тръгна сега да ви ги разправам, надали ще имам достатъчно време до утре призори, за да изразя...

Спря се. Рязко се спря, изцъкли очи и наостри слух. Данаил и Такара се стреснаха.

- Синахутааруни ли? – попита жената, но дори не се наложи да получава своя отговор, защото изведнъж тя и другия мъж също усетиха... студения полъх.

- Бягайте! След мен! – извика Карло и отведнъж се засили мощно напред, минавайки директно през грубите стърчащи клони на дървета и шубраци.

Нямаше как – въпреки неприветливата природна обстановка, Такара и Данаил трябваше да го последват със същото темпо. И на тримата обаче този път им бе осезаемо по-трудно - добре оформените градски улици вече не съществуваха, а героите сами трябваше да си проправят път из почти девствената гора. Поне на водачът си му личеше, че знаеше какво прави и накъде води – поне докато по едно време и на неговото лице не се изписа недвусмислена тревога.

- Тук са... Обкръжени сме... - създаде си опит да откроява този конкретен враг дори сред мрачните сенки на лес като този, Карло по едно време забави крачката си и затаи дъх.

- Какво!? – извика Данаил. – И как се предполага, че ще избягаме сега!?

Другият мъж вдигна погледа си нагоре.

- Дърветата. Катерете се по тях!

Отскочи към най-близкия стар бук, който се намираще на няколко метра от него, а другите, схванали целта на заръката му, мигом се огледаха за подходящи подобни по-високи гиганти. Ала още преди да е успял дори да центрира с погледа си дърво, на което да се покатери, Данаил ненадейно усети нещо като хладно, болезнено острие да преминава по гърба му.

- Ааааагх!!! – изрева той и рязко се отскубна от синахутааруна, който го бе нападнал.

Но така не си помогна, защото ненадейно попадна директно пред друг такъв, който не можа да види, защото не гледаше към него с периферията на зрението си, но пък по доста убедителен начин разбра за присъствието му, когато настървеното създание го сграбчи за единствените останали дрехи, останали по него – тези от кръста надолу.

Такара и Карло, забелязали случилото се, мигом изоставиха плановете си да спасят себе си и без много да му мислят се засилиха натам, за да помогнат на своя другар. Но... разбира се, нямаше как и двамата да не застинат на едно място

и да не се ококорят шокирани и някак смутени, когато пред погледите им безмилостните синахутааруни, приклецили Данаил от двете страни, разкъсаха каквото бе останало от облеклото му и го оставиха... чисто гол.

- Скапани простаци!

Данаил, макар и бесен, съвсем не се даде на шока или на конфузната ситуация. Още щом синахутааруните понечиха да впият кръвожадните си подобия на лапи в кожата му, той така се разгневи и размята, че дори без да може да ги съзре установи, че ги бе зашеметил. След това погледна към Карло, всячески опитвайки се да попречи на съзнанието си да установи смутено, че в момента и Такара *отново* виждаше него, Данаил, в съвсем натуралния му вид, и реши да измести акцента от себе си с шегата:

- В техните градове нямат ли си стриптийз клубове, та са толкова загорели по мен!?

Неговият приятел тръгна да се усмихва, но изневиделица от едната му страна изскочи друг един едър синахутаарун, който отскочи към него с намерението да го нападне. Карло умело реагира навреме и така гневно избута наглото същество, че го изстреля чак в близките храсти. По това време обаче цели две подобни същества нападнаха Такара. Тя съумя да се отскубне от тях с помощта на Данаил, които без колебание се втурна да я защити. Така обаче мъжът пожертва своята собствена сигурност, защото едното от яростните същества мигом проряза кожата на гърба и гърдите му и го накара да изкрещи от болка.

Тогава се случи нещо неочаквано. Такара, разбира се, не се поколеба на свой ред да се опита да помогне на Данаил като разкара злия синахутаарун от него. Ала тъкмо когато още един се втурна към тях и понечи да ги нападне едновременно, а те този път го мернаха с периферните си зрения... изведнъж нейде пред него изскочи някаква друга по-различна сянка, която го повали.

Асимилиращи какво се беше случило, мъжът и жената чуха гласа на не по-малко озадачения от тях Карло:

- Хутаарун... Тук има *добър* хутаарун...

Не каза повече, защото точно в този момент, който си бе позволил да отдели за своето изумление, други два безпощадни синахутааруна го нападнаха в гръб. Благодарение на първичния си рефлекс мъжът успя на мига да отблъсне единия, но за другия беше твърде късно – той се вкопчи във всичките му дрехи и само за секунда... ги разкъса и премагна.

И Карло остана чисто гол.

По времето, по което той се опитваше да се справи с нападателя си преди да е започнал да къса и директно от тялото му, а напрегнатата Такара се мъчеше да се съсредоточи върху борбата със синахутааруните, отколкото върху мисълта, че се намираше между двама мъже без дрехи... Данаил изведнъж настръхна и изцъкли широко очи.

Не заради злите създания. Не заради плашещата тъмна гора, в която се намираха всички те. Дори не заради мисълта, че можеше да не се измъкнат оттук живи...

А заради вълна, която премина през цялото му тяло. Усет, който го наелектризира по изумително благоприятен начин и изведнъж го накара да... осъзнае. И да изрече:

- Аз... мога да ни върна *точно там*...

Намиращи се от двете му страни, Карло и Такара го зяпнаха учудени. И двамата, тъкмо избутали по още един синахутаарун от себе си, направиха няколко крачки към другия мъж... ала още преди да са съумяли да схванат за какво им говореше той вече нямаше голям смисъл от такова нещо като 'схващане'.

Защото Данаил изведнъж засия – със същата светлина, с която в ранните часове на същия този ден неволно бе обгърнал себе си и азиатката и бе изпратил и двама им в този заобикалящ ги понастоящем свят. И този път не усещаше да има пълен контрол на действията си – но не се възпротивяви на новата неочаквана телепортация, защото знаеше, че тя се явяваше единствения им спасителен пояс, появяващ се във възможно най-удобния момент. А и бе сигурен, че тя щеше да ги отведе *там*.

Да се окаже прав го накара колкото да се зарадва, толкова и да се почувства още по-конфузно. Веднъж щом светлината обгърна него и другите, Данаил действително пренесе и себе си, и тях обратно... в същия онзи неудобен сандък.

Но този път в тесния сандък не се бяха сбутали само двама облечени мъж и жена. Бяха се сбутали една жена с раздърпана рокля и двама чисто голи мъже, притискащи я с телата си от двете страни.

- О, не! С какво заслужих това!!! – извика наред пълния си потрес тя, но бързо изцъкли очите си.

- Такара, аз... съжалявам! – извика Данаил, засрамен. – Нямах време да мисля за...

- Шшшт... - жената сложи пръст на устните му и го спря да говори на същия висок тон, за който вече съжаляваше, че се бе провикнала и самата тя. Последвалите ѝ думи бяха изречени почти шепнешком: – Ако отново се намираме сред онези монголи не бива по никакъв начин да се издадем пред тях... иначе с нас е свършено.

- Значи предлагаш тримата да си стоим просто тук... така!? – изрече Карло с повишен тон, но не достатъчно силен, за да привлече внимание. Но внезапно и той изцъкли очи, осъзнавайки нещо. – Всъщност... не тримата... а четиримата...

Данаил и Такара го зяпнаха, недоумяващи.

- Не го ли... виждате... - прошепна Карло. – Той... е тук... и е уплашен...

Да се спогледат един друг и така да извъртят погледите си – това бе нужно на другия мъж и на азиатката да *схванат*. И периферните зрения да уловят въпросното *четвърто присъствие* в сандъка.

- О, не... - изрече Данаил. – Без да искам съм телепортирал и онзи хутаарун, който ни помогна? *Отвялкъл* съм го?

Вината накара сърцето му да се свие. Горкото създание... Не стига, че се бе отдалечило от убежището на своя народ, за да се бие героично с враговете им там, в онази мрачна гора... не стига, че бе помогнало на него и на важни за него хора да

оцелеят от нападението... а накрая те неволно го бяха откъснали от света, който то познаваше.

Данаил го бе откъснал от света, който то познаваше.

- Съжалявам, приятелче... - започна да клати глава брадатия мъж с натъжен поглед. – Сериозно, не го исках... Обещавам ти, че веднъж щом си възстановя силите ще те върна у дома!

Отговор, разбира се, той нямаше как да получи. Но сякаш ненадейно и тримата човешки обитатели на издължения сандък усетиха лек полъх на приятна невидима топлина... по голата част от телата си.

Това неминуемо припомни и на трима им, че двама от тях не бяха облечени с нищо.

- Та, *тук* ли предлагате да стоим? – върна се към своя въпрос Карло, присвивайки вежди.

- Не мисля, че имаме голям избор... - каза Данаил. – Когато ние с Такара първоначално се пъхнахме в сандъка около нас се заформяше кървава битка между...

- Хей... почакайте... - жената ненадейно го прекъсна. – Усещате ли?

- Какво? – попитаха мъжете в един глас.

- Сандъкът... той не е застанал стабилно на едно място. Поклаща се *твърде* специфично... Бавно... но се поклаща...

Думите на красавицата отговаряха на истината – а Данаил и Карло се почудиха как не се бяха замислили над това преди. Да, тяхното малко дървено скривалище сякаш вече не се намираще на онзи пристан при лагера на монголите. Не, сега той бе на друго място, където сякаш се носеше... по вода.

А фактът, че и бледата светлината, която влизаше от тънките процепи на сандъка, ни най-малко не наподобяваше тази на луната, а по-скоро идваше от някакво изкуствено осветително тяло, само още по-категорично потвърди вълнуващо очевидното.

- Били сме преместени... на кораба... - констатира Данаил, удивен. – Тоест сандъкът е бил преместен на кораба, а

ние наготово си се телепортирахме вътре. Брей, на това му викам начин да се вмъкнеш незабелязано на вражески кораб.

- Отвън изглежда доста тъмно. Трябва да се намираме в трюма – предположи Такара.- А това би значело, че може и да имаме възможност да излезем без да бъдем забелязани.

- Честта се пада на този, който е най-отгоре – с желанието да възприемат ситуацията от по-хумористичната страна, Данаил погледна Карло и му се подсмихна.

Наистина, той се намираше най-отгоре, а гърбът му се опираше в горния капак на сандъка. След думите на другия мъж Карло се реши да стори това, което примамливо го бе гъделичкало още откакто се бе озовал тук – да приповдигне леко едното си рамо, а така да вдигне и капака.

Надниквайки отвън героят с доволен, проблясващ поглед установи нещо задоволително.

- Тук няма никой! – изрече с по-висок тон, при което без да чака отговор от жената и другия мъж ентусиазирано избута капака така, че тялото му да може да се надигне извън сандъка.

Облекчен, мъжът вдиша дълбоко от инак тежкия въздух на това притъмнено, затворено място, който в ситуация като настоящата му дойде като едва ли не райско благоухание. Не по-малко ликуващи бяха и Такара и Данаил, които също излязоха от сандъка – а вероятно и клетия хутаарун, неволно привлечен в *тяхното* приключение.

Веднъж стъпили на дървения под на трюма, героите, разбираемо, се загледаха първо в източника на слабата светлина тук – стар клатушкащ се фенер, закачен на издаден пирон при стената. Друго тяхно сетиво обаче – слухът – ги прати в съвсем друга отначало стряскаща крайност, когато внезапно откъм притъмнената част на изпълненото с товар помещение се чу тих мъжки глас:

- Докато се оглеждате стражите вече да са ви отсякли главите ако бяха останали на поста си.

Познат за единия от тях, но непознат за другите двама, този глас накара Данаил развълнувано да погледне натам и да го... види.

- Йонагуни!!! – извика той с небивал ентузиазъм.

Не създаде впечатление да му е мислил много, когато от раз скочи пъргаво към надигналия се там комайну и го прегърна радостно за единия издаден преден крак. На което легендарното създание, разбираемо, не реагира никак добре – изцъкли гневно погледа си и избута човека от себе си с думите:

- Безмозъчен човешки нагляр! Как смееш след всичко случило се да идваш да ме прегръщаш в *този* свой вид!?

Изгледа го от горе до долу. И чак сега припомни на Данаил, че той все още беше чисто гол.

- О... сори... - изрече леко засрамен мъжът и прикри с ръце половите си органи, не че вече имаше някакъв смисъл да го прави пред когото и да било на това място. После обаче си позволи да добави: – Но... ако трябва да сме честни, Йон... ти самия винаги си се размотаваш гол навсякъде...

Йонагуни му отвърна с вече типичното си спрямо него дори още по-гневно намръщване, в случая придружено от недоволно изръмжаване. Но реши този път да не го удостоява с отговор чрез думи – така или иначе другите двама хора отстрани гъделичкаха интереса му. Карло – с това, че създаде поне привидното първо впечатление за себе си като малко по-съобразителен от Данаил, грабвайки някаква захвърлена отстрани раздърпана дреха и препасвайки си я около кръста. А Такара – със самото си дълбоко развълнувано присъствие, с което поднесе своето съвсем искрено уважение към него, Йонагуни.

- Велики комайну... - изрече с благо изражение жената и дори се приведе в знак на почит пред респектиращото митично създание. – Позволи ми да ти се представя – казвам се Такара. За мен е чест да бъда в такава близост до теб и до твоята неподражаема, омагьосваща аура. Извини ни, че се появяваме пред теб по този начин, но плановете ни в изминалото денонощие се объркаха много.

Йонагуни се подсмихна леко, със задоволството, че поне някой тук знаеше как да се държи.

- Простено ви е. Да речем... - мерна бегло, с присвита вежда, Данаил, който все пак също побърза да си намери нещо, което поне временно да му послужи за долнище. После поклати глава и отново се загледа в Такара и Карло. – Запознати сте с цялата история на важната ни мисия, нали? Не ни остава много време до изгряването на онази луна, след която вече път назад няма да има. Грешката на *някои тук* ще създаде още по-пагубни последствия.

Не се въздържа да не метне пореден неодобрителен поглед на Данаил. Не че на него му бе нужно напомняне, за да се чувства неудобно от факта каква каша бе забъркал.

- Аз не съм съвсем непознат с вашия... план, ако го наречаме така – обади се отстрани Карло. – Срегнах Данаил и тази красавица съвсем случайно в паралелния свят, от който идваме. Но бяхме твърде заети да бягаме от зли създания и така и не сме стигнали до това те да ме запознаят малко повече в своите си търсения.

- Злите създания имат ли нещо общо със *създанието*, което в момента се лута унило насам-натам? – попита Йонагуни, проследявайки с погледа си нещо, което другите не можеха да съзрат толкова явно.

Данаил, Такара и Карло се ококориха. Съществува ли нещо, което се спря на едно място.

- Ти... ти можеш да виждаш хутааруна? С *обикновеното* си зрение? – развълнува се Данаил, все още измъчван и от допълнителната вина задето бе повлякъл доброто създание със себе си.

- Моето зрение не е никак обикновено – подчерта Йонагуни.

- Е, да... всъщност можем да го предположим като се има предвид колко... велико създание си сам по себе си... - съгласи се Данаил, опитвайки се да каже някоя добра дума към познатия си комайну, за да смекчи поне малко възгледа му спрямо себе си. – Да, точно от света на това същество се връщаме. Но не то или останалите от неговия вид ни преследваха, а други, подобни на тях. Дълга история, която ще

споделим с теб. Но преди това... няма ли и ти да ни разкажеш как изобщо се озова точно тук? Мислех си, че съм те загубил заради онази змия, която ме нападна в селото на милите японци.

- Не, не ме загуби. Не и за дълго – поклати глава Йонагуни. - За жалост, когато установих, че селото е нападнато и къщата, в която те бяха оставили добрите хорица, е разбита... вече беше късно. Теб те нямаше там. Странно е, че бе изчезнал толкова бързо, че дори и аз с моят бърз усет да не мога да стигна до теб навреме, но... такава беше положението. И за жалост не можех просто да те оставя да си останеш изчезнал – не само защото си ми нужен за ритуала, а и защото все пак съм се заклел да съм от полза на хората, колкото и глупави и незаслужили да са те. Тръгнах да се скитам из гората и да те търся – а усета ми, знаеш, се разпростира на доста по-далеч. Открих те на следващото утро – когато ти и тази забележителна млада дама се промъквахте в лагера на монголите. Видях ви да влизате в сандъка и реших да ви последвам тайно веднъж щом битката приключи и самураите завзеха кораба. Можете да си представите колко озадачен бях, когато той отпътува, а вие вече не бяхте в сандъка, но... нямах друг избор освен да чакам.

- О... значи монголите... са били разбити? – потрепна Данаил.

- Да, но самураите си оставиха няколко живи, които да им дават насоки към мястото, от което монголите поначало идват. Канят се да отидат там и да ги разгромят окончателно. Но ние няма да стигнем с тях чак до края – не само защото това място се намира чак в Китай, а и защото не бива да се бъркаме в история, която не е нашата.

- А и не е като да си нямаме други неотложни работи за вършени в даден срок – тук и Такара си позволи да погледне някак иронично Данаил, но в очите ѝ вече далеч не се четеше онази осъдителност от началото. Той и тя се бяха сблизили много в изминалите часове – личеше си и в неговия поглед, с който той сега я гледаше с виновна, но и някак подлудяващо очарователна усмивка.

- Спрете!!! – изведнъж, този гръмогласен вик се чу нейде откъм палубата на кораба. Бе тъй силен, че нямаше как да не се доловиг дори тук, в трюма.

Но не беше само викът. Целият плавателен съд изведнъж се разтресе. Едва за момент... после се успокои.

- Какво стана!?! – запремигва Карло.

- Може би трябва да излезем от тук, за да разберем? – почуди се Данаил.

- Ще е рисковано – може да ни хванат – каза Такара.

- Ами ако се е случило нещо с кораба и той няма да оцелее дълго? – предположи Карло. – Наложително е да проучим какво се случва.

- Добре, нека излезем само аз и ти – предложи тогава Данаил. – Такара, ти остани тук да правиш компания на Йонагуни, който по-добре да не идва, тъй като си е големичък и е доста по-лесен за улавяне – Осъзна колко зле бяха прозвучали думите му твърде късно, чак когато великия коайну го бе дарил с познатата гневна гримаса за незнайно кой път. Някак си опитите на младежа да се покаже в добра светлина пред респектиращото създание винаги завършваха така. – Тоест... добре е тук да остане и някой, който ясно да може да вижда и онзи хутаарун. Не е добре да го изпусваме от поглед.

- Аха... - промърмори подигравателно Йонагуни.

Никой не каза повече – всички бяха съгласни с плана.

Данаил и Карло възможно най-тихо отвориха вратичката на трюма и внимателно подадоха глави навън. В също толкова притъмнения коридор от другата страна не се забелязваше опасност – но пък в дъното се забелязваше светлината, идваща откъм палубата. С премерени стъпки двамата мъже отидоха до там и се качиха бавно по спуснатата стълбичка.

Първият, който надникна предпазливо към палубата, беше Данаил. Мислеше си, че е достатъчно подготвен за това, което потенциално ще види... но не беше. И на сън не би могъл да си представи какво ще изскочи пред погледа му на точно тази палуба на точно този кораб в точно тази нощ в точно тази паралелна вселена.

Съзря го в гръб, но нямаше как да го сбърка – не би могъл, никога. Той стоеше там, при едната от мачтите. В окаян вид, с раздърпани дрехи, измокрен от главата до петите. От своите инак добре оформени кестеняви коси до босите си понастоящем ходила.

На няколко крачки пред него имаше друг мъж, и той застанал в гръб – добре сложен и по-зрял, но също тъй занемарен на вид, с дълги до раменете коси в русоляв оттенък. И той се стори някак познат на надзъртащия откъм долното отделение на кораба мъж, но Данаил не наложи достатъчен акцент на неговата персона, макар и това, което въпросния да правеше, да изглеждаше шокиращо – държейки само едната си ръка извадена напред към всичките онези самураи, притиснати при носа на кораба, той сякаш магически... ги управляваше. И ги караше да не му опонират, а да са кротки, послушни.

Точно тогава и Карло си позволи да подаде глава през вратичката. Тъй също се изуми от гледката на палубата, но може би най-изненадващото и за него бе присъствието на мъжа с тъмните коси.

- Хей... това не е ли... - отворил широко устата и очите си, той също успя да го познае, макар и не толкова категорично, колкото мъжа до себе си.

Данаил, настръхнал и разтърсен от толкова много неочаквани емоции, си позволи да направи още няколко крачки нагоре по стълбата. Имаше нуждата да се доближи и да се увери още по-отблизо в *невъзможното*.

Но тогава си припомни с ирония, че сам в живота си се бе уверявал колко невъзможни неща се оказваха възможни.

Същото се потвърди неопровержимо, когато същият онзи мъж, вероятно чул или усетил движението зад гърба си, се звърна рязко към него. И го зяпна със същият онзи облещен кафяв поглед, с който и първия път, когато Съдбата бе срещнала тези двама мъже преди шест години.

Но докато погледа на тъмнокосия изглеждаше объркан, то Данаил, през чийто тяло и душа в момента преминаваше вълна от неукротими чувства, бе на път да се просълзи. Така,

както се бе просълзил и при последната им близка среща, в която те се бяха гледали именно по същия начин, очи в очи, втренчено. Или по-скоро - след като неговият брат бе затворил своите очи.

Неговият брат, чието име разтрепераните устни на Данаил сега нямаше как да не промълвят – с категоричната увереност, че назоваваха срещуположния мъж по правилния начин:

- Рандъл...

Единадесета глава

Even Deeper Into the Woods

- Рандъл? - мокрият мъж срещу Данаил направи колеблива гримаса.

- Да... Ти си... Наистина си ти! Аз... не разбирам... как... какво... - несвързаните думи на брадатия ненадейно секнаха, когато той се досети за нещо, което го подтикна рязко да смени насоката – Всъщност... съжалявам, може би съм се обърнал – после обаче той погледна през рамо към другия мъж зад себе си, Карло, който тъкмо също излизаше от досегашното им скривалище с изумено изражение на лицето. – Тоест... исках да кажа...

И замлъкна. Напълно объркан какво точно трябваше да каже. Но тъй или иначе по същото това време така наречения от него 'Рандъл', въпреки своите собствени колебливи чувства, също мерна с поглед другия новопоявил се. Него вече моментално го разпозна, което доведе до нова вълна от озадачение измежду погледите.

- Карло!?! – извика му.

Да стане свидетел на това как неговия брат не можеше да познае него, но познаваше третия присъстващ в новосформилата им се компания, накара сърцето на Данаил да се свие. Но не с изненада – поне не такава, обвързана с *този* казус.

Самият Карло, гледайки изненадан ту към Данаил, ту към Рандъл, накрая все пак се усмихна позитивно на първия. Направи няколко крачки към него, за да се здрависат и прегърнат, а междувреме му рече:

- Идея си нямам от къде изникна пък ти, друже – също както вероятно и ти си нямаш идея от къде изскочихме ние – но не знаеш, колко се радвам да те видя отново... след толкова години!

- Аз също – отвърна му на усмивката и на благото отношение Рандъл, после обаче отново погледна въпросително

към другия мъж. – Твоят приятел... той добре ли е? Защо ме нарече *Рандъл*?

Данаил, опитващ се да си остане мълчалив, за да не е изрекъл някоя поредна погрешна дума, изведнъж запремига.

- Защо съм те нарекъл *Рандъл*? – попита той и не издържа, а направо се разкри, че не го чувстваше като непознат – Но ти така се казваш...

- Не, не се казвам така. Може би наистина ме бъркаш с друг – поклати глава въпросният герой.

- Не, не те бъркам... Не бих могъл да те сбъркам. Но не разбирам. Как... как така не се казваш *Рандъл*?

- Ами... така. Не се казвам *Рандъл*. Казвам се *Рандъл*.

- Ами да – нали и аз това казах. Името ти е *Рандъл*.

Двамата мъже срещу него се спогледаха, опулени.

- Дани, ти добре ли си наистина? – попита го Карло и се приближи към него. – Защо наричаш *Рандъл* *Рандъл*?

- Защото той така се казва! И ти го знаеш много добре – току-що го нарече по същия начин!

- Не, не съм го нарекъл *Рандъл*. Нарекох го *Рандъл*.

Данаил се хвана за главата. Започна да я клати, обладан от крайно недоумение.

- Аз... не разбирам. Каква е тази работа? Какво се случва?

- *Още едно* объркано твое възприятие. Без съмнение си имаме работа с нещо различно от онова, нарушило баланса в свръхсилите ти – ненадейно, този тих женски глас се чу откъм вратичката за към долните отделения на кораба. Всички погледнаха натам и видяха, че Такара се качваше по стълбичките – очевидно не бе издържала дълго да бездейства, а вероятно и самия Йонагуни я бе посъветвал да хвърли едно око на мъжете.

Да. Това беше – чак сега Данаил го асимилира.

- Да му се не види... - изрече тихо той и пак погледна към мокрия мъж. Преглътна тежестта на гърлото си преди да продължи – Точно *това* ли име трябваше да бъде засегнато...

Самият *Рандъл* (когото и ние ще наричаме както досега от гледната точка на Данаил, за да не се породи допълнително

объркване) все още не изглеждаше да е наясно с всичко. Едно обаче му бе ясно – мъжът срещу му достатъчно ясно бе показал, че го познаваше или поне си мислеше, че го познаваше.

- Ние с теб... виждали ли сме се? – притвори очи и се опита да намери поне нещо, за което да се захване. Някъде там душата му изпита някакъв трепет, но само толкова – нищо повече, нищо конкретно.

Данаил преглътна тежестта на гърлото си. Почуди се какво ли да отговори. Сетне погледна и към Карло, сякаш едновременно търсеше някакъв отговор при него и се колебаеше дали да не го помоли да се притече на помощ, с риск да обърка и самия него още повече.

Накрая самият Карло бе този, който обърка него, извършвайки второто без дори да се е налагало да го молят:

- Не мисля, че сте се виждали, но е нормално Данаил да те познава, Рандъл – каза той и застана до брадатия мъж, слагайки ръка на рамото му. Спогледаха се по специфичен начин и той продължи: – Ти си широко известен в нашия свят, все пак.

- Значи и той е от *нашия* свят? – попита заинтригуван Рандъл, който не спираше да гледа втренчено към Данаил.

- Да. Но си е дългичка историята как двамата с него и с тази сладка хубавица, а и с още двама интересни персонажи в трюма, се озовахме тук. А и аз явно не съм съвсем запознат с всички компоненти от нея щом не зная за тази работа с... изгубването на силите? И нарушаването на възприятията?

- Сам го каза – историята е дълга – Данаил, решен да откликне на неговата неочаквана и доста изненадваща подкрепа в прикритието на някои факти, първо изгледа Карло, после отново Рандъл. – Ами ти? Как една от обещаващите млади поп-рок сензации от моя свят се озоваха... тъй далеч?

Натъжи се, че отношенията им в момента бяха толкова объркани и дори не можеха да обсъждат тези теми така, както му се искаше – и както на Рандъл вероятно щеше да му се иска ако си спомняше за него. И все пак, самата мисъл, че имаше

възможността поне *да разговаря* със своя брат след толкова години породи сладко усещане у Данаил.

Другият мъж обаче все още имаше своите резерви – затова и не отговори веднага, а няколко секунди просто продължи да изследва въпросния на пръв поглед непознат мъж пред себе си. А точно когато изглеждаше, че се канеше да отговори, иззад себе си той чу сериозен глас:

- Рандъл, какво става тук? Какви са тези хора?

Четиримата герои едновременно погледнаха към онзи, другия, по-зрелия мъж. Оставил зад себе си всички самураи, които вече сякаш бяха под негов контрол дори и без той да държи ръката си извадена към тях, той явно чак сега бе забелязал, че на палубата се бяха появили още хора. А единия от тях – Данаил – пък чак сега разбра защо и този човек му бе познат.

Той го беше виждал в същото онова видение, в което за последно бе съзрял и брат си – или поне бе гледал от неговите очи. Мъжът, към когото конникът се бе приближил.

- Всичко е наред, Ксан – каза Рандъл на своя познат. – Това са един стар другар – Карло – и двама негови приятели.

- Можем ли да им имаме доверие? – попита по-зрелия мъж, оглеждайки със зорък поглед тримата непознати.

- Да. Напълно – нещо караше Рандъл да бъде сигурен.

- Ти... как правиш всичко това? – позволи си да прояви любопитство Карло, отначало също втрънен във въпросния новопоявил се, Ксан. А после – загледан и във всички онези тъй мирни на вид членове на оригиналния екипаж (или по-скоро – почти оригиналния), които като по заръка вече вършеха обичайните си работи на кораба и не създаваха каквото и да е впечатление да са смутени от присъствието на някой от тях шестимата. – Някак знаеш как да ги контролираш, нали? Удивително...

Ксан не изглеждаше съвсем изпълнен с доверие към него и другите непознати. Той присви очи, замисли се и чак тогава отговори:

- И нашата история е дълга. Или поне става дълга като я обвържем с периода, в който аз се лутах сам из световете, обгърнат единствено от въпроси.

- Докато един ден аз случайно не попаднах на него докато яздех кон из полята – продължи Рандъл без да забележи вълнението, което междувременно Данаил успешно се опита да прикрие. – В онзи съдбоносен момент всичко се промени и за двама ни. Защото се намеси *тя*.

- Тя? – попита Карло.

- Трудно ще е да започнем да ви я описваме просто ей-така – каза Ксан. – Ние самите все още се мъчим да си обясним *какво точно* представлява онази тъй ледена и коварно безскрупулна жена-демон.

- Знаем обаче, че там, на онова поле, един от нейните подчинени ни отвлече и двамата. Страховит гигант. Плашещ космат звяр, наподобяващ маймуна, но с три очи като на котка и три остри рога на главата. Изникна от нищото - буквално. Сянката му надвисна над нас и ние мигом осъзнахме, че сме в опасност. С Ксан още не се познавахме тогава, дори не си бяхме разменили и една дума, а само погледи, въпреки което застанахме рамо до рамо в борбата си с него. Уви, той се оказа безумно силен – и имам предвид паранормално силен. Дори можем да се закълнем, че именно *присъствието му* някак блокира свръхсилите, с които ние иначе разполагаме.

- Без да сме съумяли да се защитим чудовището отвори свирепата си паст и...ни погълна – продължи Ксан, което продължение накара Данаил наново да се развълнува по съвсем друга причина и съвсем други тревожни спомени. – Мислехме си, че е свършено с нас – как бихме могли да оцелеем след подобно нещо?

- Но с удивление разбрахме, че целта на звяра не е била да изяде. Не... той е искал просто да ни *пренесе другаде*. В *нейния* замък. Но не се заблуждавайте, че това е по-добрия вариант от смъртта. Защото мъченията, които изживяхме там... бяха неописуеми.

Спогледа се с Ксан. Челата и на двама им бяха сбърчени и преживяващи отново и отново онези мигове. По-младият продължи разказа им:

- Нейната тронна зала, в която ни остави чудовището, бе необичайна. Кръгла, обширна, тя се намираше под открито небе – а синия нюанс на небето не бе обичаен, а някак леден... сякаш и самото то бе замръзнало. Тронът ѝ пък беше изграден майсторски от сив метал и лед. А тревите под него, поникнали из цялата зала, не бяха зелени – а сини.

- Сред тези тревы бяхме положени ние. А *тя* беше пред нас – настанила се величествено на своя трон колкото красива, толкова и нечовешки плашеща. Гледаше ни втренчено с полупритворените си сини очи с тънки, черни зеници – и нейните като на котка. Ушите ѝ бяха по-големи от човешките и заострени нагоре – като на елф. А нейните коси... те бяха тъй изящно дълги и тъмно лилави, почти сини. Ах... ние, клетниците... можехме ли тогава да предполагаме колко коварни всъщност бяха *тези коси*...

- Но го разбрахме. По кошмарен начин – Рандъл преглътна буцата, заседнала на гърлото му и отново пое разгръщането на историята в свои ръце, тъкмо като за най-покъртителната част: – Както казах, първоначално тя просто ни гледаше – а ние не бяхме способни да отроним и дума. Буквално – телата ни бяха напълно замръзнали без да сме способни даже да ги помръднем. Единствено облачетата бял дъх, които излизаха от устните ни, подсказваха че не бяхме наистина вледенени, а само се чувствахме така. А нея дори и тази топлина я подлудяваше и караше зениците ѝ да се разширяват злокобно – иронично е как преминаването им от котешки към човешки вид може да е толкова стряскащо, нали? Но беше. Не знам какво искаше от нас в онези минути, но зная, че просто стоеше там и ни съзерцаваше втренчено, без и тя самата да изрича и дума. После обаче и двамата с ужас го разбрахме... Някак си, чрез контакта на очите ни, тя извличаше топлината от нашите тела и я превръщаше в лед, който асимилираше в своето собствено тяло. До този извод

стигнахме, когато с всяка изминала секунда се чувствахме така, сякаш и нашите вътрешности постепенно изстиват по неестествен начин. Неестествен и болезнен – сякаш тънко острие разрязваше всичко вътре в нас, а после раната мигом зарастваше и острието преминаваше отново...

- И така – докато тя не се засити – продължи Ксан. – Не ѝ се искаше да спира, но явно ѝ бяхме нужни живи за повече време – затова се спря преди да ни е довършила. Чак тогава за първи път чухме и гласа ѝ – плътен и премерено равен. Не го отпрати към нас, а към онзи гигант, на когото заповяда ‘да ни отведе в тъмницата’.

- И той точно там ни отведе. А тъмницата... тя бе едно от най-подтискащите места, които бихте могли да си представите. Беше мрачно – една единствена свещичка със синьо огънче светеше нейде там, поставена върху вдлъбнатина в стената. И убийствено студено – направо не е за вярване, че телата ни не се вкочаниха, но сякаш *тя* бе помислила за това да оцелеем по някакъв тайнствен начин. Но същевременно да ни се иска да бяхме мъртви – защото да стоим в подобна тъмница бе унищожително. За нас. За психиките ни. Особено след онова, което бяхме преживяли докато онази коравосърдечна жена – стига тя въобще да имаше сърце – бе извлечала топлината от нас, за да я превръща в студенина за себе си. И което, уви, ни бе писано да преживеем отново на следващия ден. Повече от веднъж.

Рандъл трепереше докато говореше. Изцъклените му очи, забити в една точка, проблесваха с нюанси, които като че разказваха тази буквално смразяваща история по свой начин. А да ги наблюдава отстрани – бледото изражение на лицето на младия мъж, измъчените му очи, трепетите от съществуващия и до сега потрес от преживяното – сковаваха и цялото тяло на Данаил с болка. Ах, колко му се искаше просто да отиде да прегърне брат си... но нямаше как. Не само защото подобно негово деяние можеше да се стори съмнително за някои, а и защото, за радост, точно тогава Рандъл и Ксан измениха насоката в историята си с малко по-позитивна.

- Но ние оцеляхме – каза русолявият. – И успяхме да избягаме с хитрост. Съставихме план - вечерта, когато онзи космат великан за пореден път дойде, за да ни отведе при нея, Рандъл се престори на умрял. Видът му тъй или иначе бе достатъчно мъртвешки след всичко сторено му от мрачната жена – затова и нейният поданик повярва, че мъченията, на които тя ни подлагаше, бяха довели живота на единия от нас до края.

- Затова звярът се приведе, за да ме вземе на ръце. Ала в удобния и предварително изчислен момент аз го изненадах, когато изведнъж го хванах рязко за рогата и го издърпах към себе си. Той изрева и започна да се мята насам-натам, а аз едвам успях да се задържа здраво за него. Може би това ми деяние щеше наистина да ме доведе до края ми ако...

- ... точно тогава, по план, аз не бях скочил в гръб върху звяра. И не бях прекършил врата му – словата на Ксан накараха останалите пред тях да потрепнат за пореден път. – И ето, че ние с Рандъл вече бяхме свободни. Или поне така си мислехме.

- Онази жена... тя някак разбра, че поданикът ѝ бе убит. И още докато ние тичахме из коридорите на замъка, тя изпрати по нас още... и още свои мрачни подчинени – Рандъл отново преглътна. – Бяха какви ли не зверове – от кръвожадни животни до мутанти и зловещи митични създания. Погнаха ни всичките накуп и идваха откъм нейните покои. А веднъж щом се озовахме извън двореца и, тичайки, съумяхме да ги видим вкупом, препускащи зад нас, ние установихме и какво всъщност представляваха те. Подказа ни го присъствието на *самата нея* иззад тях. Възвисила се, разперила ръцете си, тя ни гледаше свирепо с острите си зъби – а нейните дълги коси, веещи се на всички страни, косъм по косъм се отскубваха от главата ѝ и се превръщаха... в още и още подобни жестоки зверове. Зверовете не бяха нейни подчинени. Те бяха *част от нея* – Рандъл констатира този смразяващ факт със смутен трепет, сетне си пое въздух. – Почти бяхме загубили надежда в онези минути – нейните коси бяха тъй буйни, тъй дълги... Чрез тях тя за секунди можеше да създаде цели армии, които рано

или късно да ни настигнат и да убият и най-малкия ни останал шанс.

- Докато не стигнахме до... пропастта – каза Ксан. – Тя ненадейно се отвори на пътя ни тъкмо когато бяхме излезли извън територията на нейният замък и, опитвайки се да се отскубваме и съпротивляваме на безмилостните зверове, ние стремглаво навлязохме из обкръжаващите го поля без дори да си имаме и най-малка идея къде всъщност отивахме. А щом видях пропастта, онази зла жена сякаш изведнъж се вцепени – вероятно щях да кажа, че кръвта ѝ се е смразила ако въобще вярвах, че имаше нещо топло у нея и ако не знаех, че повече лед за тялото ѝ вероятно щеше да ѝ дойде добре. Появата на тази огромна, на пръв поглед, допълнителна пречка за нас, я уплаши и същевременно разгневи. Тя изрева и цялата околност се огласи с рева ѝ ... а после – и с чудовищния грохот от примесените звуци, които издаваха гърлата на зверовете ѝ. Ала не беше само това – отведнъж ревят на онази наша безпощадна мъчителка се превърна в крясък. Писък тъй тънък и остър, че можеше да разреже и въздуха. В последствие изменил се наново и превърнал се в... ридание. Отчаян вопъл, който не спираше да изрича една единствена дума: “Не”.

- Не... не... не... не... не... - повтори Рандъл трепетно, като че за да подчертае и без друго насадилото се у останалите особено усещане. После поклати глава, изглежда ги и тримата и прошепна: – Не... това не бе обикновена дума за нея. Не бе просто стон, който тя издаваше, предусещайки, че нещо може да ни спаси от клопката ѝ и да провали плановете ѝ. Тя сакаш бе *вгълбена* в тази дума. Като че да я изрича ѝ даваше сила да оцелее... и устрем да продължи да ни преследва...

- Решена или не – тя така или иначе не успя да ни спре навреме. Защото веднъж щом стигнахме до ръба на пропастта, ние видяхме нейде отдолу синьо-лилаво сияние, което ни привлече и сякаш ни даде насоката... да скочим след него. Да, звучеше като нещо съвсем налудничаво, но ние почти не се поколебахме – просто ей така да се предадем на онази вещица и на нейната армия не изглеждаше като по-добър вариант. Пък

и онази отчаяност, която улавяхме в нейните викове като че ни подсказа, че сме на правилния път – а тя като че не можеше да ги украти, дори и те да я издаваха. Жизнено важно бе да изрича онази една едничка дума...

- Продължихме да я чуваме приглушено дори и когато скочихме в пропастта – каза Рандъл. – Ала щом стигнахме до сиянието всичко останало около нас изчезна, включително нейният глас и рева на зверовете. С облекчение си помислихме, че сме се измъкнали... но бяхме прибързали с радостта си.

- Защото скоро установихме, че мястото, на което се бяхме озовали, бе нещо като портална зона между *нейния* свят и другите. А в тази зона не само, че бяхме попаднали на съвсем различни места... ами *тя* все още имаше някакво влияние в него.

- Влияние, което вече не бе физическо – тя не можеше да нарани телата ни, като зверовете на нейните коси. Но пък можеше да докосне нашата *психика*. И да накара чудовищата си да проникнат в съзнанията ни чрез нови и нови свои форми... - Рандъл затвори очи, все така преживявайки отново и отново онези мигове. – Но те не успяха да ни сломят. Ние се борихме... борихме сме дори когато чувствахме, че сме на път да се побъркаме. И накрая победихме. След като на няколко пъти бяхме изпадали в несвяст заради шока от всичко случващо се около нас, ние стигнахме до там, накъдето някакъв несъзнателен усет ни бе водил през цялото време. Едно магическо езерце. Озовахме се на срещуположните му брегове по едно и също време... и нещо ни караше да усещаме какво трябваше да направим от сега нататък, за да се измъкнем напълно от *нея*.

- Потопихме се в езерцето и се насочихме към дъното му. А там, в същинския му център, имаше нещо като пролука, от която идваха същите онези синьо-лилави сияния, които някак все още ни предразполагаха да им имаме доверие.

- Щом и двамата стигнахме до тях просто направихме още един последен едновременен отгласък сред водата... и със затворени очи потънахме във вълшебството им – изрече с

трепетно вълнение Рандъл, чиито трепети вече не се чувстваха тъй хладни, а някак по-позитивни. – Когато отворихме очите си се намирахме... сред вълните край този кораб.

- А щом се качихме на него устновихме, че и свръхсилите ни са се възвърнали – каза Ксан, притваряйки леко очи и поглеждайки с неприкрито задоволство към послушните самураи.

- И тогава... се появихте вие – Рандъл завърши вълнуващата им история с очевидното за всички нейно развитие.

Данаил, Карло и Такара бяха загубили ума и дума. Не че и те нямаха какво да разкажат, за да докарат Рандъл и Ксан до същото състояние.

- Имате ли идея коя е била онази жена... и каква точно е била нейната цел като е извличала топлината ви? – Данаил, който още в хода на разказа бе анализирал нещата така, че да сметне, че може би всичко това по някакъв начин бе обвързано и с него, си позволи да зададе на двамата мъже този въпрос. Без да спира да гледа брат си с вълнение и опит да прикрие максимално това вълнение. – Дали е било просто... за да оцелее?

- Не – отговорът дойде от неочаквана страна. На друг присъстващ, който ненадейно се нададе отстрани в целия си респектиращ вид. – Изначалната цел на Ахинарт винаги е била друга.

Йонагуни също бе решил да не стои скрит в трюма. Което, очаквано, породило удивление у поредните двама, които се срещаха очи в очи с неговата митична същност.

- Ти... ти си... като онези велики същества от каменните статуи! – възкликна Рандъл докато и той, и Ксан гледаха ококорени към лъвът-куче. – Като комайну!

- Защото Йонагуни Е комайну – потвърди Данаил с усмивка.

- Значи така се казваш? Йонагуни? – изрече първия си въпрос към внушителното създание Ксан.

- Да – отвърна самият той, гледайки с особен, преценяващ поглед както него, така и Рандъл. – Аз съм Йонагуни. Комайну, който в момента трябваше да спи дълбокия си Царствен сън, но... поради непредвидени обстоятелства е буден – Не си спести поредния крив поглед към Данаил. После обаче изненада всички като добави: – А този пред мен, който всички вие вероятно не виждате съвсем добре в момента, се казва Били. Като ще се представяме, да е изчерпателно от наша страна.

Не всички схванаха какво имаше предвид той – но пък Данаил веднага зацепи:

- О! – възгласът му прозвуча доста развълнуван. Той завъртя леко главата си, за да улови поне с периферното си зрение интересното продълговато същество пред Йонагуни. – Ти си комуникирал с хутаарунчето? И то се казва просто... Били? – името му прозвуча твърде ‘човешко’ като за подобна необичайна за нечий възприятия форма на живот, но бързо си припомни до каква степен и други компоненти от света на създанието бяха съвсем същите като някои познати от човешкия.

- Той не е просто ‘хутаарунче’ – побърза да подчертае митичният звяр. – А един от най-смелите герои на своята раса. Откъснал се преди доста време от живота в града, за да защитава укрепленията из дивото – отвън, там където сте го видели първоначално. И където той ви е спасил преди да го завлечете със себе си тук. А преди да си попитал... – изгледа, разбира се, Данаил, с все същия си типичен поглед към него - ... да, малко ти е ядосан заедно с го откъснал от неговия свят. Но той и вида му са имат мантра, която ги кара да вярват, че промените винаги си имат цел – затова е готов да бъде до нас и жертвоготовно да ни помага по пътя ни.

- Благороден хутаарун – отбеляза Данаил, усмихвайки се, макар и все така с вина. – Още веднъж ти се извинявам... Били. Дано в близките дни успея да те убедя в това колко съжалявам и какви добри намерения имам спрямо теб. Напоследък взе по-

често да ми се случва да съм в такава ситуация спрямо този онзи.

Прехапа устни и пак мерна Йонагуни, който пък каза:

- Той го знае – умишлено не заговори по случаят, обвързан със себе си. Всъщност поклати глава и напълно смени темата: - Но стига сме се разсейвали със странични приказки. Да обсъдим *важното*. Картинката със съдбите на този кораб явно се оказва още по-заплетена след като в нея вече е замесена и Ахинарт.

- За втори път изричаш това име и изглеждаш сигурен, че говориш за *същата* жена, която ни отвлече? – попита Ксан, резервирано. – Да разбираме ли, че знаеш повече за нея, отколкото ние?

- Не съм детайлно запознат с нейната история, защото въпросната дама винаги е била по-скоро тайната сянка зад *основния ми враг*. Но това, което знам със сигурност е, че тя също е момиче на Изтока – само че не този, из който бродим и плаваме ние, а един друг, по-различен, простиращ се из земи далеч на запад от тук. Инак красива принцеса, за чиято тайнствена особа има твърдения безчет – и за това как тя е придобила мрачните си сили. Дали винаги е била зла или е станала такава. Дали демоните, които призовава, жертвайки косъм по косъм и без друго буйните си коси, са родени заедно с нея или са я завладяли след като тя е продала душата си. Тези отговори не мога да ви дам, както вече казах – те датират много от преди моето раждане. Но нейното коварство е пословично – и всички ние, пазителите от вида комайну, сме запознати с него, дори и тя някак винаги да е съумявала да избягва директните срещи с нас. Всъщност, с всички от нас... защото аз я срещнах веднъж... в деня, в който започна падението ми...

- Денят, в който онзи победен от теб потенциален узурпатор... те е проклетел... - прошепна Данаил, гледайки към него. – Него имаш предвид като говориш за ‘основния си враг’, нали?

Йонагуни не се изненада, че той знаеше толкова много – очакваше, че Такара го бе запознала с някои факти, които

самият комайну така и не бе дал на досадния млад мъж. Затова само кимна и потвърди:

- Да. Рйю. Същото олицетворение на злото като Ахинарт. Вероятно затова и двамата толкова си бяха паснали и освен съюзници неизменно се бяха превърнали и в любовници. Ала той и тя не бяха просто наслаждаващи се на взаимните си плътски наслади мъж и жена, обвързали се и чрез общите си мрачни цели. Макар и злокобно ледени, душите им някак бяха открили начина да изпитват поне една към друга съкровена обич. Затова и смъртта на Рйю покоси Ахинарт и само още повече вкамени сърцето ѝ. Освен, че именно тя бе онази, която още приживе го бе дарила със силата да може да налага дори и на създания като мен тежко проклятие като вече споменатото, ами след публичното му посичане се закле, че ще стори всичко по силите си аз и всички, които защитавам, някой ден да потънат в такъв непрогледен вечен мрак, че да ни се иска да бяхме помилвали нейния любим. Не зная какво е правила през стотиците години, в които аз съм бил нейде там, скрит и защитен в лечебния си Царствен сън, но все повече си мисля, че събуждането ми има много по-общо с нея, отколкото до този момент смятах.

- Твърдиш, че е възможно аз някак неволно да съм се оказал *пионка* в злия план на онази ужасна жена? – до сега Данаил не предполагаше, че е възможно да се почувства още по-нелепо в този случай, но ето, че сега, когато теорията на Йонагуни го накара целия да настръхне, и това се случи.

- И че някак може *и ние* да сме част от същия план? – Рандъл беше не по-малко объркан и разтревожен.

Йонагуни не си позволи да потвърди нещо, което все още не бе потвърдил достатъчно ясно и пред самия себе си. Затова помълча няколко секунди, след което рече:

- Рано или късно ще разберем къде точно е истината. До тогава трябва да се съсредоточим върху основната цел на пътуването, с която някои от нас първоначално се озоваха на този кораб – аз отново да бъда изпратен в Царствения си сън и скрит на ново място. Само така Ахинарт не би могла да навреди

на мен и на другите, а балансът из земите ще бъде възвърнат. Което ще я направи по-слаба дори и евентуално да говорим за два съвсем различни случая – а така за вас ще е малко вероятно да я победите ако ви се наложи да се изправите лице в лице с нея и трудно победимите демонични поданици на нейните коси.

- Стимулиращо – отбеляза саркастично Карло, но след като Йонагуни метна и на него един от своите вече ясно изявиени криви погледи, реши че не иска и той да разярява великия комайну и допълни: - А всеки един стимул, бил той и подкрепен от малка надежда, е ценен, разбира се.

Без да го е целял положи край на дългият разнороден общ разговор между познати и непознати герои на тази палуба – поне за тази вечер. Тъй като в момента всички те можеха единствено да чакат кораба да достигне до точката на своята дестинация, а умората в телата поне на хората със сигурност си казваше думата, в последствие единственото логично решение на мъжете и жените бе да си вземат малко почивка и да се опитат да поспят – а съответно и да се заредят с енергия за следващия ден. Сториха го – мъчещи се, разбира се, да задържат у себе си нестабилната човешка надежда, че някоя кръвожадна змия, космат гигант или пък илюзиорен безпощаден орел нямаше да ги навести по време на сънищата им...

За радост Ксан умееше да контролира достатъчно ефективно всички самураи от кораба и да им заръча да бъдат постоянно нащрек за потенциални опасности – така, че междувременно той и останалите да успеят да поспят без да се налага някой от тях да остава на стража. Въпреки което, както вероятно би се очаквало, никой от въпросните герои не можа да заспи веднага – а някой със съвсем ясното си съзнание дори и не побързаха да отидат по леглата си веднага.

Сред тях бе Данаил, който до последно остана на палубата, опрян там, при единия парапет на ръба. Дълго и мълчаливо той съзерцава луната и звездите, но това бе само предтекст да остане тук за по-дълго – поне докато и брат му

Рандъл, разговарящ оживено с Карло на няколко метра встрани, не вземеше решението да си легне.

През цялото време докато Рандъл и Карло си разговаряха, сърцето на Данаил се късаше. Трудно можеше да се опише колко много и той самият копнееше да можеше да се впусне в подобни дълги и ентузиазирани разговори със своя брат – за приключението, което навремето бяха изживяли и за годините, в които не се бяха срещали очи в очи. Но нямаше шанс. Защото за Рандъл той бе само един непознат. А вината за това бе само и единствено *на Данаил*.

Младият герой обаче получи шанса тази вечер да проведе един самостоятелен разговор със свой стар познат – и това се случи точно, когато Рандъл, прозявайки се, се насочи към стълбището за към долните нива на кораба. Тъкмо когато слизаше натам, той забеляза погледа на Данаил и му се усмихна леко, добронамерено – с което брат му, разбира се, отвърна по същия начин.

Ала тези позитивни проблясъци помежду им не останаха незабелязани от Карло. Когато Рандъл вече не се намираше на палубата, той пристъпи към Данаил, гледайки го мълчаливо. А другият мъж вече знаеше причината за това.

- Благодаря ти, че ми помогна да изляза от кашата – каза му признателно.

Карло присви устни на едната страна. Опря се при парапета с ръка, загледа се в нощната морска синева и вдиша от приятния въздух.

- Не знам защо ти трябваше да го правиш – каза чак тогава. – Но още когато преди няколко години установих, че във възприятията на повечето ни общи познати твоето име някак необяснимо бе престанало да съществува в историята за световите, спасени от *единственото* по рода си момче-Частица... е, да кажем, че веднага се усетих, че *ти* си направил нещо без да питаш другите. Бива те в това да не зачиташ чуждите желания... - отначало изрече словата си със смесицата между сериозното си изражение и вложената си закачливост, после обаче побърза да придаде по-мек тон на лицето си и да

добави: – Съжалявам, не исках да прозвучи сякаш все още живея в онова минало, в което аз и ти не бяхме съвсем добре настроени един към друг.

- Не се тревожи, заслужавам си го и винаги ще си го заслужавам – отговори без да се замисля Данаил. – Всъщност, сега ми напомняш, че при раздялата ни преди няколко години, аз самия, иронично, дори и не изрекох точно тази дума към теб... *съжалявам*. Но... явно е било писано Съдбата отново да ни срещне, нали? – засмя се, сетне си пое въздух и със смекчено изражение каза: – Съжалявам.

Карло се ухили. Поклати глава и отговори:

- Уау... ако си мислил само за това през изминалите шест години... ще те призная! Дори и аз не се бях замислял. Но пък може би в момента просто ти трябва нещо, с което да отклониш вниманието ми от *другата тема*?

- Не, не... - поклати глава Данаил, размаха с ръце и отново се засмя. – Нищо не отклонявам. Просто исках да го знаеш. А по отношение на другата тема... ти вече си доста навътре. Всъщност толкова навътре, колкото и мен. Знаеш, че съм направил нещо, за да залича себе си от спомените на Рандъл и другите, които в края на вълнуващото ни приключение ликуваха заедно с нас там, в имението “Връхъ” – направих го. Използвах новопридобитите си сили, за да го извърша без тяхното съгласие. Но го сторих, защото преди това ми бе станало пределно ясно в каква опасност бих поставил брат си и други важни за мен хора ако те знаеха, че аз съществувам. В онзи ден мисията на живота ми вече бе очертана ясно пред очите ми, Карло – да обикалям устремено из световите и със свръхспособностите си да помагам на онези, които се нуждаят от помощ. А да оставя такива като Рандъл със знанието за този факт можеше само да ги изкуши да ме последват. И така да ги изложат на риск.

- Разбирам основанията ти. Не е нужно да ми обясняваш чак толкова детайлно всичко – каза Карло. – Също както не е нужно и да говорим за това дали имаш угризения – защото по изражението ти виждам, че имаш. Един единствен е въпросът

ми към теб, Дани – как ти самия издържаш на... тази мисъл? Че някъде там има хора, които са важни за теб и за които ти също би бил важен ако сам не им бе отнел възможността да го знаят... Че можеш да ги наблюдаваш само и единствено отстрани, като някой таен ангел-пазител с човешка същност... но не можеш да си позволиш и един споделен поглед помежду ви... и една дума... и един трепет... Не знам за теб, но аз бих се побъркал.

Данаил преглътна тежко. Сбърченото му чело подсказваше предварително отговора му, който той в последствие все пак изрече и със слова:

- Побърках се. Но се свестих. После пак се побърках. И пак се свестих. А след всяко следващо побъркване, след всяко следващо свестяване... ставах по-силен. Силен да отстоявам своето решение, напук на всичко и всеки, които биха ми налагали обратното – дори напук на собствените ми чувства. Така, че в миговете като настоящия, в които побъркването пак изгаря цялото ми тяло със съвсем нови нюанси на безмилостния си огън, аз още успявам да го потушавам отвътре, преди то да се е проявило по твърде явен и подозрителен за околните начин и отвън. И така ще бъде винаги – докато онова нещо вътре в мен ми нашепва, че така трябва. Онова понякога инатливо усещане, на което хората се осланяме, вярвайки си, че то винаги ни води по стъпките на правилната кауза. Независимо дали доброволно му позволяваме да ни заблуждава или не.

Дванадесета глава

Кавги на палубата

Първото утро за Данаил сред открити води започна доста спокойно – изненадващо непитично в сравнение с обърканата рутина на мъжа от предните дни. Събуден спонтанно от рибарската мрежа на кораба, която при вдигането си се удари в малкото прозорче на помещението, героят се протегна сънено и се огледа – като за да установи, че другите явно вече бяха станали, защото не се намираха тук. Затова и той реши да се надигне и, след като отдели известно време на блаженото усещане най-накрая да се е наспал, да се качи на палубата.

Преди да заспят предната нощ и Данаил, и Карло си бяха намерили разни сравнително чисти дрехи, които да облекат, та да не им се налага да ходят навсякъде само с онези импровизирани препаски от по-рано в трюма – затова сега, когато излезе на чист въздух, първият от тях не се чувстваше смутен от вида си и можеше да се съсредоточи най-вече върху насладата да вдиша от тъй приятно свежия морски въздух наоколо. Неведнъж във времето скоковете му насам-натам из вселените го бяха довеждали до престой в подобни епохи, в които следите от индустриалното все още не представляваха твърде пагубна заплаха за природата, но този бе един от редките случаи, в които Данаил си позволяваше да се отдаде на насладата от дадения факт по-осезаемо. А една причина за това вероятно се явяваше и фактът, че след години в живота му неочаквано се бе върнал онзи човек, който доказано умееше да подсилва благия нюанс в чувствата му...

И самият Рандъл се намираше на палубата – заедно с Ксан, и двамата също преоблечени в други дрехи, провеждаха подобие на разговор чрез думи и жестикулации с някои от подчинените на магията на единия от тях самураи. Личеше си, че обсъждаха важни детайли, обвързани със самото плаване и маршрута на кораба, въпреки което по едно време очите на помладия мъж мернаха новопоявилия се на палубата. Известно

време двамата само се гледаха мълчаливо, като Данаил се опитваше вълнението му да не личи твърде много, а после Рандъл само му се усмихна бегло и се върна към разговора си с другите.

Неговият брат отдели въздишка, след което приведе унило глава надолу и направи няколко безцелни крачки по палубата. Вълнението му придоби нов вид, когато зад себе си той чу женски глас:

- Хич не ти отива да се преструваш, когато сърцето ти иска друго.

Данаил се обърна и обозря Такара. Тя, разбираемо, също вече не носеше вчерашната си раздърпана рокля, а далеч по-удобни дрехи – мъжки, поради липсата на каквато и да е следа от други жени на кораба. Гледаше към него с поглед, в който се четеше някакво разбиране... но и въпроси.

- Ти... откъде се досети... - прошепна Данаил тъкмо когато тя се доближи до него. Не бе нужно красавицата да казва повече, за да разбере той какво имаше предвид тя.

- Освен от разговора ви, който подслушах вчера и който ми помогна да навържа две и две? – подсмихна се Такара. - Нека не забравяме, че видях и лика му на онази монета.

- А... да... - Данаил се почувства глупаво, че не се бе досетил по-рано. Въздъхна. – Монетата...

- Тя си остана в света на хутааруните, нали?

- Да. Когато те ме... преоблякоха... аз бях толкова объркан от всичко друго, което се случваше около мен, а и от притеснението, че не знаех къде си ти и че трябваше да те открия, че нямаше как една монета да остане на преден план в мислите ми. Не се сетих за нея и после, когато те видях на онова стълбище и двамата се впуснахме в танца си... нито пък, когато Карло се появи тържествено и ни накара да хукнем да бягаме – Тук Данаил погледна с още една въздишка въпросния техен общ познат, който в момента също се намираще на палубата и разговаряше с може би най-възрастния от всички азиатци на кораба, който служеше на самураите като помощник и мъдър съветник. – Уви... било е писано монетата с кралския лик на

брат ми и любимата му да остане в света на хутааруните и синахутааруните... но пък за сметка на това Съдбата по съвсем неочакван начин ме срещна направо със самия ми брат. При когото поначало се борех да се върна дори и без той да го знае. При него... Рандъл... Чисто истинско име дори не мога да чуя или произнеса като хората...

Пак погледна към тъмнокосия млад мъж, който, заедно с по-зрелия русоляв такъв, разговаряше със самураите недалеч оттук. После леко и унило приведе поглед, а междувременно Такара реши да сложи ръка на рамото му и да каже с позитивизъм:

- Е, значи имаме известна градация. Макар че по някаква причина ти все още се мъчиш всячески да страниш от него и да не му разкриваш кой си.

- Все пак именно затова преди шест години... съзнателно изтрих спомените му – каза Данаил и заби погледа си в нейния, за да може тя да улови чувствеността както в очите, така и в думите му. – Сторих го за негово добро – не биваше по какъвто и да е начин да го въвличам в моите твърде рисковани приключения из световите. Не можех... той бе твърде важен, за да допусна някак да се озове в потенциална опасност...

- Успешен ход, както виждаме – позволи си да внесе елемент на ирония Такара, което накара и двама им да се подсмихнат.

- Ех... Човек понякога и да иска, не може да избяга от Съдбата – Данаил за втори път употреби тази дума, която несъмнено значеше много за него. – Също както навремето аз и Рандъл се срещнахме на пръв поглед съвсем случайно, а това веднъж завинаги беляза по какви ли не изумителни начини животите и на двама ни... така и сега ние с него просто... се събрахме наново на едно място. И, знаеш ли, поне над един въпрос не ми е нужно да мисля твърде много. *Как* се случи това.

Такара запремигва. Не беше сигурна по какъв начин да възприема думите му, затова той, все тъй гледайки я в очите, поясни:

- Онази приливна вълна, която ме нападна в последните ни мигове с теб, Карло и едвам видимия непознат ни помощник в света на хутааруните и синахутааруните... *Усещането*, че поне този път знам как да използвам силите си правилно и да ни върна там, където аз и ти се бяхме намирали преди нежеланата ни телепотрация. То някак беше свързано с *него*. С Рандъл. Аз и той винаги сме имали връзка твърде силна, та да не може да бъде напълно разрушена дори и след моето решение да изтрия спомените му за съществуването ми. *Тази* връзка някак подреди нещата за мен така, че да мога *да се справя поне този път*. И ето, че се получи... Аз действително успях без засечка да ни върна там, където ние с теб трябваше да сме. На същото място, на което горе-долу по същото това време и брат ми ненадейно се бе озовал...

- Нещата наистина изглеждат навързани – кимна Такара, гледайки замислено в една точка. – В моментът, в който Рандъл се е озовал из водите край кораба където щяхме да се намираме и ние с теб ако повредените ти сили не ни бяха телепортирали другаде... *неговото* присъствие на точно *това място* е засилило връзката ти с *тази* точка в *този* свят – и потенциала да ни върнеш обратно... - тя вдигна своя поглед към мъжа с неприкрит захлас. – Това е възхитително, Дани. Ти и брат ти имате помежду си нещо тъй специално... Не всеки притежава възможността да споделя *чак толкова* магически забележителна и дори животоспасяваща невидима връзка със свой роднина...

- Е, да... - нямаше как да не се съгласи с очевидното Данаил. – И все пак, връзката ни с Рандъл не е гаранция, че винаги ще знам как да използвам силите си нормално. Нещата помежду ни са имали своите относителни моменти – особено когато е замесена друга пречеща сила, като тази, която аз сам отприших щом събудих Йонагуни. Но е добре да знам, че брат ми е наблизо... – Данаил притай леко дъх и на свой ред съзерца някак прехласнат Такара. – Но съм длъжен да призная, че не само той през изминалите часове създава у мен усещането за някаква... стабилност... сигурност... Кой знае дали аз някога

щих да имам възможността въобще да се срещна с него отново ако и ти не беше подпомогнала моето благополучие.

Младата красавица бе не по-малко развълнувана от него. Гледаше го, а погледът ѝ сияеше.

- Не съм направила кой знае какво... Просто, да речем, че някои неща ги разбирам по-добре от теб – позволи си да се пошегува, което доведе и двама им до смях. Бързо обаче настроението се измени при последвалите думи на Данаил:

- Е, да... особено техниките при боя с катана. И отсичането на змийски глави само с един замах.

Усмивката на лицето на Такара се стопи. Очите на хубавата азиатка се присвиха раздразнено.

- Мислех си, че сме се разбрали по този въпрос. Но ти явно продължаваш да си мислиш, че онази жена съм била аз! – тя дори повиши тона си, което привлече погледа на някои от другите около тях.

Данаил, отскубнат от зоната на приятния си унес по ползотворните присъствия в живота си, размаха с ръце и побърза да отговори:

- Не, моля те, не го приемай така... Всъщност... може и да го приемеш, но... нека да е по-спокойно...

- По-спокойно?

- Ами... да – отвърна Данаил, пое си въздух и реши да е директен: – Защото... хайде стига, Такара. И двамата знаем, че онова момиче *беше ти*. Не разбирам защо го прикриваш? Да спасиш безпомощен човек от подобна чудовищна твар е нещо, с което по-скоро трябва да се гордееш!

- Не ми казвай какво трябва и какво не трябва! – извика Такара, при което приближи изпълнения си с горчивина поглед към мъжът. – Мислех си, че сме се опознали достатъчно добре, за да си вярваме... за да знаем, че не бива да подлагаме под съмнение действията на другия... но явно съм грешала! – Отдръпна се. – Но какво ли съм си мислела... Та аз и ти се познаваме от малко повече от денонощие!

Троснато се извърна към вратичката за долното ниво на кораба и слезе натам. Не се обърна към Данаил дори когато той извади ръката си след нея и извика:

- Такара!

На което му бе отговорено само със затръшване на вратичката.

- Да му се не види! – извика мъжът и замахна с юмрук в произволна посока във въздуха.

Направи няколко крачки по палубата, опитващ се да не обърща внимание на всички онези погледи, които спонтанният им сутрешен скандал с Такара бе провокирал. Но бързо осъзна, че от един конкретен поглед нямаше измъкване – бе значително по-голям и твърде респектираш.

Йонагуни, който през цялото време бе седял мълчаливо на едно местенце близо до носа на кораба и с достолепно излъчване бе съзерцавал ту тях двамата, ту спокойните води на океана, сега се изправи. Данаил се спря точно преди да се е блъснал в него.

- Ох... съжалявам! – извика младежът. – Но тези момичета понякога могат да те побъркат, брат! Наистина не разбирам за какво ѝ е на Такара да крие, че *тя* беше тайнствената руса хубавица, която ме спаси!

Гледащ втренчено в него, големият комайну не продума и дума.

- Всъщност... какво те занимавам! Ще разбере ако заемеш нейната страна! – каза тогава Данаил. – Тя ти е най-приятна от всички хора... а аз... аз съм си аз! И от самото начало те дразня!

- Едно знам за теб, човеко – че независимо от обстоятелствата винаги продължаваш да приказваш твърде много – чак сега Йонагуни реши да изрече нещо.

Данаил си пое въздух и изпуфтя.

- Съжалявам... но ме е яд... Такара... тя... е важна за мен. Да, знам, че я познавам от твърде скоро, но и тези часове бяха достатъчни, за да я опозная и да се сбlijим. Но... колко ли всъщност сме се опознали и сбlijили след като тя дори не иска да ми разкрие защо се държи така всеки път, когато заговоря за

все по-явния поне за мен факт *кой* беше моята неочаквана спасителка – Изведнъж махна с ръка. – Но... знаеш ли какво – може би си прав, че бърборя твърде много. И очевидно отделям твърде много внимание на неща, странични на важната мисия, на която се сме се отпавили.

Почувства се нелепо да нарече Такара ‘странично нещо’, защото не можеше да излъже самия себе си, че поне за него красивата азиатка вече беше нещо много повече. Данаил си помисли дали да не каже още нещо по тази тема на Йонагуни, но присвития поглед на древния комайну както винаги предизвикваше някакъв респект у него – така, че мъжът да се замисли дали наистина не бе дошло времето да спре да досажда с бърборене. Вместо това го попита:

- Я кажи, достигна ли до някое прозрение докато беше потънал в себе си и просто гледаше отнесено в далечината... преди аз и тя да те разсеем с нашите ненужни си караници, разбира се? Знаем ли... може би по онзи твой изключителен начин, обвързан с вероятно разпростиращите се далеч отвъд този хоризонт сетива? Или може би просто чрез потапянето в дълбоките познания на ума ти по какви ли не области?

Йонагуни остана мълчалив няколко секунди. Накрая си пое от приятно прохладния въздух и рече:

- Може и да съм разбрал. Но отговор на въпроса ти ще дам като ти разкажа една история, която вчера така и не споделих с останалите – Успя да привлече любопитството на Данаил, но също така леко го обърка със следващото си разяснение: – Знаеш ли, човеко... чувствата на вашия вид са нещо доста комплексно. В един ден можете да се обичате, а в другия – да се мразите. В единия да сте отдадени на един, а в следващия – на някой съвсем различен. А сложни състояния от този тип понякога са присъщи и на инак почти лишени от човешкото в себе си мрачни създания като дамата с магическите коси, за която си говорихме вчера. Защо ти казвам всичко това? Защото истината, Данаиле, е че всъщност Рйю не беше първия мъж в живота на Ахинарт. Преди да срещне него и двамата да се влюбят, тя си е имала и друг мъж. Съруг.

- Е... нормално е в тъй дългия си живот да си е имала своите нужди жената... повече от веднъж – отбеляза подсмехнат човекът, макар и да знаеше че Йонагуни нямаше да отвърне с приветливо изражение на това закачливо вмятане. – Някои се въздържаме вече шест години, но други винаги са си обратни. Не е изненада, особено като за тая странна вещерска дама, която, доколкото разбрах, е живяла цели векове преди да се намери с въпросния Рйо?

- Да. Нейният покварен житейски път вече се беше разпрострял в няколко столетия преди пътищата им да се съчетаят. А в това тъй дълго време, на което и ти акцентира, тя се бе сдобила и с въпросния съпруг – но не в света, из който бродим в момента, а в паралелен на него. Наясно си вече, че Ахинарт по един или друг начин владее силата също като теб да преминава през границите на времето и пространството и да се озовава в други такива – само че в онзи ден, в който тя за първи път сама бе разбрала на какво е способна, това се бе оказало изненада дори и за нея. Но нейните възможности, за разлика от твоите, тогава са били далеч по-лимитирани – затова, за да се върне в своя си свят са били нужни години, за да придобие тялото ѝ отново необходимата енергия. А това време тя използвала, за да опознае онази тъй подобна планета на своята – само че в друго време и на друго място от обичайните за нея. Така се запознала с един добър мъж-вдoveц, който, уви, бил твърде наивен и не прозрял навреме истината за нейната зла същност. Затова се оженил за нея и я направил господарка в дома си. Което не се отразило никак добре на двете дъщери, които той имал от покойната си първа съпруга. Към мъжа си Ахинарт подхождала внимателно, тактично, но веднъж щом той се обърнал на другата страна тя показвала истинската си същност пред двете невръстни малки сестри. Безмилостно тормозила момичетата и ги карала да ѝ слугуват – а когато те дръзвали да я заплашват, че ще я издадат, тя им отвръщала с доста по-злокобни заплахи, свързани с живота на баща им. Затова децата търпяли и се подчинявали – до денят, в който баща им не се споминал при съмнителни обстоятелства.

Ала докато за другите хора в околността истинската причина за неговата ненавременна кончина не била достатъчно ясна, то за двете сестри съмнение нямало – Ахинарт била погубила клетия им баща, за да използва по жесток начин неговата кръв като ключ към подсилването на своята енергия и съответно връщането си в родния си свят. Планът ѝ подействал безотказно – и така тя напуснала това място без да дари дори и с мимолетен надменен поглед клетите сираци, които оставяла след себе си. Нейният лик обаче навеки се бил запечатал в техните души. Затова, макар и все още едва десетгодишни, те решили, че трябва на всяка цена да открият своята зла мащеха и да я спрат да сее повече зло. Но за тази цел им била нужна сила, най-малко равнопоставена на нейната – а за такава още от съвсем ранна възраст те били чували от разни легенди. Тръгнали да я търсят... но тя се намирала далеч, далеч от техния дом и от всичко, което познавали...

Изненадващо, Йонагуни спря. Така, сякаш разказът му бе... приключил.

- Това ли е? – ококори се Данаил. – Няма ли продължение?

- Продължението... оставям на теб. Не знам до каква степен Ахинарт е замесена с нашия случай и дали отново ще се срещна очи в очи с нея докато съм още буден. Но знам, че злите ѝ очи със сигурност наблюдават този свят и някой ден тя отново ще сее зло из него. Но разчитам, че на този кораб, а и по много други места из широките земи и морета, има достатъчно смели герои, които биха пожелали да я спрат. Герои... като *теб*.

Донякъде сам не можеше да повярва, че го бе изрекъл. И че сам бе дал повод на Данаил да реагира... така:

- Ти... ти вярваш в мен! – възкликна с радостен трепет и грейнало изражение мъжът, след което потупа приятелски лъвът-куче по единия крак. – Знаех си, че някъде там, в голямото ти сърце, се крие някаква топлинка дори и за тъпака, който те събуди от Царствения ти сън!

- Не се възгордявай твърде много – побърза да му каже Йонагуни. – Не си единственият, на когото бих споделил всичко това с надеждата някой ден да докарат злото на Ахинарт до неговия заслужен край.

- Но съм *един* от онези, на които би го споделил... и вече го направи – отбеляза Данаил, изпъчен доволно. – Което ми стига. Но да се върнем към самата тема – значи твърдиш, че вълшебството, което онези две сестри са тръгнали да търсят, може да ни помогне да разгромим Ахинарт?

- Да.

- Няма ли поне да подскажеш какво точно знаеш за *техния* развой на събитията? Че още не са разгромили злата вещица ни е ясно, но дали поне са успели да се доближат до въпросната издирвана могъща сила?

Неговият събеседник отново не отговори веднага – всъщност така и не отговори. Първо го гледа няколко секунди, а точно когато се наклони да каже нещо, двамата бяха прекъснати от възторжен глас отстрани:

- Ей, Дани! Направо няма да повярваш какво уредих за нас двамата!

Карло се задаваше насам с неприкрит ентузиазъм, ни най-малко предполагащ какъв разговор бе прекъснал. Данаил го изгледа и се наклони да го отпрати, но тогава Йонагуни изведнъж направи няколко стъпки настрани и рече:

- Само не се разсейвайте твърде много от мисията.

- Но... - опита се да го спре Данаил ала скоро внушителния комайну вече не се намираше толкова близо до тях. Младежът въздъхна и все пак реши да обърне внимание на другия мъж – Какво има?

- Съжалявам, някакъв важен разговор ли прекъснах? – чак сега се досети Карло.

- Жизненоважен – осъзнавайки до каква степен леко саркастичният му отговор граничеше с истината, Данаил махна с ръка и попита: – Както и да е, какво те прави толкова развълнуван?

- Ела с мен – каза усмихнат Карло и му даде знак да го последва към каютите.

Данаил не се възпротиви го последва в едно странично отделение на трюма. Там също имаше всякакви натрупани товари и разхвърляни вещи, а измежду всички тях, пред един сандък на колене бе застанал същият онзи възрастен азиатец, за когото споменахме. Карло го представи:

- Това е Ейто. Някога и той е бил славен войн, като другите на кораба – а днес ги напътства, тъй като самият той вече не е в състояние да се бие.

- И това ти го разбра... говорейки с него? – чак сега Данаил с изумление установи факта, над който съзнанието му преди малко не бе акцентирало наред другите мисли: – Ти знаеш *японски от тринайсти век*?

- Криво-ляво... - отвърна колебливо Карло. – Но да речем, че в света на хутааруните понякога имах повече свободно време, отколкото ми беше нужно и някои речници и книги в техните библиотеки ми се оказаха от полза.

- Хутааруните имат японски речници и книги в библиотеките си? – изненадата у Данаил се уголеми.

- Не мислиш, че светът им и обхватът на познанията им се ограничават само до създаденото в онзи град, нали? – отвърна Карло и се огледа. – Радвай се, че новия ни приятел Били не е наоколо – сигурно щеше да е доста разочарован, че така подценяваш уменията на него и народа му.

- И то след като го отвлякох – въздъхна със самоирония Данаил, припомняйки си отново този факт и на практика съгласявайки се с другия мъж.

По време на разговора си двамата се бяха доближили до азиатца – Ейто. Той ги изгледа с добронамерена усмивка и каза нещо на същия стар японски език (векове по-късно познат на хората като ‘Късен Среден Японски’⁹), покланяйки леко главата си:

---

⁹ Late Middle Japanese (бел. прев.)

- Казва ни, че се радва, че си се отзовал и че няма търпение да навлезеш в тайнството на японската бойна култура.

- Аз всъщност още не знам на какво точно се отзовах и какво общо има то с бойната култура, но... благодаря – каза Данаил, при което любезно се усмихна и поклони със същия уважителен жест като Ейто.

- Сега ще разбереш... - каза с неприкрито нетърпение Карло и се загледа в сандъка, който възрастният мъж отвори пред тях.

И наистина – Данаил разбра. Или поне с видимо удивление се загледа в съдържанието. Десетки традиционни японски хладни оръжия – катани. Подредени добре по цялото вътрешно протежение на сандъка и капака.

- Е... какво ще кажеш? – попита го Карло, ухилен до уши и наблюдаващ доволно реакцията му. – Той ни каза, че може да си харесаме по една и да си я вземем за из път!

- Наистина ли? – не можеше да повярва Данаил, но после се подсети за някои детайли от случая им. – Всъщност... какво се изненадвам... Тези хора са под влиянието на магия и затова са толкова мили и дашни спрямо нас...

- Не и Ейто – поклати глава Карло. – Имам предвид, че... разбира се, и той е завладян от интересното магическо влияние на Ксан. Но по време на разговора ни ме убеди, че за разлика от останалите самураи, него не е било нужно да го омагьосват. Защото на изпаднали в беда зад борда хора той винаги би подал ръка – дори и те да са врагове. Човек не бива просто да гледа хладнокръвно как друг човек умира безпомощно. Най-достойната смърт за един самурай като Ейто, освен естествената, е в битка.

- Мантра, известна в доста култури – отбеляза Данаил. – Значи той съвсем съзнателно иска да ни подари две от оръжията си?

- Да. Вече е подарил по едно на Рандъл и Ксан, мисли да даде и на Такара - което подсказва, че и схващането му за жените не е характерното от тази епоха. Абе той изобщо не е типичен човек за времето си – доста се откроява, вероятно

затова и другите са го избрали за свой съветник. Нестандартните понякога най-добре знаят как да водят.

Потупа стареца по гърба с блага усмивка. А самия Ейто изрече няколко думи на своя език.

- Казва, че някои от оръжията са много стари, други са сравнително нови, а с трети го е срещнала случайността и дори не знае на кого принадлежат. Но вярва, че когато някой притежава *конкретна* катана, на него просто *му е писано* да я притежава. Затова тази, която си избере всеки един от нас, ще бъде *предопределената*.

Данаил се загледа в традиционните хладни оръжия. Видимо респектиран от изяществото им, което от някои можеше да се приеме за красиво, а от други – за пагубно. Самият герой, разбира се, съвсем нямаше желанието ръцете му да убиват когото и да е човек – никога не го бяха правили – но все пак нямаше как да откаже тъй щедрия дар на добрия старец.

Затова се загледа по-вгълбено в катаните, даже започна да ги докосва една по една. Докато ненадейно погледът му не попадна на една конкретна, която го накара да се облеши. Данаил нямаше как да бъде напълно сигурен в това, което възприятията му установиха за нея единствено по вида ѝ, но дори и самата идея за тази вероятност го накара от раз да загуби ума и дума.

Бе дълга може би шестдесет и няколко сантиметра, с твърде специфична вдлъбнатина на острието и други характерни детайли, на пръв поглед отговарящи с поразителна точност на хипотетичните такива за един определен легендарен самурайски меч. Меч, за който Данаил бе чувал и чел достатъчно, за да бъде сега почти сигурен, че го е разpoznал.

- Хонджо Масамуне!?! – удивеното му възклицание бе неминуемо.

Мъжът пое в ръцете си катаната тъй бавно и внимателно, с подчертано отношение към нея като към нещо безумно крехко. Неминуемо създаде впечатлението, че едва ли не се тревожеше той да не пореже нея, а не тя него.

- Масамуне! Масамуне! – започна да вика и пляска весело Ейто, което само по себе си се яви своеобразното потвърждение за по-младите мъже.

- Това... това е Хонджо Масамуне!? – не по-малко озадачен от приятеля си, Карло ококорен докосна острието на меча – това тъй тънко острие, което безспорно подсказваше за брилянтата техника на майстора. – *Онзи* Хонджо Масамуне!?

- Не вярвам да има друг... в тази вселена. А като гледам и новият ти събеседник го потвърди току-що по своя си начин – отвърна подсмехнат Данаил, поглеждайки към възрастния мъж, с когото Карло побърза да си размени няколко думи, като за да отбележи накрая удивен:

- Да, той наистина твърди, че тази забележителна катана е дело на неговият далечен стар приятел Горо Масамуне – прославен майстор на мечове от тези земи. Не му е подарена лично от нейния създател, но я е открил изоставена в дома му точно когато неотдавна Масамуне е изчезнал безследно.

- Значи *така* се е озовала в неговите ръце? – попита Данаил, който не спираше да изучава с пламенен интерес митичното оръжие. – А дали би могъл да си има представа с каква единствена по рода си ценност разполага? И в какъв японски символ ще се превърне някой ден тази катана?

- Съмнявам се. Дори няма нужда да го питам – по неговото време Хонджо Масамуне все още не е легендата, в която ще се е превърнал след векове – прошепна Карло и отново докосна трепетно меча. – Не знам за теб, друже, но ако ти не си избереш този меч, го грабвам аз!

Данаил присви очи. Загледа се в другия русокос мъж и поклати глава. Внимателно върна катаната на досегашното ѝ място и каза:

- Не. Не е редно да използваме *точно този* меч. Той е една бъдеща емблема за японците и му предстоят славни времена като неизменната част от историята на страната. Колкото и блазнаща да е мисълта да притежаваме подобно изключително оръжие, което в нашето време вече дори е забулено в мистерия и се счита за навеки загубено нейде там ... не бива да се

възползваме от възможността да го превърнем в част от *нашата* история. И съответно да рискуваме някак да го погубим преди да му е дошло времето.

- Съзнаваш, че във всяка паралелна вселена историята на Хонджо Масамуне може да е различна, нали? Не е сигурно дали в тази, в която се намираме понастоящем, бъдещето на този меч е предопределено да е същото като на еквивалента му от нашата.

- Да, съзнавам го... но нека позволим на предопределеното само да си дойде на мястото без ние да го насилваме – предложи Данаил и дори дари с лека усмивка своя приятел. После отново приведе погледа си към останалите катани и си хареса друга една също доста остра и пагубно красива на вид, която пое в ръцете си. – Аз мисля да си взема тази. Ами ти? Хареса ли си някоя от *позволените*?

Потупа ведро Карло по гърба. А той самият не можеше да спре да гледа с изпиващ поглед към един конкретен меч. Побърза обаче да поклати глава и да отвърне:

- Не, съжалявам. Ще ми трябва повече време да реша. Винаги е така.

- Е, добре... Може да те почакам, нямаме много работа докато и без това просто си плаваме към целта.

- Хм... мислех си, че ще дебнеш всеки възможен момент, в който можеш да си близо до Рандъл? – попита го Карло, подсмихнат.

Данаил потрепери.

- Вярно си е, че копнея за това... Но същевременно се колебая. Не знам дали е редно да навлизам твърде много в живота му, при все, че от шест години се опитвам да го съпътствам само тайно отстрани. Може прекалената ни близост да направи трудна неизбежната ни повторна раздяла след това.

Преглътна с тежест. А Карло въздъхна, сложи ръка на рамото му и каза:

- Разбирам. Но не мислиш ли, че най-малкото дължиш *на него* подобна близост поне за кратко, след като насилствено го откъсна от възможността и той да я изпитва всеки ден? –

забеляза, че успя да накара Данаил да се замисли, но все пак добави: – Нека не звуча осъдителен. Не искам да те карам да се чувстваш виновен – моля те, не го приемай така.

- Аз винаги се чувствам виновен – този път Данаил въздъхна. – Но... не знам. Сложно е. И все пак ще си помисля.

Точно тогава Ейто също реши да се обади отстрани. А Карло веднага преведе:

- Той предлага да ни направи по чаша традиционен чай от своя край.

- Виж, от това вече бих се възползвал – отбеляза Данаил, като погледът му светна. – А ако на този кораб има и нещо за хапване, наподобяващо бисквитки, ще си направим идеалната лека закуска!

- Може да отидеш заедно с него да провериш. А аз ще остана тук да си помисля за меча и после ще дойда при вас.

Данаил кимна. Размени си още един позитивен поглед със своя приятел, след което излезе от помещението заедно със стареца.

Карло остана тук сам, притаил дъх и загледан към катаните, които гледаше колебливо. Най-вече към онази конкретна, която пораждаше неутолим копнеж в душата му...

***

Денят премина сравнително спокойно през по-голямата си част. След краткия си публичен скандал от палубата на сутринта Данаил и Такара дълго време не си казваха нищо, а само се споглеждаха мълчаливо, когато се оказваха близо един до друг. Същевременно мъжът не спираше да се разкъсва от колебания както по отношение на това дали не трябваше той да е този, който да направи някаква крачка спрямо сдобряването им, така и във връзка с чуденето си дали да спазва дистанция от Рандъл бе най-добре и за двамата.

Поне по отношение на второто накрая не успя да възпре изкушението да предприеме някакво действие – не и когато с настъпването на вечерта на същия този ден, той забеляза, че

Рандъл бе застанал сам на едно тихо местенце при парапета на кораба, а слънцето се скриваше в океанския хоризонт пред него.

Залезът. Отново залезът...

Първият залез, в който двамата се намираха тъй близо един до друг след онзи съдбоносен друг такъв преди цели шест години, когато Данаил се бе възползвал от тъкмо усвоените си свръхспособности, за да заличи съществуването си от спомените на брат си... Което в последствие бе провокирало душата на странстващия герой да търси миговете, в които той поне за кратко да изпитва утеха за собственото си деяние – като например миговете на зоркото наблюдаване на съвсем противоположното природно явление, изгрева, който и до днес умееше да дарява душата му с надежда...

Но ето, че сега Рандъл просто беше пред него по време на този нов залез в този различен и за двама им свят. И Данаил имаше възможността да загърби поне за малко всички онези тъги, на които сам бе подложил себе и... и да бъде със своя брат.

- Хей... как е? – не беше сигурен по какъв начин да завърже разговора, затова го стори по един от възможно най-обичайните за тяхното време.

Рандъл го погледна и му се усмихна леко.

- Бива. Като се има предвид ситуацията...

Данаил застана до него.

- Е, да, кофти се получи всичко... - отново чувстваше, че говори по твърде тривиален начин, затова побърза да измисли нещо друго, което му се искаше да е по-оригинално: – Но, знаеш ли, и в такива дни има какво да ценим. В случая - не само безспорните най-важни неща като това, че все пак сме живи и здрави, а пътищата пред нас все още съществуват... а и някои други заобикалящи ни фактори. Като например възможността да плуваме с автентичен японски кораб из свят, за който преди това само сме чели – или поне сме чели за нашата му версия.

Рандъл се подсмихна и се спогледа с мъжът, за когото дори не предполагаше, че беше негов брат, но който го караше да се чувства особено още от самото начало.

- Вярно си е. Прав си – кимна той. – И все пак... няма как цялото това неведение от предстоящото да не ме измъчва. Не толкова заради някакъв вроден страх от това да съм в непознат и потенциално опасен свят... колкото заради мъчителната мисъл да не знам дали изобщо ще мога да се върна при *някои хора*. Хора, които ми липсват.

“А да знаеш само колко много ми липсваше ти, братко” – на Данаил му идеше да изрече това на глас, но се възспря навреме. Въпреки което в унеса си не се замисли, че и онази една единствена думичка, с която той отговори на Рандъл, бе твърде прибързано отронена от устните му:

- Хоуп...

Другият мъж сви вежда и го погледна. Данаил запремигва и побърза да допълни:

- Имам предвид Хоуп Годхънт, твоята голяма любов. Популярна светска двойка сте си.

Рандъл продължи да го гледа мълчаливо, което подтикна русокосия мъж да се опита да приглуши потенциалните съмнения у него като се престори на объркан и го попита:

- Какво? Нещо грешно ли казах?

- Не съм сигурен – отговори брат му, все така гледащ го изкъсо с поглед, за който Данаил се притесни, че изглеждаше стряскащо проникателен. – От самото начало у теб има нещо, което не мога да си обясня. Начинът, по който ми говориш всичко превръща осведомеността ти по разни неща в нещо, което ме кара да се колебая какви точно са намеренията ти.

- Аз... аз имам само добри намерения към теб... - В притеснението си Данаил отстъпи крачка назад, от което се почувства нелепо. Това беше Рандъл, брат му – той нямаше никакъв повод да се почувства смутен от него. Или поне не трябваше да изглежда, че имаше такъв повод. – Сори, пич, нещо се бъркаш.

Да започне да се държи с другия мъж като със случаен ‘пич’, с когото се разговаряше, не му помогна. А само накара Рандъл да вникне още повече в него – когато забеляза с каква неопровержима трудност бе преминал в тази насока.

- Не, не се бъркам... - каза той и отново скъси дистанцията помежду им. – Кажи ми какво има... Виждам го... усещам го... Ти криеш нещо важно от мен.

- Не, не е така – Данаил се чувстваше като най-големия глупак задето след шест години на болезнена, но добре поддържана дистанция, му бяха нужни едва няколко минути насаме с Рандъл, за да се издаде пред него.

- Така е! – извика брат му и, изпълнен не просто със съмнение, а и с все по-ясно подчертано недоверие, сграбчи другия мъж за ризата и го избута към парапета. Разбира се, не целеше това да изглежда като заплахата, просто искаше да му покаже колко сериозен беше. – Не можеш да ме излъжеш! Казвай какво криеш и как то е свързано с мен! Със семейството ми! С Хоуп!

– Моля те, недей! – започна да клати глава Данаил, който едвам се съдържаше да не се просълзи. – Не ми говори така...

- Разкрий ми всичко, което искам да знам и ще те оставя... ако го заслужава! – извика намръщения Рандъл.

Техният словесен сблъсък, вече граничещ с физически, нямаше как да не привлече погледите и на другите наоколо. Но докато Йонагуни просто съзерцаваше тази сцена между братята с вече известният си пред познаващите го присвист поглед и не смяташе да се намесва в отношенията на тези двама човека, то по-запознатите със случая Такара и Карло се ококориха и пристъпиха към тях, чудейки се какво следваше да направят. Но най-притеснителна се оказа реакцията на онзи човек от кораба, който чувстваше единствено Рандъл близък от тукприсъстващите – Ксан, забелязал конфронтацията на мъжете при парапета се пресегна с ръка към катаната, подарена му по-рано от Ейто, и с тежки стъпки отиде натат.

Преди който и да е успял да стори нещо по въпроса обаче... нещата между двамата братя се измениха коренно.

- Моля те... моля те, остави ме... - Данаил, прокарайки гальовно ръцете си по тези на Рандъл вече не успяваше да съдържа сълзите в очите си. Но другото, което не успя да съдържа, бяха думи, които не предполагаше по какъв начин щяха да се отразят на брат му: – Не знаеш... не знаеш колко ми се иска да можех да ти кажа... Да можех да ти позволя... да си спомниш...

Твърде късно осъзна, че тези слова бяха произнесени от устните на тяло, чийто свръхестествени сили бяха напълно разбъркани и невинаги зачитаха неговото мнение. Затова, без дори да го е пожелал, Данаил изведнъж покоси и физически Рандъл с такава една мощна вълна от емоции, явяващи се последствие от току-що изречените трогателни думи...

Последствие, но и спомен. Многолики спомени, които изведнъж нахлуха в цялото същество на младия тъмнокос мъж и го разтърсиха – и буквално, и преносно.

Рандъл рязко се отдръпна назад. Краката му не го издържаха – той падна на колене.

- Какво му направи!? – изрева Ксан и яростно извади катаната си, опирайки я до гърлото на Данаил.

На което русолявият близък отвърна първо с изцъклен поглед към брат си, а после и с тихите думи:

- Не... не може да съм го направил без да съм го пожелал наистина... или... може?

Изобщо не го интересуваше дали щеше да провокира по-радикални действия от Ксан – бързо и ловко заобиколи острието на меча му и се приведе към Рандъл. Левият му крак опря дървения под на палубата, а дясната му ръка се докосна до рамото на другия мъж. Данаил не изрече нищо – само изгледа с проблесващ поглед и лудо разгуптяно сърце своя брат, когато той бавно и някак немощно надигна лицето си.

Но очите му не бяха немощни. Защото те подсказваха до каква степен у него кипеше енергията, дадена му от... отговорите.

- Ти... ти... - прошепна Рандъл, зяпнал вторачено и съвсем еднозначно Данаил. – Ти изтри спомените ми!!! Накара ме да те забравя!!!

Рязко се изправи от мястото си, а брат му мигновено стори същото. Съзнаващ, че опасенията му се бяха оказали верни, Данаил преглътна – едновременно с тежест, едновременно с известно облекчение.

Дълго се бе измъчвал дали при онзи залез преди шест години бе постъпил правилно. А сега, макар и неволно, този товар вече не висеше на плещите му – поне що се отнасяше до Рандъл.

Но сега на тях се настани друго – натрапчивото и дори по-силно от преди чувство за вина, което обезумелият поглед на брат му засили.

- Моля те... не ме съди... Остави ме да ти обясня...

- Да ми обясниш? Та ти ВЕЧЕ ми обясни всичко, не помниш ли? – извика мигновено Рандъл. – Защото аз вече помня! Помня как се опитвах да те убедя колко неправилно е решението ти... Заричах се, че няма да ти позволя да го сториш... но ти не ми остави какъвто и да е избор! Заличи себе си от спомените ми! Откъсна ме от правото ми да знам, че имам брат-близък!

- Какво!? – извика Ксан, но никой от тукприсъстващите не обърна внимание на неговия шок, тъй като двамата братя продължиха разпалено да си разменят реплики:

- Направих го за твое добро, Рандъл! – извика Данаил.

- Не се казвам Рандъл!

- Знам, знам! – започна да върти нервно глава виновният мъж. – Знам, но... съжалявам... също както съжалявам за начина, по който се чувстваш в момента...

- Но не съжаляваш, че ТИ си ме докарал дотук с прибързаното си решение!?

- Казах ти вече – направих го, за да те защита!

- Наистина ли си вярваш, че си ме защитил? Че като си ме принудил да живея живот без теб всичко ми е било като по мед

и масло? Че не съм изпадал в какви ли не опасни изпитания? Включително това, в което и двамата се намираме в момента!?

- Не... тоест... - беше объркан Данаил. – Съзнавам, че живота винаги има силата да ни изпраца в рискови ситуации... но да не помниш ти за мен можеше да те възспре да ме последваш в, повярвай ми, някои безкрайно опасни такива! Не знам дали щеше да оцелееш ако просто ти бях позволил да ми помагаш във всяко едно приключение из световете, които посетих!

- Дали да поемам или да не поемам този риск трябваше да е МОЕ решение! А не твое! – извика Рандъл, след което се хвана за главата и направи няколко крачки по палубата. Опита се да се успокои, но му бе трудно. – Аз... просто не знам как да те гледам в момента! Никога не си ме вбесявал толкова, дори и когато се държеше като пълен кретен в началото на познанството ни!

Данаил не отговори този път. Просто приведе смирено поглед надолу.

Тяхната запомняща се кавга бе спонтанно прекъсната от неочакван вик – отстрани и нагоре. Единия от самураите, които се намираше от върха на мачтата, извика нещо на своя език.

Тези, които го разбраха, мигновено се загледаха с изцъклени погледи в една конкретна посока. А други – като Ксан – ги попитаха объркано и някак нервно:

- Какво има!? Кажете какво извика той!

- Кораб... там има кораб... - прошепна все още изненадания Карло и издаде ръката си напред.

Пръстът му посочи мъглявина, която все още не изглеждаше твърде различима на хоризонта, но съвсем скоро, с приближаването на техния плавателен съд в тази посока, всички вече можеха да се уверят с очите си, че мъжът от върха на мачтата не се беше заблудил.

Там имаше голям кораб.

Тринадесета глава

Ship of Ghosts and Creatures

Потънал в тишина и мрак, като че обитаван единствено от забулената тайнственост на тях и на спускащите се среднощни мъгли – така новопоявилият се кораб бе заварен от петимата човека, единия комайну и бледо видимия едничък хутаарун, когато въпросните се доближиха към него с две лодки.

Дори докато се качваха на предполагаемо изоставения плавателен съд Рандъл, Такара и Карло изпитваха резерви. За разлика от тях Ксан създаваше усещането за увереност, обичайно присъща на някои лидери – в каквато роля, изглежда, все повече се впускаше самият той. Йонагуни пък пораждаше у всички натрапчивото усещане, че нещо го караше да бъде безпределно сигурен в наложителността да не подминават този мистериозен кораб. Единствено за Били трудно можеше да се прецени как точно бе настроен към този ход.

И за Данаил, който като че правеше всичко машинално докато вътрешно в себе си се чувстваше като най-големия непрокопсаник.

Сутринта се бе скарал с Такара. Публично. Привечер се бе скарал с Рандъл. Пак публично. С Йонагуни поначало не бяха в прекрасни отношения. Ксан пък изглеждаше така, сякаш при най-малкия знак от страна на единствения си тукашен близък бе готов да извади катаната си и да отреже главата на Данаил. А Били, дори и без да можеше да осъществи достатъчно ясен контакт с хората около себе си, вероятно още не беше никак добре настроен към този от тях, който го бе откъснал от родния му свят. И на всичкото отгоре отговорното начинание, в което всички поначало се бяха впуснали пак се случваше заради собствената му прибързана грешка от преди няколко дни – на него, Данаил.

Младежът се надяваше поне на привидно изоставения кораб, на чиято палуба скоро той и останалите все пак успяха да се качат безпрепятствено, да не изскочеше още някой повод за поредна издънка. Междувременно все пак позволи на запленаващата в някои отношения тайнственост във всеки един компонент от обстановката на този плавателен съд да го завладее – да разучава подобно място бе колкото плашещо, толкова и вълнуващо за неговата авантюристична натура.

- Не изглежда корабът да е бил изоставен отдавна – отбеляза по едно време Рандъл докато всички вървяха. – Всичко тук изглежда доста спретнато. Дори по-спретнато, отколкото на... нашия.

Почувства се иронично да нарича така кораб, който той и отскорошния му познат на практика бяха завладяли не по обичаен начин, а с помощта на неестествените и не съвсем честни в случая способности на втория. Но пък другата част от изказването му напълно отговаряше на истината – на пръв поглед всичко наоколо изглеждаше така, сякаш само до преди часове на борда на този плавателен съд е имало някакви хора... или друг признак на живот. Което, разбира се, само по себе си подсили съмненията у героите, които сега го изучаваха – надяваха се да не бяха попаднали на някой капан.

- Може би трябва да отидем да потърсим корабния дневник – предложи Карло и другите с охота се съгласиха.

Докато всички с повишено внимание преминаваха из коридорите на долните нива на кораба, Данаил изведнъж забеляза, че измежду тях един целенасочено изостана, за да може да бъде по-близо до него самия, който вървеше няколко крачки зад останалите в своето мълчаливо униние. Такара.

Очаквано, нещо у мъжът потрепна, когато той съзря топлината в нейния поглед.

- Добре ли си? – щом жената го попита това, Данаил изпита дори леко облекчение.

Поне тя изглежда бе смекчила чувствата си към него.

- Да речем, че съм добре – отговори мъжът и ѝ благодари с лека усмивка. – Имал съм и по-добри дни, де. Но съм имал и по-лоши. Без да изглежда, че подценявам ролята си за причините, поради които съм потиснат.

Такара разбра, че в случая той тематично акцентираше най-вече над техния спор от сутринта. Красавицата въздъхна и каза:

- Поне една от тези причини можем да оставим зад себе си – но тъкмо когато изражението на Данаил стана някак по-ведро, тя побърза да добави: – Стига някои неща да не се повтарят в бъдеще.

На мъжът му се искаше да можеше да ѝ обещае още тук и сега и дори отвори леко устата си, за да изрече тези думи... но не можа. Защото знаеше, че те щяха да бъдат пропити с потенциала да се окажат лъжливи – неговата убеденост, че Такара и неговата тайнствена спасителка бяха един и същи човек, изглеждаше твърде солидна, та да може героят просто ей така да си затвори очите за това.

Азиатката установи този факт. Но сякаш го бе очаквала – и съответно се бе подготвила, че и на нея щеше да ѝ се наложи да се примири с подобно лишено от някаква категоричност положение помежду им във връзка с този конкретен въпрос. За да бъдат те с Данаил в добри отношения – нещо, явно достатъчно важно и за нея.

Затова и първа побърза да смени темата:

- Но с брат си ще трябва да поработиш доста повече – констатира тя.

Мъжът въздъхна.

- Дори не знам от къде да започна. Сериозно, толкова много пъти съм си представял какво ли би било ако някой ден се изкуша да му върна спомените за мен... но разбира се,

животът винаги намира как да направи подобни ситуации толкова тежави, че да не можем да бъдем подготвени за тях.

- Вярно си е... - съгласи се Такара и някак замислено се загледа в една произволна точка надолу. Тъкмо се канеше да каже нещо, когато ненадейно нейде пред нея и Данаил се чу възглас:

- Ей, вижте! Там има някакво... сияние!

Дойде откъм прага за, може би, най-обширната каюта – към където отидоха всички. Инак притъмнена, това наподобяващо зала тъмно помещение действително имаше в своя център нещо... забележително.

Чудат въртеж. Омаен, сияен, привлекателно загадъчен.

Твърде обаятелен... Твърде съмнителен... Твърде потенциално коварен...

А според Йонагуни - със сигурност коварен.

- Не се доближавайте! - отчетлив, респектираш, гласът му отекна из обширното помещение тъкмо когато Ксан и Рандъл се накунаха да направят решителни крачки към магическия въртеж. – Дори не позволявайте на умовете си да го помислят.

Двамата мъже го зяпнаха колебливо, после се спогледаха един друг. Русокосият присви вежди.

- Нещо повече ли знаеш, митични ни другарю? - попита.

Не че той и всички зяпнали Йонагуни в момента имаха нужда от отговор, за да повярват на първоинстинктивната преценка на този, който вероятно бе най-мъдрият сред тях. Затова и не опонираха на заповедта му, а му позволиха да обясни:

- Виждал съм такова сияние и преди. Това е капан. Ще ни телепортира там, където искаме – и където вероятно вече са били телепортирани всички хора от този кораб – ала щом се озовем там... ще се озовем и в сигурна засада. Стига самото сияние да не ни стори нещо дори още по-лошо преди това. Защото то е създадено от *Нейната* мрачна магия.

- На Ахинарт? – попита Рандъл. – Вярваш, че всичко това е предварително изчислена схема от нейният план?

И сега не се усещаше като особено нужно Йонагуни да отговаря – а и не успя. Още щом възрастния комайну метна един категоричен, изпълнен със своеобразни мълчаливи отговори поглед към него, изведнъж се случи нещо, което хвана героите неподготвени.

Из носещото се сред тъмнината сияние – все тъй обаятелно, въртящо се във всевъзможни премесени светлини – ненадейно се появи силует. Нужни бяха секунди, за да установят присъстващите какво точно представляваше той – но тези няколко секунди бяха решителни. Защото, още докато погледите на нашите герои съумеят да асимилират типа живо същество, което се появяваше тук благодарение на телепортиращия портал... то рязко отскочи към тях с огромните си остри нокти и безпощадните си зъби в разтворената пасть. Или по-точно към двамата от тях

Гигантска черна пантера – озверяла, ръмжаща, но и умело премерваща действията си – разтвори двете си предни лапи, за да повали на пода намиращите се един до друг Данаил и Рандъл. И успя. Отделяйки гърлени стонове заради разкъсващата болка в гърдите си, в които животното бе забило своите нокти, двамата братя бяха хванати неподготвени и само миг по-късно вече се намираха с гърбове плътно опряни на скърцащия стар под.

И двамата реагираха бързо – ала не и преди това пантерата да мерне кръвожадно и друг един от тукприсъстващите – Ксан – към когото дори пресегна едната си лапа, позволявайки си за момент да я отдръпне от тялото на Рандъл. Този бе мига, в който и самият Рандъл, и притежавания изградени във времето бойни умения Данаил, се противопоставиха на черното същество като му направиха по някоя и друга хватка и така обърнаха нещата в своя полза. Пантерата бе преметната настрани и просната на земята – което, разбира се, я разяри още повече.

Тъкмо тогава откъм порталът на помощ към дивата черна котка се притекоха още три необичайни на вид същества – изглеждаха като призраци, носещи се из въздуха, но видът им

съвсем не бе човешки. Те по-скоро представляваха огромни маймуни с противни, разядени като че от червеи, разпадащи се тела... Едното от тях - най-голямото - имаше на главата си и рог, с който явно даваше разни насоки на другите две. А в случая насоките, разбира се, бяха свързани със задаващото се нападение на героите.

По същото това време и другите встрани на вече нападнатите от пантерата Рандъл, Данаил и Ксан бяха успели да реагират на агресията, извираща от портала. Най-вече Йонагуни, който директно изскочи пред всички останали и издаде ръмжащ звук, оголвайки своите собствени остри зъби пред агресивното черно животно. Пантерата, която на големина бе също толкова едра като него, изхъска злокобно и му отвърна по същия начин. Известно време двете силни създания просто се гледаха отблизо едно друго, което позволи на другите около тях, свестили се от шока иззад своя комайну-защитник, да надникнат измежду козината му и съответно също да се озоват очи в очи с пантерата.

Но най-голям акцент тя самата отдаде на мъжете, които бе нападнала – Данаил и Рандъл – които притискаха с по една ръка, за радост, не твърде дълбоките рани на гърдите си и съзерцаваха гневно своят свръхестествен нападател. А също и Ксан, който, извадил меча си, бе готов да нападне както животното, така и все още изненадващо кротките духове, при най-малкия намек от страна на Йонагуни.

Не се наложи. След като няколко мига пантерата просто съзерцава него и двамата братя с поглед, който сякаш им казваше ‘Не се е свършило’, тя метна още един злокобен такъв на могъщия комайну, след които със същата бързина се извърна на другата страна и отново се метна в портала, а така сякаш заповяда и на трите противни призрака да я последват тъкмо когато те се канеха също да се нахвърлят на героите. Йонагуни се опита да препречи пътя на всичките тези четири кръвожадни създания, но се спря навреме – опита се да послуша своите собствени думи да не се доближава твърде близо до омагьосващото, но вече потвърдено коварно сияние.

- Добре ли сте? – Такара, разтревожена, застана при Данаил и Рандъл и пожела да надникне към раните на окървавените им гърди.

- Ще ни мине. Всъщност, мисля си, че онова гадно същество не целеше да ни убие... а по-скоро да ни хване – каза Данаил, който, загледан в брат си, установи, че и той не бе ранен твърде тежко. Дори си позволи да прояви лек хумор: – На някои близнаци им е писано да имат сходни черти, а? Пък и това няма да са първите ни приличащи си белези.

Рандъл, макар и да го болеше, изви едната част на устната си в лека, почти незабележима усмивка. Бързо обаче върна намръщения си поглед към Данаил – дали конкретно заради своите все още съществуващи гневни чувства към брат си или заради другото неприятно и шокиращо нещо, случило им се току-що, не стана ясно.

- Значи и тази пантера беше от Нейните слуги? – той погледна към Йонагуни. – Друг преобразен косъм от нейните магични коси?

Лъвът-куче кимна. Погледна към портала и рече:

- Да. И поне потвърди опасенията ми за този портал. – пак обзря с поглед героите около себе си и констатира твърдо: – Също и опасенията ми, че времето ни намалява. Трябва възможно най-дълго да достигнем до родния ми край по естествен начин.

Четиринадесета глава

Йонагуни

Мъглата не се вдигна от надморската шир чак до сутринта. Дори тогава едва един едничък блед лъч слънчева светлина успя да си проправи път сред гъстата непрогледност и да докосне корабът, с който нашите герои пътуваха към местността Йонагуни.

Лъч достатъчен, за да нахлуе през едното от прозорчетата на не много обширна стая в каютата и да разбуди единия от ранените млади мъже там. Рандъл, премигвайки сънено, се прокашля леко, тихо, сетне положи внимателно ръка при превързаните си гърди и вложи усилие да се понадигне от твърдите дъски на пода, на които бе спал няколко часа. Което той с известно облекчение установи чак сега - че въпреки тревогата и физическата болка, въпреки шокиращите разкрития от предишния ден... той бе успял да заспи.

Логично беше точно тогава да се досети и съответно да погледне към този, намиращ се в основата на онези разкрития, които спокойно биха могли да бъдат наречени и 'възвърнали се спомени'. Брат му Данаил лежеше там, във все още притъмнения ъгъл на няколко метра от тук и, въпреки своите собствени физически и психически травми, изглеждаше спокоен поне в съня си. Поне в *този* свой сън.

А да го наблюдава такъв - отпуснал се по гръб на инак неудобните дъски, затворил своите очи и дишаш бавно, равномерно, необезпокоявано - неусетно накара Рандъл да се усмихне леко. Но после бързо да върне сериозното изражение на лицето си и да поклати глава в някакъв жалък и неуспешен опит да прогони от душата си чувството, което ненадейно го изпитал към своя брат. Чувство, което не му бе непознато, но при настоящите обстоятелства все още не считаше Данаил за заслужил да го улавя у близнака.

Рандъл го обичаше.

Колко иронично бе това... Едва няколко години по-рано, когато двамата се бяха срещнали за първи път след раждането си, Данаил бе този, който за нищо на света не бе желал да признае пред когото и да е - включително и пред брат си - че е способен да изпитва привързаност от такъв тип. А ето го сега Рандъл - онзи, който тогава се бе опитвал да му помогне да разшири кръгозора си към нещо повече от себичната си обсебеност по своето собствено моментно благо - седящ там, толкова близо до своя близък, но мъчещ се да възпре самия себе си да проявява каквито и да е позитивни трепети към човекът, който го бе разочаровал.

Но дали това се дължеше толкова на ефекта от самото деяние на Данаил, колкото на натрапчивата и на пръв поглед логична идея, че бе съвсем в реда на нещата той, Рандъл, да е обиден на другия мъж? Дали нежеланието да му прости за нещо, което самият Данаил си бе вярвал, че прави за доброто на всички, най-вече на брат си, бе толкова трудно да се преглътне защото възвърналият спомените си герой *наистина се чувстваше обиден* или просто от *едното его*?

Близъкът на Рандъл го хвана неподготвен из всички тези негови разнородни, разхвърляни мисли и чувства, когато по едно време се размърда на мястото си и също се разбуди. Стори същото като брат си само преди минути - прокашля се еднократно, положи ръка на превързаната си рана и впрегна сили, за да се изправи възможно най-безболезнено. Което, пък още повече подсили усещането за ирония у другия мъж във връзка с това колко много може би двамата си приличаха в някои отношения.

Щом установи, че брат му вече се беше събудил и го гледаше, Данаил потрепера. Почувства се длъжен да го заговори по правилния начин, затова му се усмихна меко, топло и каза:

- Здравей. Добро утро, по-скоро. Успя ли да поспиш?

Рандъл го гледа мълчалив, втренчен няколко секунди, после кимна.

- Да. И то доста добре, всъщност.

- Радвам се. Аз също, да не повярваш - Данаил се прозя, но после бързо се върна във вида си, в който искаше да се покаже пред брат си като стабилен и отговорен човек. - Но нека не се отпускаме твърде много. Предстои ни още един доста важен ден, в който вероятно ще ни се налага да сме силни и борбени, съсредоточени в действията си. Веднъж щом достигнем до местността Йонагуни ще трябва да впрегнем цялата си мощ, за да възпрепятстваме разпростирането на злото. Както... предишния път...

Още се чувстваше неудобно да говори за това пред брат си, но същевременно изпитваше и невероятна наслада, че най-накрая бе възможно да го прави - да говори за това пред брат си. Данаил вече не трябваше да прикрива миналото си и истинските си чувства от човека, който първи в живота му го бе накарал да разбере какво значи истинската близост с друг човек.

Същата близост, над която преди малко и Рандъл бе размишлявал. И за която сега душата му копнееше тъй силно, че той просто... не можа да не се предаде.

- Да. Като предишния път, за който имам правото никога вече да не забравя, нали? - макар и на пръв поглед със сериозен тон, тъмнокосият герой вложи в словата си нотка, която подсказа на Данаил, че те представляваха подадената ръка за скрепяването на отношенията им. - И да не разчитам, че после *виновният* за това без да иска ще ми върне спомените?

Приятно развълнуваният Данаил нямаше как да не стисне тази ръка.

- Да. Ще се погрижа вече да възспирам всеки, бил той добър или лош, да посяга на отреденото да си е твое, братко - дори и самия себе си - Почувства се толкова щастлив да изрича това обръщение към Рандъл и да гледа значително омекналия му поглед, че не можа да въздържи неутолимия си копнеж още сега да отскочи към другия мъж и да го дари с първата им пълноценна прегръдка от години. - Знай също така, че ще направя всичко по силите си, за да възвърна напълно доверието ти!

Отначало брат му не каза нищо, единствено кимна и в знак на добра воля го потупа по гърба по време на прегръдката им. Чак когато двамата се отдръпнаха един от друг се подсмихна леко с една присвита вежда, въздъхна и рече:

- Ех... не издържах и двадесет и четири часа. Винаги съм бил по-мекушавия от двамата.

- Не - този път Данаил поклати глава с блага усмивка. Потупа Рандъл по рамото и констатира: - Винаги си бил *по-сърцатия* от двамата.

Погледаха се така, подсмихнати, известно време - в което и двамата изпитваха истинска радост, че се бе достигнало дотук. Емоциите им се измениха тотално, когато ненадейно откъм палубата се чу силен мъжки вик:

- Стигнахме!

Гласът на Карло, проникнал чак в това забутано кътче на трюма, заля душите и телата на двамата братя с вълна от преплетени чувства. Тревога, усещане за отговорност, дори малко оправдан човешки страх от неизвестността, но и увереност, че преодоляването на този страх щеше да ги кали и да ги направи още по-силни, Данаил и Рандъл се спогледаха, този път с проблясващи от готовност погледи. Изправиха се и възможно най-бързо си наметнаха горните дрехи, после пъргаво излязоха при другите, които се бяха насъбрали на палубата.

А там се бяха насъбрали всички - Карло, Такара, Били, а също и застаналите при руля Йонагуни и управляващият кораба Ксан. Явно беше, че те до един бяха сметнали за редно да оставят двамата близнаци да поспят повече от всички, имайки предвид здравословното им състояние. Също колкото явна бе радостта им, че викът на единия от тях бе успял да ги събуди. Време си бе дошло.

Най-радостна като че изглеждаше Такара, която мигом грейна щом видя колко бодри, енергични и сплотени изглеждаха братята. Блажените ѝ трепети, разбира се, се концентрираха най-вече върху по-специалния за нея - Данаил - с когото се спогледаха и се приближиха един към друг.

- Вярно ли е? - попита нетърпелив той и се огледа. - Стигнахме ли острова?

- Да - отвърна тя и прикани двамата братя да се качат заедно с нея при руля. Посочи им нещо сред гъстите мъгли и обясни: - Забелязва се слабо, но сигурно. Йонагуни потвърди - това е нашата дестинация!

Действително, късчето земя сред океана се виждаше толкова бледо, че можеше да бъде пропуснато с просто око. Ала щом Данаил и Рандъл съсредоточиха своите погледи натам... съмнение вече нямаше. Остров Йонагуни наистина беше там, сред разсейващите се мъгли...

Докато гледаше вгълбено към него обаче, Рандъл нямаше как да не се замисли с каква бърза скорост се носиха те към него, а това, допълнено от образа на управляващия плавателен съд Ксан, съответно го подтикнаха да погледне натам - към своя необичаен спътник, с когото заедно се бяха озовали тук. И бързо да разбере, че макар и здрав, прав и нахъсан, неговият другар се опитваше да прикрие изтощението на лицето си, стискайки зъби. Следите обаче бяха видими чрез очертаните сенки под очите и потрепващата преbledняла кожа.

Карло, забелязал тревогата на Рандъл, знаеше на какво се дължеше тя - затова побърза да уточни пред него и Данаил:

- Неведнъж му казвахме да си вземе малко почивка. Да легне и да поспи. Но той беше твърде устремен да докара мисията ни до края си и не мигна цяла нощ.

- Цяла нощ!? - извика Рандъл и се доближи до приятеля си. - Ксан, това е лудост! Трябва ти енергия за онова, което предстои!

Управляващият руля погледна към него със сериозно изражение. Въпреки умората прозвуча твърд и бодър когато изрече:

- Един водач не бива да поставя своите нужди пред всеобщото благо. За нищо на света. А аз се превърнах във ваш водач, когато завладях този кораб - поне докато сме на него. Моля те, Рандъл. Не ме убеждавай в обратното. Някои неща се чувстват със сърцето - ти самия ми го каза докато бяхме в

онази килия и се чудихме как да се измъкнем от лапите на Ахинарт.

Въпреки, че тези слова малко или много бяха отправени от всички присъстващи, мъжът, към когото лично се бе обърнал Ксан, не беше в състояние да му противоречи. Особено след последните силни слова на управляващия кораба, които дори го подтикнаха да се спогледа и с брат си. И в очите му да види, че и той отново си бе припомнил времената, в които двамата своеобразно бяха доказали същото.

Докато близнаците наново изпитваха вълните на наслада от мисълта, че най-накрая и двамата можеха да си спомнят пълноценно тези времена, а същевременно и те, и останалите около Ксан си оставаха донякъде загрижени за здравето на Ксан, плавателният съд постепенно се доближи до острова дотолкова, че той да може да бъде обзрян далеч по ясно. Така героите установиха, че той не бе много голям, но с долините и възвишенията си се простираше достатъчно убедително сред морската шир, за да не може да бъде възприеман като малък. Друга отличителна черта на тази най-крайна западна точна на Япония бе изградената парадна структура наподобяваща гигантска стъпаловидна пирамида, която излизаше от водите при единия скалист край на острова и се възвисяваше дори над стандартната му надморска височина. Колосална структура, вероятно изградена от жителите на Йонагуни с повече от една цел.

За хората и единия хутаарун около руля тази гледка бе вълнуващо запленяваща. Но онзи стар прославен комайну с тях я чувстваше по съвсем друг начин - не просто като красиво парче земя сред необятните води, не просто като символ за активния живот на хората в този край през тази историческа епоха... а като *дом*.

Някое по-крехко създание вероятно би се просълзило, завръщайки се тук след толкова време - което всеки би разбрал. Но не и Йонагуни. Макар и сантимента от това място да докоснаха и разчувстваха и неговото сърце на магическо създание, лицето му продължи да показва суровия му устрем

да спаси както този свой роден край, така и цяла Япония, а и всички онези места и светове, потенциално засегнати от случващото се.

Същия устрем се прояви и в думите, които той отправи към Ксан:

- Поеми към западните брегове - от там ще ни е по-близо да стигнем до дървото. И бъди нащрек през цялото време. *Всички* бъдете.

Героите вече бяха нащрек. Останаха си така докато корабът акостира близо до споменатите от мъдрия комайну брегове, а също и после, когато, след като се простиха със самураите от кораба и Ксан им заповяда в името на предопределеното развитие на историята да продължат по пътя на своята предварително поета мисия (която така или иначе беше в посока към по-западните, китайски земи), се качиха в няколко лодки и с тях се доближиха към самия остров. Не срещнаха никаква засада по пътя си, нито когато направиха и първите си крачки на твърда земя - из свежата, дива природа на тази крайна точка на Япония.

Местността Йонагуни бе не по-малко възхитителна, когато възприятията на пътешественика я изучаваха отблизо. Тучната зеленина и свежия аромат, през която се прокрадваха дребните утъпкани пътечки бяха само някои от чертите, които създаваха усещането за острова като за райско кътче. В този район просто си имаше нещо вълшебно, което сякаш се носеше из самия въздух и проникваше в телата на преминаващите през него чрез всичките им сетива.

Родения из тези земи комайну, който все така успешно успяваше да прикрива емоциите си, но си беше ясно, че някъде там се бе разчувствал от завръщането си тук, поведе петимата човека и единия хутаарун към още по-гъстите и едвам проходими части на острова, които на даден етап градираха в стръмно възвишение. А чак когато със задружни усилия всички изкачиха този горист хълм (непрестанно подготвени за потенциално нападение и дори изненадани, че на този етап така и не се бяха натъкнали на подобно или дори на най-малката

индикация за такова) всички се натъкнаха на гледка, която колкото обърка повечето от тях, толкова и даде тревожни отговори на обичайния най-запознат от групата им.

На върха на възвишението, там където сред извисените дървета имаше нещо като обширна полянка... имаше една единствена издълбана дупка. И следи от борба.

- Закъснели сме... - прошепна Йонагуни, което подтикна останалите да го зяпнат ококорени.

- Закъс... няли? - прошепна Данаил, а нова тежка буца заседна на гърлото му. - Значи онези подчинени на Ахинарт са изпълнили мисията си, каквато и всъщност да е тя? А ефекта от моето деяние... той... той вече е необратим?

Дори не знаеше как устните на разкъсаното му от вина тяло намериха силата да отронят последните въпросителни слова. Присвития, сериозен поглед, който Йонагуни заби в него не му помогна особено да се почувства другояче, но пък думите на стария комайну успяха да докарат трепети на надежда у Данаил и останалите:

- Бихме могли просто да мрънкаме и да оставим врага да си мисли, че ни е надвил - а той наистина има убедителната преднина след като е дошъл преди нас тук и въпреки противопоставянето на племето е намерил как да отвлече както тях, така и рожденото ми дърво. Ала не преднината, а нашето примирение ще е онова, което ще му подари победата. Но бихме могли също така да продължим да се борим - макар и сега ситуацията да е дори още по-опасна и още по-малко в наша полза.

- Искаш да кажеш... че *все още* има какво да се стори? - трепетът на надежда изпъкна във всяка една дума от този въпрос на Данаил, а също и в последвалият логичен: - Какво?

- Решение винаги има, когато противниците ти не знаят *всичко* - подчерта в отговор лъвът-куче и се обърна някъде настрана. - Последвайте ме.

Хората и хутааруна не почакаха втора покана. Незапознати с намеренията на Йонагуни, но изпитващи пълно доверие към знанията и преценката му, те поеха с него дори

още по-навътре из дебрите на красивия му роден остров. По пътя им замисления комайну не каза нищо, нито пък те го разпитваха - отдалеч си личеше, че той бе съсредоточен в преобразуването на досегашния му план в съвсем нов такъв. Също както си личеше, че лъвът-куче не беше напълно неподготвен за тази промяна в насоката на действията им - дори най-вероятно и преди си бе имал едно наум, че можеше да се стигне дотук.

Пътечката сред дърветата, по която той поведе останалите герои постепенно се стопи до толкова, че на даден етап вече бе трудно забележима. Дори и някой без много ум би установил, че из тази част от острова не бе стъпвал почти никого. *Почти* никого.

Още нови отговори и още нови въпроси изникнаха, когато накрая Йонагуни и свитата му достигнаха до едвам подаващия се сред отрупаните със зеленина скали... процепа на пещера. Не бе достатъчно обширен, за да могат всички с лекота да преминат през него, но не се наложи - защото бе достатъчно лъвът-куче просто да доближи главата си до него, да затвори очи и... да вдиша. После да вдиша пак. И пак. А с всяко следващо вдишване откъм недрата на пещерата да изникват призованите от него нюанси на вълшебно сияние.

Не след дълго то се появи пред очите на всички в пълния си блясък - буквален блясък. Бе голям преплитащ се въртеж от светлини. Поразително омаен и убийствено познат на героите.

Не толкова позната обаче бе заръката, която древния комайну, веднъж приключил с ритуала си, зададе на онези зад себе си, когато скоро погледна към тях:

- Трябва да преминете с мен от другата страна възможно най-бързо. Веднъж щом моето тяло се пренесе през този портал той ще започне да се затваря - и ще се затвори за секунди.

- Искаш да влезем в *този* портал? - недоумя Карло. - Но той е съвсем същия като онзи на Ахинарт от пустия кораб вчера... Като нейния *капан*, за който ти ни предупреди!

- Изглежда същия, но не е. Ала само сетивата на създание като мен биха могли да уловят разликата. Затова и Ахинарт и

нейните подчинени не са запознати със съществуването на *това* сияние. Имайте доверие на мен и на действията ми - както до сега. Заложено е твърде много, за да рискувам с нещо, в което не съм достатъчно сигурен.

Рече и погледна към портала. С бавни, уверени крачки на внушителното си тяло на митично същество, Йонагуни поведе шестимата си другари към онова, което чакаше всички им от другата страна - с надеждата те всичките да го последват, но и с готовността накрая да се озове там съвсем сам.

Вярата му в тези смели герои не го остави разочарован. Защото, макар и понастоящем объркани и споглеждащи се, накрая всички те взеха единното решение да тръгнат с него. Поеха няколко крачки напред и се потопиха в превъртащите се привлекателни светлини на портала. После той се затвори зад тях - и за радост всички бяха успели да преминат през него и никой не се бе срещнал с лошия късмет да изостане твърде много.

Но за какъв ли късмет всъщност можеше да се говори щом те току-що доброволно бяха последвали легендарния си водач към гарантирания опасен конфликт от другата страна?

Петнадесета глава

Битката при Нан Мадол

Изменената обстановка около телепортиралите се герои не беше много по-различна от досегашната на остров Йонагуни.

Или поне на пръв поглед се създаваше такова впечатление от обраслия с дива зеленина процеп на другата пещера наред гъста и екзотична на вид горска растителност. Но всъщност мястото, на което се бяха озовали петимата човека, единия хутаарун и техния комайну водач, се намираше на съвсем различна географска точка от същия този свят - макар и всъщност между нея и родния край на лъвът-куче да имаше повече общо, отколкото незапознатите пътешественици биха предположили.

- Морето... - промълви Карло тъкмо докато той и останалите се оглеждаха. Проправи си път през избуялите клони на дърветата и се загледа в синевата, която се ширеше недалеч оттук. - Върнали сме се по-близо до него!

Възклицанието му, разбира се, представляваше по-скоро въпрос към Йонагуни. Който кимна леко, но и не забави пояснението си:

- Да, отново сме близо до необятните води. Но вече съвсем не сме сред природните богатства на моя роден край. А на друго едно прекрасно късче земя сред същата тази морска шир. Друг остров. Елате с мен, ще ви покажа. Но бъдете възможно най-тихи и не излизайте открито на брега.

Да слушат съветите и нарежданията на митичния комайну вече се бе превърнало в навик за всички. Затова и сега те тръгнаха с него из екзотичната гориста местност, като на всяка крачка отдаваха повишено внимание на това къде стъпват, тъй като не желяеха неволно да се издадат пред врага дори с най-лекия излишен шум. Но скоро недалеч оттук започнаха да чуват гласове и шумове, които така или иначе потенциално биха заглушили евентуалните техни тихи такива. Изглежда, че

наблизо имаше населено място, из което в момента кипеше напрегнато вълнение.

Гласове, примесени с груби викове и жални възгласи, а и с ръмжене и други звуци като от животни - това долови слуха на прикритите сред горските дървета другари, но дори тези убедителни шумове не им подсказаха достатъчно на колко запомняща се гледка щяха да попаднат едва след секунди, когато картината на крайморското селище се изясни пред очите им...

В по-голямата си част селището се намираше не просто на сушата, а буквално над водата - на множество издадени и скрепени във впечатляваща конструкция подредени каменни платформи, дело на човешка ръка. Постройки с различна големина и съответно с различно предназначение, свързани от общата цел да скрепяват цяло едно общество от хора, на вид изглеждащи като типични островитяни, но същевременно носещи у себе си белезите на забележителната заобикаляща ги култура и съответните архитектурни и идейни постижения в следствие на нея.

Стига скрепяването да не беше покосено от неочаквани посетители - като тези, които в момента държаха в плен жителите на въпросното селище. Добре екипирани с униформи и оръжия воители (не само с азиатски черти, но предимно с такива), а също и десетина стряскащи звяра, представители както на обичайни животински видове като алигаторите и мечките гризли, така и на паранормални създания от фолклора на различни народи, като ламя, цербер, чупакабра. Имаше и няколко плашещи неестествени лемура, високи по метър и половина и стоящи изправени на двата си задни крака, с далеч по-дълги нокти от типичното и изцъклени, кървясали очи, с които сега съзерцаваха свирепо клетите завързани пленници, до които се намираха най-близо от всички.

На този етап вече не се налагаше някой от прикритата сред зеленината свита да задава въпроси в търсене на отговори за агресивните на вид същества - на всички веднага им стана ясно, че всички тези кръвожадни твари бяха чеда на

демоничните коси на злата Ахинарт. Също както им стана ясно какво точно представляваше и голямото старо изкоренено дърво, което се намираще там, измежду всички агресори и клетници, но по-близо до представителите на друго едно, вече изцяло японско, племе, което го бе обградило най-отблизо, но което в тази покъртителна картина също се намираще завързано и под прицел - а и проблясъците в очите на Йонагуни, когато гледаше натам допълнително подсказваха фактите. Дървото бе неговото същинско родно място, неговото подобие на родител, а намиращите се непосредствено до него азиатци - отвлечените хора от племето родния му остров.

Но пък един интересен факт за мястото, на което се бе изписала тази стряскаща картина, не бе съвсем понятен на абсолютно всички - а само на онези, които и преди бяха чували за това място. В своите спомени за миналото на своя роден свят... или от онези за бъдещето му.

- Това селище... виждал съм го... - прошепна Рандъл, присвивайки очи и впрягайки ума си. - Или поне руините от него - в един документален филм от двадесет и първи век.

- Нан Мадол... - прошепна Данаил и с брат му, споглеждайки се подсмихнати, мигом установиха, че и този път най-вероятно черпеха информацията си от едни и същи източници. - Или поне така ще го наричат във века, в който идваме. Уау... не съм очаквал, че някога ще го видя. Или по-скоро - не съм го планирал, защото когато все още имах силите си съответно разполагах и с възможността просто да си отскоча до тук... - Приведе леко поглед и отдели въздишка, но после бързо върна сериозното си изражение и с него мерна злокобните хора и същества, обкръжили инак мирното селище. Рече през зъби: - Няма да позволим на тези нагли психопати да разрушат хармонията тук, нали? Не знам кога и дали изобщо на това място му е писано да бъде изоставено - както е било в света, от който идваме някои - но знам, че в момента е *в нашите ръце* отговорната мисия да се погрижим, че това няма да се случи точно днес!

- Да не говорим, че и за нашия си случай с дървото от острова Йонагуни е добре неясния откачен план на Ахинарт да не се реализира - реши да допълни леко подсмихнат Карло, на което Данаил отвърна по същия начин.

- Не. Няма да позволим - до сега мълчалив, древния комайну изрече твърдо тези слова и поклати глава. После се загледа зорко в смелчаците около себе си - Но ще трябва стриктно да изпълним моя нов план.

А те всичките отново се съгласиха. Безрезервно, с охота.

Междувременно, при наобиколилите необичайното дърво две заплашени племена и техните разнородни поробители се случиха някои неща, които е добре да проследим отблизо.

- Наказание ви чака! - изрева озъбен единия от най-зрелите на вид мъже сред жителите на Нан Мадол, който вероятно се явяваше техен вожд. - Сурово наказание за вечни времена задето посегнахте на мира в този край!

Както се подразбира, клетвите му бяха отправени към онези, които считаше за достатъчно човешки, за да може да комуникира с тях чрез обикновен език - хората. Повечето от които явно действително разбраха думите му, което, разбира се, ги караше да сехилят с насмешка - до един.

- За нас вечните време имат друго значение, старче! - извика единият от по-младите сред тях, а в последствие други около него го допълниха:

- Защото тайнството, в което ни е посветила нашата Кралица, е по-могъщо от всякакви проклетия, които паднали вождове като теб биха ни наложили!

- А с делото си днес тук ние само още повече ще скрепим нейния вековен блян! Както и всеобщото ни блажено безсмъртие!

- Безсмъртието на непримиримите! - извика с усещане за възтържествуване един от най-високите и набити азиатци от същата група, при което вдигна копието си високо във въздуха и издаде друг силен еднократен вик: - Етерному!

- ЕТЕРНУМУ! - изреваха в мощен единен глас всички негови хора-съюзници наоколо, също възвисявайки оръжията си нагоре във въздуха.

Изглеждаха не просто като отдадени на идеята. А като някоя плашеща секта на безрезервно опиянени от една обща заветна цел индивиди. Но без израженията на съвсем всичките от тях да създаваха усещането, че умовете им действително разбираха какво точно представляваше тази цел... Не, някои несъмнено не я разбираха, въпреки което по някаква причина сляпо я следваха... като хипнотизирани...

За разлика от тях, двете племена поне изглеждаха наистина задружни в общото си желание да отстранят заплахата от земите си. А след като вожда на Нан Мадол вече се бе надигнал срещу враговете им, на същата крачка се бе решил и този на остров Йонагуни - белокоп и значително по-възрастен, но все още стабилен на вид японец с груби черти на лицето - и още по-грубо изражение докато гледаше тираните и на свой ред процеждаше през зъби:

- Не вярвате вие в силата на природата... в повелята на висшите сили... Не вярвате, че някой пази нас и нашите земи от злодеятелите като вас... Но знайте, че ние не сме тъй беззащитни, колкото изглеждаме! Могъщи създания бдят над нашия свят! Те ще дойдат... ще дойдат и ще ни спасят!

- Но дали ще дойдат *навреме*? - изрече същият онзи висок, набит войн с тънка лукава усмивка, доближавайки се до вожда на Йонагуни. Пъхна ръка някъде из доспехите си и изрече, изваждайки от там нещо необичайно: - Съвсем малко, старче... Съвсем малко остава до края на танца на утринните Хораи¹⁰! Същите, които и първите чедра на Етернуму нявга търпеливо изчакаха докато мощта на тяхното Дърво на Нестихващата сила нарастваше! И лека-полека се подготвяше да предаде енергията си в името на тяхната вечна непримиримост!

---

¹⁰ В митологията на Древна Гърция Хораите са богините, отразяващи часовете на деня

Предметът, който мъжът извади демонстративно пред всички бе малка златна фигурка, строго оформена във видът на древния египетски символ Ankh¹¹.

- Не ще ти позволим да ползваш силата на Нашето дърво за нечестите си цели! - извика вождът на Йонагуни.

Другият мъж срещу него се изсмя, а примера последваха и съюзниците му със същият стаден маниер като от преди малко.

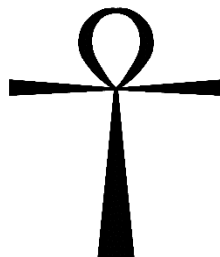
- Много си смел на приказки, старче... - изрече набитият нашественик и дори още повече се приближи към въпросния вожд, за да го изгледа ухилен по-отблизо. - Но как мислиш, че ти и притиснатите до стената твои другарчета от племенцата ви ще се противопоставите на армията, която представляваме ние, без да жертвате твърде много?

- Той вече ти го рече, неразумни слепецо - Силен и суров мъжки глас, символ на надежда за някои и на тревожни трепети за други, а и на пълно изумление за трети, ненадейно огласи местността. Също както мигом я озари и сиянието, отведнъж изникнало откъм възвишението отстрани. - Праведните народи *си имат* своите пазители...

Той бе там, в своя внушителен вид на могъщият лъв-куче от легендите. Пред разтърсените от разнородни чувства погледи на хора и зверове, великият комайну Йонагуни токущо се бе появил голям, сияещ, респектиращ. С яростен, непреклонен поглед, способен да вцепени врага дори от разстояние.

Но не всички врагове бяха вцепенени.

- Ти... - процеди гневно през зъби мъжът, стискащ в ръка древната египетска реликва-символ. - Намерил си някак път насам значи... Подцених те...

---

¹¹ В Древен Египет символа Ankh (вж. илюстрацията на същата страница) е обвързан с идеята за живота

- Не вярваше ни ти, не вярваше! - обади се вожда на Йонагуни, загледан с блага, ликуваща и неприкрито възхитена усмивка в древния комайну, който носеше името на родния им остров и когото вътрешния му вкоренен усет веднага разпозна. Но и с някаква тревога. - Йонагуни... Ах, велики Йонагуни! Събуден си бил ти от своят вековен сън твърде рано! Но писано е било това - щом сега ни идваш на помощ в този тъй смутен час!

- Един комайну ли ще ви спасява вас от всички нас? - изсмя се за сетен път набитият мъжага. - Наивни диваци сте всички вие!

Подигравките му спонтанно бяха секнати от чувовния рев, който Йонагуни издаде и ехото от който отекна навсякъде. Карайки някои от враговете му да настръхнат, но други, като привидно най-самоуверения от всички тях, който вероятно им бе водач, да се втренчат с гневни изцъклени очи в лъвът куче.

- Глупци такива... - процеди през зъби лъвът-куче, а проблясъците в погледа му изпъкнаха дори сред изначалния му сияен вид. - Наистина не разбирате, нали?

Едвам рекъл своите слова и всичко последвало се разви за секунди...

Още по време на думите му изведнъж покрай двете племена тайно се прокрадна някакво необичайно присъствие - на пръв поглед невидимо, но обозряно през призмата на периферното зрение... съвсем реално. С изумителната си скорост, това смело, чудато създание, наречено хутаарун, буквално за секунди освободи всички от оковите им, започвайки първо от вождовете и най-бойните на вид. Воините-нашественици и злокобните зверове с тях не установиха деянията му веднага - не и преди самите представители на двете племена да се почувстват свободни ии готови за битка.

Но не само освобождаването на пленниците дойде изневиделица на врага. Докато злите нашественици осъзнаваха случващото се, изведнъж отстрани изсkochиха и няколко човека, извадили своите остри хладни оръжия. Данаил, Рандъл, Ксан, Такара и Карло съумяха също да бъдат достатъчно бързи, за да

хванат неподготвени пет от чудовищните създания, които предварително бяха преценени като най-трудни за битка - така само за секунди церберът бе пронизан в сърцето, главата на едната от по-едрите мечки бе отрязана, а трима от лемуриите бяха наполовина разполовени само с по един умел замах на няколко катани...

Битката беше започнала.

Но, въпреки взетата преднина, тази битка съвсем не се оказа лесна за представителите на правдата. Веднъж разбрали за капана, в който лъвът-куче ги бе вкарал, привличайки вниманието им към себе си, воините бързо се взеха в ръце и на свой ред извадиха оръжията си. Няколкото оцелели зверове пък яростно отскочиха към палачите на своите побратими - готови от раз да ги пронизат с остриите си нокти и да ги разкъсат с още по-безпощадните си зъби. Четиримата мъже и едната жена обаче бяха подготвени за такъв ход и дори се впуснаха устремено към тежкото си сражение с тях.

През това време, отстрани, Йонагуни, Били и калените за подобна битка представители на двете племена се впуснаха в същата ожесточена борба с не по-малък хъс. Макар и лъвът-куче и хутааруна да имаха предимството на своя предварително обмислен план, да се изправят срещу толкова много озверели хора и чудовища се оказа предизвикателство дори за тях. За радост, постепенно те очаквано започнаха да взимат превес над врага...

Но не и без да им бъдат нанесени щети. Някои от героите ни получиха леки ожулвания от битката, други - по-сериозни. Двама от борбените мъже на Нан Мадол паднаха дори още по-тежко ранени, а един от онези на остров Йонагуни направо се озова в безсъзнание и се наложи две от жените да го завлекат по-навътре, в една постройка, за да не бъде погубен на бойното поле.

Сред познатите ни герои Карло пострада най-зле - за радост не фатално. Но, по време на битката му с единия от останалите лемури, катаната, с която се сражаваше, се счупи при опита му да я забие в окото на чудовищното създание. Това

за миг даде преднина на съществото, което от раз заби острите си нокти в едното му рамо и, вдигайки го във въздуха не просто го накара да изстене от болка, а в последствие му нанесе и травма на единия крак, когато гневно го запрати към едната от близките стени на селото.

Данаил, забелязал това, се притесни за своя приятел и, опитвайки се възможно най-бързо да довърши своята собствена битка с хищния алигатор, бързо отскочи към същия лемур и го повали в гръб. Сетне изтича към другия мъж.

- Карло! Добре ли си? - знаеше, че той не беше добре, въпреки което загрижеността му се изрази именно в тези думи. Секунда след което се преобрази в изумление: - Какво правиш!? Не можеш да продължи да се биеш!

Карло тъкмо се изправяше и, куцукайки немощно, се канеше да се върне на бойното поле.

- Свикнал съм да ме забиват в стената, споко! - въпреки ужасно болезненото си състояние се опита да внесе лек хумор. После пхна ръка към едно прикрито от горната си дреха място при колана си и извади от там друго оръжие, а междуременно и се намръщи и процеди през зъби - Тези изроди не знаят с какво си имат работа!

Новата катана, която героят неочаквано надигна проблесна величествено пред озадачения поглед на Данаил. Премигващ, той остана без ума и дума. Премятайки очи от нея към Карло и обратното, накрая той се намръщи и извика на своя приятел с осъдителен тон:

- Хонджо Масамуне!?! Взел си го въпреки, че се разбрахме да не го докосваме!?!

Бе твърде разсеян в шока си, за да усети веднага, че в същото това време последната от останалите живи мечки изведнъж отскочи към него в гръб. Така и нямаше да се разбере дали добре изградените през годините рефлексии на Данаил щяха да му помогнат и този път да реагира навреме и да спаси кожата си, защото забелязалия заплахата преди него Карло бързо впрегна своите последни сили и, издавайки силен вик,

отскочи към животното и само с един замах на Хонджо Масамуне отрязва главата му.

Съществува падна мъртво, а до него вече съвсем слабия погубил го герой падна на едно коляно, задъхан. Въпреки което отново намери все някаква енергия за да се подсмихне, да погледне към Данаил и да изрече:

- После ще ми благодариш, че не последвах решението, което по-скоро *ти* взе.

Въпреки своята логична благодарност към Карло задето бе спасил живота му, другият мъж все пак продължи да го гледа изпод вежди. Но така и не получи възможността да продължи разговора си с него по отношение на темата за въпросната катана - не и тук, не и сега. Причината бе очаквана - установила, че всичките ѝ други животински съюзници бяха повалени, свирепата чупакабра отскочи именно към тях двамата с желание за кръв и мът...

Този път Данаил нямаше късмета някой друг да победи опасността преди тя да го е застигнала. Неприятен факт, който нанесе на мъжът може би най-дълбоката от всички рани откакто бе поел по пътя на това шеметно приключение. Острите нокти на чупакабрата така се впиха в гърба му, че мъжът изрева тъй силно, че мигом привлече погледите на доста от намиращите се наоколо, включително и загрижените такива на някои от своите близки...

И тогава... дойде другото чувство. Онова, не по-малко неприятното от физическа рана - в най-неподходящия момент да му бъде припомнено, че в последните дни свърхсилите му контролираха него, а не той тях.

Всъщност моментът за нова нежелана телепортация може би не бе най-неподходящия. Защото, веднъж щом мъжът потъна в ослепителната светлина и тялото му се пренесе другаде, гравитацията се измени. Дори без да му се налага да използва силите си да лети, развити от тайнството на неговата изначална същност като човек-Частица, мъжът се понесе из необичаен въздух, ухаещ на нещо трудно обяснимо, смесица от плодове и билки. Впрочем ситни парченца от такива се носеха

навсякъде наоколо и затова ароматът бе толкова натрапчив. Едва ли не безкрайна феерия от ягоди, малини, къпини, праскови, банани, ябълки и др. се преплиташе с не толкова шарена, но пък също приятна такава на лайка, липа, върбинка, риган и т.н, която, колкото и неочаквана да беше за Данаил, толкова в пъти по-неочаквана беше за все още вкопчилата се в гърба му чупакабра.

Съществуването, пренесло се неволно с мъжа на съвсем различно място, очевидно се стресна - а това бе подходящият момент за героя да се отскубне от нея. Дори не му се наложи да я погубва - просто я избута грубо от себе си и тя излетя някъде настрана. А тъкмо когато чупакабрата се осъзнаваше и със своят първичен, животински поглед се засилваше пак към отдалечаващият се сред странния въздух Данаил... настъпи нова нежелана телепортация, която този път не я въвлече със себе си.

Въвлече единствено самият Данаил и някой и друг килограм плодове и билки, които, в свят с друга гравитация, автоматично се строполиха на земята заедно със самият него. Той, след като изстена от болката, която му причини просването по ранения му гръб сред неравна повърхност, се понадигна леко и се огледа. Най-накрая усети някакво леко спокойствие щом установи, че поне този свят не му беше съвсем непознат - изцяло плоска планета, из която подскачаха големи фигурки, наподобяващи шахматни пешки. Единствения предишен път, в който го бе посещавал, не го бе довел до необратими последствия - но главно защото тогава способностите му да го бяха спасили навреме.

- И сега имам способности... - прошепна сам на себе си тогава Данаил, изправяйки се на крака. - Просто... просто трябва да се напрегна и... и да...

Кръв и пот течаха по тялото му. Кръв и огън - вътре в тялото му. Данаил затвори очи, стисна зъби и юмрук и... се опита. Опита се отново да открие нейде, там, из разбърканите дебри на свръхестествената си същност, онази специфична връзка със своя брат, която и предишния път му бе помогнала

да се съберат. Която и сега можеше да му помогне... да се върне.

Не му се получи веднага... но му се получи. Разбира се, не и преди свръхспособностите му да си направят някоя и друга последна шеги с него, изпращайки го в напрегнатото му състояние първо на страшно студено място във високи планини, а после и в нещо като притъмнена хралупа, от всички страни на която се чуваха злокобни, гърлени звуци - някои от които непознати на мъжът към този момент.

Приливът на свежест, който Данаил изпита, когато миг по-късно дробовете му отново вдишаха от въздуха на онзи Нан Мадол, бе сред едно от най-незаменимите неща за него напоследък. Може би защото първото, когато той видя щом отново се върна там и отвори очите си, бе самият... Рандъл.

- Дани! - извика той и отиде да го подкрепи. - Добре ли си!?

Близнакът му искаше да му отговори, но тъкмо тогава двамата бяха нападнати от катаните на двама от зловещите човешки последователи на откачената секта. Братята съумяха да реагират навреме - тъкмо като за да може Ксан с победоносен вик (и изумително майсторски замах) да използва своята собствена катана, взета от кораба, и от раз да повали общите им врагове.

По същото това време отстрани и останалите полета на битката бяха на крачка от възтържествуването добрите герои. Осъзнаващ към какво неблагоприятно за него и съюзниците му развитие отиват нещата, същия онзи набит воин успя да се откъсне от борбата с противниците, за да се доближи до изкорененото дърво, което сякаш започваше да придобива някак сух, мрачен вид. Извадил пред себе си египетската реликва, той, намръщен и присвил гневно зъби изрева:

- Докато си мислите, че взимате превес... дойде моментът най-важния ритуал да бъде изпълнен! А той ще преобърне всичко веднъж завинаги!

Още преди неговия вик Йонагуни вече бе установил намеренията му. И той, и другите достатъчно силни негови

съюзници обаче понастоящем се намираха твърде далеч, за да могат да го спрат само за онези няколко мига, които бяха нужни на воина, за да допре реликвата до кората на изсъхналото дърво, каквато очевидно бе целта му.

Но величествения комайну и за миг не си позволи да се почувства сломен - той мигом измисли друг начин да си спечели време, макар и с риска да разсее твърде много не само врага, а и своите собствени съюзници...

Дори самият лъв-куче никога преди не бе предполагал, че магическото му тяло на митично същество бе способно да сияе в чак толкова ослепителна светлина като онази, която изведнъж озари всичко наоколо. Но трябваше да се опита - *трябваше* да отдаде цялата си енергия, за да се превърне сиянието му в нещо още по-ярко и поразително, още по-поглъщащо всичко около себе си в недрата си. И му се получи.

Пресегнал ръката си с египетската реликва към дървото, войнът се спря, защото неочакваната светлина го заслепи и го накара да сложи и двете си ръце пред очите си. В сходна позиция се оказаха и всички останали наоколо - и съюзниците, и противниците му. Единствен Йонагуни сякаш можеше да вижда нещо сред тази светлина - така той мигом се приближи към дървото и не само отскочи на пътя на злия мъж, а и го повали тежко на земята и го притисна към нея с единия си крак. Реликвата изхвърча настрана, в краката на Ксан, който мигом се приведе да я вземе с трепет - веднъж щом сиянието на лъвът-куче и ефектът от това сияние позволиха на него и на другите наоколо да виждат какво се случва.

Йонагуни, съзерцал с ярост победения враг под крака си, изрече тихо:

- Нека това бъде послание за твоята господарка, която вероятно сега ни наблюдава някъде там, в усамотената си крепост... Нека тя знае, че ние НИКОГА няма да завършим повалени в нейната крака така както днес ти и съюзниците ти паднахте в нашите!

Победения мъж не каза нищо - почти нямаше и тази възможност, защото натиска на тежкия комайну върху гърдите

му почти не му позволяваше дори да диша. Но пък съумя просто да го изгледа мълчаливо, яростно, издаващ единствено несвързани гърлени звуци, наподобяващи ръмжене.

Гневът на разгромения.

Тъкмо по това време и останалите хора от неговата армия бяха повалени или пленени. Битката бе завършила, а победителите можеха най-накрая да съберат един до друг. Възтържествуващи.

Шестнадесета глава

Чест, непримирение и желани кадри

Първата крачка към победоносното сплотяване направи вождът на племето от Йонагуни, който се приближи към онзи на Нан Мадол, за да му подаде ръка да се изправи след като едва преди секунди последният противников воин го бе съборил в опита си да го погуби. Дватама се спогледаха благо и онзи, из чиито земи се намираха, изрече на всеослушание:

- Нека тази задружна битка бъде пример за идните поколения. Как две племена, разделяни от цял океан, могат да се съюзят и да разгромят и най-коварното зло. С помощта, разбира се, на други смели герои, а и на един мъдър комайну.

Извърна се към лъвът-куче и му се поклони в знак на безрезервна почит. Останалите от неговия народ сториха същото, включително и онези, които след края на битката плахо излизаха от прикритията си. Разбира се, момент като този неминуемо доведе и представителите на племето от Йонагуни да последват примера им, поднасяйки в един задружен синхрон своите уважения към митичния герой на родния си край - сега, когато враговете вече не им пречеха.

Техния вожд го стори последен, когато се приближи до лъвът-куче и приведе смирено глава пред легендарния пазител на японските земи.

- Йонагуни... Наш велики комайну... Безкрайно щастливи сме, че имаме честта да се срещнем очи в очи с теб. Десетки поколения копнееха да са сред онези, които още ще са живи, когато ти бъдеш преждевременно събуден от Царствения си сън... в името на правдата.

Словата му провокираха реакции на изумление, включително и от страна на Йонагуни. Не всеки ден лъвът-куче показваше изненадата си толкова явно, колкото сега, когато отвори по-широко очите си и прошепна:

- Така значи... Признавам, подозирах, че може да е възможно, но дори аз нямаше как да бъда сигурен.

Събуждането ми няколко века по-рано от предвиденото... е било предопределено... *Трябвало* е да се осъществи.

- А аз... аз неволно съм подпомогнал... *правилният* ход на историята? - Данаил, като един от малкото тук, които въпреки някои обстоятелства за радост разбираха поне езиците на вождовете, гледаше развълнуван към този на японското племе и не знаеше дали да вярва на ушите си. Сърцето на младият мъж препускаше силно, а мисълта деянието му да се окаже героичен повик на Съдбата вместо глупава грешка му се услаждаше още от сега. - Но... чакай... тук няма никаква логика... Как така толкова много ваши предци са чакали този миг, след като аз самият бях подбутнат да събудя Йонагуни едва преди няколко дена? И дори онзи, който ми даде насоките, не знаеше много по тази тема? Е, да, вярно, че идеята идваше от неговият приятел, но...

- Неговият приятел... - потрепна вождът на японското племе, позволявайки си да съзерцае с повече интерес Данаил и да пристъпи като него. - Ти... ти виждал ли си го?

- Ами... не, но ми казаха, че бил от източните земи...

- Изпълнил е мисията си значи... Изпълнил я е и е предал... завета си...

- Кой? - попита Данаил, а това бе един от случаите, в които интересът и нетърпението му, иронично, напълно естествено съвпадаха с онези у Йонагуни.

Вождът погледна именно към лъвът-куче преди да отговори - защото знаеше, че неочакваният отговор щеше да окаже най-силно влияние на него:

- Рйо.

Йонагуни изцъкли очите си дори още повече.

- Рйо... - прошепна той. За момент се замисли дали не ставаше жертва на подмолна шега. Но вождът изглеждаше съвсем сериозен. - Моят най-голям кръвен враг... той... е сторил така, че да бъда събуден... за да спомогна победата на доброто? Победата над... любимата му Ахинарт?

Вождът кимна. Направи още няколко крачки към него и си позволи да го погали по козината, изричайки с благо изражение на лицето:

- Ах, безценни наш комайну... Тъй подходяща дума отрониха устните ти тъй неволно... *Кръвен* враг... Да, такъв е бил Рйо за теб нявга. За теб, за клана Фудживара, а и за цяла Япония. Но в онзи ден, в който правдата го е настигнала и той е платил цената за своите пъклени кроежи... в онзи заветен, дъждовен ден, в който осъденият е отправил своето проклятие към теб минути преди червената *кръв* от отрязаната му глава да се слее с мътната вода от локвите... тогава неговата цел вече е била друга. Прокобата, с която на пръв поглед е изглеждало, че злата му предсмъртна магия те залива, е била щит. Щит от много по-безпощадната жестокост, която *тя* е замисляла спрямо теб и народа, който си създаден да браниш.

Йонагуни присви очи. Прощеци през зъби:

- Ахинарт...

- Да. Ахинарт - отново кимна вождът на японското племе. Извърна се към поваленият слуга на въпросната дама, който, вече завързан от жителите на Нан Мадол, седеше опрян на стена на най-близката постройка и гледаше героите на кръв. - Същата онази вещица, която днес събра всички ни тук. Която пожела да използва могъществото на древна египетска реликва, за да я съчетае в точния момент със силата на едно вълшебно дърво из земи с особена, тайнствена мощ, като тези, на които краката ни са стъпили в момента. Но това е друга история - сега е важно да знаем, че за радост планът ѝ беше осуетен. Така, както силата на нашето племе и на нашият собствен остров, съчетана с онази, дарена от Рйо... осуетяваше и други нейни злини във времето. Не толкова сериозни като този, разбира се.

- Не мисля, че все още някой от нас разбира... как така онзи безмилостен злодей, Рйо, е преминал от едната страна на другата с едно щракване на пръсти? - обади се отстрани Данаил и погледна към мълчаливия комайну, който сякаш премисляше всичко случващо се по своят собствен тих, мъдър начин. После

пак върна погледът си към вождът и другите от племето около него. - И как *вие* знаете за този неочакван обрат?

- Понякога в последните си дни на тази земя хората преосмислят живота си. Не мога да го твърдя със сигурност, защото аз самият никога не съм говорил пряко с Рйо, но според онова, което са ми предали предците ми, неговият случай е бил именно такъв. Разяден от гнева си към Йонагуни и хората от рода Фудживара, на които същият комайну служел, осъденият осъзнал колко повече всъщност го разяждала... любовта му към Ахинарт. Тя била водещата в деянията му. Макар и изначалните алчни копнежи на Рйо спрямо властта в клана да датирали още преди той да се запознае с нея, именно тази пагубна красавица и нейната примамлива магия го докарали до края му. Разбира се, Рйо знаел, че Ахинарт не би могла току-така да приеме спонтанната смяна в чувствата му - въпреки което малко преди посичането си, когато тя го навестила и се опитала да го измъкне, той я шокирал, като ѝ отказал. Обяснил ѝ, че след всичкото ненужно разпръснато зло, той копнеел поне в смъртта си да бъде окичен с венеца на истинската доблест - тайничко се надявал, че в нейното сърце имало поне искрица доброта, която да ѝ помогне да последва примера му. Ахинарт била твърде обсебена от своята собствено демоничност, за да го разбере - дори си решила, че той се е побъркал предсмъртно. Уважила поне избора му да се раздели с главата си в името на това да придобие някаква, макар и неясна за другите, чест - обичала го твърде много, за да му опонира. Скоро след смъртта на Рйо обаче Ахинарт съжалила, че не е сторила нещо навреме, пък макар и с риск да го разгневи. Да усеща неговата липса почти я погубило - може би чак тогава тя разбрала, че всъщност го обичала дори повече, отколкото сама била предполагала, че е възможно. И че не би могла да живее без него. Затова умът ѝ започнал ден и нощ да разсъждава над всевъзможни планове да си го върне и двамата заедно да продължат да сеят злините си - тъй като наложеното върху Йонагуни проклетие в края на живота на Рйо заблудило и нея, че в последните си мигове той отново бил сменил възгледите си. Можела ли е да предполага

колко е грешала? - Вождът си пое дълбоко въздух за секунда, но бързо продължи, тъй като забелязваше колко все по-запленени от разкритията му бяха онези, които го разбираха: - И тук достигаме до отговора на другия въпрос. Как аз и племето ми, а и предците ни, знаем за обрата в чувствата на един иначе жесток злодей. Преди да бъде изпълнена смъртната му присъда, Рйю написал писмо. По свой доверен човек го предал на мъжът, който нявга го бил намерил в калта и го бил приел в дома на Фудживара. Бащата, когото имал цял живот, но когото не оценил навреме. Разказал му онова, което и аз ви разказах току-що и го помолил за прошка. Но предварително се уверил, че довереният му човек щял да предаде писмото *чак* след като присъдата бъде изпълнена. Не искал съжалението на човекът, когото бил наранил, не искал да си изпроси и някакво срамно помилване в последния момент. Искал просто той, бащата, да повярва в предсмъртното му желание да промени нещата - и да спомогне новият му план. Помолил го да почака известно време - през което време да подложи на изпитание двама от своите най-верни хора, били те наследници, самураи или други доблестни мъже или жени - и да ги посвети в тази тайна мисия. Всички те трябвало да дочакат деня, в който ти, Йонагуни, подтикнат от немощта, наложена ти от проклятието на самия Рйю, ще се решиш да потънеш в Царствен сън. Чак тогава, чак след като ритуалът на предците ми от племето нейоки бъде завършен, някой от тях тримата - бащата или единия от доверените му хора - трябвало да отиде до остров Йонагуни и да предаде същото писмо в ръцете на тогавашния вожд. Уви, след смъртта на Рйю неговият осиновител бързо се поболял от мъка по загубата на своя разкаял се син - и си отишъл. Клетият, дори не предполагал, че с Рйю не било свършено завинаги. Впрочем, и единият от двамата му довереници, млад и смел самурай, не оцелял до денят, в който да отиде до островът, защото веднъж попаднал на засада в горите близо до дома Фудживара, и там бил погубен. Единствено третият, посветен в тайната на писмото - най-малката дъщеря на бащата, която съответно била и доведена сестра на Рйю, оцеляла достатъчно

дълго, за да изпълни заръката на татко си и да отпътува за остров Йонагуни. Щом стигнала там тя предала писмото на вожда на нейоки, който, както може и да се подразбира, е мой далечен пра-дядо. Дватама го прочели заедно и чак тогава всъщност смелата наследница Фудживара разбрала изцяло целта на нейния вече покоен доведен брат, която баща им умишлено прикривал от всички до последно - но тя била описана в края на същото писмо. Рйо... той още приживе се бил обвързал със света на живите чрез една свещенна реликва... Реликва, която идвала от пустинните земи на далечна хилядолетна цивилизация далеч, далеч на запад от Япония... Предмет, който бил символ на живота - и така можел, макар и само донякъде, да поддържа и неговият дух жив.

Вождът погледна към Ксан, или по-скоро - към ръцете му, в които героят все още стискаше златната египетска фигурка.

- О... това... това нещо... то е свързано с Рйо? - прошепна Данаил, който след всичко чуто не знаеше дали това беше добра или лоша новина. Въпросният някогашен враг на Йонагуни, все пак, освен достоен в последните си дни, бе живял и един доста злостен и покварен живот. - И той някак е жив... чрез него?

- Жив... но не напълно. Не през цялото време. Тази златна реликва, която още приживе Рйо бил скрил на едно конкретно специално място, което описал само и единствено в писмото си, можела при конкретни условия да усеща онези моменти, в които свързаният с нея бил необходим *жив*. А заричайки се вече да помага на хората вместо да се обръща към тях, Рйо направил потенциала си за 'временно съживяване' с помощта на реликвата, още по-голям. Разбира се, възможностите му, когато се събуждал, били ограничени - и всичко било обвързано със свръхсилите на нейоки, които по всяко време можели да го върнат в плена на смъртта ако усетили, че той ги мами. Но Рйо така и не ги измамил - не и през последните няколко века, в които, когато било наложително те или други жители на нашия свят и на нашата Япония да се справят с Ахинарт... реликвата мигом била използвана, за да може

тайнственият дух на разкалия се нейн някогашен любим да обръща нещата в своя полза. Във времето тя така и не разбрала цялата история - но пък някак схванала, че този предмет имал специална връзка с душата на възлюбения ѝ. Вероятно затова и наскоро изпрати свои хора да го откраднат от мен и моя народ, които от няколко столетия насам сме пазители както на него, така и на историята, заложенa зад него - за да го използва за свой собствен ритуал, който можеше да нанесе необратими последствия, и чрез който вероятно си мисли, че може да върне Рйю трайно. Заблудена е обаче ако смята, че това е възможно без подкрепата на нас, найоки.

- Но... аз все още не разбирам едно нещо... като изключим цялата тази обърканост около плановете на Ахинарт и връзката им с някои от нас, де - Данаил мерна леко брат си и Ксан, после се извърна към все така мълчаливият комайну. - След като Рйю уж се е променил в последните си дни живот и дори е съставил този план, с който и в бъдеще да бъде таен страничен участник в разгромяването на психо плановете на Ахинарт... защо въобще му е било да налага проклятието си върху Йонагуни и да се налага да го изпращат в Царствен сън?

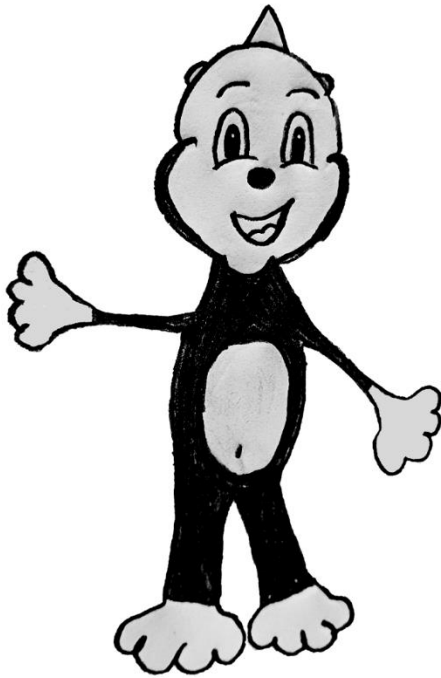
- За да ме обвърже... с някой достатъчно героичен, комуто е предопределено някой ден категорично да спре Ахинарт - Лъвът-куче най-сетне проговори, изненадвайки с думите си онези, които разбираха историята. Още повече ги изненада, когато погледна към Данаил и прошепна: - С теб.

И докато някои, сред които и самият Данаил, недоумяваха за какво говореше той, могъщият комайну се приближи към човекът, събудил го от Царствения му сън, изгледа го с полупритворен поглед и, докосвайки го с лапата си, изрече:

- Усещах тази странна сила у себе си... чувствах я, но не съумявах да я разбера... До сега. Сега вече я разбирам.

Данаил бе разтърсен, когато при докосването от великия комайну, тялото и ума му изведнъж... схванаха. Като ударен от мълния, изпратен ненадейно из преплитащи се пространства, той изведнъж видя пред себе си...

... врата, която *доброволно* пожела да отвори.

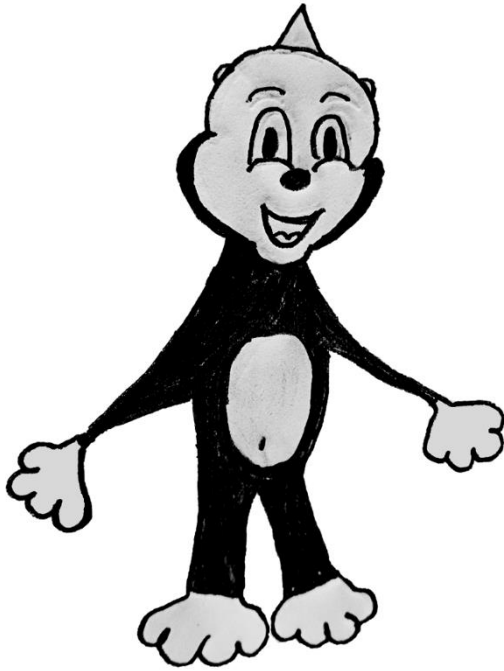

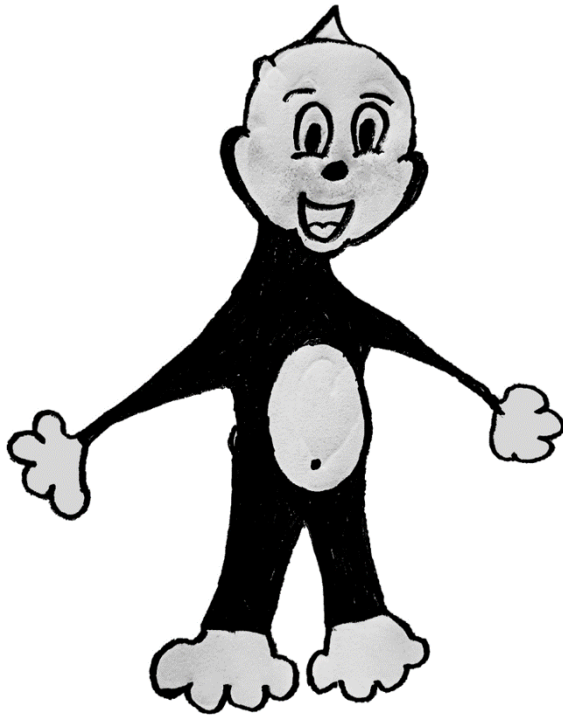

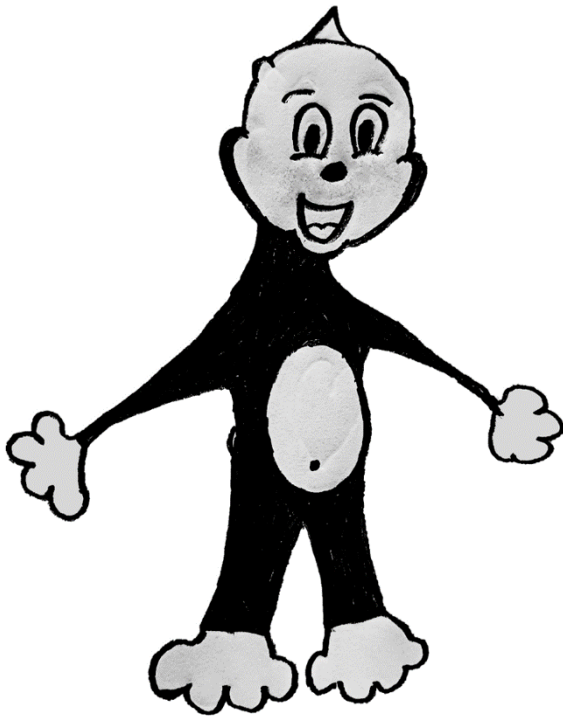

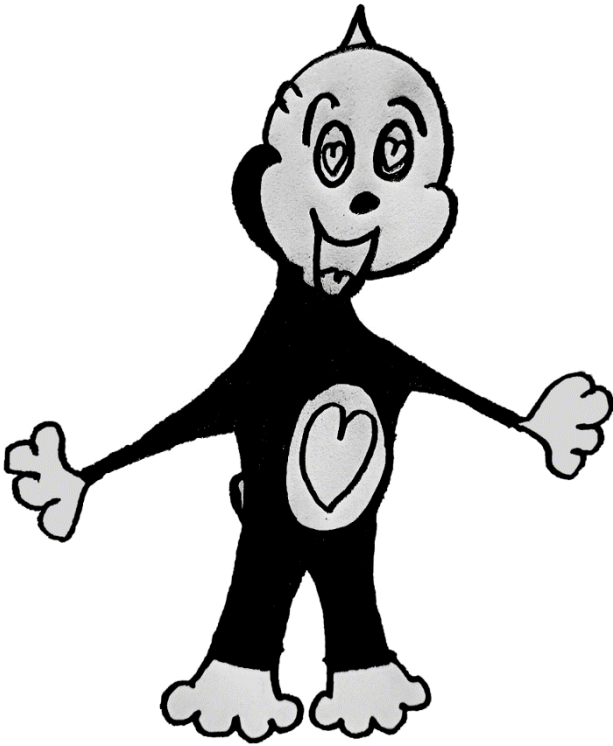

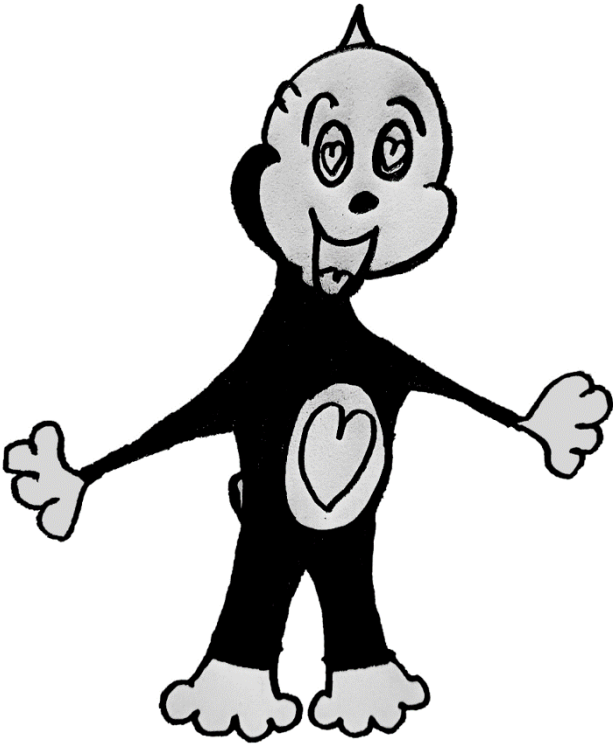

- Мончу!

Като затворник, завърнал се към свободата, Данаил нададе ведро глас с тази една едничка дума и същевременно с небивала сладост си пое въздух. Всички около него, там, при Нан Мадол, го бяха зяпнали заинтригувани - всички освен най-запознатите със случващото се, сред които и подпомогналият го. Йонагуни.

- Мончу... - повтори Данаил, като се загледа именно в лъвът-куче, а после и в своя брат, вторият от които може би най-ясно щеше да го разбере. - Динозавърчето Мончу! Сладкият първи анимационен герой на новата компания Godhunt Productions, която Бродерик, един от роднините на Хоуп, наскоро основа! Аз... аз го видях пред себе си... Пак бях попаднал в онова странно пространство, в което всичко наоколо представляваше една сякаш безкрайна прожекция на черно-бели филми, като този път два еднакви образа се представяха паралелно¹²! Но този път имах избора *сам* да пожелае да пристъпя от другата страна на вратата, през която се влизаше в този свят! *Сам* преминах там, където се изреждаха онези кадри... онези, както бих ги нарекъл, проект-скици от епизода, в който Мончу се влюбва! А после... после отново *сам* пожелах да се върна тук и желанието ми мигом се реализира! - Погледът на младият мъж неминуемо се върна към Йонагуни. - Ти... ти беше, нали? Някак си *ти* поправи силите ми!

Данаил обозря ръцете си. После зяпна и онази част от тялото си, която можеше да види. Ако разполагаше с възможността да се погледне цялостно, като в огледало или през очите на някой страничен наблюдател (както в друго едно необичайно пространство, в което само преди дни с ужас бе установил повредата на свръхспособностите си), щеше да го стори на мига - за да се съзерцае ликуващ това тяло, в което

---

¹² Въпросните двойни образи са специфичен компонент на печатното издание.

паранормалната мощ *отново* бе вкарана в ред. Да проследи сам себе си в действие... и да повярва.

Но дори и самото практикуване на това действие бе достатъчно, за да го убеди.

Затваряйки очи, усмихвайки се трепетно, Данаил настръхна от блаженство, когато със собственото си съзнание пожела да се пренесе някъде другаде... и това отново се случи успешно. И не само се бе пренесъл, ами се рееше волно, като неукротима птица, над въпросното пожелано място, с прясно възстановилите се други компоненти на свръхспособностите си.

Самото място далеч не беше случайно, но Данаил бързо се сети, че не биваше да губи твърде много време тук, тъй като мисията му сега беше другаде. Само обозря, с въздишки на дълбока, вкоренена носталгия, огромният футуристичен град и голямата къща на близкия хълм, с прилежащия лабиринт непосредствено до нея, а накрая и една конкретна издадена скала встрани, от която имаше изглед към околността...

И отново затвори очи.

За трети път се телепортира обратно на мястото на доскорошната битка при Нан Мадол и първият повик на сърцето му го накара мигновено да се спогледа с брат си - който бе повече свързан с видяното току-що от всички други тук. Озари Рандъл с широка усмивка и отскочи да го прегърне.

Тъкмо тогава отстрани се чу гласът на един от другите мъже, Ксан:

- Добре, някой от вас ще пробва ли поне да обясни на нас, невежите, какво точно се случва и за какво точно си приказвахте до сега?

- Ами... да... - отговори Данаил, досещайки се, че не всички бяха способни да разбират древния японски. Погледна Йонагуни. - Ще оставя тази чест на нашия любим комайну, който явно през цялото време е можел да ми върне реда в силите, но чак сега се е накарал.

На шега присви веждата си, изпитвайки задоволство задето поне по един казус му бе изскочила възможността той, Данаил, да гледа Йонагуни така.

- Казах ти. Не можех да бъда сигурен какво значи онова усещане, назряло у мен още откакто ти преждевременно ме събуди от Царствения ми сън - отговори лъвът-куче и на свой ред погледна към вожда на племето нейоки. - Но след всичко чуто навързах нещата. Рйо, моят кръвен враг, в пристъп на новопоявила се предсмъртна доброта, ме бе проклед, знаейки, че това ще ме принуди да потъна в състояние, в което на пръв поглед да спя и така да възвръщам могъществото на тялото си... но всъщност по този начин е целял да ме изпрати в процес, в който да съм по-неуязвим. Защото, колкото и велик да е един комайну в своята същина, той става дори още по-специален, когато спи в Царствения си сън. А освен, че там, в онзи саркофаг, под плочата на Могъщото комайну тайнство, съм бил достатъчно добре предпазен от злите планове, които Ахинарт явно е имала за мен, също така съм бил и предразположен да придобия... нови могъщи сили, с които мистичният процес на Царствения сън поначало е способен да надарява някои като мен - Извърна се към Данаил, който изгледа с полупритворен, някак не съвсем доволен поглед, преди да допълни: - Като например силата да се обвържа по специален начин със силите на всеки преждевременно събудил ме свръхестествен... човек.

Мъжът, за когото ставаше дума, се облещи дори още повече.

- О... Значи, когато съм те събудил... неволно съм създал между мен и теб... неразривна връзка? - извърна се и към брат си. - Брей, взе да ми става навик да се оказвам свързан с великите герои!

Рандъл се подсмихна, но не отвърна - последвалите думи пак бяха на Йонагуни към близнака му:

- Не бързай да се възгордяваш. Защото връзката между нас е направена само и единствено в моя полза и съществува *само между силите ни*. И *моята сила* е повелителят между двете. Аз по всяко време мога да си направя каквото пожелаея с

твоите способности и да ги използвам за своите дела, но ти по никакъв начин не можеш да се доближиш до моите. Нужно е само... да те докосна и да го пожелаая.

- Споко, бро, хич не мисля да се закачам със силите ти - Данаил, ухилен остроумно, размаха ръце.

- И все пак е добре и ти, Дани, да знаеш, че в обкръжението си имаш някой, който без да те пита само с допир да може да си поиграе с някои важни компоненти на съществуването ти, като, свръхспособностите... както при някои други хора във времето вероятно се е случвало с... хм, да речем, спомените им... - Рандъл не се поколеба да нанесе един саркастичен словесен шамар на брат си.

А Данаил, макар и вече да се бяха помирили, знаеше, че той винаги щеше да си заслужава този шамар.

- Тук все още има доста неясноти - които вие може и да сте си разяснили докато сте си приказвали преди малко - Ксан пак се намеси. - Какви са били онези злини, които Ахинарт е планирала да нанесе на Йонагуни и защо е било необходимо Рйо да му налага заблуждаващо проклетие, за да го защитава и подсилва? И каква въобще е настоящата цел на Ахинарт, заради която тя използва и воините си, и косите си, и заради която дори отвлича някои от нас?

Йонагуни, който също още се нуждаеше от някои отговори, макар и вече да навързваше нещата в основата им, преведе този въпрос и някои други подробности на вожда на нейоки и съответно на другите хора от двете племена. Вождът отвърна, пак на стар японски:

- Ахинарт е странна птица. Нейните цели винаги са били забулени в някаква мистерия, но в основата им, както вече стана ясно, винаги са кипяли най-вече любовта ѝ към Рйо и копнежа ѝ двамата заедно да разпростират злото си. Пред който план ти, Йонагуни, винаги си бил една от най-големите пречки. В писмото си Рйо говори за огромен, мащабен план да те отстранят - но, за жалост, точно тази част от пергамента е неясна заради дъждът, който леко го е намокрил докато наследницата Фудживара е пътувала към нашите земи. Едно е

ясно - за да попречи на Ахинарт и в бъдеще да сее злото, за което той самият вече се бил разкайвал, Рйо е решил да изпрати Йонагуни на единственото място, на което не само ще бъде защитен, а и някой ден ще се обвърже със силите на човек, които ще го подсилат дори още повече без да е наложително процесът на сънят му да бъде завършен изцяло. Рисувал е местността Йонагуни известно време да бъде без своя комайну защитник, но поне да бъде сигурно, че този митичен звяр най-малкото ще остане жив, за да достигне до предопределените *днешни съдбоносни дни*. А за да бъдат племето нейоки и като цяло жителите на Япония все пак защитени от предстоящите заплахи от Ахинарт - а и от други потенциални врагове в тези векове - Рйо е използвал връзката си с древната египетска реликва, която е позволявала на самия него да се връща сред живите и да им помага, приемайки донякъде ролята на спящия комайну. Така, очаквано, фигурата му във времето е придобила митична форма не само сред нашето племе, малцина от които са го виждали след като са го призовавали. Из цяла Япония, а и отвъд нея, има легенди за благите му дела, с които той е изкупувал греховете си. Не една от тези легенди хората дори са си обяснявали чрез присъствието на други митични създания йоукай¹³, сред които и пазителите комайну - Вождът погледна към Йонагуни, после към Данаил със специално заключение на тази част от разказа си конкретно за него: - Но в същинския си, човешки вид Рйо се е явявал на малко хора, когато е имал някаква цел.

- Онзи човек... Онзи, който е нарисувал картата до подводния саркофаг... - прошепна удивен младият мъж срещу него. - Той е знаел, че приближава времето Йонагуни да бъде събуден, за да спре един от най-жестоките планове на Ахинарт... Но... но дали е знаел, че картата накрая ще се озове

---

¹³ йоукай (yokai) - от японски 妖怪, е название за необяснимите,

свръхестествени същества и явления във вярванията на древните хора от тези земи

не в ръцете на онзи, на когото изначало я е дал... а на човек, идващ от паралелна вселена, десетилетия по-късно?

- Рйю винаги е знаел как да върши делата си - и когато е бил зъл, и след това - отвърна вождът. - Затова считам, че там, в онова мистично пространство, в което светлинката на животът му продължава да проблесва през вековете, той по един или друг начин е разчертал плановете си така, че те да се реализират по правилния начин в правилния момент... - водачът на нейоки въздъхна. - Уви, плановете на някогашната му възлюбена Ахинарт винаги са били нещо друго. Нещо хаотично, в което може би и тя самата невинаги е откривала логика - освен навързващата всичките ѝ деяния след смъртта на Рйю цел, за която вече говорихме. Но такива като нея малко или много винаги са се хранили именно от това - хаосът.

- Не думай - Данаил си позволи за миг да обърне леко темата в друга насока, поглеждайки подсмехнат към брат си и подбутвайки го леко с лакът. Не беше сигурно дали Рандъл изобщо разбираше тази препратка към предишното тяхно общо приключение, но така или иначе по-добре разбиращият древния японски език близък не очакваше отговор от него, а напротив - той самият зададе нов въпрос на нейоки вождът: - Но нека се върнем към Ахинарт и към онова, за което преди минути и Ксан пожела да узнае повече - нейният *настоящ план*. Или поне онова, което знаете за него? - започна да премята погледът си от вожда към Йонагуни. - Всичко, което се случи през последните дни... то *трябва* да има все някаква навързаност. И съвсем не мисля, че става въпрос само за ритуала, който онези изкукали сектанти се канеха да направят. Онази дума, която не спираха да повтарят във фанатичото си, направо религиозно опиянение по нея и нейните вярвания... Етерне... Етернум...

- Етернуму... - лъвът-куче я произнесе по съвсем същият начин като обсебените подчинени на Ахинарт. Поредното съчетаване на погледите на него и на нейоки вождът еднозначно подсказа, че и двамата бяха запознати с въпросната особена тема, която предстоеше да споделят и с останалите. -

Не бих могъл току-така да опиша какво представлява тази дума, затова ще ви разкажа друга една история, по-древна дори и от съществуването на мен, на Ахинарт, на Рйо и на всичко, обвързано с досегашната, освен...

С проблияск се извърна настрани, а така провокира и останалите да сторят същото. Всички зяпнаха египетската златна реликва в ръцете на Ксан. Йонагуни продължи:

- Чували сте, предполагам, много приказки за неукротимата воля. За борбата човешка - и не само човешка - даден индивид да докаже своята позиция с цената на всичко. Устрем, съществуващ още от зората на времето. Но развил се като широко разпространена мантра, разбира се, чак с изгриването на големите империи и техните амбиции. Египетската цивилизация, разбира се, далеч не е първата, разсъждавала над тази тема, но пък от тяхното време иде тукприсъстващата на пръв поглед обикновена реликва, за която, както вече разбрахме, съдържа в себе си много повече потенциал на живота, отколкото изглежда. На устрема за живота - и на вярата в неговата възможна вечност. В повечето години на Египет като първа сила в света идеята зад този символ е достигала най-вече до там - до благо на живота. Не че това не е изначален компонент в съществуването на всички, но... с времето други хора са започнали да разглеждат потенциала на реликви с тази символика и по друг начин. Някои вярвали, че животът не е създаден само, за да се започне и да свърши, а и за да бъде изпълнен с реализирани копнежи. Разбира се, минали се векове и дори хилядолетия преди потенциалът на символът Ankh, и то далеч не само във вида си от този конкретен предмет тук, пред нас, да бъде разгърнат по невъобразими начини. Създали се какви ли не разклонения на тайни и до днес учения, свързани с разпространяването на живота отвъд пределите на изначало даденото ни. Но първият върховен момент в това учение дошло чак когато в него се вгълбил и един от най-разпознаваемите владетели на древността, който дори се сдобил именно с *тази* реликва. Александър Велики.

Дори и онези, които не разбираха японският език, на който Йонагуни говореше, потрепнаха щом чуха това име. Потрепнаха и го разбраха, което породи у някои от тях силни емоции...

- Той, Александър, бил също толкова амбициозен, колкото и някогашните източници за него сочели - продължи лъвът-куче. - Един от най-устремените управници някога, преборили се за власт върху земи, за които тогавашният централизиран свят дори не можел да си помисля. Но малцина знаели, че зад неговите успехи в някои от най-славните мигове стояло... *онова* течение, постепенно простряло се от тайни, не съвсем влиятелни общества в Египет до други, далеч повлиятелни такива в Антична Македония. Разбира се, македонците и всички други обграждащи ги народи продължили да вярват основно в своите различни богове и във всички онези създания, чрез които древният човек си обяснявал случващото се около себе си - митологичната част от историята на народите като цяло е останала недокосната от новото течение, защото повлечените от него сами за себе си вярвали, че то им било изпратено именно от *техните* богове и от заобикалящите ги свръхестествените сили от *техните* митове. Същото било и с владетелят, за когото заговорихме, чрез когото това старо египетско вярване не само направило един пълен кръг териториален и на даден етап се върнало в своя по-засилена форма на родния си континент чрез създаването на легендарната Александрия... а надминало дори предела на познатите по онова време големи цивилизации, достигайки далеч на изток. Но на онзи етап новото вярване все още не било по-широко въведено в азиатските страни - из тях, уви, било писано то да се разпространи в един по-късен и далеч по-деградирал свой вид. Изменен от копнежите на други фигури, по-късни на Александър, които превърнали течението в нещо далеч по-фанатично и противниково на основните религии. Неусетно вече не божествата от митовете били най-важното за хората, оповаващи се на някогашното учение, произлизащо от символа Ankh. Не, с годините някои хора - и не само хора, както

вече споменах - започнали да си вярват, че сами по себе си са достатъчни, за да изпълнят всичко, което поискат. Не било нужно те да се молят на някого. Не било нужно да вярват, че висша сила щяла да им помогне. Достатъчно било просто да се затворят в себе си и в своите убеждения, за да кажат едно огромно 'Не' на всичко и всеки, които би се противопоставило на възгледите им. 'Не', което било обречено да съществува навеки и което страховито обещавало да ги подтиква да навлизат извън позволени територии с цената на чужди човешки страдания - а с времето някои от изповядващите го даже открили как чрез ритуалите около него да поддържат и телата си живи за повече време от обичайното. Такава била и целта на следващите две важни, основни за историята фигури, които сега ще споменем - които не били сред най-фанатичните последователи на новият вид на течението, подето в по-силен вид от Александър, но любовта им ги накарала да са дотолкова заслепени в стремежа си да останат завинаги заедно, че това неведнъж ги подтикнувало да прекрочват границите на редното и нередното. Ще ги познаете още като изрека имената им, макар и да не са единствените с такива в историята - но пък шумната им афера е сред най-легендарните за човечеството. Марк Антоний и Клеопатра... - да, несъмнено имената им предизвикаха вълнение у слушателите на разказа му. - Втората от които дори била наследница на близкия до Александър генерал - и в последствие наследник на трона му - Птолемей I Сотер, поради която роднинска връзка накрая същата тази реликва се озовала в ръцете ѝ. В ръцете на нея и на любовника ѝ - на тези две влюбени души, отдадени навеки един на друг дори с цената на греха. В последните си дни - преследвани от пагубното спрямо тях възтържествуване на Октавиан. Легендарните истории за техният драматичен край са разглеждани и ще бъдат разглеждани от редица историци и учени, но въпросната друга история, което наистина се е прокраднала измежду тези, може би, факти, е понятна само на същества с по-специална, митична сила, като мен. Клеопатра и Антоний, осъзнавайки, че краят им приближава, са отказали да

се примирят с това. Унищожението на телата им не трябвало да значи унищожение на душите им. Така, те се почувствали принудени да се обърнат към силата на реликвата и съответно на движението, зародило се в нейното царство, за което преди това само били чували, но с което щели да се опълчат на всичко и всеки, казвайки своето вечно, непоклатимо 'Не'. И въпреки всичко оставайки живи под някаква форма, някъде там, дори и когато на пръв поглед изглеждало, че двамата сами са се погубили. Дали копнежите им са били увенчани с успех, който да ги поддържа цели някъде там? Това и на мен не ми е ясно. Но тяхното крайно действие на забравили за правилата влюбени е повлияло на малкото обкръжаващи ги хора, които са били запознати с деянията им в името на вечната любов. Малко хора, които с времето са станали много. Използвайки влиянието на имената на известния политик и генерал, и на неговата любима царица на Египет, тези хора съумяли да превърнат новото течение, произхождащо изначало от символа Ankh, в нещо далеч по-влиятелно. Разбира се, както знаем от историята, в последвалите векове на друга религия ѝ било писано да се превърне в основната обсъждана и преследвана, охулвана, но и обичана вяра - и вероятно поради тази причина далеч по-стесненият кръг от вярващите в утвърдената от Марк Антоний и Клеопатра нова посока на онова, другото движение, успели да се задържат цели и почти незабелязани из сенките. Но със силата, която тези хора имали, и която с всеки изминал ден придобивала все по-нови и все по-удивителни свръхестествени размери, тази дълго утвърждавана във времето вяра обещавала да се превърне в голяма заплаха поне за някои страни. Като за нейното налагане, освен имената на трагичната всеизвестна двойка и в следствие на лъжливо добавено име на предхождащия ги с няколко века Александър, спомагало и названието, което още в първите години след изчезването на Марк Антоний и Клеопатра се установило като главното наименование на това течение. Наименование, вдъхновено от тяхната история и представляващо нетипично съчетание от дадени форми на познати думи, олицетворяващи

го най-добре - 'Вечно' и 'Не'. Изписани съответно на коренните езици на тях двамата и на предците им - латински и старогръцки. Или, за да бъдем възможно най-изчерпателни... 'Aeternum' и 'ov'...

- Етернуму... - прошепна Данаил, удивен. - Покрай познанията си по английски и някои стари езици си знаех, че този термин има нещо общо с 'вечността', но... уау, сега като съм наясно и с историята зад него, всичко вече е съвсем ясно.

- Значи същото това течение е достигнало до Ахинарт? И до това време и пространство, в което сме сега? - попита тогава Карло, упражнявайки и своят японски от настоящата ера. Мерна с презрение завързаният водач на сектата, седящ отстрани. - И, като гледам, тя е посветила и други обсебени хорица в него...

- Докато достигне до Ахинарт, вратата в Етернуму се е изменила, но да - в основата си е същата - отговори му вождът на нейоки. - С тази важна разлика, че по времето, по което и тя самата, решена да върне своя Рйо и да унищожи всички врагове, се поддаде на тази вяра, възможностите на оповаващите се на нея създания със свръхмощ като нейната... бяха подсилени и по други начини. Начини, граничещи с културата на светилищата. Течението Етернуму никога не е имало някакъв конкретен тип храм, в който да се изповядва. Но всеки, който потъва из дебрите на влечението да го последва, създава свой собствен модел на нещо като храм у себе си - а зависимост от силата на вярата и на магическите способности, тази уникална за всеки *крепост* на усамотение е възможно да просъществува и за очите на другите. Съвсем реално, макар и създадено по необичаен начин, кралство, в което властва само и единствено... Вечното Не...

- А нейното кралство, нейната Етернуму крепост, с която Ахинарт от край време е широко известна, е може би най-влиятелната от всичките в последните столетия - продължи Йонагуни. - Може да се каже, че чрез проучванията си и навлизането си в кръговете, вярващи в Етернуму, тя постепенно и целенасочено се превърна в... господарка на

всички тях. Или поне на онези, съзнателно обрекли живота си на изпълнения с копнежи живот на Вечното Не...

- Не един от тях Ахинарт е изпращала и при моето племе през годините... - прошепна с въздишка японският вожд. - И тя самата се е явявала неведнъж на мен, на хората ми и на предците ни, в тон с поданиците си... Всички те, заедно или по отделно, във времето са нанасяли пагубни щети на племето ни и на остров Йонагуни - щети, които, за радост, поне благодарение на противниковата сила, с която Рйо ни крепеше тайно, също чрез Ankh, не бяха чак толкова непоправими. Но покрай всички тези срещи с *това зло* племето ни се е калило. И е разбрало много повече неща за Ахинарт, които в последствие са се предавали с поколенията, примесени с останалите знания за нея и за основните копнежи, създали *нейната* крепост - а днес аз предадох с каквото съм запознат, на вас.

- Благодаря ти - каза Данаил първо на него, после и на Йонагуни: - Благодарен съм и на двамата. И съм сигурен, че не съм само аз. Ще бъдем още по-нащрек за тази вещица след като сме наясно колко жесток всъщност е устремът ѝ - и онова, което той създава. - Тук младият мъж се извърна към един от позрелите такива, Ксан, заглеждайки се към реликвата в ръцете му и дори пристъпвайки нататък. - Ами това нещо? Как ще го опазим?

- Превод, моля - каза троснато самият Ксан, присвивайки вежда.

- О... сори, ние всичките така се заприказвахме, че... - прехапа устни Данаил и заговори на езикът, с който досега се бе разбирал с него - английски. - В общи линии - тази реликва както може да предпазва хората от Ахинарт и злото като нея, така и е символ на сектата, чрез която тя се опитва да постигне своето. Затова мисля, че този предмет трябва да бъде изпратен на възможно най-сигурното място. Не съм убеден дали вече може да бъде достатъчно предпазена там, на островът, от който тя вече е била откъсвана веднъж. Не се сърди, Йонагуни, знам, че отсега нататък вероятно отново ти ще се върнеш в ролята си на защитник на онези земи и ще се справиш добре, но...

- Напълно съм съгласен с предложението ти - лъвът-куче ненадейно шокира и него, и други наоколо, с решението си. - И дори знам къде ще занесем реликвата. И кой може да я опази най-добре, заедно със своят най-близък кръг от хора.

Направи няколко бавни крачки към Ксан. Загледан в него с някакво специфично усещане за уважение, изрече:

- Сега ти може и да не помниш миналото си, но повярвай ми - аз знам, усещам, че в теб кипи доблестната кръв на великите хора. Ела с мен на родния ми остров и с племето нейоки ще осъществим ритуал, с който ще те върнем в *твоята* родина. И ти ще вземеш със себе си този влиятелен, египетски символ, в който е заложена и доблестта на един променил се човек, който вече изпълни своята мисия.

Сам не вярваше, че говореше по такъв начин за някогашния си най-голям враг. Но да гледа към реликвата го караше да се изпитва увереността и спокойствието, че новата насока във възгледите му бе за добро.

Ксан, от своя страна, също се загледа в златният предмет в ръцете си. Още от самото начало усещаше особена привързаност към него - и може би сега знаеше причината.

- Може би... може би наистина ми е писано да съм пазител на тази реликва... - изрече тихо той, след което уверено погледна към комайну звяра и кимна. - Заричам се да дам всичко от себе си, за да я предпазя от злото.

Йонагуни, щастлив от отговора му, също кимна. Тогава се обърна и към останалите, най-вече към Данаил.

- А вие... вие по-добре останете заедно *възможно най-дълго*... В момента Ахинарт може би е озверяла от гняв след падението на армията ѝ. Но не е изключено в първичния си яд да изпрати към вас някоя доста по-жестока армия.

- Ами ти какво ще правиш? - попита Данаил. - Тоест... знам, че е редно да се върнеш в родния си край и да продължиш да бдиш над японския народ. Но... след като вече имаш някаква осъществена връзка с мен... и по-скоро със силите ми...

- За това не бери грижа. Когато се наложи, ще осъществим отново контакт - прекъсна го Йонагуни и за един последен път го мерна с присвит поглед.

И за първи път Данаил усети с радост, че в този присвит поглед имаше някаква топла... закачливост.

Тогава великият комайну се обърна към племето найоки и към родното си дърво. Пристъпи към тях с гордостта, че отново можеше да бъде техен пазител, но преди да са потеглили нанякъде заедно с Ксан, ненадейно се обърна още веднъж през рамо към Данаил, Рандъл, Такара и Карло и рече:

- А... и, където и да отидете, вземете с вас Били. След преживяното приключение засега е доста предразположен да помага на своите похитители и в бъдещите им мисии.

Четиримата човека можеха да се закълнат, че с крайчеца на устната си той дори им се усмихна леко преди за последно да се извърне на другата страна и да тръгне напред заедно с нейоки и дървото.

- Радвам се за което! Приемам го за нещо като прошка! - възкликна ведро тогава Данаил, оглеждайки се с периферното си зрение за Били.

Откликът на добрия хутаарун обаче не му се понрави съвсем, макар и очевидно да беше в кръгът на шегата - съществува, със своята завидна скорост, го заобиколи набързо отвсякъде и... го съблече чисто гол.

- Стига де! - извика Данаил и мигновено прикри с ръце интимните си части.

Някои от другите наоколо се засмяха. Сред които бе и Рандъл, който обаче скоро след това пристъпи към Ксан с думите:

- Е... предполагам, че тук се разделяме. Ти... ти най-накрая ще се върнеш в своята родина и може би там ще разбереш повече за себе си!

- Да - кимна с лека, блага усмивка другият мъж. - Но знай, че никога няма да забравя какво преживяхме заедно. Завинаги ще те помня като един от най-верните ми другари.

Рандъл, който се въздържаше да не се просълзи, също кимна. Двата се прегърнаха, след което Ксан се извърна на другата страна и тръгна с Йонагуни и племето.

- Ами ние? - попита тогава Такара. - Къде ще отидем сега?

- Нека да е някъде, където да има дрехи! - подчерта Данаил, след което обаче със сладост си припомни нещо, което го подтикна да придобие закачливо, самодоволно изражение на лицето, добавяйки: - Не че благодарение на отново стабилните ми сили не мога за няколко секунди да отскоча и до някое друго място, де!

- Няма да ти се наложи, братко, нося си за всеки случай едни резервни и на драго сърце ще ги споделя с теб - отговори ухилен Рандъл и потупа вързопчето, което си бе преметнал през рамо скоро след края на битката. После си пое въздух и отвърна: - А относно дестинацията ни... какво ще кажете най-накрая да ви запозная с... светът, който от край време е моят нов дом?

Не изглеждаше някои да има желанието да му отвърне негативно (ако приемем, че и хутаарунът бе съгласен). Но пък преди Данаил да използва своите свръхспособности, за да телепортира всички им към въпросното място със сигурност нямаше как да се мине без една последна закачка в негов си стил:

- Окей сме с тази идея, но предварително ще помоля някои от тукприсъстващите и техните видове и подвидове да се въздържат от 'голите' номера поне като за тържествената ми, дългоочаквана нова среща с жената на брат ми!

***

*Мракът все тук е
Клетите души са там
Всеки пламък тлее*

Седемнадесета глава

Из пътищата на Бисердом

- Това вече си е друго нещо!

Превъзбуден от примеса на облекчение и неистова радост, неукротим в нуждата непрекъснато да си припомня пак и пак каква сила бе получил обратно в живота си, Данаил вървеше гордо из старата, като че художествено изрисувана дъбова гора, и на всяка минута... изчезваше. Със същата бързина, с която после се появяваше пак тук, ухилен до уши, а в единични случаи носещ със себе си по някой и друг предмет от друго време или друг свят.

Неговите другари и спътници из китния лес - Рандъл, Такара и Карло (а може би и Били) - също се подсмиваха често докато го наблюдаваха. Не му казваха нищо - в никакъв случай не искаха да секват удоволствието му, тъй като разбираха колко основателна бе причината за неговата радост, изразяваща се в спонтанни действия. Но пък самият Данаил по едно време забави сам своето темпо - както в използването на свръхсилите си, така и в крачката си. Брат му забеляза това и също изостана малко от Такара и Карло, които междувременно се бяха заговорили вгълбено за нещо и не се бяха съсредоточили толкова върху поредното завръщане на веселия Данаил край тях.

- Измори ли се? - попита засмян Рандъл, като сложи ръка на рамото на своя близък.

- Не, разбира се. Луд умора няма - казали са го за мен, вероятно! - отвърна с широката си остроумна усмивка Данаил, сетне въздъхна леко. - Но сметнах, че е време да се върна в реалността... онази реалност, която не зависи от мястото, на което съм. А от фактът, че макар и към момента всичко да ни се подреди идеално... Ахинарт със сигурност не се е отказала. И трябва да сме нащрек за нейните потенциални следващи опасни деяния.

- Поне като стигнем до по-оживената част от кралството ще знаем, че се намираме под по-голяма защита - магическа и не само... - отбеляза Рандъл, с което привлече интереса на брат си и го накара да го изгледа съсредоточено. - Вълшебния щит, от който са обгърнати града и замъка може и да успее да забави евентуалните предстоящи следващи зли ходове на Ахинарт спрямо нас. И поне да ни даде време да измислим нещо.

- *Кралство*, значи? - Данаил, този път подсмихнат твърде специфично, реши да подчертае конкретната дума. - Дали не иде реч за... кралството, на което *ти* и *Хоуп* сте владетели?

Рандъл се спря за момент и го зяпна учуден.

- Ти... откъде знаеш за това? Не мисля, че съм го обсъждал с някой от вас.

- Един фокусник не разкрива тайните си, братко! - възкликна шеговито Данаил и на свой ред потупа другия мъж по гърба. - Но хайде, ти си ми твърде близък и ще ти издам, че по време на тегавия период, в който не притежавах силите си, какафонията стана даже още по-объркана, когато ненадейно попаднах на... монета с вашите ликове! На теб и на Хоуп - кралят и кралицата!

- Хм... значи все пак са изсекли първата серия въпреки... настъпилите усложнения... - отбеляза тихо, с лека въздишка накрая Рандъл.

- Усложнения? - присви вежда Данаил. - Че какво може да е сложно в живота на едни крал и кралица? - засмя се и побърза да допълни: - Бъзикам се, разбира се. Но нещо ми се струва, че на теб не ти е до бъзици... Прав ли съм?

Да, несъмнено се забелязваше, че колкото и да се опитваше да приповдига настроението си по време на този разговор, Рандъл бе някак потиснат.

- Ами... - изрече колебливо той. - Да речем, че невинаги нещата ни се получават така, както бихме искали.

- Е да, вярно си е, но... нали най-важното в живота е да бъдеш със своите близки и да чувстваш подкрепата им, а и ти да им даваш своята безрезервно - урок, на който брат ми някога ме научи. А ти и Хоуп, приятелю, дори и сами по себе си винаги сте изглеждали така, сякаш сте си достатъчни, стига да сте... *заедно?*

Произнесе последната дума леко трепетно, но без да вярва, че хладния полъх на внезапно настанилата се в ума му идея би могъл да отговаря на нещо *възможно*. Уви, едва секунда по-късно, наблюдавайки еднозначното изражение на лицето на Рандъл той осъзна, че наистина *беше възможно* - но пак отказваше да повярва, че *такъв* се явяваше случая. Чак след още една секунда вече не можеше да отблъсква осезанието, което тъй неочаквано го беше заляло.

- Чакай, чакай... Нещо се гъбаркаш с мен... Разделили сте се!?! Ти и Хоуп!?! ТИ И ХОУП!?!

Не бе никак лесно за асимилиране, а погледите на Такара и Карло, моментално привлечени от последните му изречени със значително повишен тон думи, не помогнаха особено.

- Всичко наред ли е? - попита жената.

- Какво *за него и Хоуп?* - допълни въпроса ѝ мъжът до нея, с изявено любопитство.

Данаил не им отговори. Чувстваше се шокиран, но осъзнаваше, че ставаше въпрос за нещо от личния живот на брат му, което Рандъл можеше да не желае всички да разбират още сега. Затова побърза да разсее Такара и Карло, които поначало сам бе привлякъл да се обърнат:

- Тъъ... говорим си тук разни работи, по братски. Не ни обръщайте внимание - накрая дори махна с ръка и широко ухилен се престори, че всичко е наред и че междувременно периферното му зрение не мяркаше хутааруна, потенциално слушащ разговора му с Рандъл. Ала веднъж щом азиатката и другият мъж го послушаха и продължиха по пътя си с няколко метра преднина, озадаченият поглед на Данаил нямаше как отново да не зяпне този на близнака си. - Добре, а сега ми го обясни *подробно*. До най-дребния детайл. Как и в коя вселена въобще е възможно любов от приказките, като вашата, да достигне до такова нещо като... раздяла?

Рандъл отдели въздихание за сетен път. Поклати глава.

- Казах ти вече. Невинаги нещата ни се получават както бихме ги искали.

- А аз ти казах да ми го разясниш случая *подробно*, а не да отбиваш номера с *клиширан отговор* - Данаил пак се замисли над въпроса колко често действително на човек му се налагаше да се среща или направо да използва клишета в ежедневието си. Бързо обаче върна вниманието съм към основната тема: - Виж, братчето ми, не искам да съм нахален, но... мисля, че си *длъжен* да го споделиш поне с мен... Не просто съм ти близък, а съм и един от първите членове на фен клуба на вас двамата, не помниш ли? Още преди да се появите публично пред широкия свят, от който произхождаме, и да станете сред най-харесваните двойки от червените килими.

За първи път по време на този им разговор Рандъл се усмихна.

- Не си преставал да следиш всичко около нас в тези години, в които беше изтрил спомените ни, а?

- Не, дори и за ден не съм пропускал да се позаинтересувам какво ново има около вас - поклати глава Данаил, но бързо се замисли. - Хм... освен може би онзи път, когато се бях оказал заключен в леговището на едни свръхинтелигентни таласъми, където клетката също донякъде блокираше силите ми. О, а и онзи път, когато трябваше на всяка цена да прегледам изкъсо едни и същи моменти от седемдесет и седем различни паралелни вселени, за да установя една съществена разлика, която се оказа ключът към изпълнението на мисията ми... - Тук мъжът се спря и пак махна с ръка. - Добре де, явно е имало някой и друг ден, в който не ми е било основна цел да проучвам какво се случва с вас. Но считам, че съм ви следил достатъчно редовно, за да съм информиран ако сте преминали през такова нещо като *раздяла*.

- Защото просто не си уловил момента, в който сме се пренесли *тук* - поясни другият млад мъж и с нова лека, но блага усмивка огледа красиво изрисуваната атмосфера на този свят, към който въпреки всичко се чувстваше тъй позитивно привлечен. - И ние с нея не осъзнахме как се случи - а приключението, което ни докара до телепортацията ни на това място е твърде дълго, за да ти го разказвам цялото още сега. Но резултатът бе, че аз и Хоуп не просто открихме този тъй завладяващо магичен свят... а и съумяхме така да се докажем пред жителите на кралството, в което понастоящем се намираме - Бисердом - че те да пожелаят да ни въздигнат в свои владетели. Виждаш ли, Дани... преди нашата поява, над тези околности се бе спуснал облакът на несигурността. Нямаше династия, която да управлява, което, разбира се, правеше кралството крайно уязвимо за зли очи. Но ние с Хоуп, със силата на любовта си и със своята задружна борбеност, разгромихме тези сили. И народът ни бе благодарен - до

толкова, че да пожелае да го управляваме. А ние, които малко или много вече чувствахме, че сме изпълнили мисията си в света, от който идвахме... се съгласихме да останем в този, в който реално тъкмо пристигахме. За нас бързо бе подготвен големият и, както ще се увериш след минути, зрелищно красив замък. Най-кадърните и доказали се в различни сфери хора от Бисердом дойдоха при нас, за да ни предадат от мъдростта си и да ни обучат на всичко, от което щяхме да се нуждаем като владетели. Така, времето ни в този край мина неусетно... Изнизаха се месеци, които обаче в нашия си свят не се равняваха на повече от няколко часа - както установихме, когато все пак решихме да се върнем, за да уведомим близките ни за новото ни призвание. Затова и ти не си разбрал за изчезването ни...

- Ясно... Всичко ми става ясно... поне по отношение на онази монета, която открих, макар и още да не съм съвсем сигурен как се озова *точно на онова място* - каза замислен Данаил и си позволи да метне един бегъл поглед на Такара, но не защото още ѝ нямаше доверие по темата. После продължи: - Прекрасна идилия сте си изградили ти и тя тук. И дори не се е налагало да липсват на важните за вас, останали в родния ви свят.

- Да... - прошепна с някак отнесено, прехласнато от спомени изражение, Рандъл. - Някои биха го нарекли мечтаната идилия. И наистина бе такава. Не само заради отговорния, но и също така тъй прекрасно вълнуващ живот на бъдещи владетели, който се очертаваше пред нас веднъж щом се обучим достатъчно и бъдем готови да сложим короните на главите си... Не само заради сватбата, която ние вдигнахме след романтичното предложение, което тъкмо бях направил на Хоуп в денят преди с нея да попаднем в Бисердом - и по време на която сватба съм убеден, че дълбоко скрита част от мен е съжалявала, че моят брат-близък не може да ми е кум. Не само

заради тези незабравими мигове... а и заради нещо друго... което дори се очертаваше да бъде най-сплотяващия елемент във връзката ни някога - След поредна въздишка, Рандъл измени изражението си от благо към някак неясно, изразяващо смесени чувства. После погледна към брат си и с проблясъци в погледа изрече - Хоуп... Разбрахме, че тя... чака дете.

Данаил се облеци - изненадан, но и облян от безумна радост, която дори изрази с последвалите си възторжени думи:

- Ти и Хоуп... си имате дете? Направили сте ме чичо!

На Рандъл му се искаше да можеше да потвърди и да подсили още повече радостта му, но все така неясното му изражение подсказваше, че ситуацията бе далеч по-сложна.

- Може да се каже, че... да. Момченцето, което Хоуп роди само няколко дена преди да се впусна в настоящото изненадващо приключение... то е като мой син.

- *Като* твой син? - недоумя Данаил. - Как така *като*? - но бързо схвана за какво му намекваше брат му и това се яви дори още по-голям шок, отколкото би могъл да очаква. - Не, не, не... Не може да си сериозен! Няма начин! Дори и в най-ужасния кошмар Хоуп не би ти изневерила!

- И не го е направила - уточни с нотка на поне някакво удовлетворение сред плетеницата от чувства Рандъл, след което обаче поредната въздишка не се забави, нито пък се забавиха поклащането на главата и унилия поглед надолу. - Въпреки което това дете... не носи моята кръв. То не е биологично мое.

- Съвсем ме обърка! Как е възможно нещо такова? Хоуп да не е отишла да си направи ин витро без да те пита? - Данаил видя какъв премигващ поглед му метна Рандъл след този въпрос, затова побърза да допълни: - Съжалявам, но това беше първото логично обяснение, което ми дойде наум.

- Не, не си е правила ин витро - поклати глава другият мъж. - Бебето си е било заченато по естествения начин... или

нещо такова. Но не във времето, в което ние с нея сме били заедно.

- Човече, ако не ме лъжат спомените, някои от които на вас двамата ви ги изтрих, де... - Данаил прехапа леко устни - ... ти и Хоуп сте заедно от *шест години*. Може би даже повече, след като явно сте били и тук, в това пространство. Дори бременността на слоновете не трае чак толкова дълго, та тя през цялото време да е била бременна от предишен мъж! А и Хоуп не беше ли още девствена, когато вие двамата най-накрая си направихте заедно сефтето в онази шарена горичка?

Някои, които не познаваха добре колоритния изказ на Данаил, вероятно биха реагирали неодобрително на думите му, но на радостния, че все пак си бе върнал спомените за щурия си брат Рандъл те се отразиха по-скоро някак приповдигащо. Същият дори повтори част от тях, подсмихнат, в последвалото си обяснение:

- Когато си направихме... сефтето... и двамата с Хоуп все още не бяхме запознати с един шокиращ факт, който излезе наяве буквално в дните преди раждането на бебето. Факт, свързан с друг много специален мъж от нейните ранни години, с когото тя е споделяла нещо много дълбоко преди да срещне мен. И нямам предвид интимно дълбоко, а... *по детски* дълбоко, чисто, приятелско. До момента, разбира се, в който двамата, вече като големи хора, не се срещнали отново - в денят, в който Хоуп тъкмо се беше завърнала в града, в който бе живяла като дете.

- Но този ден... той не беше ли същия онзи, в който тя бе въввлечета в приключението, което ни среща с нея? - попита Данаил, все така объркан, но и потрепващ от някои особени спомени за онова време. - Как толкова бързо се е настроила да го загърби онзи другия пич и да скочи към теб, сякаш нищо не е било! Да, да, знам че е иронично един някога разхайтен

кретен като мен да се чуди над това, но... Хоуп определено нямаше нищо общо с мен в тийн годините ми.

- Вярно си е. Тя никога не е била от онези момичета, които биха си сменяли момчетата всеки ден. И на практика не го е направила - не и съзнателно. Защото онзи случай с другият мъж, за когото ти говоря, е доста по-оплетен. За подробностите може да попиташ нея, но резултатът е един и аз ще ти го предам на кратко - в онзи ден, в който искрата между нея и него изведнъж е пламнала и двамата са се отдали на чувствата си... нейната памет за тези моменти е била заличена. Затова тя не помнеше за него, когато се запозна с мен и пожела да си бъде близка с мен.

- Ти да видиш... Значи не само аз съм си поиграл със спомените ѝ - отбеляза някак саркастично и със самоирония Данаил. - Но все още не разбирам как така *тогава* е заченала бебе, което е родила над *шест години* по-късно?

- Отговор и на този въпрос е част от твърде особената свръхестествена специфика на целия оплетен случай. Подробностите и тук ще ги оставим за после, а засега ще ти кажа, че поради същото паранормално естество на историята детето, което тя е заченала при... изживяването си с другия мъж... така и не е пораснало веднага там, в утробата ѝ... То просто си е живяло в своето притаено кътче от нейното тяло и е чакало момента, в който майка му и баща му ще се срещнат отново. *Чак тогава* е започнало да расте.

- О... значи онзи, другия тип, се е завърнал в живота на Хоуп? Във *вашия* съвместен живот? - Данаил се опита да звучи деликатен.

- И да, и не. Всъщност той се е завърнал, но като за начало само в съня на Хоуп. Разбираш ли, говорим за един от онези сънища, които после не помним, но всъщност могат да са от голямо значение за нас... Ти конкретно си имаш опит с необичайните сънища... и знаеш...

- Така е. Но, щом тя не си е спомнила и този сън, как изобщо разбрахте за цялата тази паралелна история?

- Както вече казах - тази ключова фаза от историята се разви в единия от дните преди раждането на бебето. Когато *той* се появи, този път наяве. И пред двама ни.

- Стига бе! И ти си го видял?

- Да, макар и неговата форма да не беше напълно физическа - всъщност той много малко пъти в съществуването си е бил напълно физически, но и за това Хоуп ще може да ти разкаже по-добре ако стане на въпрос. А аз... аз ще ти споделя единствено, че въпреки сложната ситуация впечатления ми от този необикновен човек са единствено добри. На нас двамата с него даже ни се наложи да изживеем друго едно вълнуващо изпитание, което завърши именно в онзи миг, в който се роди малкото момченце. Детето, което и двамата вече чувствахме като свой наследник. И на което съм убеден, че той би бил най-добрият баща... ако беше толкова лесно... - тук Рандъл забеляза тотално обърканата физиономия на своя брат, затова побърза да отнесе темата към подобие на завършек, с който Данаил поне донякъде щеше да навърже събитията: - А знаейки този факт аз не можех просто да остана безразличен. Колкото и да обичам Хоуп и детето, което двамата с нея чакахме като свое общо... не бих могъл просто ей така да застана на пътя на едно потенциално семейство между тях тримата. Тя се опитва да ме убеди, че аз и единствено аз съм нейната съдба и че за новороденото ѝ чедо аз ще бъда не по-малко пълноценен баща от биологичния му такъв... но нещо ме спира да се отдам на убежденията ѝ.

- Значи ситуацията все пак не е чак толкова гадна, колкото по едно време си мислех- Данаил си позволи тези думи и чак щом видя какъв изцъклен поглед му метна Рандъл, побърза да добави: - Така де, гадна си е, но... пак ще ти кажа, че ти и Хоуп знаете как да се справяте с всичко *заедно*. Ще

преодолеете и този заплетен казус. Стига, разбира се, сред празнините, които ти остави в тази история за пред мен, да няма нещо, което да изменя настроението на ситуацията.

- Сам ще си прецениш, когато Хоуп ти сподели нейната страна на същата история... след като преди това *й върнеш и на нея спомените за себе си*, разбира се - Рандъл подчерта дебело, присвивайки една вежда. Сетне си пое въздух за първи път след емоционалния разказ и се загледа към кръстопътя, до който тъкмо бяха стигнали. Забърза крачка и поведе както брат си, така и другите двама с тях наляво, а междувременно рече: - Но преди това е време и тримата да се натъкнете на възхитителната гледка към централната част на самото кралство, която остави без ума и дума и нас с Хоуп щом се озовахме за първи път из тези земи. Позволете ми да ви представя... сърцето на Бисердом!

Взел преднина от няколко метра пред останалите, той излезе първи в края на пътя, откъм който идваше някаква светлина. После с галантен жест на едната си ръка представи на Данаил, Такара и Карло... своето удивително кралство.

Извисяваше се като някоя митологична планина. Но полегатите склонове на този обширен хълм не бяха изпълнени само с дървета и растителност - а и с множество старинни на вид постройки, сформиращи един голям, оживен град. На не едно място вместо улици измежду сградите имаше реки, осезаема част от които представляваха същински водопади, изсипващи се надолу, до основата на възвишението, и се сливаше с реката, заобикаляща го като крепостен ров. Не един мост спомагаше прехода от едно място до друго, включително и най-огромния и забележителен такъв, който свързваше града с онова, което се намираще на върха на целия този почти планински масив, и около което имаше своеобразен друг ров, пълен с вода...

Замъкът. Онзи величествен палат, от където предстоеше Рандъл и Хоуп да управляват цялото кралство, представляваше едно възхитително, монументално здание с три крила и няколко извисяващи се чак до облаците кули. Представител на познато още от средните векове каменно строителство, тази сграда съвсем не изглеждаше обикновена - трудно бе да се изрази с прости думи, но сякаш всеки сантиметър от и без друго блестящата фасада на този дворец сияеше в обаятелни преливащи се цветове нюанси. Нито твърде бледи, нито твърде наситени. Идеално подходящи, за да бъде и без друго цялата тази внушителна гледка завършена перфектно.

Затова и на двамата мъже и едната жена, а и на хуттааруна от компанията на Рандъл известно време им бе трудно да схванат величието на тази централна част от кралството - те просто гледаха натам с широко отворени очи и усти, безумно удивени.

- Еха... - изрече тихо Данаил, после погледна към близнака си и го потупа по гърба. - Братле, нямам думи! Ти и Хоуп сте най-големите късметлии след като ви е бил предоставен шанса не само да живеете... а и да управлявате това място!

- Значи наистина ти си онзи крал от монетата... - прошепна Такара, гледайки с преценяващ поглед Рандъл. - Ти и жена ти.

- Ами... - мъжът, към когото бе насочен въпроса, не знаеше какво да отговори.

Но за сметка на това другият от удивените мъже, Карло, нямаше как също да не попита наред изумлението си:

- Рандъл... Вярно ли е това? Ти и Хоуп сте управници тук?

- По-скоро *ще са управници*. - Данаил реши да се намеси и да измъкне брат си от колебливата ситуация. - Но очевидно

някой е изсекъл първата серия монети с техният лик още преди същинската им коронация.

- Уха! Винаги съм искал да присъствам на коронация! - беше въодушевен Карло. - Тя скоро ли ще е?

- Би трябвало да е до дни - този път Рандъл съумя да отговори, после погледна пак към замъка. - Но и аз не съм бил на това място известно време и не мога да съм сигурен как точно е протекло в този свят времето спрямо онзи, от който идваме... и спрямо прекараното от мен и Ксан време в крепостта на Ахинарт. Нека по-добре да отидем в замъка... при Хоуп.

На Карло и Такара не им стана ясно защо последните думи той изрече по-тихо - но все пак и те, и Данаил тръгнаха с него без да задават въпроси.

Самият Данаил, докато пристъпваха, се забърза, за да върви редом до брат си няколко метра пред другите. Попита го:

- Хей, като каза Ксан... Дали той вече се е върнал в своя свят?

- Не знам, но се надявам да е. И той имаше нужда от отговори. Да си без памет за някои важни неща хич не е шега работа - Рандъл си позволи да направи пореден намек по тази тема към брат си.

- Така си е... - отвърна Данаил, ухилен виновно. - Но и липсата на разни неща може да е доста неприятна. Ще прозвучи ли зле ако кажа, че... Йонагуни вече ми липсва? Комайну дружката ни Йонагуни, а не местността - макар че и островчето си имаше своят завладяващ чар.

Рандъл изглежда подсмихнат близнака си.

- Харесва ми да те видя толкова размекващ се за хора - и не само хора - на които държиш. А какъв костелив орех беше навремето...

- Да, може би неусетно отидох в другата крайност - каза Данаил и дори се извърна назад, за да изгледа Карло, Били и

най-вече Такара, последната от които донесе моментен прехласнат оттенък в погледа му. - Голяма дружинка допуснах близо до сърцето си. И даже не ми е първата... - Бързо поклати глава и се върна към предишната тема: - Та, чудех се, дали след като отключи пътя на Ксан към завръщането му в неговия свят и след като помогне на племето нейоки и на специалното дърво да възвърнат баланса на острова... Йонагуни няма да реши да ни навести?

- Хм... кой знае... При раздялата си с него той вече не създаваше впечатлението да го дразниш *твърде много* - и Рандъл, и Данаил се засмяха на закачката му, после тъмнокосият брат допълни: - Но трябва да го разберем ако не намери време да се завърне при нас скоро. Приоритет за съществата като него е японският народ.

- Ех, да... така е... И все пак той доказа, че е отдаден на идеята да помага и на други - и не посочвам като пример само основното приключение, през което преминахме. Колко ли дълго Ксан, например, щеше да се лута из световите ако Йонагуни не му беше предложил да го върне в неговия си роден край... Всъщност, той направо *настоя* да го върне там заедно с реликвата. Доста категоричен беше във възгледа си, че няма подходящ за опазването на този тайнствен символ, преминал през ръцете на самите Александър Велики, Клеопатра и Марк Антоний, от Ксан и хората около него.

Рандъл рязко се спря на едно място тъкмо когато бяха стигнали каменният мост, отвеждащ към едната от портите на крепостното възвишение. Ококори се.

- Ксан...

Данаил също се спря. Загледа се въпросително в брат си, после се огледа, за да разбере дали реакцията му не беше свързана с нещо наоколо. Накрая пак зяпна Рандъл.

- Какво за Ксан?

Бъдещият крал го погледна в очите. Тъкмо тогава и Такара, Карло и Били достигнаха до тях и също се спряха, колебливи каква беше причината.

- Ксан... Александър... - с присвити вежди на изумление от възникналата теория, Рандъл започна да отнася замисления си поглед в различни посоки. - Йонагуни... той... сякаш знаеше повече за Ксан. Нещо го караше да изглежда убеден, че именно той и кръгът от хора около него биха били най-подходящите за опазването на реликвата. Още когато ни заговори за нея, още когато ни намекна, че от всичко обграждащо ни има нещо, което датира още от по-ранните времена на историята... той не гледаше само към златния египетски символ. Той гледаше и *към Ксан*.

На другите герои не им отне много време преди също да схванат изумителната му теория.

- Чакай, чакай... - размахва с ръце Карло. - Ти мислиш, че Ксан...

- ... може да е бил самият... - също толкова озадаченият от всъщност доста логичната хипотеза Данаил бе на крачка да я доизрече на глас, когато ненадейно спонтанното вглъбение на него и на другите герои бе също толкова спонтанно прекъснато от весел глас:

- Кралю!

По пътеката зад тях се задаваше каруца със сено, водена от симпатични възрастни мъж и жена. Тъкмо преди моста мъжът я спря, а жената пъргаво слезе от нея и отиде да прегърне Рандъл.

- Вие си дойдохте! Кралицата беше започнала да се тревожи за вас! Нямахте ви цели няколко дена!

- Кларабет! - възкликна усмихнат героят. - Съжалявам, не планувах да отсъствам толкова дълго без предупреждение, но... ми се случи нещо изключително вълнуващо и, в някои отношения, осмислящо допълнително живота ми - При

последните си думи погледна най-вече своя брат, за когото отново си спомняше.

- Качвайте се всичките при нас, не бива да катерите пеша хълма, кралю! - възкликна тогава и мъжът от каруцата.

- Благодаря ти, Харолд... - отвърна Рандъл и даде знак на другарите си да се настанят заедно с него в онзи край на дървеното превозно средство, който не бе запълнен със сено. - В друг случай вероятно бих ти отказал, защото за мен е чест да се разхождам сред вас, хората, които ми поверихте кралството си... но не ми се иска да притеснявам Хоуп повече.

И така, бъдещият крал и неговата компания се качиха на каруцата, а след като и Кларабет седна до мъжа си, всички отново потеглиха напред. Преминаха през крепостните стени, където стражите направо не можаха да повярват, че бъдещият им владетел се завръщаше в подобен вид, и то на каруца - но жизнерадостно му направиха път.

Очаквано, и вътре, в града, всички се държаха с Рандъл буквално като със свой *крал*. Какъвто действително си се очакваше скоро да бъде... както тук, така и из цял Бисердом. Не малко почести му оказаха разнородни жители - не само хора, тъй като мястото представляваше удивително кътче, на което човекът жиееше в мирно съжителство с магични създания от рода на феи, елфи, леприкони и т.н. - чиито град той все още дори не управляваше официално, но които явно до живот щяха да му останат благодарни за доброто, което с любимата му неотдавна бяха сторили за цялото кралство.

И Рандъл беше щастлив отново да се намира сред тях. Гледаше към всички с усмивка и дори им махаше, а с някои си разменяше и по някоя и друга дума докато те подтичваха ведро зад каруцата. Цялата тази картинка се хареса и на останалите хора и единият хутаарун с него, сред които Данаил, очаквано, изпитваше най-голяма радост да наблюдава колко обичан беше брат му.

Но за русолявият близък дори и подобни моменти винаги са съдържали в себе си потенциала за шега в негов стил.

- Явно трябва по-често да ти изтривам паметта, та да излизаш *толкова успешно* от сянката на готиния си баба - рече ухилен, но забеляза, че на Рандъл тази шега колкото му се понрави, толкова и не съвсем, заради естеството ѝ, затова Данаил побърза на мига да добави: - Така де, не че това е нещо, за което трябва да се шегувам след като те лиших от шест и повече години познание с мен... Но, гледайки колко те уважават всички тези хора, няма как да не се запитам дали с моето присъствие в живота ти през тези години нямаше малко или много да прецакам развитието ти.

- Да прецакаш... развитието ми? - погледна го изпод вежда другият близък.

- Така де... Знаеш, че с теб сме *твърде* различни. Ти си си... ти, и дори и в светът, в който сме израснали, успя да постигнеш забележителни неща с ярката си индивидуалност. А аз... аз винаги съм бил твърде буен и неукротим, а понякога излизащ крайно извън рамките на считаното за нормално... и това може би ще бъде част от мен и занапред, макар и вече, за радост, да го разграничавам от държанието на *онзи гадняр* от едно време. Не знам, Рандъл, въпреки че вече съзнавам колко грешно бе да изтрия спомените на теб и на останалите... в моменти като този, в които с радост наблюдавам какво си съградил в мое отсъствие... не знам, не съм сигурен дали ако бях останал до теб с цялата си откаченост, нямаше само да ти съсия прогреса...

- Не желая да чувам подобни глупости - отсеке Рандъл и сложи ръката си върху неговата. - Ти си най-важното нещо за мен... е, освен Хоуп и детето, разбира се, но тяхното присъствие в бъдещето ми, както вече знаеш, е под въпрос. Докато *твое* присъствие, Дани, твоето трайно присъствие не искам никога вече и под никакви обстоятелства да бъде дори и най-малко колебливо. Ти си един от най-изключителните хора, които някога бих познавал - и след като сам се погрижих

за тази възхитителна градация... - засмя се леко, Данаил също.
- ... не искам и за момент отново да си помисляш, че ролята ти в моят живот някога би била ненужна или дърпаща ме надолу. Напротив, братко, каквито и щуротии да имаш потенциала да довлечеш в живота ми... те могат само да сгриват още повече моята душа... и, превръщайки се в *спомени* да ме крепят дори и някой път да се наложи да не си физически до мен.

Надали на този етап Данаил бе споделял с някой друг в живота си толкова много на брой подобни мигове, в които да се разчувства тъй дълбоко, че да му иде да се разплаче. Разбира се, рядко смелият и корав герой допускаше на сълзите, желаещи да бликнат от очите му, да станат видими за публиката - затова и сега той ги задържа и се усмихна широко. Потупа брат си по гърба и просто му каза:

- Благодаря.

Рандъл кимна и двамата се прегърнаха. Дълбокият момент помежду им ненадейно бе прекъснат от силен, възторжен вик, идващ откъм купищата хора отстриани:

- Кралю, радвам се да ви видя! Да знаете, че доставих виното за коронацията в замъка, както поискахте!

- Благодаря ти, Роджър! - Рандъл ведро отвърна на един от поданиците си.

- А аз, кралю, занесох роклята на бъдещата кралица и тя я хареса много! - възкликна друга една жена-елф.

- Чудесно! - бе не по-малко доволен мъжът, който, разбира се, към момента се опитваше да прикрива от народа си възможността коронацията дори да не се състои заради промяната в личните отношения между двамата бъдещи владетели.

Данаил, който единствен усещаше истинските му чувства, сложи ръка на рамото му и реши да приповдигне настроението му:

- Наистина са ти много отдадени. Почти колкото феновете на рок музиката ти в нашия си свят.

Рандъл се засмя.

- Иска ми се да можех да превърна това свое преминаване през целия им град в обичайното зрелище, с което те са свикнали - заслужават го. Хората са много развълнувани, когато включвам в 'програмата' си по някой и друг номер с драконските си крила и огнените си сили.

- О... нима нещо им има на силите ти? - попита Данаил, в желанието си отново да бъде деликатен. Този бе един от случаите, в които се замисли, че и до ден днешен той така и не бе развил своите драконски способности, които му бяха вродени по рождение, но сметна за редно да не засяга тази тема, тъй като основна сега бе онази за силите на Рандъл.

- Ами... да. Допирът ми до Ахинарт и нейната крепост доста ги разконцентрира и според Йонагуни ще им трябва време, за да се възстановят напълно - отвърна другият мъж и изгледа леко подсмехнат брат си. - Но и ти знаеш за какво говоря, тъй като вероятно още си мислиш, че се казвам Рандъл, вместо *Рандъл*.

Да, Данаил знаеше - потвърди го като се подсмехна, направи някаква съжалителна гримаса с лице и присви рамена.

Не след дълго каруцата най-накрая стигна и до върхът на възвишението, пред портите на замъка. Рандъл, слизайки първи, се доближи до входа, а още преди да е влязъл, там се появи Хоуп, заедно с някои придворни.

Той и тя се загледаха с проблясъците на горчивината, която прикриваха от всички, но и с радостта отново да са един до друг. Неминуемо такива силни чувства бяха предопределени да завършат с прегръдка.

- Не знаеш колко се притесних за теб... - изрече тя.

Рандъл кимна. Въпреки дистанцията, зародила се напоследък помежду им, мъжът обозря своята любима с обичта, която тя винаги бе пораждала и винаги щеше да поражда у него.

Точно тогава Хоуп извърна хубавия си, син поглед към другите наоколо, от които и на нея само един ѝ беше познат... засега.

- Карло! - възкликна жената и с вълнение отиде да се прегърне и с него. - Не съм и очаквала, че ще видя точно теб с Рандъл, когато той се завърне!

- Всички красиви червенокоски като теб заслужават само най-приятните изненади - отбеляза с шеговит тон на самоувереност мъжът. - Е, и брюнетките де... И блондинките...

Нямаше как шеговитият му изказ (и до днес силно напомнящ този на друг един от присъстващите) да не размее всички. Но именно след тези му думи, оригиналният шегобиец в това отношение - Данаил - си позволи да пристъпи към бъдещата кралица.

- Хоуп... - споглеждайки се първо с брат си, пред когото дори без да са необходими думи вече бе дал едно обещание, той си пое въздух и съсредоточи погледът си върху красавицата с червените коси. И тя се загледа в него, въпросително, макар и нещо в нея да ѝ навяваше необяснимото към този момент усещане, че го познаваше от някъде. - Аз... съжалявам... Преди време сторих нещо, което може би бе прибързано, макар и замислено с желанието да предпазя своя... брат... а и всички други, които дадени спомени можеха да... застрашат...

Още един път погледна към Рандъл, чийто благ поглед в момента сякаш го дари с последния нужен му тласък, за да хване ръцете на Хоуп, да я съзерцае и... за първи път да стори доброволно обратното на онова, което бе сторил преди години...

Красивата дама спонтанно бе разтърсена от едва ли не буквална вълна от мисли, чувства, усещания... спомени. Като електричество, преминаващо неочаквано из всички гънки на човешкото тяло, тя се почувства така, сякаш щеше да припадне - и всъщност леко се залюля и се наложи да се опре на близката стена. Загрижен, Рандъл се доближи към нея и ѝ помогна да дойде на себе си като приклепна при нея и положи ръцете си на бузите ѝ.

Хоуп бързо се свести от неочаквания процес, през който бяха преминали тялото и съзнанието ѝ. С широко отворена уста и изцъклени очи, тя погледна своят любим, след което извърна

погледа си към стоящият прав до тях русоляв негов близък. Той я гледаше мълчалив и прехапал леко устни - с изражение едновременно виновно, едновременно някак закачливо, в негов си стил.

Знаеше, че напълно си бе заслужил последвалия вик, който красавицата, вече намръщила се, от раз отправи към него:

- Данаиле!!!

Осемнадесета глава

Дворцови трепети

Кралският палат в сърцето на Бисердом, очаквано и съвсем логично, се славеше из цялата околност като зданието с най-богат избор от помещения, изпълнени с всевъзможни произведения на изкуството. Из десетките обширни зали и галерии на комплекса бяха поместени какви ли не взимащи дъха картини и скулптури, повечето от които дела на знаменити творци, живели или все още живеещи именно тук, в големия град на Обединените създания.

Наскоро една от споменатите зали бе придобила и съвсем нова роля в големия замък, защото откакто бъдещите нови владетели се бяха нанесли в него, точно тя се бе превърнала в любимо място, на което двамата да прекарват свободните си часове. От незапомнени времена тук бяха изложени картини, някои от които толкова стари, че никой не знаеше от къде произлизаха - като най-голямата измежду тях се явяваше и най-известната и отличаващата се. Поставена на най-централно място на висока стена, срещуположна на издължените балконски врати в другия край на просторното помещение, ефирното изображение на нея представляше две птици феникс, носещи се устремено, борбено из горящи небеса и облаци.

Непосредствено под картината имаше издължена маса с няколко елегантни стола, която се използваше предимно за хранене, а от едната ѝ страна се намираще широкото стълбище, през което се влизаше в залата. От другата страна пък, точно в ъгъла, имаше и вградена камина с две люлеещи се кресла на нея. Именно на едното от тези кресла в късния следобед на същия ден заварваме героичната бъдеща кралица на цял Бисердом - Хоуп.

Макар и без присъствието на друг зрял човек около нея наоколо, тя съвсем не бе сама - в обятията си червенокосата хубавица придържаше своето новородено чедо, което полюляваше леко докато междуременно поклащаше и самата себе си с креслото. А изражението на жената докато съзерцаваше подаващите се измежду премигващите клепачи сини очички на малката си рожба... то по тъй явен начин изразяваше нейните несъизмеримо дълбоки чувства към това малко невинно създание, което още с раждането си бе положило началото на най-отговорната, но и най-прекрасната мисия на нейния живот - да бъде майка.

В миловидното лице на този наскоро проплакал за първи път първи представител на съвсем ново поколение в моминския род на красивата бъдеща кралица се загледа и един мъж, който си позволи да влезе в залата, пристъпвайки надолу по стълбището. Тук той обаче идваше в статута си на представител на друга една неизменно важна за Хоуп и нейния син династия - този на съпругът на жената.

Данаил, задаващ се насам с широка усмивка (бавно, за да не предизвика разтварянето на тъкмо затворените от умели градски, магически лечители рани), бе неспособен да скрие от дамата сърдечното умиление, което изпита към малкото детенце в нейните обятия. И, макар и в погледът на Хоуп все още да можеха да бъдат забелязани проблясъците на резервите, които тя изпитваше към този мъж след разкритието за това

какво той бе направил с нейните спомени за съществуването му, жената също нямаше как да остане безразлична към неприкритото му въодушевление спрямо новороденото, което той очевидно възприемаше за свой племенник.

- Значи това е нашият малък разбойник? - тонът, с който Данаил изрече тези слова, съпроводен от гореспоменатата блага, сияйна усмивка на лицето му докато надзърташе към вързопчето в ръцете на жената, без спор изразяваха неговото трепетно вълнение от съществуването на мъничето.

Хоуп, оставайки мълчалива няколко секунди, но същевременно съзерцаваща втренчено новопоявилия се, накрая сметна за най-добре да прояви великодушие като му подсказе, че също като брат му се е насочила по пътя на прошката. Затова му кимна, усмихна му се леко и му предложи:

- Искаш ли да го подържиш?

Данаил се разтрепера. Никога до сега не бе притискал в своите обятия бебе, още по-малко пък такова, което чувстваше като свой роднина. Въпреки което той просто нямаше как да откаже на тъй важното за него предложение на Хоуп. На свой ред кимна докато я гледаше, сетне съзерца още по-отблизо мъничето и протегна ръце към него. Пое го внимателно в обятията си, притисна го към себе си и, осенен от неповторимото усещане от допира на това тъй крехко и изпълнено единствено с доброта телце, наново се усмихна тъй искрено, колкото малко пъти в живота си.

Пристъпи крачка назад и се настани на другото кресло.

- Прилича на теб - констатира той. - *Много* прилича на теб.

- И други ми го казват - отбеляза със сияйно изражение на лицето Хоуп. - Може би заради червения цвят на мъхчето, което се води негова коса.

- Да... може би... - кимна Данаил и вдигна позитивния си поглед към жената. - Междувременно и цветът на майката е

станал още по-наситен и зашеметяващо огнен през годините. Без този комплимент по какъвто и да е начин да цели забивка със съпругата на брат ми, разбира се!

И двамата се засмяха - но не само заради шегата му, а защото и двамата едновременно си припомниха едно и също. Началото на познанството си един с друг, по което време Данаил всячески се бе мъчил да поражда у другите впечатлението за себе си като за човек, способен да пожелае подобна забивка, и то точно със самата нея, Хоуп. Времена, които, въпреки трудното изпитание, с което бяха обвързани, в някои други отношения изглеждаха по-прости.

Хоуп отнесе поглед някъде настрана. Поглед някак унил, с постепенно стопяваща се усмивка. А Данаил знаеше причината. Замисли се какво да каже, за да приповдигне отново настроението ѝ, и накрая реши да бъде директен:

- Нали знаеш, че ти и Рандъл ще се съберете накрая? Няма как да ви е отредено друго. Не и на *вас двамата*.

- Рандъл? - Хоуп повдигна глава и се загледа въпросително в мъжа, а нейната реакция за втори път този ден припомни нещо и на мъжът.

- Исках да кажа... Рандъл... - Данаил запримига, поклати глава и след няколко секунди пак каза: - Рандъл... Ех, явно наистина ще продължа да го наричам така още известно време.

- Кого? Рандъл ли?

- Да го наричам и да го чувам така - допълни сам за себе си саркастично мъжът, после махна с ръка. - Виж, историята е доста оплетена, но... да кажем, че някои неща не са съвсем наред при мен в последните дни. Затова известно време ще се наложи да свикнете, че ще наричам брат си... Рандъл.

- Хм... и това име ми харесва за него. Отива му - отбеляза Хоуп, подсмехната.

- Като говорим за имена... измислили ли сте вече някакво на този наш малък герой тук? - Данаил пак се загледа

с широка, любвеобилна усмивка в бебето и го полюля с ръцете си.

- Не. Бяхме решили да оставим името за дните преди раждането... но непредвидените обстоятелства ни принудиха да отклоним мислите си от тази тема. И ето, че той все още си няма име дори няколко дена след раждането.

- Мисля, че дори и само Принцът ще му отива - каза Данаил с други шеговити нюанси на усмивката си. - Така де, вие с Рандъл *буквално* сте приказни герои. Защо пък вашият *общ* наследник да не носи просто названието, с каквото често са познати онези красиви и смели герои на бял кон от приказките? Бас лоя, че някой ден и някоя прелестна Принцеса ще се чувства зашеметена като се сеца за този чаровен Принц!

Последвалата нова вълна от смях, която двамата споделиха, несъмнено подсказа, че приповдигнатото настроение все пак бе успяло да се завърне в залата - и да пожелае да си остане. Този път то се задържа дори и когато Хоуп отново неминуемо заговори по темата за произхода на своята първородна рожба:

- Всъщност Рандъл има идея за име. Сподели ми го малко преди да изчезне, като за да се завърне после с теб и свитата ви.

- Така ли? Какво е?

- Ронъл... Като биологичният баща... - Хоуп, макар и с въздишка, запази онова изражение на лицето си, което подсказваше опита ѝ да се съсредоточи предимно върху хубавото в случая. А въпросният първи мъж в нейния живот несъмнено и до днес пораждаше предимно хубави чувства у нея. - Рандъл твърди, че детето трябва да знае кой е неговият истински втори родител и дори гордо да носи името му като негов наследник.

- Може ли брат ми все още да изненада някого с благородството си? - пак каза през смях Данаил. Същевременно се беше замислил и над едно от предходните си видения, което чак сега се навързваше с пъзела именно чрез това споменато и там име, Ронъл. - Мисля, че трябва да се съгласиш. Също както мисля, че още сега и двамата трябва да се затичате един към друг като в някой велик любовен филм и да оставите веднъж завинаги това безсмислено неразбирателство зад гърба си.

- Вероятно знаеш, че не аз съм тази, която се дърпа.

- Знам. Освен безумно брат ми понякога може да бъде и голям инат. Има си и близък, на когото да прилича в това отношение, де - отбелязвайки подсмихнат тези факти, Данаил пак погледна към малкото новородено в прегръдките си и рече по-тихо, нежно: - Наистина, Хоуп... Редно е да го сторите не само заради вас двамата... а и заради детето, което Е ваш общ син. Не бих желал да съм нахален и да те разпитвам за връзката ти с биологичния му баща, нито пък бих искал да звуча краен и да засегна някоя тема, която ти самата може би все още чувстваш като неизяснена, но... *Рандъл* е твоята съдба. И *ти* си неговата. А всяко едно дете, което се появи в живота ви е пратено на тази земя с целта да скрепява съществуващото помежду ви. Убеден съм, че по един или друг начин и този мъник ще го направи - все пак и от личен опит всички знаем, че изпитанията понякога могат да сближат хората повече от всичко друго, нали?

- Така е - кимна Хоуп. - Дано и брат ти скоро да го осъзнае. Виж, Дани, аз не съм прикривала от него, нито ще прикривам от някого какво значеше Ронъл за мен... Но историята ми с него беше приключила още преди да се запозная с Рандъл. И си остана такава дори и когато съдбата отново ни срещна с него, Ронъл. Остава си същата и днес, когато покрай обстоятелствата той вече няма как да бъде част от нашия живот - защото дори и напоследък да се яви веднъж насън, веднъж

наяве, така той всъщност изразходи последната енергия, с която бе възможно по какъвто и да е начин да се откъсне от... Съдбата си.

- Рандъл знае ли за това? Имам предвид, че... и той ми намекна нещо такова, но не можем да сме сигурни накъде са отишли нещата докато ти си била сама тук, в този дворец. Моля те, нека това изказване да не звучи така, както вероятно би прозвучало ако го казваше онзи Данаил от преди шест години.

Поредния повод за смях, провокиран от мъжа, изпълни задачата си да докара широки усмивки на лицата и на него, и на жената. Тя, от своя страна, рече:

- Рандъл е запознат с фактът, че Ронъл вече не е някъде наблизо - и че неговата нестихваща душа се рее някъде там, из пространството, без изгледи да може да се завърне в живота ни в близкото бъдеще, а дори и в не толкова близкото... Той със сигурност няма да може да види как синът му пораста - а синът му няма да знае какво е да имаш баща ако не-кръвният му такъв продължава с ината си.

- Поставено от тази гледна точка... наистина не разбирам за какво се бори Рандъл.

- За идеали - ненадейно, друг мъжки глас се чу откъм високото стълбище встрани.

Потрепнали, Хоуп и Данаил се загледаха в самия Рандъл, който бавно се задаваше оттам и бе чул част от разговора им. - Идеали, които понякога може да изглеждат абсурдни, но преследването им би могло да направи пълноценен живота... на един човек.

Загледа се с много силна обич към малкото бебе в ръцете на брат си. Силна, бащина обич.

Данаил усети, че може би вече не беше нужен на това място. Затова се изправи и, заглеждайки се ту в Рандъл, ту в Хоуп, върна новороденото в ръцете на неговата майка и каза:

- Ще отида да видя как са другите.

Не каза и дума повече - изкачи се нагоре по стълбището и излезе. Преди това с другия мъж си размениха по един лек, по братски мек поглед. После Рандъл отиде до Хоуп. Загледан в детето, той рече:

- И ти искаш това за него, нали? Най-добрата среда. Тази, която всяко едно дете заслужава.

- И която ще получи само ако майка му го отгледа заедно с мъжът, *когото обича* - Хоуп подчерта последните думи, помилвайки чедото си по челото, а после мятайки еднозначен поглед на своя съпруг.

Сериозен поглед на една жена, която искаше да пречупи стената пред сърцето на своя любим.

Рандъл въздъхна. Седна на същия стол, на който до преди минута се бе намирал брат му. Загледан в една точка, той остана мълчалив известно време, сетне пак се съзерца със съпругата си.

- Аз знам колко много ме обичаш, Хоуп. Също както знам, че дори не е нужно да те убеждавам, че и аз те обичам по същия пламенен начин. И... ах, колко копнея тази любов да можеше да бъде основният двигател в нашия случай. Но не е. Просто... не е.

- А защо да не може да бъде? - контрира го жената. - Наистина, любими мой... наистина ли не съзнаваш, че важното за това новородено създание е да израсне в дом, в който просто да е заобиколено от... обич? И нима ние с теб не бихме могли да бъдем за него достатъчно добър пример за величието на обичта, пък макар и без и двамата да споделяме една и съща кръв с него?

- Там е въпросът, мила моя... там е въпросът... - прошепна Рандъл и дори се пресегна, за да хване с едната си ръка тази на съпругата си. - Можем да му бъдем пример. Можем да го обгърнем с обич и с нищо друго освен обич. Но... не ние ще сме онзи дом, който той заслужава. И който би имал

ако с теб някак съумеем да се преборим да върнем в неговия живот... бащата, който го е създал.

- Повече от добре знаеш, че да се борим за това ще е загубена кауза. Но дори и да имаше някакъв шанс... защо смяташ, че средата, в която аз и ти бихме го отгледали няма да му даде същия дом, който би му дал един съвместен живот между мен и онзи друг мъж, на когото държа безумно много, но когото никога не съм обичала, по който обичам *теб*?

- Защото съм го изживял - Рандъл ненадейно изрече дълбоко разчувствани слова, с които изненада Хоуп. Тя запримигва, а междуременно той наново си пое дъх преди да поясни с тих, трепетен тон: - В онова сиропиталище, в което израснах... там получих обич, която не всяко едно дете на подобно място би получило. За което съм късметлия. Но и не съвсем - защото онази обич никога не успя да замени обичта, с която чак деветнадесет години по-късно ме дариха... истинските си родители.

- Значи от там произлиза твоето решение да предадеш дома, който аз и ти можем да дадем *заедно* на това невинно създание? От случая в *твоя* живот, който на практика няма много общо?

- Има повече общо, отколкото може би изглежда на пръв поглед.

- Виж, не искам по някакъв начин да създам у теб впечатлението, че съм човек, който не разбира чувствата, пораждащи инатливата ти позиция. Никога и никъде не бих се проявила като някое повърхностно разглезено момиче, отгледано и от двамата си биологични родители в охолството на богаташки живот, което не е способно да се постави на мястото на момче с далеч по-трудни ранни години, като теб. Момче, което в първите деветнадесет лета от живота си е смятало, че родителите му са го изоставили. Не, не съм такъв човек - и ти го знаеш. Но с риск дори и за миг да ме помислиш

за такава... чисто и просто ще повтора, че грешиш като сравняваш случаите - това, което ти си имал в детството си и онова, което двамата с теб можем да дадем на моето дете в неговото детство.

- Не те мисля за такава, прелестна моя. Та как бих могъл? - Рандъл се изправи от своето място, за да отиде да се приведе леко над своята любима и да я помилва нежно по едната буза. - О, Хоуп, през изминалите над шест години те опознах толкова, колкото не бях опознавал никого в живота си преди това - освен може би брат си. Още в същинското начало на този период знаех, че *ти* си любовта на моя живот. Още от първия поглед помежду ни там, в онази гора... беше *ти*. Което няма да се промени. Никога. Аз и ти сме предопределени да се обичаме... но понякога дори и любовта трябва да направи своите саможертви. Да бъдем един с друг и да отгледаме твоето дете като наше общо е една от най-прекрасните представи, които бихме могли да имаме в породилата се ситуация. Но да го сторим по никакъв начин не гарантира щастието на това момченце. Не обещава, че то винаги ще ме приема за бащата, какъвто инак съм готов да му бъда. Нашата си щастлива идилия с теб не е нещо, което със сигурност ще докосне този нов жител на световите така, че той да не иска *нищо повече*. А някой ден това може да доведе до горчивина. До болка. Как бихме могли да си го простим ако решението, базирано на *нашата любов*, в дългосрочен план се отрази неблагоприятно на това все още тъй крехко и невинно създание?

- А как ще си простим ако заради раздялата ни той остане само с една родителска фигура и с несигурността дали някога изобщо ще може да се срещне и с другата? - напълно директна, Хоуп отново контрира своя съпруг по начин, който го накара да замълчи.

Да, Рандъл замълча. И сведе погледа си към детето някак колебливо. Погледът на човек, който дълбоко в себе си

продължаваше да вярва в правотата си, но същевременно нямаше как да отрича, че и любимата му беше права.

А и Хоуп се чувстваше в същата позиция, макар и в друга роля. Изследването на задълбочените нюанси на този назрял проблем неминуемо създаваше и у двамата влюбени парещото усещане за безизходица - особено когато два различни възгледа бяха поставени по такъв ясен начин един срещу друг и с тази своя яснота създаваха плашеща неяснота.

И сега, както и в предишни случаи, този въпрос бе обречен да завърши просто с мълчание. То бе положено от Рандъл, който, след като известно време се гледа вгълбено със своята любима и с нейното чедо, накрая просто каза:

- Имам нужда да остана сам със себе си.

Хоуп кимна и му позволи да напусне залата. Дори го изпрати с поглед на жена, която сега също изпитваше същата нужда - да остане сама със себе си.

Но тя нямаше как да остане напълно сама, разбира се. Припомни си го чрез едно от най-незаменимите възможни блаженства, когато след миг пак се загледа към чедото, което притискаше към себе си. Онова безценно създание, в името на чието благо неговата майка и нейния любим провеждаха разговори като този.

А да съзерцава своя син ненадейно накара Хоуп да почувства някакво спокойствие. Да усеща колко отдадена бе цялата ѝ същност на идеята за неговото благо ѝ даде вяра. Вярата, че двамата с Рандъл щяха да намерят правилния път, за да дадат на този малък нов човек живота, който заслужаваше.

***

Възхитителна черта на всеки замък като този в кралство Бисердом бе, че не се явяваха едно или две местенцата, от които изгледът към околностите се изписваше великолепно.

По залез слънце Данаил се убеди в този факт, когато разходката му из настоящия огромен дом на неговия брат го доведе до едно малко и китно, издадено балконче, обградено от тучна зеленина. Именно на символичния за сърцето на мъжа залез и на цялата онази докосната от последните розово-оранжеви лъчи на слънцето природна местност героят се наслади, опирайки и двете си ръце при парапета и вдишвайки от свежия, приятно прохладен въздух на вечерта в това приказно кралство.

Не очакваше престоя му тук да стане дори още по-приятен, но го разбра още когато ненадейно зад гърба му се появи важна за него жена, с която се бяха сблизили значително през изминалите няколко дена.

- Изненадана съм, че си тук - отбеляза Такара, усмихната, отивайки бавно до него. Той вече бе усетил, че това са нейните стъпки още преди тези думи, затова сега я гледаше също с позитивно изражение. - Човек би очаквал, че възстановяването на силите ти ще те вдъхнови да посрещнеш нощта на някои от най-щурите купонджийски места из световете.

- И това тук става - пошегува се през смях Данаил и пак погледна залеза. - Нали знаеш... с времето приоритетите се изменят и започват да ти стават все по-приятни *такива* моменти, отколкото разни други, обвързани с веселба - Мъжът отново извърна ухиленото си изражение към жената и подметна: - Станал съм супер скучен, а? Леле, а какъв див звяр бях преди!

- За огромно съжаление не съм те познавала тогава... поради което не бих могла да направя сравнение - каза шеговито засмяната Такара и също опря ръце на парапета. - Но този Данаил, който виждам в последните дни като цяло ми харесва.

- Като цяло? - престори се на обиден мъжът, придавайки си шеговито възмутена физиономия.

- Ами... все трябва да си е имало някоя и друга причина да те сметна за неукротимо парти животно... Особено като се има предвид, че този тип вълнения много не са ми на сърце, както вероятно и ти вече си установил.

- Да. Установил съм го - рече мъжът тихо, загледан в красивата азиатка с някак преценяващи я очи. - Също както все повече се убеждавам, че у теб има нещо много по-близо до света, от който идвам аз. Като например този израз - 'парти животни'. Не мога да знам със сигурност, но нещо ме кара да си мисля, че не са го използвали през тринайсти век в Япония.

Темата за миналото на Такара видимо я докосна надълбоко, макар и в началото тя да се опита да прикрие това като просто се засмее на закачливото изказване на мъжа. Когато видя, че нямаше да успее да избяга от връщането на някакъв отговор, тя въздъхна и рече:

- Не бих могла да крия. Няма и смисъл. Действително - ясно е, че и аз самата не произлизам от онова място в онази епоха, където се запознахме. Но не ме моли да ти разказвам повече. И от личен опит трябва да знаеш, че някои неща в живота са твърде... сложни... и неприятни, за да пожелае човек да ги споделя на глас.

- Не възнамерявам да те карам да ми казваш нещо, за което не си готова - отвърна Данаил, като се обърна леко и се опря с гръб на същия парапет, след което си позволи да вдигне едната си ръка и да прокара нежно пръсти през спуснатите коси на красавицата. - Но ми се иска да знаеш, че можеш да ми имаш доверие. За всичко. За *абсолютно* всичко.

- Дори и за това къде ще ме пренесеш сега ако пожелаея да ме запознаеш със свръхсилите си още по-отблизо? - Такара изненадващо смени насоката в разговора им, което ни най-малко изненадващо накара Данаил да се ококори. - Така де...

толкова много ни разправяше за тях и копнееше да си ги върнеш... Хубаво би било да покажеш на тези, които ти помогнаха да го сториш, че си е струвало...

- Хм... другите не го пожелаха от мен - отбеляза мъжът, този път с леко притворен поглед и някак загадъчна усмивка, която го накара да изглежда още по-чаровен.

- Другите не са... аз... - прошепна Такара, а еднозначните проблясъци в погледа ѝ се понравиха на Данаил.

Той се доближи внимателно до красивата млада дама и си позволи нежно да приплъзне пръстите си по нейната талия.

- А има ли причина *точно ти* да копнееш за подобна близост с мен и възхитителното ми мъжествено тяло като на древногръцки бог?

И за него, и за нея не бе и най-малко нужно Такара да отговаря. Достатъчно бе, че усмивките и на дамата в момента стигаха почти до ушите им, а нюансите в погледите им подсказваха захлас, какъвто и двамата никога не бяха изпитвали към някого.

Данаил притисна красавицата плътно към себе си и едва миг по-късно двамата засияха в ярка светлина, сред които лъчи изчезнаха.

Деветнадесета глава

So Many Feelings

Гениалните биха го възприели и описали по един начин. Другите гениални - по различен. Всички - по своя си.

Но онова изключително нещо, което Данаил и Такара изживяха в последвалите мигове безспорно си струва да бъде описано от все някого, затова сега ще се заемем със сложната задача да го предадем в няколко страници.

Интуицията на мъжът къде да отведе себе си и тъй важната за него красавица бе безпогрешна. Такара засия със своя собствена светлина, когато двамата с Данаил се озоваха в пространство, в което тя и без негова помощ можеше да лети. Необикновената гравитация даваше шанс на телата човешки да се реят нежно, като перца, докато същевременно магично отразяват бликащите от къде ли не шарени, танцуващи лъчи.. Един омагьосващ свят, чиято повърхност долу пък бе съставена от преливащи се вещества с вид на течни бои, а самите небеса над тях - същински открит космос.

Разбира се, Данаил предварително се бе запознал с атмосферата на това място и знаеше, че и обикновен човек можеше да съществува из подобна среда - не биваше по какъвто и да е начин да рискува благого на Такара. Ала плановете му за престоя им тук явно не бяха трайни...

- Хм... сега мисля малко да се отклоним... - рече той, ухилен до уши, което подтикна Такара да присвие вежда.

- Какво си намислил?

- Ами... не съм го пробвал още, но още като разбрах, че съществуват светове, съставени от филмови кадри или отделни картини... се позаинтересувах да изнамеря и такъв, в който да сме... Всъщност ще те оставя сама да видиш. Дано се получи.

Даде ѝ знак да го прегърне в гръб. После, в тон с подсиления им взаимен захлас, ги пренесе някъде другаде...

Yeah,
man!
Получи се!

И съм
секси...

- Комикс? - не се забави очакваната първа дума на изумената Такара след като тя и Данаил отново се върнаха в пространството с шарените лъчи, боите и космоса. - Бяхме част от... комикс?

- Да, бейби! Беше супер, нали? - възкликна с открит ентузиазъм мъжът.

- Категорично. Беше... трудно за описване, но... тъй вълнуващо... Хем да се чувстваш като част от илюстрацията... хем да можеш да се гледаш сам себе си отстрани...

- Тия светове с рисуваните кадри са наистина жестоки - 100 про ще ги проуча на макс в бъдеще! - възкликна уверено мъжът, след което върна предишното си прехласнато изражение и предложи: - Но това беше моментното отклонение на един неударим хлапак... а сега нека да скочим обратно към... по-романтичното...

Използва тази дума за първи път, макар и това да не бе първият път, в който той и тя изглеждаха романтични. Не че на двама им изначало не им беше ясно в какво тайнство плавно се впусаха... но да намери названието му своята гласност подтикна двамата привлечени един от друг герои да се почувстват дори още по-окрилени, отколкото в момента и без друго бяха, макар и с невидими крила.

Данаил и Такара продължиха да се реят из прелестното вълшебство на пространството, в което се бяха върнали. Разбира се, въпреки, че разполагаше с възможността да лети и въпреки изявено смелата си природа, жената през цялото време така и не се отдръпна твърде далеч от мъжът, нито пък пусна ръката му докато двамата се рееха свободно - а нещо подсказваше и на двамата, че причината за това нежелание за отдалечаване съвсем не разпростираше корените си само в нейната предпазливост из този опияняващ, но все пак непознат свят... А и в споделеното ѝ желание между двамата *да има близост.*

Но този свят, с моментната пауза в онзи на комиксите, бе едва началото на изживяването им. Последва друг един, в който той и тя се озоваха, когато способният да борави с различни слоеве от времето и пространството Данаил създаде пред двама им специален чудат портал от примесени образи. Всъщност, този въпросен `друг свят` не представляваше някое конкретно едно единствено пространство в някоя конкретна вселена. По-скоро се явяваше тунел между различни такива, които се преплитаха като картини окоро героите, носещи се измежду тях докато младият свръхестествен герой отново притискаше красивата азиатка плътно към себе си с едната ръка, а с другата сякаш управляваше случващото се наоколо.

Не само картини от световите изпълниха душите на героите. Звуци, песни, допири... Преплитащо се и разплитащо се кълбо... Секунда след секунда... Минута след минута...

Незабравими мигове и за нея, и за него.

***

Но не само Такара и Данаил имаха запомнящи се изживявания след залез слънце.

В късните доби на нощта, бъдещата кралица, Хоуп, още не можеше да заспи и затова бе излязла в обширната градина в двора. Седеше на каменна пейкат и гледаше към чистите води на хубавия фонтан, които и по това време на денонощието извираха от устите на статуята с преплетени в едно цяло еднорог и дракон. Бе мълчалива и замислена - но тихите стъпки зад нея изведнъж я извадиха от унеса ѝ и я развълнуваха. Защото още преди да се е извърнала към него душата ѝ на влюбена жена ѝ подсказа, че това беше нейният съпруг. Рандъл.

Погледна го. И той гледаше нея, с очи, предаващи ѝ сами по себе си толкова много обич... и толкова много

колебание. Но сякаш сега нещо в бъдещият крал бе различно, които стана ясно и в първите думи на мъжа към жената:

- Ние с теб наистина сме създадени един за друг, нали?

Хоуп примига, но въпреки чувствата, която тази поява на възлюбения ѝ разпали в нейното сърце, тя си позволи да се засмее.

- Този въпрос опит за обида ли беше? Разбира се, че сме създадени един за друг, глупчо мой.

- Един за друг... *въпреки всичко*... - прошепна той и седна до пейката на нея, а дланите ѝ пое в своите. - Ах, Хоуп... аз... аз просто не знам какво повече мога да направя, за да се опитам да те прокудя от сърцето си, макар и сам да не го искам. Не издържам повече. Искан ми се да се боря до живот с това, но... не съумявам. По цели нощи мисля за теб и за... нас... За пътя ни до сега. И за пътя ни в бъдеще. Все някога трябваше аз да съм този, който да се предаде, нали?

- Да - лъчезарната и в момента все още засмяна Хоуп, за разлика от своя съпруг, не изглеждаше и най-малко разколебана във възгледите си - а с подобен моментален отговор изглеждаше дори категорична по забавен начин.

Рандъл се усмихна. Погледа я известно време в очите, прокара пръсти през дългите ѝ червени букли, сетне примига и се изправи. Прошепна:

- Искан го... Повярвай ми, искам го... Но колкото и да се мъча да убедя себе си в това, дори в моменти като този, в които си мислех, че съм придобил достатъчна решимост, та да дойда тук и да ти кажа, че съм готов да се съберем... нещо отново ме отдръпва от тази ми решимост. Нещо... нещо просто липсва, за да почувствам, че... това е момента.

- А може би просто ти е нужна малко помощ... от единствения човек, който е способен да ти я даде... - прошепна Хоуп и, изправяйки се, пристъпи към Рандъл.

Нежно го прегърна в гръб и известно време единствено... диша. Искаше той не само да чуе, а и да усети това нейно дишане. И да си припомни до каква степен то зависеше от неговото съществуване. Така, както и всяка една глътка въздух, който мъжа си поемаше, зависеше от нейното.

Двамата влюбени не усетиха как този прочувствен споделен миг на нощна тишина ненадейно прокара в душите им копнежа за... мелодия. За песен. Песен от онези, приказните, в които и музиката идва отнейде без дори някой да я свири. Приказни като самите тях - тук и сега. Тук и отново.

Първа запя тя:

*Аз знам, че в сърцето ти пагубно тлее зима...
Ах, колко ли преспи затрупват ти пътя напред?
Но вярвай ли, знай, ти в онази едвам доловима
Най-топла искрица, ще сгрееш ти всичко навред!*

Стъпка сред стъпка, ходилата на двамата влюбени ненадейно се откъснаха от пътеките на градината и мъжът и жената се въздигнаха плавно нагоре. Тя - с помощта на една от своите вълшебни сили, придобита във времето като наследница на два рода със свръхестествени дарби. Той - със спонтанно изникналите от гърба му драконови крила на завръщащите се негови собствени родови способности...

Наред с шеметното им издигане във висините, красавицата не спря да пее въздействащата песен, която изпълваше не само нейната душа и несъмнено им даваше повече от приятно настроение:

*Към пролет вървим, цъфтящи от нежен копнеж -
Човек с човек, подклаждащи плам в камина...
С вярна любов ний разтапяме и лед, и скреж,
И даже зимата пее: "Аз искам да отмина"...*

Хоуп и Рандъл, прелитащи високо, високо над повереното им кралство, не спираха да си разменят трепетни погледи - някои мимолетни, други тъй дълбоки, сред които дори бе чудно как намираха силите да ги откъсват един от друг. Завъртаха се галантно във въздуха, като някои надарени състезатели по фигурно пързаляне - но не на твърд лед, а сред меки облаци; като представители на най-сетивно чувствения балет на замечтани хора...

И си бяха близки. По-близки от когато и да било в изминалите дни, откакто изпитанието в лицето на едно малко и невинно бебе неволно бе застанало на пътя на идилията им. Но вече не изглеждаше да е така. Не и в погледа на Рандъл, понастоящем изразяващ най-накрая установилата се смяна в чувствата му - доколкото бе възможна смяна в чувства спрямо тази жена, които никога не се бяха променяли, и спрямо нейният син, когото бъдещият крал никога не бе спирал да чувства като свой.

И в словата му. В пеенето му, когато сам поде втория куплет:

*От днес там, в сърцето безропотно гасне зима,
Проправят си пътя искрици сред немощен лед...
Да, вярвам и аз, че когато ние с теб сме трима,
Все силни ще бъдем, дори този път да е блед!*

Омаен, дивен преход към съвместното изпяване за финал:

*Към пролет вървим, цъфтящи от нежен копнеж -
Човек с човек, подклаждащи плам в камина...
С вярна любов ний разтапяме и лед, и скреж,
И даже зимата пее: "Аз искам да отмина" ...*

Накрая образите на тези двама млади влюбени се спуснаха към една от най-китните тераси на двореца в сърцето на Бисердом - онази към една от най-слънчевите и пъстри денем и все тъй шарени нощем, стаи. Разчувствани и изпълнени от обич, но не само един към друг, те пристъпиха към малката бебешка люлка със спящата новородена рожба в нея.

И вече нито Хоуп, нито Рандъл имаха съмнение, че песента им трябваше да завърши тук и сега, с тихото повторение на последния стих от композицията на песента - докато се прегръщаха през рамо и съзерцаваха своето *общо* чедо:

И даже зимата пее: "Аз искам да отмина"...

***

Дори и без гласна песен на истинската, приказна любов (освен песента на туптенето на сърцата им като че в синхрон), нейде там, из палитрата от паралелни вселени, Такара и Данаил също все още плуваха след великолепното изящество на нещо трудно обяснимо - трудно за изразяване не само заради сложната му за описание структура, позволяваща да бъде обзрима от страничните наблюдатели най-вече през призмата на неукротимото въображение, но и заради онуй, което гореше необузвано у самите мъж и жена...

Разбираемо, по едно време Данаил започна да се уморява - в последните дни малко или много беше излязъл от строя заради липсата на силите у себе си. Пък и героят поначало си беше *човек* в напълно естествено *човешко* тяло, което все някъде там си имаше своя предел, особено след нанесените физически - но за радост не твърде крайни - травми от изминалите дни. Затова, колкото и през годините да бе използвал своите свръхспособности за удоволствие, мъжът се

бе научил винаги да усеща кога физиката му беше на път да достигне до този предел. И да постави точката тогава, когато времето бе настъпило, особено в случаите, в които от навременната граница зависеше не само неговата сигурност, а и тази на друг - в случая на жената, която бе по-специална за него от всички други в живота му.

Затова, след като известно време се наслаждаваха на волното си летене и на усещането на всякакви образи, мелодии и докосвания от какви ли не различни паралелни пространства, някои от които познати и на двамата, други пък познати само на единия от двамата, Данаил вложи още малко енергия, за да отвори подобен портал като онзи, чрез който бяха попаднали тук. Щом преминаха и през него, мъжът и жената пак се озоваха във висините над замъка в кралство Бисердом - където все пак не побързаха веднага да кацнат някъде, а преди това просто се носиха насам-натам из свежия, приятно прохладен нощен въздух, притиснати един в друг не просто за да бъде Такара в безопасност, а и защото целите им тела в момента повече от всякога изгаряха да се намират плътно едно до друго...

Още няколко минути по-късно те все пак се върнаха при двореца - на терасата към стаята на жената. Там Данаил, изпотен и задъхан, най-накрая си позволи да не прикрива повече умората си пред дамата, като си пое неколkokратно въздух и се опря леко на стената. Бе проследен от погледа на Такара, която в момента не просто се чувстваше луда по него - едва секунда раздалечена физически от него, не нея вече ѝ липсваше допирът на неговото тяло. А да съзерцава същото това атлетично и изпотено, запъхтяно тяло, я тласна към нова фаза на сладката лудост. Изкуши я да забрави отново за всичко друго наоколо и на своя ред да въведе Данаил в омагьосващ свят.

Свят, който и той самият никога до сега не бе посещавал... Не бе изживявал...

Красивата дама пристъпи в гръб зад мъжа и пламенно го прегърна, прокарайки ръце през кръста и осезаемите на допир оформени плочки на корема му, после и нагоре, през гърдите - пламенно, но и възможно най-внимателно спрямо затворените чрез магия рани, които мъжът бе получил в не една от битките си и които постепенно се превръщаха в поредните белези на един смел човек. Данаил изтръпна. Блажено и с копнеж, но и с някаква несигурност. Той се обърна бавно към жената, притисвайки се към нея със същата жар, с която и тя вече се бе притиснала в него, но преди да си е позволил да се повлече към каквото и да е друго, първо се загледа в нея. В този нейн черен, обаятелен, а понастоящем разкриващ и невиджана до този момент страст, поглед. В честността на тези две очи, чрез която мъжът желаше да се увери в силата на нейния копнеж.

Да, тя не просто го искаше. Не просто беше изпълнена с възбуда, не просто жадуваше за физическа наслада. Тя искаше *него* и единствено *него*.

И Данаил искаше *нея* и единствено *нея*. За първи път в двадесет и пет годишния си живот, той копнееше само за една жена - но не само за да обладае нейното тяло със своето... Много, много по-дълбоко се разпростираха корените на случващото се в тези мимолетни мигове между двама им тук - кулминацията на един процес, който постепенно бе градираше помежду им още... от началото... Разцъфването на едно цвете, поникнало от семената на техните разбъркани животи...

Първо доближиха лицата си едно към друго и само се съзерцаваха няколко мига. Размениха си повече от думи и най-накрая спряха да възспират онази неопровержима енергия помежду си като се целунаха по устните. И не изглеждаше вече да са способни да се откъснат един от друг - не и докато не си дадат един на друг... повече.

Той я хвана за ръка и я поведе в стаята. Но този край на изживяването им на терасата бе едва началото на изживяването

им вътре - там, на леглото с балдахин в уютната атмосфера на спалнята.

Такара се излегна сред нежните завивки, а Данаил надвисна над нея. Все още я изучаваше - да се увери в нейната готовност за предстоящото бе от съществена важност. А когато за един последен път нейният поглед и проблясъците там му дадоха категоричния отговор, мъжът не можа повече да удържа своя плам. Устните му естествено се насочиха към нейната шия и я целунаха нежно. Този допир между мъжки устни и женска кожа неусетно се спусна надолу...

Красавицата изстена, а това се яви само още един сигнал за Данаил да стане дори по-задълбочен и по-чувствен. Още повече потопил се в изживяване, което, въпреки множеството момичета и интимните му изживявания с тях преди години, сега му стори крайно изненадващо със своята същевременна непознатост. С усещането за навлизане в неизследвани води. Дълбоки, още по-дълбоки, най-дълбоки...

Данаил целуваше жената по шията, между нейната вече разголена гърд, после и надолу... Целувки, разкриващи много повече на мъжът, отколкото той някога бе предполагал, че е възможно. Отключващи пред погледа му цяло едно непознато досега битие, което винаги бе убягвало на индивида в него, но сега усещането да се повлича с душа и тяло към тази еуфория бе тъй сладко и жизнено необходимо за неговото собствено съществуване.

Кожата на Такара. Нейната гърд. Крехката снага, зад която се криеше и нейната утроба, основата на онова велико тайнство, благодарение на което всички съществуваме. Анатомичното изящество на една жена, завършващо по перфектен начин там, няколко целувки по-надолу...

Как бе възможно Данаил някога въобще да е бил тъй заблуден за замисъла на всичко това? Какъв човек трябва да си, та да третираш нещо тъй ценно като просто предмет, като вещ,

като инструмент за мимолетна наслада? Та там винаги се е криел ключът към... толкова много... Толкова повече...

И сега Такара, със своето благородство, му позволяваше за първи път да осмисли великолепието на това 'повече'. Позволяваше на този може би незаслужил мъж след години на погрешно третиране на женските ласки и още години без каквито и да и такива, най-сетне да се потопи във вълшебство, за което не му бяха нужни свръхсилите, които тъкмо си бе върнал. Никой човек - бил той от техните светове или от някой от безбройните други - не се нуждаеше от учебник за това, нито пък му се налагаше да го е обсъждал предварително с другия, с когото го споделяше. Достатъчно бе и двамата да изпитват едно и също един към друг и да си го доказват не само със страст, а и с уважение към онази друга личност, с която се сливаха не само телата, а и душите.

Някой ще рече, че е банално да се вкопчваме в излияния от подобен характер, нали? Че е клиширано, че вече е отживелица... Че светът отдавна не е такъв и че подобни съчетания, родени от мощта на *истинските* чувства вече са невъзможни...

Друг вероятно ще поспори и над идеята за самите чувства - и до каква степен те ръководят или не някого. До каква степен истинското е истинско - и до каква степен е заблуждаващо и водещо към необратим капан.

Но докато правеха любов един с друг, Такара и Данаил се оказаха сред късметлиите, за които нямаше съмнение, че случващото се беше *истинско*. Че тяхното изживяване - в онзи, стандартния си и най-красив, оригинален свой вид - превръщаше баналното, клишираното и отживелицата... в пропорциите на нещо *трайно*.

Двадесета глава

Пречките пред изказаното и неизказаното

Голата, изваяна талия на Такара беше първото, което Данаил съзря, когато бавно отвори очите си. Някъде там, в гърдите му, блаженството от изживяването им предната нощ бе останало да се вихри с незаменима сладост из сетивата му дори по време на съня - но сега, огрявано от лъчите на новия ден, то се разпали още повече, и то тъй трепетно, тъй игриво, че мъжът не можа да се въздържа. Протегна внимателно ръка към тази изящна естествена прелест и нежно я помилва, докато междувреме погледът му се премести към нейното лице.

Като всяка една спяща красавица, и Такара изглеждаше повече от неустойма в миговете, в които клепачите ѝ бяха затворени - а целувката на един принц можеше сладко да я събуди. За тяхна радост, в случая целувката не бе жизнено важна за това събуждане, въпреки което Данаил (който при друго стечение на обстоятелствата в живота на себе си и на рода си може би в момента щеше буквално да носи титлата принц), приближи лицето си към нейното, за да докоснат неговите устни нейните.

Такара се разбуди. Със сънено премигване отвори бавно очи и му се усмихна, потъвайки в обаянието на синия му поглед. Прошепна:

- Ще бъде ли също толкова приятно ако сега се престоря, че отново съм заспала и почакам да ме 'събудиш' още веднъж.

Засмяха се, а Данаил дори подсили забавната емоция като отбеляза:

- Не се чувствай толкова специална, draga. И едно събуждане от обаятелен красавец ти стига.

Щом се посмяха, и двамата се надигнаха в леглото и седнаха, притиснати един в друг.

- Снощи беше... - нямаше думи, с които да изрази чувствата си Такара, затова замълча, а мъжът довърши думите ѝ по свой начин:

- ... един от онези моменти в живота на човек, които биха могли да се нарекат *ключови* за съществуването му. И познай какво... - той нежно докосна шията ѝ и леко подбутна лицето ѝ така, че и гя наново да се загледа в неговото. - Не един човек, а цели двама получиха възможността да се отдадат на възшебната незаменимост на този момент.

Пак я целуна. И знаеше, че ако бе възможно физически, нямаше да спре да я целува до края на вечността. Да я целува... и да я люби...

Щом в последствие отново се спогледаха обаче, в погледа на Такара проблесна първият нюанс на известно... колебание.

- Какво има? - Данаил не можа да остане безразличен.

- Не, не, нищо няма... Просто... аз... - колебанието ѝ се изрази дори още повече, макар тя да се опита да го прикрие. Но красавицата се постара да разясни: - Не бих казала, че някога съм очаквала да съм част от... нещо толкова специално. Имам предвид, че... и аз, като повечето момичета, като малка си мечтаех за живот като от приказките - включително онези, от западния фолклор на по-близките до теб страни, в каквато приказка вероятно и хутааруните там, в своя си свят, усетиха, че е най-подходящо да ме въвлекат, за да разцъфтя... Магичните истории от чудни светове... Поучителните разкази за победата на добродетелта в не винаги приветливия свят. С... разбира се, смелия принц на преден план - принцът, който се доближава величествено към мен в цялото си изящество, вдигнал своя меч... - в задълбоченият унес от своята представа, тя ненадейно секна досегашния си прехласнат тон, за да допълни нещо, което накара и двама им да се засмеят: - Е, ако трябва да съм напълно честна, винаги съм си го представяла без

бял кон... - И двамата отново се засмяха. - Явно колкото и да съм тривиална, понякога се бунтувам срещу *най-тривиалното*.

- Най-тривиалното често крие в себе си най-прекрасните неща - попитай бъдещите крал и кралица на замъка, в който се намираме - изрече засмян Данаил, с добронамерената шеговитост на приповдигнатото му настроение, сетне върна по-сериозния тон на разговора им. - А сега е време да добавиш голямото НО към казаното от мен...

Такара, подсмехната, го гледа мълчаливо няколко мига преди да отбележи с въздишка:

- Но дори и сега, когато такава приказка може би ми се случва най-често...

- Може би? - закачливо се намръщи Данаил. - Не ме ли чувстваш вече като своя принц с меч и без бял кон?

За сетен път се засмяха радушно, но Такара побърза да продължи:

- Не говоря за *ролите* ни в... това изключително нещо, което се случва помежду ни, каквото и да е то. Говоря за *бъдещето* на тези роли. Дано не прозвучи грешно, но... аз не знам до каква степен е допустимо да си позволявам да вярвам в зародилото се помежду ни. Имам предвид, че... невъзможно е *да не вярвам*, особено след изминалата нощ, но същевременно не спира да ме мъчи мисълта за преходността на всичко. Да, знам, че това между мен и теб не е преходно - то е назряло тук, за да остане под някаква форма, но... позволено ли ни е на нас, из тези винаги изменящи се светове на подлост и коварство, да отдаваме надежди, че *тази форма* ще бъде достатъчна, за да ни държи силни един до друг завинаги? Аз... аз съм имала големи лишения в живота си, Дани. И затова във времето мечтата за онзи почти стереотипен принц... постепенно избледня... докато не се появи ти... с твоята тъй открояваща се индивидуалност...

- Е, да ме беше видяла преди едни шест-седем години... щях да ти дойда доста стереотипен, уверявам те - отбеляза

мъжът с чувство за самоирония и все така прикачена към лицето му закачлива усмивка. - Но, за щастие, ме виждаш днес, в един по-добър - не достатъчно идеален, но и не толкова негативно стереотипен - мой вид, в който, надявам се, поне донякъде отговарям на очакванията от ранните ти години... - той хвана нейната ръка трепетно и я целуна. - Към което, предполагам, предполага и това да ти обещаю, че няма да позволя да съм едно от онези неща, с които винаги имаме връзка, но в основата си са навеки заминали. Най-малкото защото разбирам какво е да преминеш през лишения в живота си - повярвай ми, макар и в първите ми деветнадесет години да изглеждах като разлигавено богаташче, липсата на... конкретни емоции в битието ми изиграха ключова роля за неправилното ми изграждане като човек. А в последствие установих, че това всъщност е било планувано и изрядно изпълнено, което ми нанесе усещането за дори още по-голямо лишение... - Мъжът, успешно съумял да загърби тези спомени, за да не се отразяват те, със своята пагубна реалност от миналото върху неговото настояще и бъдеще, въздъхна и се загледа в една точка, констатирайки този факт: - Но бих казал, че преодолях всичко. И ще съм безкрайно щастлив да помогна и на теб да преодолееш своята си несигурност. Аз съм тук, за да остана, Такара. Завинаги - въпреки всичко, което могат да ни донесат световите. Не бива да се съмняваш в това.

Отново я помилва по шията - първо с пръсти, после с устни. Такара си пое въздух с блаженство и прошепна:

- Знам. И ти вярвам. Но... Дани... след борбите си във всички тези години би трябвало да знаеш, че нещата невинаги зависят от нас. Понякога, колкото и близки и отдадени да са двама души един към друг... обстоятелствата ги разделят.

Мъжът я загледа преценяващо в очите. Въздъхна тихо.

- Вярно е. Всъщност, както вече е ясно, го знам и от личен опит, макар и не от опит във връзка като... нашата. Тъкмо

когато аз и брат ми се бяхме сближили и бяхме поели по пътя на това да наваксаме изпуснатото от онези деветнадесет години, в които бяхме разделени... именно обстоятелствата ни разделиха отново. Да, знам, ще кажеш, че моето *собствено решение* ни е разделило - и действително беше така - но именно *обстоятелствата* го продиктуваха тогава. Вярвах си, че така е редното, за да предпазя Рандъл - защото в онази конкретна ситуация, в която аз и той се бяхме озовали, нестабилността около нас ни показва повече от ясно, че да продължи и той живота си така рисковано, както аз избрах да продължа моя, само щеше да го застраши още повече... Но ето, че Съдбата ни срещна отново и ни показва, че когато връзката между двама души е достатъчно силна, тя накрая преодолява дори препятствия като пословичния инат на Данаил - За сетен път се засмя, после прокара нежно пръстите си този път през косите на Такара и, съзерцавайки я все така втрещено и пламенно в очите, изрече: - Може би ако и ти се отвориш пред мен и ми позволиш да се докосна до твоето минало и до... твоите лишения... ще успее да помогна и на теб да откриеш някакъв път. Път, който да те направи уверена, че поне това между нас ще бъде... трайно.

От последвалата реакция на Такара - трепета ѝ и лекото ѝ отдръпване от него - се забеляза, че въпросната тема бе твърде болезнена, за да я отвори тя току-така. Въпреки което, понастоящем навлязла в един напълно нов етап от доверието си към този мъж, тя си позволи да изрече:

- Загубите в живота ми... не са една или две... Още от първите години на живота ми, в които аз и един не по-малко важен човек за мен, какъвто е Рандъл за теб - моята... сестра... загубихме дома си и майка си... нищо не е трайно такова, каквото е необходимо за един щастлив живот. А в последвалите няколко години, когато на нас ни бе отнет и баща ни, и то след като така и не бях успяла да му отворя очите за новата жена, с

което той бе избрал да продължи живота си... всичко вече съвсем се сгромоляса. Но може би това, което ме беляза най-тежко, бе загубата... на самата нея... на моята сестричка... Аз... аз така и не успях да го преживея и не мисля, че някога ще мога. Не и докато знам, че... има начин да я върна. Моля те, не ме карай да се задълбочавам повече в тази тема. И това, което ти казах току-що е повече, отколкото някога съм си вярвала, че съм способна да споделя с някого...

Докато изричаше последните си думи, почти шепнейки ги, Такара се бе извърнала настрани и бе седнала на ръба на леглото. Започна да облича дрехите си, докато междувременно Данаил, вече съзерцаващ я не само с ясно изразените си дълбоки чувства към нея, а и със съчувствие и разбиране, изведнъж се облещи.

За миг в съзнанието му някои събития се навързаха по неподозирани начини. Наистина - беше крайно неочаквано и шокиращо, затова и мъжът няколко секунди просто гледа вторачено в една точка, а ума му асимилираше осъзнатото и същевременно си задаваше... още въпроси.

Такара забеляза съществената промяна у него. Примига.

- Какво има? Добре ли си?

Той отново съчета погледа си с нейния. Отворил широко уста, изцъклил очи, мъжът прошепна:

- Ти... ти си...

Известна тревога нахлу у жената. Тя поклати глава. Междувременно мъжът, без да откъсва втренчения си, озадачен поглед от нея, помълча още няколко мига и накрая изрече слова, които несъмнено докоснаха дълбоко и двамата им - а Такара направо накараха да настръхне:

- Ти си едната от доведените дъщери на Ахинарт.

Красавицата до него изцъкли погледа си. Лицето ѝ пребледня. Мимолетна реакция на нейното ни най-малко очакващо тези думи тяло, явяваща се категоричното,

достатъчно доказателство за Данаил, че току-що възникналата в ума му не по-малко очаквана и за самия него теория беше вярна. Но съвсем не достатъчно, за да накара жената да изрече каквото и да е потвърждение на глас.

- Какви ги говориш? - с ясно изразено подразнение, жената се изправи рязко, а хубавите ѝ очи се намръщи.

- Онова момиче от историята, която Йонагуни ми разказа на кораба... - без да е сигурен дали на този етап отговаряше само на нея или по-скоро представяше теорията на глас, за да убеди напълно и самия себе си, Данаил също се надигна от леглото и застана прав срещу Такара, съзерцаващ я втренчено. - Тоест онези *две момичета*, онези две сестри... тръгнаха из световите, за да открият начин да се преборят със злото на могъщата магьосница... Да получат възмездието за случилото се с баща им... Това обяснява всичко... или поне донякъде... Твоята тайнствена самоличност... Устремът ти, непокорството... Ти участваш в нашето приключение по много по-съкровени причини от това просто да помогнеш за възцаряването на доброто! Но... аз не разбирам... защо не споделяш с никого истината? Защо не искаш ние, твоите другари по пътя към общата ни цел, да знаем, че *и твоята лична цел* е именно разгромяването на Ахинарт? - тук мъжът за момент замълча, докато междувременно вцепенената Такара просто стоеше пред него и не спираше да го гледа с поглед, едновременно гневен, едновременно разчувстван и някак разтревожен. За миг героят се замисли дали бе редно отново да отваря последвалата тема, но накрая, въпреки кълбото от неудобство, което отново заседна някъде у него, той зададе още един въпрос: - Съжалявам, че се налага пак да заговоря за това, но... дали цялата тази история по някакъв начин не е обвързана и с нежеланието ти да разкриеш пред всички нас и... истинската си *визуална* същност? Затова ли криеш дори от мен, мъжът,

който вече съвсем не ти е безразличен... че ти си тайнствената ми руса спасителка от *онази нощ*?

- Не мога да повярвам! - дали спонтанна реакция или предварително подготвяна сцена предвид напредващите, вече гласни, осезания на Данаил, Такара изведнъж повиши тона си. Погледът ѝ към мъжа придоби дори още по-изявена грубост и се изпълни с горчивина, когато тя в последствие изрече тихо: - Не мога да повярвам, че отново се връщаш към тази тема, въпреки че изглеждаше, че дори и без думи сме се разбрали по нея... И не знам дали *ти* си недостойния или *аз* съм глупачката задето повярвах, че можеш да си мъж на честта и да не засягаш повече тази тема... че можеш да си бъдеш близък с мен без за теб да е важно... коя съм аз...

- Съжалявам, Такара... но... - поклати глава Данаил и понечи да пристъпи към нея ала тя се отдръпна рязко от него. - Съжалявам, но какво очакваш от мен след това разкритие, което толкова неочаквано покоси и моя ум!? Какво очакваш от мен след като с всяка една изминала секунда всяка една черта от теб и от излъчването ти *потвърждава* моята теория? Защо... защо просто не ми се довериш? Ахинарт е враг, който и двамата желаем да победим - и двамата сме били нейни жертви, наши близки също! Мислиш ли си, че и аз, и другите, нямаме право да сме наясно с цялата картинка? Ако просто си позволиш... да ме допуснеш още по-близо до себе си...

- Вече те допуснах достатъчно близо... и вече горчиво съжалявам! - изкрещя Такара и се извърна на другата страна, към вратата на стаята. Щом стигна до там, погледна през рамо мъжът, все така намръщена, но и някак колеблива, след което прошепна, без сама да е сигурна дали искаше да убеди него или себе си: - Ти се оказва просто поредния, който просто минава през пътя на човек, за да го заблуди и да го отклони от мисията му. Но вече не.

Данаил, който въпреки човъркащото го още от началото чувство за вина задето в шока си отваряше по подобен директен начин въпросните потенциално болезнени за нея теми, все пак също остана уверен във възгледите си. Отначало се поколеба дали да ѝ отговори - но накрая го стори, тъкмо когато тя отваряше вратата и се канеше да излезе:

- Какъвто и човек да си мислиш, че съм, Такара... знай, че също така съм и човек, който винаги ще бъде готов да те изслуша и разбере. А тази тайна... или по-скоро тази изгаряща те *истина*... тя рано или късно ще излезе наяве. Защото ти и твоето сърце няма да сте способни зажвинаги да я криете от света.

Жената, тъкмо прекрачила прага, метна един последен чувствен, примесен както с ярост, така и с толкова много колебание и тъга, а също и с необясним нюанс на вина, поглед.

Затвори вратата.

Вътре, в нейната собствена стая, Данаил въздъхна. Той сам продължаваше да убеждава и самия себе си, че бе реагирал правилно - и че след подобно разкритие дори и полу-обещанието му към Такара нямаше как да си остане валидно.

Което, разбира се, не пречеше на мъжа да изпитва и яд задето незабравимата близост на него и на тази тъй ценна за него жена бе достигнал до подобен разтърсващ кръстопът, след който правилната посока не бе съвсем ясна.

***

В същото настроение, но още по-дълбоко замислен, по-късно същата тази сутрин Данаил вървеше из коридорите на големия дворец. Може би щеше да подмине една от по-малките тераси в близост до покоите на бъдещите крал и кралица, ако с периферното си зрение ненадейно не бе забелязал, че там се намираше самият той - брат му, Рандъл. С гръб към Данаил, той

се бе привел напред и бе опрял лактите си на парапета, а отстрани на него имаше голям бокал, от който младият мъж отпиваше по някоя и друга глътка от време-навреме, докато с усмивка наблюдаваше кралството.

Мигове като този владееха силата да пораждат дори сред потиснатите моменти на Данаил несметна радост заедно този негов брат съществуваше - най-малкото, защото имаше с кого той, Данаил, да се поразсее, позволявайки си дори да прикрие истинските си чувства зад маската на... себе си:

- Уха, пич! Ето така е най-хубаво да се започне деня!

Докарвайки дори фалшива жизнерадостна усмивка на своето лице, Данаил се загледа в голямата чаша. Рандъл го мерна през рамо и се подсмихна.

- Това е само вода.

- Всички така казват - намигна му неговия брат и се опря на същия парапет до него. Присви леко очи и се опита да прецени бъдещият крал, който изглеждаше някак различен, като че доста по-ведър от преди. - Хм... ти ли ще ми кажеш причината за приповдигнатото си настроение или аз да пробвам да я налущкам?

Рандъл, който може би чак сега установи колко заразително явна бе радостта му, си пое дълбоко въздух и рече:

- Ами... да речем, че краля и кралицата на Бисердом най-накрая са отново на една вълна.

Данаил грейна. Макар и неговият собствен личен живот в момента да не бе в най-цветущия си вид, да чуе тази важна новина за връзката на други мъж и жена, на които бе поддръжник не от днес или вчера, го накара да се усмихне широко и от раз да прегърне брат си с възторженото възклицание:

- Ясно защо още от сутринта ти е нужна напитка за отскок! Била е дива нощ в кралските покои, а? Личи си, че сме братя!

Рандъл, който освен за събирането си с Хоуп не спираше да изпитва неистова радост и от тези моменти, в които със своят отличителен характер Данаил му припомняше, че и брат му отново бе до него, се усмихна дори още по-широко и даже леко се изчерви. Бързо обаче присви очи, усетил един конкретен неволен намек в изказването на другия мъж - и по-скоро в последните думи, а и в тона и изражението, с които ги бе изрекъл (преди след това изненадващо да ги измени към по-сдържано и не толкова весело излъчване, сякаш си бе припомнил нещо друго).

- Хм... личи ли си, че сме братя... - изрече тихо, замислено Рандъл, гледайки към близнака си, този път с лека, специфична усмивка. - Това значи ли, скъпи братко, че и ти и красавицата, с която сте неразделни, най-накрая сте прекрачили своето его и сте признали очевидните си чувства?

Колкото и нетипично да беше за Данаил, и той се изчерви. Леко, едвам забележимо, но... искрено. Също колкото искрена бе и мимолетната замечтана усмивка, която се появи на лицето му щом мъжът кимна еднократно, а сетне погледът му се отнесе някъде там, към природния пейзаж в далечината и забележителния град в подножието на замъкът.

- Всичко се променя много бързо. Не само чувствата на хората, а и решенията им. От което може да излезе както пълна какафония, така и нещо великолепно. Като това ваше кралство, което е изградено с кой знае колко грешни и погрешни решения през годините.

Още преди секунди Рандъл бе уловил, че нещо в настроението на брат му, особено като бе засегната темата за него и Такара, се усещаше някак особено и не съвсем на вълна 'И заживели щастливо'. Но сега изглеждаше повече от ясно - затова бъдещият крал реши да се приближи леко към другия мъж и отново да се облегне с ръце на парапета, загледан в същите необятни обитавани и необитавани предели на

местността. Помълча няколко секунди, сетне се загледа и в брат си и изрече тихо и деликатно:

- Ако нещо те тормози можеш да говориш с мен. Влиянието, което твоята подкрепа по отношение на мен и Хоуп ни оказва, за да прекратим своето собствено его, е само още едно нещо, за което ще съм ти благодарен до живот, братко. И винаги ще съм насреща, за да споделиш... всичко, което евентуално измъчва твоят собствен любовен живот.

Накрая дори сложи ръката си върху неговата, а това много се хареса на Данаил - той дори погледна с признателност своят брат. Замисли се до каква степен можеше да му сподели все още не съвсем потвърдените си теории за същността на Такара - не му се искаше да подвежда Рандъл по някакъв начин. Може би затова започна темата от по-далеч - заговаряйки за настоящия враг на всички им:

- Знаеш ли, вещица като Ахинарт може да нанесе дори още по-мощни щети, отколкото някой би очаквал. Може да нарани хора, за които дори не сме и предполагали, че някога са чували за нея.

- Безспорно - Рандъл нямаше как да отвърде по друг начин, освен със съгласие. Но... това какво общо има с теб и Такара?

- Виж, аз... не бих искал да казвам каквото и да било без да съм *сигурен*... Не че сам за себе си не съм. Но... и в тези мои прясно създали се теории, също както и в същинската борба с Ахинарт... все още има доста места за запълване. За това кой какво минало е имал. И кой какво цели. И как онзи враг, срещу който всички ние сме се съюзили, може да бъде спрял и победен. Твърде много неясноти, твърде много въпроси, на които качествено вероятно може да ни отговори само някой, който... - тук словата на Данаил изведнъж секнаха за момент, а очите му се отвориха широко, като на човек, който току-що е достигнал до нова идея, плашеща и самия него, - ... само някой,

който съдържа в себе си далеч по-широки познания за случващото се из световите.

Очите му проблеснаха по особен, развълнуван, но и някак резервиран начин. Междувременно Рандъл беше съвсем объркан.

- Какво... - понечи да каже бъдещият крал, но брат му, слагайки ръце на раменете му и поглеждайки го с проблясък на ярка, спонтанна увереност в очите, изрече още преди той да е довършил:

- Това е... Безумно налудничаво е, но... по този начин ще разберем отговорите! Или поне някои от тях!

- Как?

Данаил се отдръпна леко от него и преглътна с известна тежест. Същото тегло - или по-скоро същото колебание - все така застъпено се изразяваше и в погледа му и разклащаше основите на увереността. Въпреки което накрая той стисна юмрук, решен да акцентира на нея, на *увереността*.

- Имаш ми доверие, нали, Рандъл?

Другият мъж не спираше да примигва объркано, но без това по някакъв начин да влияе на отговора, който изначало си беше ясен там, в душата му:

- Да, имам ти доверие... - рече и след това все пак реши да допълни подсмехнат и с една присвита вежда: - Освен когато не изтриваш спомените ми въпреки, че изрично съм ти казал, че не искам.

Данаил също се подсмехна, но без това да го отклонява от основната тема. Пак си пое въздух, сетне отново сложи ръце на рамената на Рандъл, приближи погледа си дори още по-близо до неговия и попита:

- В такъв случай ще ми позволиш ли още сега да те заведа някъде, където ще можем да получим *отговори*, макар и по един... неконвенционален и не съвсем правилен начин? Начин, който може би отначало ще те ужаси, както в момента

донякъде ужасява и мен... но в последствие ще разбереш, че въпреки своята нередност, този начин е може би... *ключът*?

Рандъл изпита хлад да преминава през тялото му - вероятно защото неговата специална връзка с близнака му още от сега му подсказваше за какъв риск идеше реч. Но бъдещият крал на Бисердом не се отметна от думите си - той имаше доверие на своя брат. Затова сега прие сериозно изражение на лицето си и кимна със своята предварителна убеденост, че постъпваше правилно.

Данаил затвори очи и се потопи в паранормалното у себе си - по един конкретен начин, целящ да ги пренесе на едно конкретно място. Така, миг по късно и двамата мъже засияха и изчезнаха от това сияние, оставяйки тази тераса празна, с един единствен полупразен бокал на парапета.

Двадесет и първа глава Database

Вероятно мястото, на което двамата братя-близнаци се пренесоха секунди по-късно отдавна не бе докосвано от чак толкова ярка светлина като онази, която Данаил излъчваше докато със силите си на мъж-Частича се телепортиреше от едно място на друго.

Всъщност не изглеждаше в последните години и дори десетилетия някой изобщо да е проявявал интерес към тази стара подземна лаборатория. Прахът и паяжините бяха наложили своето царство навсякъде, включително около бюрото със столовете в дъното, край които навярно някога бяха кипяли научни вълнения на хора, сътворяващи чудеса...

Двамата братя установиха тези факти, когато Данаил запали слабото осветление от почти изхабената и дори примигваща крушка.

- Това... това ли е? - заекна тогава Рандъл, оглеждащ се колебливо на всички страни. - Ще намерим отговорите на въпроси, потенциално свързани с различни паралелни вселени в... една изоставена лаборатория?

- Да - спокойният отговор на Данаил звучеше като предварително подготвен. Също както и последвалите му думи към брат му: - Или по-скоро... ще ги открием в едно конкретно нещо в този склад. Но преди да ти покажа за какво говоря ми пожелай, че няма да откачиш... - тук русолявият младеж си пое набързо въздух, приповдигна една вежда, но преди неговият колеблив близък да е отвърнал, допълни: - Добре де, ясно е, че ще откачиш, но... моля те, преди да си правиш каквито и да е заключения се замисли, че аз *знам какво правя*. Планът, който ще задействаме заедно, е нещо обмислено.

- Обмислено в последните... две минути, откакто ти хрумна ли? - Рандъл, който не искаше да звучи така сякаш нямаше доверие на брат си, не можа да прикрие резервите си. Обоснова се за това и с думи: - Виж, Дани, аз ти вярвам. И знам,

че не би направил отново някоя глупост като онази, за която наскоро ми се наложи да ти простя. Но с думите си започваш да ме плашиш.

- Може би е добре да те... уплаша малко. Ей така, като за загрявка за онова, което ще ти покажа след секунди - Още като видя моменталната опулена физиономия на своя брат, Данаил побърза да размаха с ръце и да каже: - Добре, добре, може би трябва да спра да приказвам и да те карам да си представяш какви ли не тревожни неща. Просто това, което ще ти покажа е... хем тревожно, хем...

- Отново започваш да се обясняваш твърде много - прекъсна го присвилия едната си вежда Рандъл, като същевременно изказът му иронично напомняше този на друг един познат на Данаил. - Просто ми го... покажи.

Данаил си пое пак въздух и кимна. Оотиде настрани, към гореспоменатото бюро, а другият мъжго последва. Встрани на бюрото имаше нещо, покрито с тънко платно, което създаваше впечатлението, че отдолу се намираше подобие на висока, овална капсула. Точно това платно Данаил докосна леко, дори някак плахо, сякаш сам се страхуваше от това, което ще види отдолу. Но готов да го премахне.

Преди да го стори пак погледна към брат си.

- Наистина, Рандъл... Умолявам те да не ме помислиш за луд... Просто... се опитай да разбереш...

Тъмнокосият мъж не каза нищо този път. Само скръсти ръцете си и зае нетърпелива, но и някак разтревожена поза. Веждите му се присвиха още повече, а погледът му се заби в онова, което предстоеше да види. Същевременно, през съзнанието му действително преминаха какви ли не представи, но нито една не се доближи до шока, който Рандъл изпита, когато платното беше премахнато.

Не просто шок. Ступор. Вцепенение. Потрес, който подкоси краката му, а сърцето му накара да забие като полудяло. Уплахата от онова, намиращо се в капсулата, се изписа и на лицето му.

Или по-скоро от *онзи*, намиращ се в капсулата.

На пръв поглед изглеждаше като висок, добре сложен мъж, облечен в прилепнал плътно по тялото футуристичен костюм без нито една гънка по него. Имаже коса до раменете и не твърде дълга брада. Главата му бе сведена леко надолу и очите му бяха затворени, но дори и без да ги вижда Рандъл можеше да усети онази плашещо нечовешка студенина в тях. Можеше да си *припомни* тази студенина.

Потресеният млад мъж отстъпи крачка назад, разтреперан, докато през това време брат му отместваше бавно погледа си ту към него, ту към познатия и на двама им индивид в капсулата - и макар изражението на Данаил да подсказваше неговите собствени смесени чувства, нещо у героя изглеждаше шокиращо спокойно. Сякаш пред тях не стоеше *той*.

- Това... това е... - прошепна най-накрая Рандъл, започвайки да клати главата си. Не искаше дори да си припомня името му, камо ли да го изрича, а брат му навярно усещаше, а и предварително очакваше, такава реакция, затова побърза сам да го стори:

- Джайлс Тъндър. Или поне неговата обвивка. Защото истинският Джайлс, такъв какъвто го помним... вече не би трябвало да съществува.

- Не би трябвало!?! - Рандъл рязко повиши тона си. - Дани, та ние го унищожихме напълно! Онзи чудовищен робот ИЗЧЕЗНА, защото *не беше възможно* повече да съществува! - хвана се за главата и главата му започна да се клати дори още по-нервно, докато същевременно погледът му на втрещен човек не спираше да се откъсва от сведеното лице на мъжът в капсулата. - Аз... аз изобщо не разбирам! Как е възможно още да го има!?! И... защо... защо ме водиш при него!?! Как е възможно въобще да си толкова спокоен в НЕГОВОТО присъствие!?!

- Защото, както вече ти казах, това не е *онзи* Джайлс. Този робот тук е просто едно... резервно копие на обвивката на онова зло, с което ние се сблъскахме преди над шест години. Спомняш си, че по време на историята, от която тогава бяхме станали част - а в последствие установихме, че изначало още

със създаването си сме били въввлечени в нея - ние разбрахме, че някъде там *физически* съществува още един робот, в който самият Джайлс можеше по всяко време да се прехвърли ако оригиналното му тяло се окажеше засегнато?

- Значи това е *онзи* робот, за който ставаше дума!?! И някак Джайлс *е успял да се прехвърли* в него!?! - Рандъл ставаше все по-обезумял.

- Не! Тоест да... всъщност не! Не съвсем! - самият Данаил също изглеждаше някак объркан, затова, вероятно, за да изясни трайно как стояха нещата, той обясни на глас: - Виж, Рандъл... И двамата знаем, че Джайлс притежаваше доста могъщи и същевременно доста оплетени способности. Едната от които несъмнено бе връзката му с този друг робот, в който можеше напълно да се прехвърли стига да пожелае. И вероятно по един или друг начин всичко, което той е имал в базата си данни, автоматично се е складирало И тук. В този робот - и по-скоро в компютъра, обвързан с него - Мъжът погледна към вградения в бюрото екран, за който с думите си подсказваше предварителното си проучване, че някак бе свързан безжично с робота в капсулата. - Но, както ти казах вече, това НЕ Е Джайлс. Онази информация вътре, в компютъра НЕ Е Джайлс. Тя е просто... информация. Данни, насъбирани по време на дългогодишното му съществуване, но към днешна дата неспособни да се свържат в подобие на изкуственото съзнание, което той притежаваше някога. Просто защото онова съзнание, онази закодирана да е злокобна индивидуална същност, която Джайлс имаше... тя си отиде заедно със самия му оригинален физически вид там, пред нас, преди шест години. Но данните, Рандъл... *данните* му още са тук. Вътре. *Познанията* му за различните вселени съществуват... и могат да ни дадат... толкова много...

Устните му отрониха последните слова тихо, бавно, докато пръстите му докоснаха екрана. Отстрани, брат му изглеждаше не просто шокиран от неговото спокойствие - сега той бе разтърсен и от предложението му, което чак сега схващаше.

- Искаш... искаш да се разровим във файловете на Джайлс Тъндър!? Да осъществим *контакт* с онова, което някога бе свързано с подобие то му на безскрупулен ум!?

- Не ние, братко - изрече тихо Данаил и, отделяйки лека въздишка, погледна към Рандъл уверено. - *А аз. Само аз.*

Другият мъж не разбираше нищо. Гледаше го ококорен и изпълнен с толкова много потрес и... не разбираше. Но когато миг по-късно неговият близък му разкри напълно плана си, Рандъл по-скоро желаше да не му се налагаше да разбира.

- Тази машина... този компютър... той може да се свързва с човешкия мозък. Необходимо е просто да положи този чип... на челото си - Данаил се пресегна настрана, към малка прозрачна полусфера, намираща се на издължена нагоре поставка. Извади от нея малък, кръгъл уред с тъмносин цвят - с диаметър не повече от един сантиметър. - Ще бъде само за няколко секунди... или най-много минути... но ще бъде достатъчно...

Рандъл, който вероятно отдавна не бе отварял очите и устата си толкова широко, поклати глава неколкократно, загубил ума и дума. Вероятно щеше да си помисли, че Данаил се е побъркал ако не забелязваше колко сериозно беше изражението му.

Накрая, когато все пак проговори, очаквано, тонът му отново бе повишен:

- Ти... ти искаш... да се свържеш с него!? Да слееш съзнанието си с това на Джайлс Тъндър!?!? Не! Категорично НЕ!!!

- Той НЯМА съзнание! - за първи път и Данаил повиши глас. - И няма да се сливам с него, а просто... ще навляза в базата му данни! Ще се потопя в знанията му за всички онези вселени, сред които най-вероятно ще има повече информация и за това как можем да унищожим Ахинарт! И за това... защо Такара е толкова потайна по отношение на връзката си с нея...

- Такара има някаква връзка с Ахинарт!? - Рандъл не бе предполагал, че брат му щеше да го изненада дори още повече.

- Не! Не и... да... - Данаил отново изглеждаше объркан.- И аз не знам напълно. Знам само, че тя е нейна доведена дъщеря, чиято главна цел също е да я победи! Не бива да се съмняваш, че Такара е на наша страна!

- Но явно ти самият имаш нужда да се убедиш допълнително в това? - Рандъл присви едната си вежда. - И за да го сториш си готов дори да извършиш една от най-големите глупости в живота си като свържеш съзнанието си с... там каквото е останало от Джайлс Гъндър!

- Аз... аз ѝ вярвам, но просто... просто трябва да знам какво я спира да... се разкрие пред мен изцяло... - прошепна Данаил, а трепетите в погледа му, по цялото му тяло, в гласа му... те подсказваха колко дълбоко свързан той се чувстваше с въпросната жена. - Тя... тя ми позволи да се докосна до нейната душа така, както съм сигурен, че преди това не е позволявала на никой друг - и надали е трудно да се установи, че и аз ѝ позволих да докосне цялото ми същество по същия начин... Ние с нея... имаме бъдеще, Рандъл. Но нещо... нещо я спира да ми сподели... онова едно единствено изключително важно нещо - Тук мъжът отново погледна към роботът в капсулата и преглътна с тежест. - И ако обвързването ми с базата данни на Джайлс ще ми даде отговорите и ще ни помогне да възспрем Ахинарт навреме... то да, готов съм да поема този риск.

Двамата братя отново помълчаха известно време. В които секунди погледът на Рандъл, макар и все още подсказващ ужаса му от идеята на Данаил, изглеждаше някак смекчен.

Затова именно той бе първия, който отново проговори:

- Значи и сам осъзнаваш, че *някакъв риск* съществува.

Данаил погледна към него, после приведе поглед някъде надолу и след кратко мълчание погледна отново към робота:

- Някои рискове си струва да се поемат. Но знай, че ще дам всичко от себе си, за да не допусна онези данни, върху които някога се крепеше съзнанието на Джайлс, да повлияят по какъвто и да е начин на *моята* разумна преценка. На *моето* съзнание. На *моето* възприятие за правилно и неправилно. Аз съм аз. А той... той дори не е *той*. Ще се справя - Погледна към

своя близник и дори се усмихна леко. - Пък и знам, че през цялото това време до себе си ще имам своя брат, който, въпреки че ще ме мисли за луд, няма да откъсне погледа си от мен. И който би дал всичко на света, за да ме опази, както и аз бих дал всичко на света, за да опазя него.

Данаил знаеше какви думи да изрече към другият мъж, за да го докосне. Просто *знаеше*. Именно така подпомогна Рандъл да направи онази своя последна крачка към приемането на неразумната на пръв поглед позиция на другия близник - или поне подобие на приемане. И, колкото и крайно ненормално да му се струваше изобщо да се замисля над това да се съгласява с плана на брат си... да се съгласи. С леко, едвам забележимо - но достатъчно само по себе си - кимване.

Данаил му благодари с признателен поглед. После си пое въздух и включи суперкомпютъра отстрани, сетне направи съответните настройки и активира програмата, която му бе нужна. Двамата с Рандъл не си продумаха и дума през цялото време, чак когато видимо по-запознатият с тази система близник придърпа един от столовете и седна точно до капсулата с двойника на Джайлс, братята се загледаха с вълнение и русокосият рече:

- Моля те. Бъди спокоен. Всичко ще е наред. Аз... съм силен - Сякаш се опита да доубеди и себе си с тези думи, след което, разбира се, позволи и на онзи закачлив и винаги умеещ да приповдига настроението на хората Данаил да се намеси и да допълни с чувство за сарказъм, поглеждайки към робота: - Време ни е за нова среща, мамо и татко. Но този път *вие* ще слушате мен.

Рандъл не знаеше дали да се засмее или не - чувствата му несъмнено натежаха към второто, когато след думите си неговият брат вдигна специалния чип и просто... го положи на челото си. Малкото устройство мигновено се впи в кожата на мъжа - жадно, като устните на пустинен пътник до отворът на дълго бленуваното мехче с вода. Сякаш тази дребна машинка копнееше да получи повече от просто допир до човешка

кожа... Сякаш мисията ѝ на този свят бе да проникне много по дълбоко в тялото на човека... и не само тялото...

Данаил затвори рязко очите си и замръзна на едно място, изпадайки в привидно безсъзнание. Рандъл се разтрепера, но затаи дъх. Взе един стол и седна точно срещу него. А тази сцена - той и неговят брат да се намират седящи на столове един срещу друг, докато подобие на Джайлс Тъндър се намира встрани от тях, прокара хладни, страховити спомени в съзнанието на будния близък, карайки да се замисли дали бе постъпил правилно като бе позволил на близка си... да отиде там.

Там. Какво ли в този момент означаваше 'там' за Данаил?

Като за начало означаваше място с образи. Десетки, стотици хиляди и дори повече образи с навързани към повечето от тях тихи звуци - толкова на брой, колкото дори и той с помощта на свръхспособностите си никога не виждал едновременно. Тъй оплетени и неясни, че напрежението в главата не закъсня.

- От къде да започна!?! - извика той сам на себе си и сложи внимателно ръце върху слепоочията си, докато междувременно притоците на необятна информация го заливаха безпощадно от всички страни, а той не можеше да смогне да обозре като хората дори един от тях. - Съсредоточи се, съсредоточи се... Помисли какво искаш... Ти... ти искаш... Аз... аз... аз искам да... видя...

Хаотичността на това място сякаш блокираше ума ми - подредбата в изкуственото съзнание на една машина бе коренно различна от подредбата в неразгаданото и до ден днешен човешко съзнание. Но Данаил, за радост (или поне донякъде), имаше по-специална връзка с *тази конкретна* информационна система - затова мозъкът му не само оцеля след пагубното нападение на тези разбъркани данни над същността му, а успя и да навърже поне онези от тях, които умът му пожела.

Но и те не бяха само едно или две. Всъщност, връзката на Данаил с информационното поле на Джайлс Тъндър бе твърде деликатна и чувствителна - затова всичко, което в следващите секунди премина през ума му, премина и пред погледа му.

- Историята на Такара и сестра ѝ! - бе първото, което мъжът извика, за да призове началните образи - които го развълнуваха.

И то как го развълнуваха... Така, че той просто да остане безмълвен.

Ненадейно образът се смени - нещо в тази картина накара Данаил да се присети за друго, което съответно на момента да отклони темата към други навързани образи.

- Искам да продължим с историята на Такара и нейната сестра - и защо Такара е толкова тайнствена! - извика заповеднически мъжът, за да се върне към предишната върволица от сцени.

Базата данни мигом реагира и препрати мъжа обратно към предната линия от образи - която, както се подразбира, също не си остана стабилна за дълго, тъй като дори най-малкото отклонение на Данаил в друга насока съответно отклоняваше и темата, на моменти към някоя съвсем различна.

Така героя стана свидетел на какви ли не сцени по неизброим току-така брой различни теми - някои, които тойизначало търсеше и други, които не би могъл да предположи, че съществуваха - а сред всички тях, дори и сред онези, отклоняващите се от основната му мисия, имаше и такива, които го накараха да се вцепени на мястото си и да загуби ума и дума. По тази причина съзнанието му невинаги съумяваше да се връща с лекота към моментите, обвързани с Такара - и с това как нейната мащеха Ахинарт можеше да бъде разгромена.

И все пак, мъжът лека-полека получи отговорите, които изначало търсеше - а някои от тях го покосиха. Задъхан и някак силно притеснен, не само заради не особено приятното изживяване, Данаил по едно време разбра, че бе получил

достатъчно. Затова започна да се върти на всички страни и да търси онзи ключ в съзнанието си, който да го върне обратно в нормалния свят... но не беше толкова просто. Трудно беше някой да е *тъй* съсредоточен, че да постави тази цел - излизането от компютърната система - на толкова преден план, че и машината да разбере, че той вече не искаше друго. Но Данаил не беше от хората, които се отказваха лесно, затова със старание не след дълго започна да се доближава към желания ключ.

Не беше физически, не беше визуален, но Данаил беше близо до него... Пресягаше се към него и само мигове му оставаха от това да го докосне и да излезе от тук...

Какво ли можеше да го възпре в подобен момент на безумно съсредоточение?

Усещането. Наличието на *усещане*. Отново. Поредно в живота му, но в същото време уникално по рода си. Обгръщащо героя с колкото познати, толкова и непознати нюанси. През цялото време - не съвсем ясно, поради което на Данаил не му се получи да асимилира какво точно се случваше. Но да му отдаде мъжът дори и проблясък от вниманието си накара невидимият изход да изчезне.

Данаил не чувстваше да е загубил възможността си отново да осъществи контакт с ключа. Ала преди да е опитал отново беше неизбежно докоснатото от новопоявилото се усещане негово съзнание да се съсредоточи повече върху него, за да го разучи. Да се опита поне донякъде да го определи... или поне да го категоризира...

Беше какъв особен полъх - като лек ветреца, който едва ли не създаваше впечатлението за себе си като за... нечие дишане. И не само - тихите звуци на плетеницата от образи ненадейно заглъхна, като за да бъде изместена от туптене.

Туптене на сърце?

Не беше сърцето на Данаил, но и то на свой ред затуптя силно. Пулсът му се учести неимоверно. В тази странна фаза на тялото му се почувства отпаднало. Той дори не се усети как затвори очи и потъна в непонятното...

Но... не остана трайно в него...

- Не! - изкрещя изведнџ мъжът, решен да се вземе в ръце.

Не биваше да се отклонява. Това можеше да бъде някакъв капан...

Съсредоточавайки се към завръщането към главната си цел, Данаил набързо откри ключът отново. Пресегна се към него, но преди да го е сторил, пак извърна леко глава през рамо, обратно към посоката на усещането. Изненадващо, но този път и усещането за ключът не изчезна - сякаш онази, другата, непознатата и същевременно позната материя зад него постепенно се приспособяваше към *неговите* желаня - на Данаил. Не до такава степен, че той да властва със замах над нея, но... достатъчно, за да не бъде последният им допир тук и сега запомнен с негативен нюанс.

Последният им допир преди Данаил да възвърне напълно своята целенасоченост и да премине през портала за външния свят.

Двадесет и втора глава

Fight with them. Fight with yourself.

- Дани!!! Какво се случи!?

Загрижеността в изражението на Рандъл можеше да се забележи от километри. Също колкото видими бяха смесените чувства в това на Данаил.

- Аз... аз... - по съвсем типичен начин като за след подобно изживяване, току-що завърналият се в *нормалната* реалност брат заекна, поемайки си много жадно въздух и насъбирайки мислите си. Не знаеше над коя усвоена информация - или усещане - да съсредоточи ума си, но бързо в този ум се върна изначалната причина той изобщо да прибегне до архивите на Джайлс Тъндър: - Такара! Трябва... трябва да я намеря възможно най-скоро! Трябва да я спра да се разкрива пред когото и да било!

- Какво!? - недоумя другият мъж. - Но аз си мислех, че ти искаш да разбереш именно...

- Да, така и си мислех! - прекъсна го Данаил, изправяйки се рязко от стола си. Върна чипа на досегашното му място и започна нервно да обикаля из помещението, прокарвайки бързо пръсти през косите си. - Мислех си, че ако разбере какво ѝ пречи да ми се разкрие напълно ще успее да ѝ помогна... да помогна на всички ни, да разгромя Ахинарт... но... нещата се казват доста по-сложни! *Затова* тя не е искала да казва нищо! *Затова* се е правила на друг човек! А аз, с цялата си неинформираност, се опитах да я подтикна да бъде честна! Да ѝ внуша, че така е редно! Но... но ако тя дори и за миг си позволи да ме послуша... това може да доведе до големи последици за нея! Затова трябва да я намеря още сега... и да ѝ кажа...

Рандъл все още не разбираше почти нищо от думите на брат си. Но схващаше основното, което го тревожеше, затова сега реши да не го разпитва повече по темата, а просто да му зададе друг въпрос:

- Това означава ли, че работата ни на това неприятно място е... приключила? - метна един хладен поглед на работа в капсулата. - И че повече няма да ни се налага да се връщаме тук?

Данаил също се извърна към хуманоида, чиято база данни току-що бе разтърсила света му по повече начини, отколкото мъжът бе очаквал. Смутни мисли обладаха съзнанието на младия герой, но той бързо се постара да съсредоточи ума си към основното.

- Да. Можем да си тръгваме. И, за известна радост въпреки всичко бих могъл да кажа, че опитът ми завършва с някакъв успех - погледна към брат си с проблясък. - Вече имам знанията, които могат да ни помогнат да спрем Ахинарт.

Въпреки, че продължаваше да изпитва несигурност и дори лека вина задето бе допуснал близнака си да се свързва с базата данни на злокобния робот, Рандъл не можа да не се отдаде на вълната на облекчение, което премина през тялото му. Без дори да удостояват с още един общ последен поглед неактивния Джайлс Тъндър или компютъра, в който се пазеха очевидно полезните му архиви, те се хванаха за ръцете и изчезнаха в сиянието на силите на Данаил.

Завръщането им в Бисердом изцяло секна всяка нотка на радост, която бе просъществувала в душите и на двамата.

Данаил, още щом пренесе и двама им там - на същата онази тераса, на която се бяха намирали неотдавна - изведнъж присви вежди и се наклони леко напред, опирайки ръцете си на парапета.

- Добре ли си? - притесни се брат му, като първата му мисъл, разбира се, бе свързана с все още съществуващата тревога по обвързването на Данаил с базата данни на Джайлс.

Близнакът му го погледна с изцъклен поглед.

- Силите ми... Те... те сякаш ме напуснаха още в момента, в който отново се озовах тук... - погледна ококорен ръцете си. - Няма ги, Рандъл! Този път не са повредени... а изцяло ги няма!

Недоумяващ, другия брат примига.

- О, не... Знаех си, че може да има някакви последствия от онази лудост, която ти позволих да направиш!

- Не... Не, убеден съм, че не е заради това! - извика Данаил и се огледа объркано. - Просто... това място... то... то е някак различно сега... Не мога да го обясня, но... сякаш по някаква причина твоето кралство блокира силите ми!

Рандъл отвори широко уста и започна да клати глава. Не знаеше какво да каже - а преди да е успял дори да се замисли над този въпрос, ненадейно вълнението у двамата им бе гласнато в друга тревожна крайност, когато установиха, че нейде отдолу, в подножието на замъка, се чуваха викове. Двамата братя погледнаха натам и с неприятно усещане видяха, че хората и свръхестествените същества в покрайнините бяха започнали да изпадат в паника - без да е сигурно дали тези им емоции се бяха породили току-що или в минутите преди Данаил и Рандъл да се завърнат тук.

Но пък едно бе сигурно - всички те до един изглеждаха... някак немощни... Онези, които можеха да летят, сега нямаха тази сила - затова някои от тях лежаха строполени на земята - живи и... мъртви. Онези, които до скоро имаха силата да дишат и под вода, понастоящем се давеха в нея - и малцина успяваха да излязат на повърхността навреме. А други, които разполагаха с какви ли не магични сили, сега изглеждаха безсилни в отчаяните си опити да призват поне едната от тях...

Този бе мигът, в който и бъдещият крал на цялата тази околност - самият Рандъл - наскоро безумния си потрес от случващото се в кралството му, реши на свой ред да провери статута на личните си собствени свръхспособности. Неприятният отговор дойде на мига, за радост не по твърде пагубен начин като онези на други жители на Бисердом.

- Аз... не мога... не мога да призова никоя от драконските си сили! - извика мъжът, клатейки нервно глава. - Не мога дори да призова и само крилата си! А тъкмо си бях повъзвърнал и аз силите! - неспособен да отрича повече очевидния факт, той изгледа тревожно брат си и изрече: - Не си

само ти, Дани! Не само твоите свръхспособности са изчезнали, а и свръхспособностите... на всички наоколо!

Едвам изрекъл това, той и Данаил чуха забързани стъпки отстрани. Хоуп, притиснала плътно до себе си малкото си новородено, пристъпи към своя съпруг, придружавана от няколко стражи.

- Скъпи, ти си тук! Толкова те търсих, но не можах да те открия!

- Любима, добре ли си? - отскочи от раз към нея Рандъл и мигом прегърна и съпругата си, и момичето, готов ако се наложи да ги защити от всичко.

- Да, аз съм добре, но... жителите на кралството започнаха да губят свръхсилите си! Включително и аз!

- Ние също - обади се Данаил и пристъпи към тях. - Дали това не е дело на Ахинарт?!

- Нейно дело е - този изненадващ мъжки глас ненадейно се чу отстрани, което изуми двамата братя, които знаеха на кого бе този глас.

- Йонагуни! - Данаил, без да е сигурен дали следваше да се радва или не, че новата им среща с великият комайну се реализираше толкова скоро, се приближи до парапета, на който лъвът-куче току-що се беше *покатерил*. Колкото и невероятно да беше, но и той не изглеждаше да разполага с някоя от своите могъщи способности. - Ти... ти... не трябваше ли да си...

- Да... Трябваше... Но *тя* не го позволи... - очите на лъвът-куче проблеснаха. - А аз, уви, дори не успях да дойда да ви предупредя навреме - защото отново *тя* ме възпрепятства.

- Ахинарт? - попита Рандъл, а на Йонагуни дори не му се налагаше да отговаря с думи, за да потвърди всеобщите опасения.

- Как е възможно да е толкова силна!? - извика Хоуп. - Доколкото разбрах основната ѝ сила е да призовава животни и зверове с косите си, но... просто ей така, с щракване на пръсти, да отнема силите на цяло кралство!?

- Не лъжех, когато ви казвах колко могъща е тя... и че не бива да я подценяваме - изрече старият комайну, загледан

конкретно в двамата братя. - Но, уви, дори аз я подцених. А тя просто бе чакала да се разделим, за да нападне мен и народа ми. За да продължи своята игра на разделяне и владееене. Уви, макар и аз да успях да избягам навреме, не смогнах да я възспра да стори с онези клетки хора от племето нейоки онова, което предстои да стори и с това кралство...

- Което е... ? - Данаил беше нетърпелив да разбере, макар и да се опасяваше, че отговорът му нямаше да му хареса.

Йонагуни си пое въздух. Загледа се в планините в далечината и прошепна:

- Ще се започне от границите на кралството. Постепенно, към неговият център - този град тук - ще нахлуе магия дори още по-сковаваща от тази, която вече е завладяла всичко. Достатъчно силна, за да подмине дори защитния купол. Кристалчета... Дребни, тайнствени кристалчета от светът на Ахинарт, от нейната демонична крепост Етернуму, постепенно ще се разрастнат и ще обгърнат всичко... Ще изпълнят водите... ще погълнат горите... а накрая ще проникнат и в плътта на живите същества... и ще превърнат всичко в... себе си... В прелестни, но бездиханни кристални статуи...

- Тя ще ни превърне... в кристал!? - извика Рандъл.

Йонагуни го погледна с натежал поглед.

- И това ще е само началото.

- Трябва да я спрем! - констатира ясният за всички им факт Данаил, гледайки към древния комайну. - И аз вече имам насоки как да го сторим! Наложил се да предприема голям риск, но си струваше, защото в изминалият час разбрах повече за Ахинарт, отколкото всички ние знаехме преди това! Тя не е толкова неуязвима, колкото си мислехме... Просто трябва да унищожим... косите ѝ! Защото *там* се крие не само нейната способност да призовава зверовете... а и силите ѝ изобщо!

- Тоест трябва да се изправим очи в очи с нея? - обади се Рандъл. - Но ние си нямаме и идея къде се намира тя в момента! Може до последно да се намира притаена някъде там, из сенките, и просто да ни наблюдава как агонизираме и се превръщаме в нейния тайнствен кристал!

- Всъщност... има начин да разберем местоположението й... - Данаил изненада всички. - Но за тази цел се налага... да открия Такара...

Отнесе погледа си в произволна посока някъде настрани. Обозря обширната околност и се почуди къде ли можеше да се намира въпросната специална за него жена в момента - защото нещо го караше да си мисли, че след като той за пореден път я бе притиснал, тя не бе останала в двореца.

За радост един от тукприсъстващите можеше да даде отговор на този въпрос - или поне донякъде:

- Малко преди да изчезнат силите ни я видях да излиза на кон от замъка - и да се насочва към онези гори... - Хоуп посочи короните на дърветата на изток.

- Благодаря ти... Значи трябва да отида след нея! - извика Данаил с проблясък на надежда в погледа. После обаче въздъхна и погледна към брат си - Ще ми се наложи да е по нормалния начин обаче, а не с магия. Би ли ми дал някой от най-бързите си коне?

Рандъл кимна. Не след дълго той и останалите вече се намираха при кралските конюшни, където поне изборът на животни от този вид бе доста голям. Един от белите коне бъдещият крал даде именно на брат си, който мигом се отправи към горите на изток, а на останалите животни се качиха той и всички онези онези верни стражи, които той мигом призова да се разпръснат заедно с него из целия Бисердом, в готовност да защитават жителите от потенциалното директно нападение на Ахинарт. Единствена Хоуп, въпреки настояването ѝ да им помогне, накрая се съгласи просто да се скрие с бебето в някое от най-прикритите местенца на замъкът - защото, както съпругът ѝ рече, да бъде просто майка и да защити детето си безспорно в момени като този трябваше да е нейният първи приоритет.

Но щяха ли да бъдат тези ходове на героите достатъчни, за да възспират навреме Ахинарт?

***

Такара, като човек, инак свикнал с разочарованията, не можеше да повярва колко *разочарована* се чувстваше в минутите, в които с нервни стъпки вървеше из гората на изток.

Някой да те разочарова е едно - такива под път и над път. Но този 'някой' да бъде най-специалния за теб човек, появявал се в живота ти напоследък, а сред бъркотията от взаимните ви действия спрямо един друг и ти самият също да разочароваш не само него, а и себе си - това си беше постижение.

“Защо му трябваше да се рови толкова?” - неведнъж докато вървеше, стисналата зъби навъсена красавица си говореше наум, но по-късно нещо у нея винаги трепваше и тя отново казваше сама на себе си: “И защо да бъда честна с него е... толкова невъзможно...”

Един или два пъти Такара изричаше същите тези думи и на глас - шепнейки в своя унес. Разбира се, имаше и моменти, в които тя всячески се опитваше да се взима в ръце и да си припомня *основната причина* за всичко това. Причината не я успокояваше, но ѝ даваше особен устрем. И, въпреки всичко случило се в не съвсем лекия ѝ живот през годините - вяра.

Вярата на жената бе подложена на изпитание, когато ненадейно нещо в тази гора около нея се промени. Заради тъмен облак в небесата ли, или заради друго, но лъчезарната, зелениста обстановка на леса се смрачи. Хлад проникна от всички страни и се прокрадна дори до тялото на жената. Но не тези на пръв поглед атмосферни фактори накараха красавицата да настръхне, а... звукът, който идваше с тях.

Не беше го чувала преди - не и в този му конкретен вариант. Всъщност, въпросният звук - в нейния случай не твърде ясно различим шум от листа - беше от свръхестествен характер. Всяко ухо можеше по всяко едно време да си създаде впечатление за него по свой си различен начин, и то много лесно, като индивидът просто притихне и се заслуша в обграждащото го - защото обикновено този особен звук представляваше просто съвкупното сътворение между всичко онова, което всеки малко или много чува около себе си даже в инак смятаното за пълна тишина. Имаше твърдения, че дори и

онези, чиито слухови възприятия не бяха като на другите, можеха да уловят присъствието на *този* шум. Сякаш той представляваше трудно обясним *портал* на възможностите.

Но Такара бе достатъчно запозната с този портал, та да е наясно, че в случая той не предоставяше възможности - не и за онези с противоположни възгледи на властващата над него *друга дама*. Не и за враговете безчет, които *тя* зачиташе за пречки по пътя от илюзиорната, съградена от самата нея идилия на своята крепост, към другата страна на прохода, овенчаващ реализацията на копнежите ѝ в основните светове.

Красивата азиатка мигом се откъсна от тягостните си мисли за всичко останало и се пресегна към катаната си. За свой ужас не успя да я извади смело във въздуха и да се подготви за битка - защото ненадейно ръцете ѝ сякаш отказаха да я слушат и просто се отпуснаха от двете ѝ страни. Краката ѝ - до скоро правещи тежки стъпки из горските пътеки, застинаха на едно място и сякаш също загубиха способността си да се движат.

Ала още по-големият ужас за жената се прокрадна в душата ѝ и навсякъде около нея, когато сред онези звуци се чу и... смразяващият женски глас:

- Такара Юа... Ето ни отново една пред друга...

В плашещата си неспособност да движи цялото си тяло, с изключение на главата, младата жена отвори широко уста и намръщи инак изцъклените си очи, когато сред сенките от привелите се един към друг преплетени клони на дърветата пред нея се оформи... силует. Фина, грациозна зряла жена със светлосиня рокля, бяла пелерина и кристален жезъл в едната ръка, галантно излезе от тъмнината и се втренчи в Такара със своят полупритворен, лукав поглед.

Със зеници тънки, черни – като на котка, подаващи се измежду кристалчетата кожа. С уши по-големи от човешките и заострени нагоре – като на елф. С устни черни, издадени напред студено, аристократично.

С коси пагубни... тъй изящно дълги и тъмно лилави, почти сини. Веещи се прелестно зад нея.

Тъй красива, но и тъй нечовешки плашеща.

Не се налагаше Такара да изрича името на тази персона, но, сбърчвайки своето чело и присвивайки дори още повече очите си, тя не успя да удържи наплива от ненавист, който бликна от душата ѝ и който *трябваше* да бъде изразен поне с една едничка процедура през зъби дума:

- Ахинарт...

Коварната дама, вече доближила се достатъчно до нея, приведе лицето си през нейното и, милвайки я по едната буза с нереално студената си ръка, я дари с тънка, подигравателна усмивка. Със същото бяха пропити и следващите ѝ слова:

- Ах, мила моя *дъще*... Правиш ме щастлива. Навремето - което, разбира се, от моята гледна точка бе преди много лета, но от твоята позиция на навеки странстваща из световете скитница бе преди едва няколко години - ти отказваше да ме наричаш с името, отредено за величието на същността ми. Напук ме назоваваше с онова, първото ми име, което жалкият ми преходен човешки баща ми бе дал, незачитайки волята на майка ми само защото тя е била жена. Не е ли прекрасно, когато с времето *правдата* надделее и аз самата, по своя собствена воля, реша сама да добавя в края на оригиналното си название онова предречено ми 'арт', подсказващо какво непреходно произведение на изкуството е самото ми съществуване? - изсмя се леко, после се отдръпна. - Но защо ли питам, драга... Забелязва се и по проблясъците в погледа ти напоследък... Онзи красавец, заедно с неговата свита, ти се отразяват по неподозирани начини...

Такара не отвърна, но пък не можеше да се отрече, че в смраченият ѝ към тази студена жена поглед и сега се забелязва нюансът на благи чувства, типичен за нея щом тя се сетеше за Данаил. Глеещ дори и след като Данаил за пореден път я бе подразнил.

Ахинарт направи няколко бавни, все тъй галатнти стъпки сред свежите треви наоколо - а докато минаваше през тази зеленина сякаш дребните кристалчетата, от които бе съградена нейната чудата кожа, се приплъзваха игриво по роклята ѝ, по мантията ѝ и превръщаха същите тези треви в... кристал като

себе си. Ефект, който по някаква причина явно не се отразяваше на Такара, а озадачаващата причина стана ясна в последвалите все така саркастични думи на по-възрастната дама:

- Ех, ех, ех... тези твои приятелчета... Този твой пламенен любовник, борец за криворазбрана справедливост... Какво ли биха казали всичките те ако знаеха истината за смелото, достойно момиче от изтока, бранещо ревностно техните заветни позиции? - за момент се спря, за да се загледа с наслада в разкъсаното от особени чувства изражение на Такара и отново да пристъпи към нея. - Как ли биха реагирали, че докато се преструваш, че си на тяхна страна в борбата с онази зла вещица, която в лудостта си си е съградила цяло кралство на непримиримостта... ти самата тайно си *поданица* на същото това кралство?

Ухилена тъй широко, че и острите ѝ зъби за първи път в тази сцена да проблеснат със своята страховитост, тя приближи устните си към дясното ухо на неспособната да се бори жена и прошепна:

- Че доблестната героиня Такара Юа от години живее в *своя собствена* крепост Етернуму...

Доведената ѝ дъщеря трепереше дори още повече от преди малко, когато нейната мащеха спонтанно се бе появила пред нея за първи път от доста време. Капчици пот пропълзяха по инак вледененото - не само заради присъствието на Ахинарт, а и заради личните ѝ хладни чувства към нея - лице. С все така настървено изражение на лицето, Такара най-накрая съумя да състави думи, които да изстреля към другата дама веднъж щом тя се отдръпна от нея:

- Аз НИКОГА няма да живея в крепост като твоята! НИКОГА няма да бъда твоя поданица! НИКОГА няма да поставям СВОИТЕ интереси пред онези на другите хора!

- А нима вече не го направи, мила? - Ахинарт сякаш знаеше да я контрира още преди Такара дори да е започнала своите слова. Съзерцавайки я с все така тънката си, ехидна усмивка, тя изрече: - Нима вече не се опита - неуспешно, разбира се - да заблудиш всички около теб, че си също толкова

запозната с моята история, колкото са и те? Нима не ги излъга по своеобразен начин всичките - освен може би онзи щадящ жалките ти човешки чувства комайну - че не притежаващ далеч по-специална връзка с мен, чрез която може да ви е по-лесно поне да се опитате да ме разгромите? Връзка, заради която дори ти самата се предаде на онова сладко, гъделичкащо влечение към великото тайнство на Етернуму и му позволи да те завладее? Да те надари с обещаващи сили? И с потенциала да изградиш... своята, признавам, също забележителна реална крепост някъде там...

- Аз НЕ СЪМ създавала своя крепост! - изкрещя Такара, не че се чувстваше длъжна да го уточнява точно пред тази ужасна жена. - Аз... аз просто следвах своята собствена борба... и... и макар и да си позволих да прибегна към средства, които някои биха зачели за неправилни...

- Като това да използваш силите си, за да се обвържеш по специфичен начин със своята мащеха и с *нейната* крепост на Вечното Не? - Ахинарт пак реагира моментално, приближавайки отново погледа си близо до този на доведената си дъщеря. - Не знам до кога ще заблуждаваш и самата себе си, Такара Юа. До кога ще отричаш може би неприятната за теб, но донякъде сладка за мен, истина, че *и ти* се поддаде на изкушението... Че, в борбите за твоята си правда, ти неусетно се обърна към Етернуму и така не просто придоби сили, които ти помагат да се променяш... да си по-могъща, отколкото другите си мислят... а и стори така, че аз и ти да сме обвързани. Да имаш шанса да ме спреш... но и да го нямаш... - усмивката на Ахинарт отново оголи плашещите ѝ зъби. - Защото, когато прибегна към този метод, макар и не по крайния начин, по който аз го използвам... ти не предполагахте, че ще има и уловка, нали? Не предполагахте, че аз вече може да съм помислила да наложа около себе си защита срещу такива хора, които биха използвали роднинската си - макар и не кръвна - връзка с мен, за да впият ноктите си в същността ми... Да попреча на плана ти аз не успях - ние с теб вече сме свързани. Но тази връзка винаги е пречила и винаги ще пречи *и на теб* да

бъдеш себе си пред другите. Дори и само за миг да позволиш някой да те съзерцае пълноценно в истинската ти светлина... да му подсказеш лично за твоята същност на чедо на Етерному и че именно в статута си на такова ти *разполагаш с мощта* далеч по-ефективно поне да пробваш да ме разгромиш... това, дори и да не бъде моят край, ще бъде *твоят* край...

Злокобната дама бе доближила изцъкления си поглед толкова близо до другата жена, че Такара можеше вече да усети дори противният ѝ леден дъх. Но младата красавица така или иначе вече чувстваше, че щеше да се разпадне дори и без Ахинарт физически да се намира толкова близо до нея. Със сърце биешо като лудо, тяло разкъсвано от разнородни чувства, най-вече от тъга, примесена с вина, тя едвам съдържаше горчивите сълзи, напираси в очите ѝ - но и тях не успя да усмири, когато нейната мащеха, запозната със словата, които можеха да я довършат емоционално, не се поколеба да продължи:

- И за какво? - процеди през зъби Ахинарт, след което рязко се отдръпна от по-младата жена. - За какво ти беше да правиш всичко това, глупаво момиче? А, да... направи го заради... сестра си... - Този бе мигът, в който Такара не издържа и плувна в сълзи. - Друга една клетница, с която си мислехте, че току-така можете да секнете величието на доведената си майка...

- Никога повече не се дръзвай да се наричаш наша майка!!! - изкрещя Такара. - Ти... ти си просто... просто...

- ... убийцата на баща ви? - Ахинарт довърши словата ѝ с присмех. - В това се корени всичко, нали? От там произлиза огнената ненавист на вас двете спрямо мен. И, признавам, може би винаги е имало основания за нейното наличие. Но това не променя факта, че в покрусата си след смъртта на баща си, вие двечките тъй иронично прекрачихте границите, които добрите момичета като вас обикновено не прекрачват. Заиграхте се със сили, с които хлапачки като теб и нея си нямаха работа... и така сестра ти плати с живота си... - Може би за да направи болката от тези думи още по-голяма, зловещата жена за пореден път

приблужи лицето си към това на по-младата жена и с безмилостно доволна усмивка прошепна: - Сега тя е там, в онова небитие, където отиват всички, които дръзнат да се закачат с мен, използвайки моите методи... Тя изчезна, защото твърде наивно си позволи да разкрие истинската същност пред друг човек, на когото вярваше... а това я довърши.

- Тя... тя не е мъртва... - хлипаше Такара. - Жива е... *трябва* да е жива... някъде там...

- И ти и до ден днешен използваш силите си, за да обикаляш из световите и да я търсиш... Знаейки, че в този случай дори и земният израз от нашата си планета за 'иглата в купа сено' не е достатъчно силен. Не само заради безбройната вариация на паралелните вселени. А и защото сестра ти просто вече я няма. Дори и аз, като кралицата на Етернуму, не знам дали тя *физически* съществува... А ти още си мислиш, че ще я откриеш - но добре, пробвай се. Нямахте да спирам този твой предварително обречен брод ако с него ти не засягаше и... моите интереси... Ако не си мислеше, че като победиш *мен* без да разкриваш коя си и без да използваш силите си на поданик на Етернуму, ще си върнеш *нея*... Ах, клетници, клетници... Все сте неразбрани... Все нещо не ви достига, за да достигнете заветната цел - а дори когато вече сте загубили си мислите, че надежда още има...

- Аз не съм загубила! - отсече Такара. - *Ние* не сме загубили! Аз и всички онези смели герои, които ще се погрижим за твоето падение!

Ахинарт се изсмя с най-гръмкия маниер по време на цялата им сцена до сега. Сетне пак се втренчи в очите на по-младата жена и, макар и отначало без да се доближава до нея, промълви:

- Заслепена си както винаги... но и много други са били заслепени преди теб, а аз съм ги поставяла на мястото им. Както тази сутрин сторих с онова нагло племе от Йонагуни... - зениците на Такара се разшириха в ужас, който нарасна дори още повече при последвалите думи на Ахинарт: - И както днес ще подреда всички в това кралство тук, включително и

самоотвержения ти възлюбен... а ти няма да можеш да направиш нищо, за да ме спреш... защото за да сториш необходимото и да успееш наистина да предприемеш някаква ефективна крачка към мен, ти ще трябва да погубиш себе си... и шанса да откриеш сестра си... А и двете знаем, че няма да се осмелиш, нали? Не толкова за да защитиш своето собствено благо, своята собствена плът... а защото онова съвсем лично твое и уникално по рода си *друго* крило в *твоята* крепост Етернуму, възникнало там след изчезването на сестра ти... никога няма да ти позволи да се изправиш срещу мен и да погубиш себе си... Ти, Такара Юа, си обречена да си живееш заключена в своята си лична тъмница, борейки се за вече дори по-задълбоченото Вечното Не от онова за отмъщението за смъртта на баща ти... За едно по-ново Вечно Не, свързано със... спасението на сестра ти... и непримиримостта ти спрямо фактът, че нея вече я няма...

- Не... - Такара, със сълзи, течащи буйно по двете ѝ бузи, клатеше глава и не намираше какво друго да каже.

Може би защото, като една отчаяна жена, подвластна на забраненото влияние на своята крепост Етернуму, тя вътрешно в себе си осъзнаваше, че Ахинарт казваше истината.

Тъй или иначе злокобната дама не ѝ позволи да изрече много повече. След като за един последен път се отдръпна от Такара, Ахинарт застана на централно място спрямо това кътче от горичката, в което се намираха. Галантно издаде ръцете си на двете страни и призова около себе си облаци лилав дим - същия на цвят като косите ѝ.

- И все пак не мога да те оставя *тук* докато на това място се провежда финалната битка с поредните глупци, които счетоха за нужно да ми се опълчват... - изрече тя, докато междуременно лилавият дим заобиколи ужасената Такара. - Не бих могла и да те унищожа още тук и сега, тъй като връзката помежду ни е твърде специфична и не знам как *твоята* смърт би се отразила на мен - поради която причина и всичките зверове, които пращах по пътя на теб и приятелчетата ти предварително бяха настроени да не ти нанасят твърде големи щети. Но не бих

могла и да рискувам дори проблясък в сърцето ти да те накара да се размекнеш и да избереш благото на Бисердом пред това на теб и сестра ти...

- Не! - един последен жалостив писък делеше Такара от това да потъне напълно в магическия дим.

Не съумя дори да си помисли как да възпре мащехата си да ѝ стори това. Просто се изгуби сред яркия лилав цвят...

Ахинарт, призовавайки дима да изчезне, се усмихна доволно, победоносно. Но не толкова победоносно, колкото предчувстваше, че ѝ предстоеше да се усмихва съвсем скоро, щом победата отново бъдеше в нейните ръце и цяло едно магическо кралство попаднеше под нейната власт.

Двадесет и трета глава

Aeternumò for good and for bad

- Идвам, красавице... идвам...

Данаил не спираше да си повтаря тези слова - на глас или на ум - през целия път към гората, към която неотдавна беше поела Такара.

Пословичният му устрем, който в последните му години почти не секваше, даже в случаи на титанична опасност, сега бе в една от най-върховните си фази. Да достигне до жената, която само за няколко дена бе извоювала мястото си в сърцето му като най-важната от всички досега, беше основен приоритет на целеустремения мъж.

Данаил трябваше да я предупреди навреме за новото нападение на Ахинарт... Трябваше да я предпази и от клопката, към която и той самият неволно я бе повличал, настоявайки тя да бъде честна пред него за истинската си същност... Но може би най-важното от всичките - трябваше да бъде до нея, за да се справят с каквото и да предстоеше *заедно*.

Уви, един смутен проблясък в душата на героя вероятно му подсказваше, че вече беше късно.

Разбра го дори още по-болезнено, когато конят му направи първите крачки сред дърветата на гората. На пръв поглед тук изглеждаше спокойно, въпреки смрачените небеса и усещането за хлад. На този етап Данаил можеше само да гадае дали тези изменени атмосферни условия се държаха на естествената природа или на...

- Ахинарт... - ненадейно, дъхът на Данаил секна.

Издавайки напред очите си, той дръпна юздите на коня и го накара да спре. Виждаше я там, сред мрака, като още помрачен силует. Едновременно с ужас от *нейното* присъствие и с чутовна тревога за това какво ли *тя* може би вече бе причинила на Такара, той настръхна - но и се намръщи.

Тя самата не изглеждаше да е по какъвто и да е начин смутена от него. Направи няколко бавни крачки напред, за да я обозре и той по-добре, докато шепнеше:

- Живецът... Единият от трите живеца, които все ми се изплъзваха...

Досещайки се, че тя говореше за онзи свой предходен осуетен план да асимилира енергията на свръхестествени хора, което донякъде бе постигнала с Рандъл и Ксан, младият мъж неминуемо си припомни и почти смъртоносната своя собствена среща със злокобната змия. Стисна юмрук и зъби.

- Къде е Такара!? - процеди през зъби той.

Ахинарт, която сякаш не можеше да откъсне поглед от него, се усмихна леко.

- За нея вече не бива да мислиш. Всъщност тя, иронично, е на по-сигурно място от теб сега. Все някога ще се завърне из тези земи... но тогава вече ще е късно за теб и за всички, намиращи се в това кралство - *за тях и за себе си* трябва да се тревожиш... Защото аз съм с теб... аз съм приключила с теб...

Героят не знаеше дали да вярва и на една нейна дума за състоянието на Такара - въпреки което нещо го предразположи да почувства, че тя не го лъжеше. Най-малкото мъжът вече бе запознат със специалната връзка между тях двете и това вероятно в момента го правеше сигурен, че нейният живот бе от някаква важност за Ахинарт.

Но все пак Данаил не планиваше да напусне това място преди да го е обходил по-обстойно, като за да се увери, че злата магьосница не го заблуждаваше. Той не го планиваше, но пък нейните мрачни сили показаха, че са на друго мнение.

Още при заплашителното предупреждение на Ахинарт, от всичките ѝ страни ненадейно изникнаха още и още зловещи сенки. Десетки кръвожадни очи проблеснаха в мрака, а ръмженето на някои от тях бе убийствено познато на мъжът.

Най-вече на *пантерата*. Същото онова яростно създание от изоставения кораб, което сега се появи отнейде заедно с другите и зае централно място пред господарката си.

- Но като за начало ще съм милостива към теб и ще ти дам някаква преднина... - рече самата тя с присмех. - Изпращайки по петите ти *едва девет* от многобройните чеда на моите коси. Пожелавам ви приятно прекарване, докато по същото време аз... поемам едноличната власт над нови територии!

Изсмя се зловещо и мигом изчезна във вече познатия на нас, но за първи път появяващ се пред погледа на Данаил, лилав дим.

Нейните слуги сякаш само и това бяха чакали - да останат сами с мъжа - за да отскочат едновременно всичките към него, с цялата си притаена ярост. Той, който въпреки липсата на свръхсилите си все още разполагаше поне със своята бърза реакция на самосъхранение, извади катаната си и от раз посече две от тях - гигантски плъхове с шест крайника вместо четири. Другите обаче - особено пантерата, която явно отдавна бе пазила силите си за *точно този* момент - не изглеждаше да бъдат тъй лесни за победа, затова още преди те самите да са го доближили твърде много и потенциално да са използвали и някой от онези безмилостни методи, с които огромната змия го бе лишила от възможността му да прави каквото и да било, Данаил просто се почувства принуден да се обърне на другата страна и стремглаво да се засили обратно към града. Разчитайки, че ще успее да стигне и премине отвъд крепостните стени преди да е бил довършен - или там каквото беше настоящият план на Ахинарт за него.

Докато препускаше с коня си обратно по пътеката сред първите дървета на гората обаче, Данаил изведнъж се замисли, че тя бе споменала за *девет* свои поданици, които оставяше да се справят с него. А онези зад мъжът, като включим и вече повалените мутирвали плъхове, бяха само *осем*.

Къде беше деветият звяр?

С отговорът Данаил се сблъска буквално очи в очи по неприятния начин (не че бе възможно което и да е от безпощадните същества от косите на магьосницата да поражда различни чувства у него). Тъкмо когато си мислеше, че се е измъкнал поне от сенките на гората, в които заради

провокирания вероятно от Ахинарт мрак щеше да му е значително по-трудно да се сражава с няколко врага накуп, откъм короната на последните дървета изскочи една притаена там до този момент... змия. Не толкова голяма колкото онази в традиционната японска къща, но със сигурност не по-малко настървена да изпълни заповедта на господарката си - поради която и причина сега директно се засили със своята разтворена паст директно към лицето на Данаил. Той успя да я избегне, но с цената на това да се извърти толкова настрани, че да не съумее да запази баланс на коня. Героят се просна сред храстите встрани, а единственото добро животно тук - самият му кон - само изцвили в своя собствена уплаха и рязко побягна напред, без да мисли за нищо друго.

Данаил, останал дори без превоз и доста сериозно ожулен от тръните в шубраците, съумя да се изправи пак на крака тъкмо когато едното от другите озверели създания - озъбена хиена - го настигна първа от останалите и понечи да го захапне. Героят навреме замахна с катаната и ѝ отрязва главата, но точно при това му действие, за негова беда... катаната се пречупи на две.

- Да му се не види! - изруга Данаил, а периферното му зрение с ужас установи, че тъкмо по това време и змията, все още висеща измежду клоните настрани, се засили за втори път към него. Той, макар и вече с повредено хладно оръдие, все пак успя да го използва за един последен път като рязко се извърне към влечугото и забие острието между очите му. - Ти и твоя вид не се ли научихте, че няма да излезете на глава с мен!

Змията бе умъртвена, но още преди младежът дори да е успял да се замисли да изтръгне остатъка от окървавената си катана от нея, от двете му страни изскочиха други две влечугоподобни - на пръв поглед обикновен комодски варан с далеч по-гигантски от обичайното, катранено черен език, и някакво друго създание, наподобяващо огромен ярко червен саламандър с две глави. Данаил, който вече беше останал да се бие само с голи ръце, реагира умно - хвана един от обемните клони на близкото дърво и така го засили към кръвожадните

твари, че едновременно зашлеви и двете. Сетне мъжът не се и замисли да остава повече на това място - възползва се от временното разконцентриране на най-близките до него твари, за да се извърне пак на другата страна и да хукне презглава към крепостните стени.

Пантерата, която, въпреки неприкритата своя собствена настървеност, през цялото време се бе приближавала към мъжът по-бавно от останалите създания, сякаш чакайки съюзниците ѝ първи да го отслабят, за да може тя да нанесе финалния удар, изведнъж забърза крачката си. Със завидната скорост на дивите котки от своя вид, тя го настигна преди всички точно когато той вече тичаше по моста към източната порта, а с острите си нокти го накара да изреве от болка, когато ги заби в рамената му и мигом го повали на земята.

Но и Данаил реагира бързо. Усетил застрашително близкото ѝ присъствие зад себе си още преди моментът на нападението, той вече бе подготвил всичката си сила, за да я отблъсне от себе си още преди тя да се е вкопчила в него твърде фатално. Получи му се - избута пантерата тъй яростно, че тя не просто нямаше как да се задържи за тялото му, а и полетя настрана, удряйки се в каменната стена на моста. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да се свести, в което време обаче преследваният от нея не продължи да тича към портата - установил, че тя вероятно беше най-големият му враг от всичките призовани преди минути от Ахинарт, героят стисна зъби и реши, че трябваше да я довърши. С боен вик се засили към животното тъкмо когато и то отново отскочи към него.

Отчетливият звук от пречупване на врат сложи края на битката помежду им.

Данаил, изпотен и задъхан, отпусна хватката, с която току-що собственооръчно бе довършил пантерата, и нейното безжизнено тяло се просна на земята. Искаше му се да имаше време да възтържествува, но останалите няколко създания също вече наближаваха и само метри ги делиха от това да му се наложи да се разправя и с всичките тях едновременно - затова мъжът наново се извърна рязко към входа на крепостта и

впрегна цялата си бързина, за да изтича там преди зверовете да са го настигнали.

- Затворете портите!!! - мигновено заповяда на стражите, а те, тъй като знаеха, че той бе братът на бъдещия крал, мигновено откликнаха.

Не че беше нужно Данаил или който и да е друг да им дава насоки - жестоките създания, задаващи се по моста, сами по себе си достатъчно убедително подсказваха за опасността. Едното от тях, варанът, дори успя да стигне заплашително близо и дори да се пъкне наполовина измежду тъкмо затварящата се огромна врата - за радост градските стражи бяха достатъчно бързи в задачата си и не само го притиснаха, ами и го разрязаха на две с портата.

Главата на озверялото създание падна сред собствената си кръв там, на каменната пътека в началото на големия град. Потъгна в агония и мятане се насам-натам с последни рефлексии, тя скоро затихна, но не и преди това да е била забелязана от не един от покосените от гледката жители и така само да е породила още по-голям смут сред и без друго настаналия такъв наоколо.

По това време самият и Данаил стоеше вцепенен на мястото си - там, където се бе спрял още с влизането си. Стоеше и... гледаше с ужас напред. Не толкова заради варанът и неговата кървава гибел, колкото заради онова, което погледът на мъжът успя да съзре, макар и само за миг, от другата страна на портата преди тя да бъде затворена.

Към големият град на кралство Бисердом не се задаваха само няколкото останали живи звяра, призвани от Ахинарт в гората. Чак сега, когато вниманието на Данаил вече не бе насредоточено главно в преследващите го създания, той намери време да обзоре планинските възвишения и гористи местности в близост до тази крепост... а кръвта му се смрази от гледката на двойната задаваща се опасност. Не само от кристалът, който вече бе погълнал в своята същност върховете, превръщайки ги в част от себе си, и който безскрупулно приближаваше насам. А и от онази също толкова

безпощадна и далеч по-огромна армия от какви ли не зверове и създания, които ненадейно изникнаха от всички страни.

Идваха, за да се уверят собственооръчно, че от сърцето на Бисердом нямаше да остане нищо освен жалки руини и обезсърчени клетки създания, над които *тя* да властва...

Кръвта на Данаил закипя. За миг той си позволи да се почувства немощен - заради онова, което вече бе причинено и заради онова, което предстоеше да бъде причинено. Но след този един единствен въпреки всичко зареждащ го със сила миг, мъжът стисна юмрука и зъбите си си дори още по-силно от до сега. Очите му проблеснаха.

- Пригответе всички за *голяма* битка! - рече той на стражите, след което, без дори да чака отговор, хукна към замъка.

Паниката из улиците на градът взимаше нови върхове. Задаващата се нова опасност бе обозрима от по-високите части зад крепостната стена - и тя далеч не идваше само откъм източните порти, а и от всички останали страни. Ахинарт не мислеше да загуби този път - вероятно секунда след секунда тя жертваше все повече и повече косми от своите дълги коси, за да ги превръща в потенциалните разгромители на това инак велико кралство.

Но и Данаил нямаше да се откаже.

***

Нито пък красивата жена, шеметно завладяла душата му в последните дни, възнамеряваше да го стори - там, където тя се намиралаше в момента.

Такара бе изпратена от Ахинарт в една *стая*. На пръв поглед - най-обикновена тъмница на старинен замък. Но, както хубавицата вече много добре знаеше, най-малкото заради свръхестествената си връзка със своята мащеха, това място приспаднаше към най-дълбоките нива на затвора в онази крепост Етернуму, над която тя, Ахинарт, бе повелител. Надали имаше по-подходящо място, на което да бъде затворена една

последователка на Вечното Не, която бе неспособна да използва силите си...

Неспособна не толкова, защото тя самата не смееше да се пресяга към тях, а и защото на подобно място те бяха напълно блокирани от далеч по-развитата мощ на властващата над Етерному тайнството.

Но Такара не можеше да се откаже - такъв вариант нямаше. Дори и с риск да се погуби, тя всячески се мъчеше да излезе от своята килия и от замъка на Ахинарт, от нейната магична крепост... На всяка цена трябваше да се завърне там, в Бисердом...

Лъч надежда проблесна пред красивата азиатка, когато ненадейно, докато тя с юмурици и ритници се опитваше да открие все някаква пролука сред каменните стени... тежката, стоманена врата се отвори сама. Такара се загледа натам и трепети преминаха през цялото ѝ тяло. Първоинстинктивно понечи да се засили към този спонтанно отворил се изход на спасението, но разумът ѝ навреме възспря нейният порив.

- Не... това е капан... - прошепна сама на себе си тя.

Остана замръзнала на мястото си няколко минути, в което време вратата също си оставаше все тъй примамливо отворена пред нея... а Такара тъй силно се изкушаваше да отиде натам... Но се въздържа. Изкушението, породено от тайнството на неясните дебри на Вечното Не вече я бе подтикнало да допусне непоправима грешка веднъж - нямаше да го стори втори път. Не и докато сърцето ѝ въпреки всичко още знаеше как да ѝ нашепва... истината.

Твърдостта ѝ се отплати. След безумно трудните мигове, в които мисълта за разтворената порта човъркаше цялото ѝ същество, вратата се затвори - но макар и да изглеждаше, че това бе краят на шанса за Такара да се измъкне, се оказа точно обратното. Още щом тропота от затварянето огласи инак тихото помещение, стените на тъмницата се разклатиха... и се разпаднаха.

Такара, паднала на колене и присвила се, първоначално не посмя да погледне изпод защитната позиция, с която бе

закрила главата и лицето си, за да ги предпази от падането на някой каменен къс върху им. Но след като това така и не се случи - защото единствен таванът остана да си виси цял и невредим, поддържан магично, без никаква друга опора там, отгоре, над нея - ликуващата жена се огледа и усети, че някак този път *наистина* се бе измъкнала от оковите на килията си.

Чак сега се реши да тръгне нагоре по стълбището, отвеждащо към горните нива на замъка - но преди да е поела натам с изумление установи, че веднъж щом тялото ѝ пристъпи извън огражденията на разпадналата се стая, и таванът мигом се сгромоляса сред останалите отломки. Сякаш до този момент някой, със силата си, го бе поддържал цял - но щом този някой бе напуснал това място... невидимите опори също бяха обречени да изчезнат.

Слисана от случилото се, Такара бързо схвана, че този някой бе *тя*. Някак въпреки всичко *нейната* сила се явяваше достатъчно мощна, за да се съпротивява успешно на поне един компонент от онази на Ахинарт - и то дори без младата красавица да е призовала доброволно способностите си. Нейната сила, подбудена по различен начин от *нейните* усет и воля, утвърдени именно в случая с отворената врата.

Без да има време да размишлява над въпроса дали случилото се не отговаряше на някаква неподозирана блага страна на Етернуму, датираща още от времената на ранната му идея, Такара хукна стремглаво нагоре по стълбите. Устремена, целенасочена... и все още вярваща.

По пътя из коридорите на замъка, очаквано, тя се среща с не един от слугите на магическите коси на Ахинарт, които мащехата ѝ бе оставила тук, да надзирават и тази крепост. Нямахше шанс Такара, дори и да призовеше своите свръхспособности, да се справи с *всичките* тях накуп - затова, по примера от разказа на Рандъл и Ксан в един от предните дни, тя просто гледаше да си проправя път напред - къде с погубване на някоя от пречките, къде просто с бяг и с умели изплъзвания от врага...

Именно така накрая Такара се пребори да се озове и *навън*. Там, на онази поляна, чието ограждение бе пропастта, в която бягащата *трябваше* да скочи, за да получи възможността напълно да се отскубне от ужасяващите владения, породени от мрака на нейната зла мащеха.

Впрегна цялата си човешка мощ и се засили натам.

***

По същото време, в Бисердом се случваше точно обратното - или поне в най-големия му град. Герои, намиращи се извън територията на крепостта, се оказваха принудени възможно най-бързо да се върнат от другата страна на крепостните стени, с отчаяният опит да се спасят от задаващата се двойна опасност от Ахинарт - разширяващото се кристално надмощие над кралството и всевъзможните зверове и изчадия, които косите ѝ бяха създали.

Сред насила завръщащите се беше и самият бъдещ крал, Рандъл, който, заедно с хората си, не бе успял да достигне до твърде далеч извън огражденията на града преди да осъзнае, че се налагаше да се върнат, за да спечелят поне още малко време преди всичко да бъде опустошено и злокобно изменено. Не че предводителят на армията имаше и най-малка идея как спасението можеше да бъде провокирано да почука на вратите на Бисердом - но част от него се надяваше поне брат му Данаил междувременно да е успял да открие Такара навреме и планът за нападението над самата Ахинарт вече да бе влязъл в ход.

- Затворете портите!!! - със същия маниер, с който и близникът му бе заповядал при източния вход на крепостта, Рандъл, след като напълно се увери, че всичките му поданици от близкия район вече се намираха от вътрешната страна, заповяда на стражите си.

Ала този вход нямаше късмета на другия да възпре навреме врага и поне за малко да го забави. Още докато портата се затваряше, безмилостни талази от кръвожадни създания отскочиха към нея. Някои от тях, подобно на комодския варан

от източната част, нямаха късмета да се шмугнат през отвора цели, но други - две необичайни, слузести заека с остри зъби и една гигантска шарена жаба - съумяха да го сторят. Не че физическата пречка отказа чудовищните врагове от другата страна - достигнали накуп до портата, натискът на най-близките десетина по-обемни от тях върху нея бе толкова голям, че не изглеждаше тя да удържи дълго; от друга страна създанията с крила пък нямаха пред себе си каквато и да е пречка просто да прелетят над стената и да се включат в нападенията на слузестите заеци и шарената жаба над стражите и населението.

Рандъл, като един верен главнокомандващ, не остави народа си и не се опита да се скрие някъде. Изваждайки двата меча, които носеше, той яростно започна да се бори с всеобщите врагове. На даден етап обаче те започнаха да стават тъй безумно много - особено след неминуемото падане на портата и нахлуването на още стотици от тях - че бъдещият крал физически не можа да им смогне.

Ненадейно, един от по-огромните врагове - гигантски хипопотам, чиито лапи бяха по-различни и някак по-дълги и еластични от обичайните, се пресегна към него и го спъна, повалейки го тежко на земята - така, че и двата меча на героя да изхвърчат от хватката му. А докато той се пресягаше към тях, над мъжът надвисна сянката на друго кръвожадно животно, чакал, което дори и без да изглеждаше нестандартно си приспадеше към графата на потенциално опасните хищници. При други обстоятелства Рандъл вероятно щеше да успее да реагира навреме, стига животното да не бе използвало твърде плътната си близост с него (единият му крак буквално притискаше човекът към земята), за да отприщи стряскащата, буквално вцепеняваща свръхсила, която пречеше на жертвите дори да се движат.

Рандъл изцъкли очи с ужаса на някой бъдещ осъден на смърт. С последните сили, които бяха останали у вкамененото му тяло, се опита да предприеме някакво действие, но нямаше как. А щом усети вкопчването на острите нокти от лапите на

хищното животно да пронизват гърба му, физическата болка бе нищо в сравнение с душевната такава от покосяващата мисъл, че това вероятно беше краят на живота му...

Но и той като брат си беше спасен в най-съдбоносния момент. Също като Данаил - от прелестна красавица, която обаче в случая Рандъл можеше да съзре съвсем ясно, та да няма съмнение коя беше.

- Хоуп... - усетил отпускането на хватката на чакала, а миг по-късно и просването му мъртъв отстрани, мъжът надигна погледа си към красивата червенокоса жена, която току-що бе изстреляла фатална стрела в главата на животното. Рандъл се изправи и, въпреки своята дълбока признателност и още по-дълбоката си обич към тази дама, не беше сигурен как да реагира на появата ѝ. - Ти... ти трябваше да си с Рон...

- Рон е на сигурно място, любими мой... До него цялата тази лудост ще достигне последна... - изрече чувствено Хоуп и двамата с мъжът отскочиха един към друг, за да се прегърнат. - Сега аз трябва да бъда *до теб*. И до нашето кралство.

Рандъл я обозря с пламенната си любов към нея. Помилва я по едната буза и прошепна:

- И ти го нарече Рон. Значи все пак си решила...

- Да... - кимна уверено Хоуп. - *Нашият* син ще се казва като своят биологичен баща. Ще носи име, дадено му от не по-малко незаменимият *баща*, който ще има в живота си.

Рандъл също кимна, благо и дори още по-признателно. С Хоуп доближиха лицата си едно към друго и се целунаха... но само миг след това бяха длъжни да се откъснат от мимолетната наслада на споделената си любов, за да се върнат към основната си назряла мисия в момента.

Защитата на Бисердом. Из разнородните опасни мигове на която щяха да бъдат рамо до рамо. Заедно.

Ах, колко му се искаше по това време и на Данаил да можеше и с него да е същото... Да можеше Такара да е до него и двамата с нея да са като едно цяло в борбата със силите на злото...

Но тя не беше тук, а Данаил се мъчеше да потиска хладната мисъл за неясното нейно местоположение, за да може да се съсредоточи върху главната наболяла задача в момента.

С стремглав, неуморен бяг мъжът почти бе стигнал до върха на възвишението, където се намираще замъкът. Знаеше, че там, вътре, щеше да разполага с най-богат запас от оръжия, с чиято помощ да съумее да се справи с максимален брой врагове дори без помощта на свръхсили. Разбира се, дори и бегъл поглед на мъжа към мащабната от тази гледна точка картина на всичко, случващо се около крепостните стени на града - а вече и от вътрешната им страна - разполагаше с мощта да секне дори най-яркия стимул у човека. Създанията на Ахинарт плъзваха навсякъде - някои през вече опустошената порта, през която и самият Рандъл неотдавна бе влязъл, други по въздух, а трети... разрушавайки самите крепостни стени.

Да, сред враговете вече имаше и *толкова* силни *създания*. И за да бъдем по-точни - толкова *гигантски* създания, че и за тях дълбокият ров и каменната стена да не се явяват особена пречка. Поне пет великана, придошли от всички страни, използваша яките си ръце, за да разклащат ефективно основите не само на оградението, а и на сградите от другата му страна.

Но враговете не оставаха без ревностни опоненти - на тяхната разрушителна мощ смело се опълчваша както хора и други героични жители на града, така и митични същества, идващи от далеч, но готови до последно да се борят за правдата, като великия комайну Йонагуни.

И все пак, нещо *друго* застрашаваше благото на всички дори по-коварно от стотиците, хилядите зверове... Все тъй безпощадно стряскащо от тази високата точка изглеждаше и влиянието на кристала, който също вече почти бе достигнал крепостните стени. Впрочем, неговата сила явно притежаваше властта да надделява над всичко и всеки, даже и над други представители на тъмната магия на Ахинарт, затова и някои от създанията, които имаха лошия късмет да са по-изостанали от другите и все още да се намират из полята и горите в околността, бяха иронично победени от силата, инак бореща се

на тяхна страна. Сила, която само с докосване за секунди превръщаше *и тях* в кристални статуи.

Обнадеждаващ факт, но и не съвсем. Дори и борещите се за благо на Бисердом някак да съумееха да разгромят основната част от зверовете, дори и кристалът, със своята ледена ироничност да ги подмогнеше за това... неговата финална дума щеше да бъде безпощадна *към всички*. Градът - както вече явно се бе случило с всички други околности от кралството, а и със земите на клетото благородно племе нейоки далеч отук - щеше да бъде погубен по един или друг начин.

Но все пак това бе *нейната* цел. Да владее нови и нови територии, дори и без по тях да има жива душа, над която реално да упражнява власт.

Данаил, отделил няколко секунди, за да съзерцава тревожно околностите и да премисли тези тревожни факти, накрая си взе дълбоко, макар и с неприятна тежест, заседнала в дробовете му, въздух. Сметна за редно да блокира някъде там, в своето съзнание, хладното усещане за тази задаваща се безизходица. И да остане борбен докрай.

Наново тръгна с бърза крачка напред, но тъкмо при входа на двореца се зададе друг мъж, който пръв му извика:

- Дани!

Беше Карло, затичал се насам с няколко хладни оръжия - три меча, прикачени към колана му и една катана, стисната гордо в едната му ръка. В другата - щит.

Първоначално Данаил се зарадва да види, че приятелят му находчиво се бе запасил по същия начин, по който и той плануваше да го стори. Но да разпознае катаната го накара да се намръщи. Карло, разбира се, мигом схвана причината за въпросната неодобрителна гримаса и се ухили.

- Добре де, нея ще си я запазя за всеки случай - каза той и замени катаната, Хонджо Масамуне, с единия от мечовете.

- Все още удобно се измъкваш от разговорите ни по *сериозната тема* за прекрачването на важна граница спрямо културното наследство на японския народ - припомни му все така недоволният Данаил.

- Предлагам да не мислим за това *точно сега* - Карло пък му припомни, че имаха и по-наболели теми като се огледа без да крие зрънцето уплах в проблясъците на погледа си. - Мислиш ли, че имаме някаква надежда?

Реторичен въпрос, на който знаеше, че Данаил нямаше как да отговори. Само го видя въздишката му, сетне двамата се дариха с, въпреки не съвсем одобрителните чувства на единия от тях спрямо своеволията на другия, сравнително топли последни погледи. Пак поеа в различни посоки - Данаил хукна към входа на двореца, а Карло се засили надолу по склона.

Не, не само се засили. Със своя несломим хъс да разгроми колкото се може повече врагове, той дори излезе от очертанията на пътеките, та да стигне възможно най-бързо до онази част от града, където понастоящем битката бе най-ожесточена. Не знаеше дали му бе писано да оцелее. Не можеше да бъде сигурен дали някой тук въобще щеше да получи шанса да се измъкне от това свръх нападение на злите сили. Но *и той* щеше да се бори до последно.

Показа го по тържествен начин на тълпата, когато, съзерцаващ ефирните руини на до скоро тъй хармоничното, прогресиращо кралство и безмилостната борба на живот и смърт, провеждаща се в него изпод смрачените небеса, се доближи до една издадена скала. Присви яростно очи и позволи на огънят, до този момент бушуващ най-вече в погледа му, да се отприщи във всяко едно последвало негово действие.

Карло скочи рязко върху скалата, стиснал гневно меча си с едната ръка и извадил щита си напред и нагоре с другата. Надавайки боен вик, героят се хвърли в хаоса.

През това време и Данаил най-накрая достигна своята начална цел - оръжейната зала на замъкът. Основна част от оръжията и другите бойни атрибути тук вече бяха разграбени от всякакви стражи и разни прибегнали до същата точка от кралството герои, въпреки което човешкият мъж успя да се екипира с два стабилни меча и шлем от рицарска броня.

Ала тъкмо докато се оглеждаше и за някой стабилен щит... *шумът* се прокрадна навсякъде, разпростирайки своето

обезпокояващо влияние във всяка една жила от тялото на Данаил.

Не го бе чул при срещата си с *нея* в гората преди малко - защото по онова време *тя* вече беше там. Но в тези настоящи мигове тя се появяваше за първи път *тук*, в този дворец - чрез портала на все още тъй загадъчната си, могъща магия.

И идваше заедно с цяла нова армия от свои жестоки поданици. Свирепи създания, които ненадейно изникнаха сред сенките от всички страни... и бяха много повече, отколкото при сблъсъкът на Данаил със себеподобните им в гората. Много, много повече.

Пролича си и във видът на самата Ахинарт, когато тя ненадейно също се надигна нейде отстрани и вторачи своят предварително победоносен поглед в мъжът. Все тъй красива в цялостност, ала с осезаемо по-малко коса след призоваването на тези чудовища *тук* и на всички останали места извън замъка.

Но не ѝ личеше този факт да я притесняваше особено.

- Най-накрая, живецо... Най-накрая си напълно *мой*... - промълви доволно тя. - Предупредих те в гората ... Съвсем не съм приключила с теб...

Хванат натясно, обграден от готови всеки момент да го нападнат и да го разкъсат разнородни създания, Данаил потрепера. Вдигна единия от мечовете си по посока на Ахинарт, но не каза нищо - тя така или иначе реши да продължи да говори вместо него:

- Най-сладко е, когато мишката с лекота си влезе в капана... - пристъпи напред бавно, със своята страховита, ледена галантност. - А аз, красавецо... аз само те чаках сам да се пъкнеш в него, за да атакувам... Ах, не знаеш от кога копнея за този момент... Ти се оказа доста корав опонент, признавам. Брат ти и другият ми живец, макар и не по-малко смели от теб, бяха хванати неподготвени и около тях нямаше някой, който да им се притече на помощ. Но ти... ти си имаше Такара Юа... - Данаил присви още повече очите си, но не можеше да се отрече, че даже само да се присети за въпросната шеметна красавица мигом изпълни сърцето му с благи чувства наред целия този

обграждащ го кошмар. - Благородната ми *дъщеричка*, която би си позволила да призове *същността си* само ако наистина държи на някого. И ти, макар и непознат за нея към онзи момент, някак я привлече да го стори. Е, признавам, че е имало е какво да си хареса у теб... - огледа го от горе до долу, но разбира се, не с намерението да му направи комплимент, колкото за да продължи победоносното си надсмиване над него. - Но нека не си губим времето в излишни приказки, както ти обичаш да правиш, поне доколкото те опознах от разстояние напоследък. Назрява мигът, в който най-сетне и ти ще се озовеш там, в моята крепост... ще опознаеш отблизо величието ѝ... и ще разбереш, че никога не си имал реалният шанс да се бориш с мен... А моята необходимост... моята нужда от живецът на специални хора... от живецът на теб, от живецът на брат ти... тя ще бъде задоволена по най-ползотворните начини... А веднъж щом и третото ви другарче, което сте си нарекли Ксан, отново попадне в лапите ми...

- Има да си мечтаеш да ни докопаш и тримата! И да ни подчиниш! - изрева Данаил, след което нервно започна да се оглежда на всички страни, с намерението да намери все някакъв начин, чрез който да успее да си проправи път сред цялата тази ожесточена планина от какви ли не зверове.

Ахинарт, очаквано, му се изсмя. Пристъпи още по-близо до него, а с нея същото сториха и всичките ѝ зли създания.

- Може и да съм позволявала да ви изпусна веднъж, дважд... но най-очарователна, красавецо, е *победата навек*. Оназ победа, до която често се стига трудно, но ние, борците на Вечното Не рано или късно сме призвани да я получим като награда за безрезервната си вяра. Вие тримата с брат ти и другият смелчак сте само три елемента от моя далеч по-мащабен и сложен план, чрез който ще придобия такава мощ, че всякакви врати ще се отворят пред мен... Врати... и проходи между светове. Но не между тия светове, из които ти си прескачаш... а между тях и *онзи свят*, от който влизането и излизането винаги е било пропито с тайнствена мистика...

Данаил знаеше, че тя говореше за Отвъдното. Че бе зачеркнала темата за завръщането на своя собствен любим сред живите. А в трепетът на очите ѝ, колкото и изумително да бе, героят можеше да обозре и онова чувство на *истинска любов*, което, както други вече му бяха казвали, дори тази зловеща, дори тази безчувствена жена можеше да изпитва спрямо някого. Спрямо Рйо.

Но съсредоточаването в нейните слова не биваше по никакъв начин да измества същинската цел на Данаил в тези мигове - измъкването от нейната клопка. Не си струваше даже да я слуша, а само да се оглежда и да обмисля как... да се спаси.

Ненадейно, пред погледа му изникна проблясък на надежда. Тъкмо когато Ахинарт се наклони да продължи речта си, мъжът стори нещо с такава бързина, че вероятно изненада дори самия себе си. С рязко завъртане на тялото си настрани, Данаил прибра мечата си и хукна към един от най-близките и най-големи зверове - бизон, висок може би два пъти повече от обикновените - и от раз скоочи върху му. Животното, разбираемо, започна да се мята насам-натам, а останалите стотици зли създания на Ахинарт междувремето на свой ред се втурнаха натам, кой от кой целящ първи да сграбчи човекът в чудовищната си паст. Тя самата притвори леко очи и се втренчи в Данаил.

Мъжът, веднъж качил се върху бизонът, усети и очакваното, неминуемо магическо отслабване в двигателните функции на физическото си тяло - затова, преди напълно да е загубил контрола над него, с предварително начертан бърз план, Данаил впрегна всичките си последни сили, за да се откъсне от зародиша на това влияние и да отскочи напред - право към прозорчето на около два метра над животното. Хвана се за ръба тъкмо навреме - и само за секунди се изкачи на него, докато издивелите създания долу гневно осъзнаваха, че жертвата им се изплъзваше.

Но и Данаил не се намираще в завидно положение там, на първа на прозореца, на опасна височина над земята от другата страна и без способността си да лети. Особено щом долу, откъм

оръжейната зала, Ахинарт, ухилена ехидно, се въздигна магично, а по същото време косите ѝ започнаха да се веят на всички страни. Косъм след косъм, към героят спонтанно се изстреляха всевъзможни летящи създания - големи хищни птици, птеродактили и какви ли не други причудливи същества с криле.

Като ги видя да го приближават, на Данаил му дойде да изпсува, но нямаше времето за това - и все пак умът му и сега съумя да реагира и само за секунда да измисли нова стратегия. Още щом най-бързото от създанията - гигантска птица, наподобяваща харпия - разтвори човката си, готова да го захапне, мъжът избегна удара като се извъртя и се хвана за врата на летящото създание тъкмо когато то се изстрелваше през прозореца. Харпията полетя навън, а Данаил, провесил се на нея, не допусна да остане твърде дълго време в допир с тялото ѝ - само го използва, за да се залюлее със засилка и да се пусне тъкмо навреме, та да полети право към прозореца на друго помещение от двореца.

“Тук вече няма да успеят да влязат всичките” - каза си мъжът тъкмо когато се изправи след просването директно на каменния под... но уви, само миг по-късно очакванията му пак бяха прекършени на две.

Гигански, целеустремен митичен грифон разби цялата стена откъм прозореца, през който току-що бе влязъл Данаил. Издаде някакъв креслив звук и мощно се засили към човека. Но Данаил и сега прояви хитрост - макар и първоначално ударът, което създанието му нанесе с глава в корема не само да го насини и болезнено да удари гръба му в стената, а и да изкара целият въздух от дробовете му, той бързо се свести и се вдигна на краката си тъкмо когато грифонът се нахвана да използва силата си, за да отнеме физическите способности на тялото му.

- Да ти го начу*ам, караш ме да бъда хипер екстремен! - извика Данаил и, въпреки осезаемата си немощ, вложи всички сили, за да се преметне рязко назад и... да отскочи извън помещението през друг прозорец от другия край.

Героят си нямаше и най-малка идея дали от другата страна щеше да има за какво да се захване, та да избегне фатално падане - и за жалост такава нямаше в периметъра на стремглавото му политане надолу. Но пък натрапчив усет у мъжа го накара да се почувства сигурен, че поне някое от летящите създания на Ахинарт щеше да се притече да го спаси навреме. Защото *неговият живец* ѝ бе нужен.

Преценката му, за негово щастие, се оказа вярна, и само секунда след премятането през прозореца, на метри преди да се е разбил в земята, Данаил се озова на гърба на единия от птеродактилите. Създанието, щом схвана, че бе докопало жертвата на господарката си, понечи да се извиси нагоре, но тъкмо тогава човекът на гърба му стори нещо неочаквано - хвана го за врата и го прекърши от раз. И двамата полетяха надолу и в крайна сметка се сблъскаха със земята, но човекът предварително бе преценил, че шансовете му да оцелее щяха да са завидно по-големи ако ударът се окажеше олекотен с наличието на животното под него.

Отново му се получи. Макар и с получени болезнени травми в едната ръка и единия крак от падането, скоро Данаил отново намери сила да се изправи, като за да установи, че твърдата основа, на която тъкмо се бе озовал, всъщност бе най-голямата издадена напред тераса на двореца. Искаше му се отново да се втурне навътре, за да излезе от замъкът по стандартния начин, по стълбищата, но мигом бе възпрян от завръщаният се разярен грифон, който се изпречи на пътя му, а и от други два сиви птеродактила и един гигантски пеликан в черен цвят, които го заобиколиха от другите му страни.

Данаил и този път реагира моментално, въпреки крайната фаза на стрес от назрялата ситуация. Рязко извади и двата си меча едновременно и не просто ги размаха на всички страни, а буквално оттласна тялото си от земята и се завъртя във въздуха. Като някой изкусен боец успя на мига да повали двама от враговете си, включително грифона, но пък единият от птеродактилите и пеликанът навреме се отдръпнаха от спонтанното нападение и също толкова навреме се върнаха със

засилка в същата посока, за да го изненадат в гръб и да го избутат грубо към парапета на терасата. Всъщност, само птеродактилът го избута ефикасно, тъй като в бързината си той и пеликанът се докараха до трагикомична ситуация, в която в паралелната си борба за надмощие, сивото животно неволно разби главата на черното в стената.

Някой би казал, че Данаил беше облагодетелстван от тази създадена се ситуация. Но не, той не беше - защото избутването в гръб от страна на едното летящо създание бе тъй силно, че той се преметна през парапета и чак в последния миг съумя да се хване за ръба. Мечовете му, а и шлемът му обаче, полетяха надолу, сред водите на рова около замъка.

- Де*ба!!! - този път мъжът намери време да изпусва, но пък нямаше време за друго, защото разтворилия хищната си паст птеродактил се засили към него, готов да го сграбчи със зъбите си.

Данаил не му позволи. Нямаше време да се изскачи навреме нагоре, но пък като се загледа надолу осъзна, че, колкото и абсурдно да изглеждаше, че по-големият му шанс за оцеляване бе ако се пусне. Стори го и мигом полетя надолу, а този път никое създание не успя да му се притече на помощ навреме - както и той самият се бе надявал, впрочем. За свой късмет мъжът не само не се натъкна на някой друг летящ звяр, ами падна в рова от идеален ъгъл така, че да не се забие в някоя от издадените скали, а директно във водата.

Щом се озова там, изтощеният герой си позволи за миг да си отдъхне (доколкото такова нещо като 'дъх' съществуваше под водата) и да се огледа за мечовете си. Отново извади късмет и завари единия от тях потъващ бавно отстрани. Пресегна се и го взе, сетне понечи да изплува към повърхността... но точно тогава отнейде изникна едно от новосформиралите се *подводни* създания на Ахинарт.

Тя самата, която съвсем не се бе отказала, сега се носеше величествено отстрани на рова, а косите ѝ се отскубваха от главата ѝ кичур по кичур. Някои от стотиците нови зверове, родени от тях, се насочваха към Данаил в рова, а други - като

подкрепление на талазите от изчадия из всевъзможните други бойни полета наоколо.

Първият подводен враг, с който Данаил се срещна очи в очи, беше кръвожадна бяло-червена косатка. Оголвайки острите си зъби, тя се изстреля към него, а той като по чудо успя да я избегне само на косъм. Продължи да плува нагоре, но точно тогава отнейде изскочиха и няколко риби-балон, които се издуха и чиито остри жила се забиха в кожата му и го накараха болезнено да изстене.

Но не и да се откаже...

Също както и Ахинарт не се отказваше. Напротив, да наблюдава жалкия опит на Данаил да се измъкне по всевъзможни начини от сигурната ѝ предстояща хватка я забавляваше тъй пламенно, че тя не спираше да се хили, а косите ѝ не спираха да се веят на всички страни и, сякаш без да имат граница, да се отскубват с интензивна скорост от нейната глава и да придобиват образа на още и още твари...

С нетърпение дочакала едвам държация се да не припадне Данаил да изплува на повърхността, Ахинарт наново се надвеси над него и му заговори:

- Сега разбираш ли, живецо... Схващаш ли най-накрая, че колкото и да се бориш, на теб ти е отредено да си жертвеният агнец на моето велико дело... Но моят студен мрак...

Данаил, изгарящ от гняв, дори не я удостои с поглед. Възшност тъкмо по това време над него прелетяха други две пернати същества от слугите ѝ - гигантски кондор и също нереално голям орел. Страбчи второто за краката и се понесе нагоре с него, тъй като сметна, че борбата във въздуха щеше да му е поне една степен по-лесна от онази под водата. Чак когато орелът се въздигна на няколко метра над рова, и то доста близо до настоящото положение на Ахинарт, нестихващият ум на героят бързо формира рискован план.

Време беше той да ѝ се опълчи директно, вместо просто да бяга от нея и от тварите ѝ. Но за тази цел трябваше да се лиши с последното си налично оръжие, и то тъкмо когато си го бе върнал. Стори го - веднъж щом получи достатъчно близка

видимост към Ахинарт, моментално се възползва от нейната отдаденост в това просто да го гледа победоносно, без да очаква, че той бе способен точно в този миг да мисли за каквото и да е нападение към нея. Усещайки сковаването на тялото си по-силно от всякога, Данаил насъбра последни сили и рязко хвърли меча по посока на жената. Знаеше, че тя щеше навреме да избегне удара, та да не се забие острието фатално в главата ѝ, но се постара това да не бъде достатъчно навреме, за да съумее магьосницата навреме да предпази *цялата* си глава.

Острието премина през нейния скалп и болезнено отрязва парче от дясната му част... заедно със солиден кичур лилава коса. Покосена от неочаквана болка, Ахинарт изрева мощно, а крясъкът ѝ отекна из цялата околност, привличайки погледите на не един от биещите се долу. Тъй разконцентрирана от кървавото нападение, дошло ѝ като гръм от ясно небе и лишило я от значителна част от свръхестествените ѝ оръжия, за няколко секунди тя тотално излезе от строя - а съответно и нейните вече призовани зверове изпитаха същата немощ като нея.

Именно така Данаил успя да се измъкне от вцепеняващата свръхсила на орела, който, също изпаднал в мъчителното състояние на господарката си, отведнъж изгуби баланса си във въздуха и полетя надолу. Човекът, до последно държащ се за него, навреме усети новия наплив на физическа възможност да се движи, и дори за миг не се поколеба да се възползва от нея. Засили се към най-близкия прозорец на замъка, край който двамата с птицата прелитаха, и се стовари тежко на каменния под от другата страна.

Веднъж щом Ахинарт дойде на себе си, тя стисна зъби и юмрук с такава небивала ярост, че можеше да уплаши дори някой, който познаваше добре нейните безумни състояния. С окървавена глава и тяло, с допълнително кървясал поглед, тя рязко се извърна към прозореца, през който Данаил пак се бе озовал в замъка, и за първи път използва своя жезъл, за да изпрати мощна светкавица натам. Възнесе се стремглаво в тази посока, докато междуременно заслепението от съвсем новия етап на провокираната ѝ лудост не си слагаше каквато и да е

граница спрямо процесите, пораждани от магическите ѝ коси. Стотици нови зверове... хиляди ходещи, плуващи и летящи изчадия се родиха вкупом от дългите лилави косми на вещицата и се разпръснаха на всички страни...

Но по отношение на Данаил тя сега не разчиташе само на тях. Сега разчиташе най-вече *на себе си*.

По време на прелюдията към предстоящия задаващ се директен титаничен сблъсък между двамата, долу, из кътчетата на почти напълно разрушения град на Бисердом, бъдещите му крал и кралица, Рандъл и Хоуп, а и намиращите се недалеч от тях Карло и Йонагуни също вече се оказаха притиснати близо до замъка, провокирани неусетно да се изкачат толкова нагоре по възвишението от едва ли не неизброимият брой врагове, възвърнали силите си след краткото си излизане от строя заради удара над господарката им (което се бе оказало от полза за противниците им, но не дотолкова, че потенциала за тях и останалите смели борци да се справят с *чак толкова* много чудовищни твари да е нараснал кой знае колко). И не само - кристалното проклятие на Ахинарт също вече вилнееше вътре, зад крепостните стени, превръщайки в част от себе си всичко, до което се докоснеше.

- Трябва да отидем в замъка! - извика тогава Хоуп, съзнаваща с тъга, че тя и съпругът ѝ, въпреки волята си, вече не разполагаха със силите да защитят народа си - почти всичките му жители, ако не мъртви, вече бяха погълнати от мощта на кристала.

Рандъл преглътна тежко. Обозря опустошението наоколо и... осъзна, че любимата му бе права. Да останат тук щеше да е самоубийство - не че изборът им вътре, в замъка, щеше да е голям, но поне краят щеше да бъде отложен с няколко минути. Някои потенциално жизнено важни минути.

Даде знак на всеки от тях, включително и на някои от малкото си все още живи стражи, да го последват. Всички го сториха и хукнаха нагоре по склона - право към портата на замъка, като по пътя, очаквано, им се наложи да се справят с още и още зли твари.

Щом накрая стигнаха до входа на двореца обаче, един от героите - Йонагуни - се спря на мястото си. Загледа се в приближаващият хаос с доблестта на един винаги готов на саможертва комайну... и рече:

- Вие вървете. Аз оставам.

Карло, Рандъл и Хоуп го изгледаха с нежеланието да го оставят зад себе си, но знаеха, че да му опонират така или иначе щеше да е безсмислено. Дариха се с по един последен благ поглед с героичния комайну и влязоха навътре.

Йонагуни остана сам пред портите на замъка. Мълчалив, застинал... в очакване на предстоящото...

Но и вътре, на приземния етаж на високото здание, героите не се заблуждаваха, че не предусещат задаващото се. Тук, макар и те да се сблъскаха с по-малко врагове, отколкото навън, също бе доста напечено и изкачването им към горните нива на замъка бе значително забавено.

До толкова забавено, че по едно време Рандъл и Хоуп се спогледаха. Със сълзи, напираси да бликнат от очите им. С горчивина задето нямаше да успеят да спасят нито поданиците си, нито замъкът си... нито самите себе си.

Но все още имаха шанса поне да посрещнат края *там, където те искаха*.

Разменяйки си един последен, жален поглед с Карло, те пуснаха мечовете си на земята. Той ги проследи как се откъснаха от изгубената кауза на битката и отместиха една тайна, каменна врата отстрани, зад която имаше стълбище за надолу. Затвориха я зад себе си.

Карло знаеше къде отиваха те, а мисълта за това караше сърцето му да се къса. Но той, за разлика от тях, съвсем не възнамеряваше да се отказва да се изкачи възможно най-високо в замъка - особено след като неотдавна от разстояние бе забелязал борбата на Данаил с Ахинарт. Приятелят му имаше нужда от подкрепа - и Карло щеше да стори всичко по силите си, за да му я даде.

Самият Данаил, намиращ се няколко етажа по-нагоре, тичаше стремглаво по произволни коридори и се мъчеше да

излезе от замъка, но от всички страни му изскачаха още и още от чудовищните слуги на Ахинарт. Зад него, тя не спираше като обезумяла да жертва огромно количество от косите си, за да го докопа. Не спираше и да крещи с неистов гняв:

- Жалко преходно момченце! Бягай, бягай... бягай от зловещата дама и нейните поданици! Копней си ти за надмощието над тях... но то НИКОГА няма да е твое!

- Мислех си, че си фенка на Вечното Не, а не на Никога, смахната вещице! - извика подигравателно по едно време Данаил, извърщайки се към нея, тъй като и без друго му се наложи с един току-що придобит пореден меч да отсече главата на отскочил към него хищен носорог.

Ахинарт не си губи времето да му отговаря, а се възползва от кратката му концентрация върху носорога, за да запрати по него още една от светкавиците си. Дали Данаил щеше да съумее да я избегне сам не стана съвсем ясно, но за да бъде сигурен, че това щеше да се случи, ненадейно нейде отстрани изскочи някой не съвсем ясно обозрим, който го избута настрани - така, че светкавицата да се забие в стената.

- Били! - възкликна ведро Данаил, радостен да установи, че един от най-новите му другари все още бе жив и способен да се бори.

Хутаарунът, без да е съвсем ясно дали му бе отговорил по своя си начин, не отдаде много време на радостни трепети, защото тъкмо тогава, от двете им страни се зададоха още два звяра - разгневени елени с далеч по-остри рога от обичайното. Понечиха да пронижат Данаил, но Били пак се намеси и се завъртя около тях с такава скорост, че ги избута един към друг, разконцентрирайки ги. Тъкмо тогава обаче в краката на човека ненадейно изникна някакво създание, наподобяващо гигантска пиявица. Жадно се вкопчи в кракът на мъжа и съответно започна да го замайва по своя си начин, но Данаил не му се даде и рязко го разсече с меча, след което направи още едно рязко движение назад, за да отблъсне противните му останки от себе си.

Още по време на отскока си обаче той забеляза зад себе си негостоприемна сянка - от поредна птица, този път свръхестествена, която не му напомняше на някоя позната. Тя така го сграбчи в гръб с острите си нокти, че мъжът (освен, че отново изстена), се препъна в една поставена на земята ваза и се преметна назад - отново през обширен прозорец.

- И таз добра! - извика Данаил, но и този път успя да се размине с гибелното падане като първоинстинктивно сграбчи най-близкото до себе си, в случая пълзящото растение, което покриваше тази част от двореца, и което свършваше там долу, на онова балконче, на което предната вечер бе започнало незабравимото шеметно приключение на него и Такара.

Неминуемото му рязко спускане надолу болезнено ожули вътрешната част на хватката му, но мъжът поне оцеля - като за да отдели секунда на мимолетната, сантиментална наслада от този балкон. После мощно се засили към близкия коридор, но пътя му отново бе препречен, в случая от огромен таралеж и едра, креслива сова. Този път мъжът не се втурна да ги разгромява, а вместо това отведнъж се извърна настрани, като за да скочи върху парапета на терасата, да се хване за все още поклащащото се от предишната им среща висящо растение, и да понечи да се прехвърли на друг прозорец.

За беда тъкмо откъм прозореца, който си бе харесал, ненадейно главата си подаде зелен жираф с оголени остри зъби. Данаил, за когото бе твърде късно да спре засилката си натам, първоинстинктивно стъпи направо върху главата на животното с дълга шия, като за да се отгласне нагоре и да се хване за парапета на още по-горния прозорец. И без друго ожулената му ръка обаче мигновено бе обгорена от спонтанен огън, избълван от друго спонтанно изникнало същество, наподобяващо слаб, хилав дракон. Данаил за сетен път изрева от болка, а ръката му, разбира се, не успя да се задържи повече за ръба - но пък все така бързият му ум същевременно центрира прелитацият съвсем наблизко пореден поданик на Ахинарт - представляващо нещо като вариация на митичното създание уендиго, само че с крила. Яхна го и се извиси нагоре и с него, прекършвайки врата

му тъкмо когато създанието прелиташе над едната от кулите от двореца, малко преди магическата мощ на създанието да е проникнала у него.

Данаил полетя надолу към равната платформа, явяваща се същинския връх на кулата. За миг се замисли дали не бе умъртвил птицата твърде високо, но за негов пореден късмет, малко преди тялото му да се е разбило на каменната повърхност, което щеше най-малкото да му донесе далеч по-жестоки травми от досегашните, там, отдолу изскочи същата онази сова от долните нива. Човекът се хвана за нея и, макар и животното да не бе достатъчно масивно, за да удържи на повличането от страна на по-тежкия от двамата надолу, това значително намали засилката на Данаил към покрива.

По време на падането му обаче към него се засили още един орел - най-огромният, който героя някога бе виждал. За да избегне нападението му на Данаил му се наложи да се превърти във въздуха, да се отблъсне с крак в голямата глава на поредното не-лелящо създание, издало тялото си наполовина през от единия от прозорците на съседната кула - разгневена горилка - сетне да се превърти наново и да се озове направо върху гърба на орела.

Птицата мигом започна да се премията на всички страни, а през това време, Данаил с изумление установи нещо, което му донесе нов блед плам на надежда. Орелът беше някак немощен. Той нямаше физическата сила да се бори с човека върху себе си - а и да лети с него за още дълго. Но по-шокиращото - продължителният допир на мъжът с птицата не покоси тялото на Данаил както се очакваше. Героят, макар и да изпита засилена немощ (каквато така или иначе бе напълно обяснима, предвид изключително изтощителната продължителна битка), не изгуби съвсем функциите на тялото си.

Вцепеняващата сила на Ахинарт отслабваше.

Причината за този факт Данаил внезапно обозря със собствените си очи, когато секунди по-късно и самата магьосница изведнъж отново изникна нейде отстрани. Отмаляла, едвам държаща се във въздуха, тя, в необуздания си

бяс, не спираше да призовава още и още създания с косите си - но летящите сред тях или не бяха достатъчно силни, за да се отправят към мъжа, или директно падаха надолу, срещайки смъртта си скоро след това. А косите на злата вещица - те също не бяха същите като преди. Всъщност, те вече почти не съществуваха - на окървавената ѝ глава бяха останали само няколко рехави дълги косъма.

Данаил разбра, че това бе моментът за действие. Тъкмо когато немощният орел прелиташе над най-високата кула от замъка, мъжът скочи от него и го остави да се носи разконцентриран нейде там, из въздуха. А щом ходилата на смелчака най-накрая отново усетиха твърдата повърхност под себе си, той си позволи да зареди тялото си с един последен порив на енергия, като падна на едно коляно, приведе глава и започна да си поема въздух от дълбоко - по-дълбоко.

Тогава Ахинарт също кацна на този покрив. Платформата не бе много широка и потенциал за голяма битка нямаше, въпреки което още щом се озова там, вещицата запрати по Данаил нова мощна светкавица - която той успя да избегне навреме, претъркулвайки се настрани. Сетне се изправи, тъкмо като за да се озове пак очи в очи с озверялата жена - и с поредните твари, призовани от малкото останали косми на темето ѝ. Обемна невестулка с три издължени глави и също доста нетипично голям лъв.

Невестулката Данаил разгроми само с няколко размятия на меча си, с който преряза тялото ѝ по средата, но лъвът се оказа далеч по-труден противник. За да се справи с него, на героят му се наложи още веднъж да предприеме няколко от своите премятия, с които да го възседне, след което, докато същевременно избягва и новите и нови, но пък все по-немощни и все по-немощни, гневни светкавици на магьосницата отстрани, да забие меча си в главата му.

Мъртвият лъв, който тъкмо по това време бе направил един огромен скок във въздуха, полетя надолу и туловището му се просна точно на каменния парапет на покрива. Данаил, който при строполяването си за сетен път усети как целият

въздух напуска дробовете му, се постара да се задържи за същия парапет, а същевременно и да се свести възможно най-бързо от замайващата битка, преди Ахинарт да е нападнала пак.

Щом се озова на ръба на кулата обаче, Данаил за миг мерна нещо, което нямаше как го остави безразличен и да не го отклони за няколко секунди от съсредоточението му в борбата с вещицата. Там, долу, на входа на замъка, Йонагуни се бореше с последните няколко едвам държачи се звяра, които все още не бяха достигнати от проклятието на кристала, и с трима от които самият комайну всъщност се бе срещал и преди - това бяха призраците от коютата на изоставения кораб. Дали заради отслабената сила на Ахинарт, дали заради липсата на вече умъртвената пантера, с която вероятно имаха някаква връзка, или просто защото по същество не бяха достатъчно силни, но те (и изненадващо физическите им техни тела, подсказващи, че тук може би не ставаше въпрос за духове, а за нещо, приличащо на такива) паднаха изключително бързо под лапите на вилнеещия комайну.

Но тъкмо когато миг по-късно, със своята собствена безмилостна паст Йонагуни разкъса и последния от летящите странични на тях зверове и го захвърли в рова, величественият лъв-куче се спря на едно място и се загледа надолу. Надолу, към вече намиращата се съвсем непосредствено под краката му магия на кристал, чиято мощ той вече нямаше как да избегне...

Дори и в миговете, в които легендарният, смел комайну също се превръщаше във безжизнена статуя, неговото тяло сияеше с излъчването на вродената му по рождение доблест.

Данаил, станал неволен свидетел на тази покосяваща гледка, не удържа сълзите, които рукоуха от очите му. Но не си позволи да се отклонява за твърде дълго от борбата си за самосъхранение - и за довършването на виновната за всичко случващо се, Ахинарт. Всъщност, да съзре със собствените си очи падението на един от своите най-ценни нови другари само го настърви още повече спрямо злата вещица. Той стисна яростно меча си и се извърна към нея с, може би, най-яростния си поглед към тази жена до сега. Избегна новата светкавица,

която тя тъкмо бе изпратила към него, а следващата - на нея той отвърна като издаде меча си напред и с него отблъсна поразяващият лъч, връщайки го към злата жена.

Ахинарт, разбира се, реагира навреме и избегна рекуширащия удар. Веднага след това призова поредния звяр на косите си - разярен космат тюлен, който се приближи към Данаил с безумно бърза скорост. Но за мъжът, в чийто поглед в момента се четеше далеч по-голяма суровост от досега, това се оказа поредната пречка, която той довърши само с един замах на меча си. Също както стори и със следващата - черен, разярен вол. И с по-следващата - някаква стряскаща смесица между леопард и вълк. И с още по-следващата, чиито свръх кръвожаден животински вид дори не можеше да определи.

С всяка следваща крачка Данаил, преминаващ сред все повече тела на погубени от него и яростта му поданици на Ахинарт, скъсяваше дистанцията си със самата нея. А тя, вече едва поемаща си въздух, до последно изстрелваше по него и от своите светкавици - но на този етап неговият нечовешки устрем изглеждаше твърде краен, та да може да бъде възпрян току-така.

Дори и без да притежава свръхестествени сили Данаил беше като свръхестествен титан, приближаващ своята цел.

А щом я достигна и се озова едва на метър разстояние от Ахинарт, тя, в отчаянието си, призова още един звяр - висок два метра, космат, рогат и доста стабилен бик, вървящ на два крака. Тялото му бе толкова масивно (и някак тъй паранормално) че когато Данаил заби мечът си в гърдите му, макар и съществува да погина на мига, хладното оръдие просто се загуби нейде там, из козината му, сякаш разграждайки се из рукналата му лилава кръв.

Чак сега Данаил излезе от своя тъй неукротим гняв и установи, че вече не му бе останало с какво да се отбранява в борбата със зверовете на Ахинарт. А просто ей така да прескочи трупове на досегашните такива, за да достигне до парапета и да пробва евентуално да се измъкне от лапите ѝ чрез едно поредно слепешко премятане през ръба - това изглеждаше

твърде забавящо, направо невъзможно. Особено с настоящото едвам държащо се на крака свое тяло.

Оказваше се съвсем уязвим, с голи ръце пред Ахинарт.

Но и тя се оказваше уязвима пред него - но сама го разбира чак когато, все тъй безумно заслепена от своята ярост, пожела да призове нов звяр... ала непознато до сега усещане я принуди да спре хода си навреме, преди неволно да е допуснала жестока, прибързана грешка.

Грешката да използва *последният* останал магически косъм на своята глава.

Ахинарт изцъкли очи. Разтрепера се така, както никога в целия си вековен живот до сега. Настръхнала, тя се втрени в Данаил - едновременно с гняв, едновременно с уплах. И с очите на клетница, изпаднала в немилост. Неочаквано сблъскала се със състоянието на безпомощност, за което дори жезълът в ръката ѝ нямаше да помогне.

А Данаил - той също я бе зяпнал ококорен. Не знаеше дали да вярва на очите си. Тъй невероятен изглеждаше фактът, че Ахинарт, тази тъй могъща и корава зла вещица, се намираще *буквално на косъм* разстояние от това да бъде довършена.

Най-накрая, след всичките извършени злини, след всичките погубени и вгорчени чужди животи... настъпваше и нейният край.

- Приключихме, Ахинарт - Данаил реши да отсече категорично, присвивайки очите си и поемайки една крачка на възтържествуване към нея. - Развоят на събитията оттук нататък е ясен. Може да запратиш по мен още светкавици - но аз пак и пак ще ги избегна, а накрая ще изтръгна този злокобен жезъл от ръцете ти. Можеш да жертваш и онова, последното чудовище, което демоничните ти коси са способни да родят - ала и него ще надвия, а ти сама ще си се довършила. Но можеш и... да се спреш. И да приемеш, че си загубила. Че твоето Вечно Не е прекършено...

Ахинарт, в чийто поглед все още се четеше някаква суровост, но вече неминуемо примесена с какви ли не други настръхнали чувства, прегътна тежко. Гримасата на лицето ѝ

постепенно придоби печален вид. А щом в очите ѝ бликнаха сълзи се случи и нещо едва ли не равнопоставено с тях в листът с изненадващите. *Трепетът*, който Данаил почувства у себе си, когато си позволи няколко секунди единствено да я гледа там - окаяна, едвам държаща се на крака, дишаща тежко и със сълзи в погледа - го накара... да я съжали.

Мъжът се замисли, че имаше голяма вероятност това да се окаже поредният ѝ коварен капан. Може би тя целеше да го разчуства, за да го разсее и да атакува, когато той най-малко очаква. Затова и последвалото действие на злата магьосница го озадачи не по-малко от сълзите - Ахинарт, вдигайки нагоре жезъла си с немощната си ръка, използва тласъка от малкото си останали сили не за да използва магическото си оръдие по предназначение, а за да... го хвърли през ръба на кулата.

- Каква жална... каква преходна картинка е тази съдба моя, до която ме докара борбата... *за него*... За *нашето* бъдеще с него веднъж щом го върна сред живите... - промълви тя с изявена драма в тона, а болезнените ѝ стонове някак отново докоснаха Данаил.

Не, тя не се преструваше. Не играеше театър. Чувствата ѝ бяха напълно истински. Нейното държание на прага на смъртта бе реално и неподправено.

- Исках го... Просто... го исках... И бих дала всичко... за него... дори и вярата си... - продължи да шепне тя, докато гледаше с приведена надолу глава, а сълзите течаха по засъхналата кръв на бузите ѝ. Накрая вдигна леко своят унил, мокър поглед към Данаил и изрече: - А сега, когато съм на крачка от, може би, дълго чакането си събиране с него, макар и сред огнените кръгове, които аз и той сами си заслужихме приживе... ме обзема страх. Толкова ме е страх... Но не заради пъкъла, който ме чака. А защото не знам дали въобще ще видя *него* там. Дали моят любим ще ме чака от другата страна... или ще си е заслужил мястото на едно различно, далеч по-светло и благо място...

Данаил преглътна насъбралата се тежест на гърлото си. Не можеше да се каже, че тази тежест бе породена основно от

печалната, радикална смяна в насоката за Ахинарт - не и след всичко друго преживяно напоследък, в основата на което се намираха тя и нейните пагубни стремежи - но пък не можеше и да отрече, че съжалението му към нея си оставаше все така засилващо се в сърцето му. В неговото сърце на един също не напълно свършен и способен да прощава... човек.

Вероятно затова мъжът си позволи да изрече думи, които преди минути, когато се бе борил яростно с тази демонична жена и мрачните ѝ сили, не бе могъл и да очаква, че е способен да изрече:

- Може би и за теб не е късно. Просто... просто трябва да...

Не продължи, защото ненадейно очите му се издадоха напред широко, а зениците му се разшириха в неочакван ступор. Без да е способен да реагира толкова бързо, най-малкото защото едвам държеше разбитото си тяло в съзнание, героят забеляза силует, който ненадейно изникна зад Ахинарт и с освирепял гняв заби дълга, остра катана в тялото ѝ.

- Не! - извика Данаил и направи рязка крачка натам, с издадена ръка напред.

Ахинарт, за която така или иначе всички тези усещания на разгрома бяха непознати, вероятно все пак схвана значението на тази последна, фатална физическа болка от неочакваното острие, което я бе пронизало и което даже излезе от другата страна, през корема ѝ. Но жената дори нямаше силите да се обърне, за да види кой от потивниците ѝ безчет бе влязъл в ролята на нейният финален съдник - за сметка на което, след като тя миг по-късно падна на колене, самият Данаил ясно успя да съзре лицето му.

Карло. С възтъргъжествуваща, широка усмивка, той здраво държеше катаната Хонджо Масамуне, с която току-що бе довършил магьосницата - и сякаш му доставяше сладко удоволствие до последно да натиска дръжката на хладното оръжие още по-навътре и по-навътре в тялото на погубената.

Ахинарт издаде един последен стон. Приведе поглед, но сетне отново го вдигна - втренчвайки се в новия силует, който

внезапно изникна пред нея. Не беше Данаил, а някой друг зад него; някои, въздигнал се благо над телата на всичките вече повалени нейни поданици.

Ахинарт го обозря... и му се усмихна.

Именно в този миг нейното тяло се разпадна. Магически, на милиони песъчинки, които се разпръснаха из въздуха, а с тях по абсолютно същото време се разградиха и всички поданици на нейните коси - живи или мъртви, превърнати в кристал или не. А също и уредът, с който жената бе погубена.

Макар и все още в ранните дни на съществуването си, Хонджо Масамуне спонтанно също намери своят край там, на върха на най-високата кула в Бисердом - далеч от своята родина.

Карло, за когото това се оказа изненада, пусна катаната и се отдръпна от нея като опарен, тъкмо преди и тя да е изчезнала напълно, като магьосницата. Данаил, от своя страна, пое няколко тежки стъпки към него, намръщен.

- Какво направи!?

- Какво... какво направих ли!?! - бе изумен от реакцията му Карло. - Мисля, че току-що ти помогнах да довършиш гадината, която пося толкова много зло!

- Но тя... тя беше започнала да... - Данаил сам не можеше да си обясни загнездилите се в душата му различни чувства. Едновременно съжеляваше вече мъртвата тъмна магьосница, едновременно я ненавиждаше, едновременно не можеше да повярва, че някаква част от него бе склонна да я защитава. Едно от назрялите чувства у мъжът обаче бе неопровержимо и той го изрази пред Карло като пак го зяпна ядосан и извика: - И унищожи Хонджо Масамуне! Довърши и великият самурайски меч на японците!

- Съжелявам, че се наложи да опра и до него, но другите ми два меча... - нареди се да се защити Карло, ала ненадейно, един конкретен шум от иначе почти притихналото царство наоколо го подтикна да се заслуша. - Хей... чуваш ли това?

Мъжът рязко се извърна към парапета и се загледа надолу, а Данаил, макар и да не можеше да си намери място от

яда си към него, последва примера му. И двамата настръхнаха щом осъзнаха, че шумът идваше откъм нещо, което, наред цялата олелия, така и не бяха установили, че имаше свой ясен, отчетлив, макар и доста тих, звук, наподобяващ пукане.

Кристалът. Въпреки гибелта на Ахинарт *тази конкретна нейна магия* не бе секнала, а постепенно се приплъзваше нагоре в замъкът - и навътре в него.

- О, не... - прошепна Данаил. - Явно е трябвало *приживе* тя самата да спре процеса... иначе той е... необратим!

Не се поколеба да метне един наситен с допълнителен гняв поглед на своя приятел, който в момента, наред шока си и осезанието, че може би все пак нямаше да се измъкнат от гибелта, вероятно изпитваше и някакво разкаяние.

- Трябва... трябва да намеря Рандъл! - извика Данаил и рязко се извърна към същата онази отворена вратичка, през която и Карло преди малко се бе качил на покрива.

- Луд ли си!/? Ако останем тук горе, кристалът ще ни достигне последни!

- Е и!/? - поразил го с поредния си присвист поглед Данаил, и му каза нищо повече - просто продължи по вече поетия път.

Карло въздъхна. Може би прие, че приятелят му бе прав, затова все пак го последва - не искаше да го оставя да се изправя сам срещу онова, което предстоеше.

По пътя си из етажите и коридорите на големият замък на Бисердом двамата се срещнаха предимно с... тишина. Всичко в околностите, а и част от самата сграда, се бяха превърнали в кристал. Малкото останали живи поданици на краля и кралицата, присвили се из различни ъгълчета, се бяха сгушили сами или със своите близки и просто чакаха края си със сълзи на очи и лудешки туптящи сърца. Някои от тях се молеха на глас, други на ум, трети бяха в такъв шок, че съзнанията им не можеха да функционират като хората и затова просто си стояха на едно място и гледаха в една точка.

Данаил, грабнал поредния меч по пътя си (в случай, че все пак му се наложеше да го използва) ги подмина всичките. Устремен в издирването на своя брат, а и на неговата съпруга.

Но осъзнаващ с болка, че може би и за тях двамата вече беше късно...

Уви, бе прав. Там, долу, в едно специално подземие на замъка, осветено и окичено като топло убежище, Рандъл и Хоуп вече седяха на ръба на меко легло, притиснати един до друг, с малкото бебе Ронъл помежду си. Болеше ги, най-вече за мъничето, задето животът му щеше да остане недоизживян, но поне бяха благодарни, че след всички пречки тримата можеха поне в края си да бъдат... заедно.

Мисълта продължи да гори в техните сърца и души дори когато магията нахлу дори в тази инак трудна за достигане стая и превърна и трима им в кристал.

Нейде там горе, из етажите на замъка, вероятно и Данаил усети това - сякаш нещо при сърцето го стегна в болезнен спазъм. Ала въпреки тъгата и усещането за неминуема безизходица, той не спираше да върви стремглаво все надолу и надолу - стълбище след стълбище. Зад него, Карло, донякъде разкъсан от вина за случилото се, го следваше неотлъчно, макар и в момента движенията му да създаваха усещането за отчаяна машиналност.

Когато по едно време стигнаха до онова нивото на стълбището към третия етаж, до което кристалът вече се бе разпрострял, двамата с ужас видяха с очите си, че всичко надолу изглеждаше погълнато от него. Усетиха се принудени да се извърнат в хаотична посока и скоро да се озоват в близката зала - без на този етап вече да знаят какво търсят и как изобщо бе възможно да се измъкнат от непреодолимия мрак...

Може би затова по едно време Карло забави крачката си. Данаил усети това и се извърна към него. Въпреки гнева си по отношение на прибързаните деяния на този човек, остана разкъсан от нова вълна на болка, когато видя кристалът да обгръща и неговото тяло.

- Довиждане, Дани... - прошепна Карло, в опита си да прокара поне една приповдигната нотка насред цялата потиснатост. - Ще се видим, може би... на следващия учебен ден от живота...

Рече и затихна.

Данаил преглътна тежко, позволи си дори да отрони една сълза и за него, след което обаче бързо пак се извърна на другата страна и изтича на близката тераса. Опря се на перваза и обозря цялата околност - тъй красива дори когато бе пагубно вледенена от коварната магия на кристала. Отдели една въздишка, приведе унило глава и се подготви и за своя собствен край, но тъкмо тогава ненадейно забеляза нещо интригуващо.

Долу, на терасата на приземния етаж, кристалът все още не бе достигнал. Вероятно защото въпросният етаж бе най-обширен и с най-много кътчета, до някои от които се достигаше по-бавно и по-трудно, но там все още *не всичко беше приключило*.

А Данаил, макар и все така да не знаеше за какво въобще се бореше, поне знаеше, че беше длъжен да поеме един последен риск като извърши една последна бърза маневра. И да слезе долу.

Премятайки се от балкон на балкон, от прозорец на прозорец, и, разбира се, избягвайки и най-лекия допир с разпростиращия се по другите етажи кристал, той неусетно стигна и до своята новила цел. Ходилата му стъпиха на терасата и секунди по-късно го поведоха навътре, в най-голямата зала на двореца.

- Рандъл! Хоуп! Къде сте? - за един последен път мъжът наддаде жалостиво вик към брат си и жена му, но още с първите си крачки из залата установи, че неволно сам бе изпратил себе си в капан, защото всичко зад него, с изключение на пътя, по който бе преминал, вече се превръщаше в... кристал.

Единствено няколкото метра от продължението на този път, право напред, изглеждаха незасегнати - и мъжът ги пое с бърза крачка, решен до последно да не се отказва. Отчаян, лудешки проблясък в неговият ум го дари със спонтанната - и не съвсем обоснована - теория, че може би онези зони, вече превърнали се в кристал, нямаше да са толкова опасни. Че той можеше да отскочи и да стъпи на тях невредим, незасегнат. Затова се засили натам, готов за най-големия скок в живота си.

Не го осъществи. Тъкмо когато достигна до превърнатия в кристал под и тялото му се оттласна от подът на последната останала недокосната от магията площ, Данаил замръзна. Ръката му, стискаща мечът се вдигна величествено напред и нагоре, а другата му ръка - тя понечи да реагира, но не можа. Изражението му пък застина в един, въпреки всичко, сериозен, и достоен вид.

Залата се сдоби с една героична, достолепна, но все пак - безжизнена - кристална статуя.

***

Бисердом бе затихнал.

Както никога до сега.

Нито вопъл, нито стон, нито най-мимолетен шум от появяване на листо...

Докато ненадейно отнейде не възникна все някакъв шум. Шумът от дишането на прелестната красива азиатка, която, най-сетне преборила се с ужасите от бягството си от мрачна - и буквално разградила се зад гърба ѝ - крепост, най-накрая бе намерила пътя си обратно до тук.

Като за да осъзнае с печал, че вече бе твърде късно.

Ходилата ѝ, стъпили на превърнатия в кристал мост пред големия кралски замък, не се измениха - дали защото цикълът на магията вече бе завършен или защото самата тя, красавицата, разполагаше с далеч по-голяма власт над нея от очакваното... и тя самата никога нямаше да разбере.

Но пък знаеше, че сега сърцето я тласкаше да пристъпи напред. И да влезе в замъка през широко отворените му предни порти. Да премине с горестен трепет както покрай статуята на великия познат легендарен комайну, пазеща вярно входа на монументалното здание, така и покрай всички онези хора и същества - живи и погубени - чиито тела неотдавна се бяха срещнали със същинския си край в този на пръв поглед тъй красиво леден, но и тъй печално пагубен, вид.

Вървейки напред и само напред, красавицата неусетно достигна и до голямата зала в дъното на приземния етаж. Вратите ѝ бяха затворени, но тя ги бутна навътре, оглеждайки се. Направи няколко крачки именно в посоката, в която повикът на сърцето ѝ я тласкаше... и замръзна на мястото си. Но не защото силата на кристалът бе обгърнала и нея.

А защото там, в центъра на залата, се намираше една героична кристална статуя на изправен красив мъж, препускащ към правдата, готов да възнесе справедливост с меч, който бе вдигнал във въздуха. Но възспрян от ледената сила на мрака.

Нейният смел принц с меч и без бял кон.

Сълзи бликнаха от очите на красивата млада дама. С бавни, немощни стъпки на подкосените си крака, тя се доближи до него. А веднъж щом се озова толкова близо, че да може да се пресегне и да го докосне, жената не се осмели. Нямаше силата дори и да гледа към този тъй ценен за нея човек, когото бе разочаровала. Който сега бе в този вид заради *нейните* деяния. Заради *нейният* отказ... да възприеме навреме тайнството на Вечното Не под друг ъгъл. Под не тъй пагубния ъгъл.

Падна на колене пред него и зариде. Сълзите ѝ бяха тъй горчиви и тъй искрени... Сърцето ѝ туптеше неукротимо, но и лишено от живот...

Дори и без да беше сред превърнатите в кристал, тя вече не чувстваше да е жива.

Неминуемо, в този миг красавицата се досети за онази, другата жена, явяваща се в основата на нейната заслепена борба. Борбата, която хубавицата вече нямаше силата да води... Стремежът, към който изпълнената ѝ с покрусена душа вече не откриваше път - не и след като заради този стремеж тя бе обрекла толкова много добро... да погине.

Извърна поглед настрани. Дали умът ѝ погаждаше номера или пък беше нещо друго, нещо магично... но ненадейно тя видя нейде там силуета на друга хубава, млада азиатка. Съзерца я през сълзи, но с усмивка, сетне изражението на лицето ѝ отново се сломи.

- Съжалявам... Искаше ми се... жадувах го... борех се за него... но не можах... не можах... А в пътя си оставих да бъдат погубени толкова много души, че вече... вече не заслужавам *времето*, с което единствена аз останах измежду всички тях... Време, което трябваше да ме изпълва с надежда... но което оттук насетне ще може само и единствено да ме изгаря...

За последно се загледа в някак разбиращото, благо изражение на другата изправена жена - искаше да го запечата в съзнанието си завинаги. Сетне наново погледна с тежест, но и с порив на тъй неукротими чувства, към кристалната статуя на смелия млад мъж... и пак приведе поглед. Но този път не за да се отдаде на своето униние, а да позволи сама на себе си най-сетне да отприщи веднъж завинаги у себе си *онази* енергия, която бе стаявала твърде дълго.

Дългите, черни коси на жената, спуснати от двете коси на лицето ѝ, се измениха. Постепенно придобиха нов, светъл нюанс. А с тях плавно се измениха и инак раздърпаните от безмилостната борба нейни досегашни дрехи.

Спонтанно... и залата започна да се променя. Обозрим и отдалеч факт, който сам по себе си изненада и самата нея. Кристалчетата под краката ѝ някак вълшебно започнаха да се отдръпват от същинския каменен под и да го оголват - такъв, какъвто той поначало трябваше да бъде. Скоро същото се случи и с останалите компоненти от атмосферата наоколо - дългите маси, столовете, завесите, тронове...

Красивият мъж.

Той, Данаил, ненадейно усети раздвижването на жилите си, притокът на кръвта във вените си, туптенето на сърцето си... Поривът на новият придошъл живот бе тъй силна, че веднъж щом кристалът напълно освободи неговото засилило се напред, но и твърде отмаляло тяло, мъжът от раз се строполи на колене на пода. Нужни му бяха още няколко мига, за да се осъзнае, да повдигне поглед и с удивление... да я обзоре.

Красивата азиатка в своя прелестен, истински вид на прегрешила, но готова да направи и най-голямата саможертва в името на всеобщото благо, жена. С плътни, червени устни,

проблесващи черни очи, фина снаха и прилепнали по нея дрехи. С лице, ликуващо, но и неприкрито натъжено. И с коси дълги. Прави. Руси.

Казваше се Такара Юа.

Данаил се усети неспособен да въздържи първоначалния прилив на небивала радост от това най-накрая да я съзерцава такава. Уви, още от самото начало тази радост бе коварно примесена и с небивала мъка. С вкореняваща се из цялото му тяло болка, далеч по-силна от физическата.

Вдигна ръка към Такара, която пък четеше по погледа му, че той предварително бе запознат какво я чакаше ако се разкриеше, и я докосна нежно по бузата. Опитвайки се да блокира от съзнанието си онази част от своето зрение, която вече му представяше видимите, неотменими последствия от нейното саможертвено разкриване - пред него и пред всички. Процесът на превръщане на цялото ѝ тяло... в дребни песъчинки. Започващо от гърба ѝ - различаващо се и по-бавно от случилото се с Ахинарт по-рано, но също толкова сигурно.

- Не... - прошепна Данаил със сълзи на очите. Тъкмо си я бе върнал и сега отново трябваше да се прости с нея. - Такара...

Тя го изгледа благо, също просълзена. И на нея ѝ се искаше да можеше да е различно, но не можеше. И все пак, именно в такива мигове хората умеят да ценят оставащото време най-добре, нали?

- Съжалявам... - рече с горчивина. - Съжалявам... за всичко...

- Недей... не се извинявай... - поклати глава той. - Просто... просто остани при мен...

- Знаеш, че не мога... - изрече тя, сетне реши да го дари с полъх на топлина като на свой ред го помилва по едната буза, изричайки: - Но ти... ти се успокой... Всичко отново ще бъде наред... Кралството, макар и да му е нужно време да се излекува, ще се върне към блясъка си... Всичките ти близки, всичките ти другари... брат ти, завърнал се в живота ти със своята незаменимост... те ще са до теб...

- Но ти... ти няма да си до мен... - промълви Данаил, а сълзите му вече се лееха по бузите му неукротимо. Само един път в живота си преди бе плакал така, като малко дете. - А аз... аз имам нужда от теб... - Рече и повика на сърцето му го накара да се усети неспособен повече да се въздържа най-накрая да не излее пред нея чувствата си изцяло: - Обичам те, Такара Юа.

Красавицата се усмихна благо, прехласнато. Въпреки тежестта в своа погледа, и тя не се поколеба да му рече:

- И аз те обичам, Дан Ар.

Двамата си се усмихнаха още по-широко. Приблжиха лица едно към друго и опряха трепетно челата си.

- Ще те намеря... - прошепна той. - Не чрез онази, пагубната борба на Вечното Не, владееща огъня, способен да погубва душите дори на добрите хора... а чрез онази, светлата... истински непреходната... Чрез борбената вяра в *неподправената* правда... Ще обиколя всевъзможни светове... ще се изправя срещу какво ли не из тях, но... *ще те намеря...*

Такара, дълбоко разчувствана от словата му, до последно позволи на позитивизмът да блика от сърцето ѝ и да се слива с неговият, затова и отвърна:

- Чак *толкова* клиширани ли искаш да сме, смел мой принце?

И той, и тя, се засмяха.

- Клиширани тук... и накрай света... - отвърна ѝ той. - Аз и ти, любима моя. Завинаги.

Те...

Цели. Спрели. Вплели две сърца...

Тез две сърца... Тез там зрънца...

Цели. Спрели. Вплели две души.

Тез две души... Изпълнени...

Души в синхрон, изпълнени от обичта на своята тъй внушителна нетленна цялост... но, уви, физически неспособни тук и сега да останат заедно за още дълго. Към момента на тази споделена съкровена близост, от Такара вече се забелязваше единствено нейното тъй хубаво лице - всичко друго от прелестното ѝ тяло се бе превърнало в пясък, в прах, и се бе

пренесло нейде там, из необятното, из далечното, неясното... Но да съзерцава за един заключителен път тази неотразима красавица до последно заливаше Данаил с навеки шеметното, неутолимо желание да я целува - дори и когато тя самата вече почти не бе тук, при него.

Затова доближи лицето си до нейното и впи устните си в нейните. Един от най-зрелищните, запомнящите се моменти помежду им, в края на който... Такара вече я нямаше.

Но пък у Данаил сега *имаше* нещо ново. Нов устрем, който проблясваше в натежалия му, съкрушен поглед въпреки болката. Който го накара да стисне ръка и зъби... и уверено да вдигне глава и очи нагоре.

Двадесет и четвърта глава Wisdom Carriers

Коронацията на новите владетели на кралство Бисердом, разбираемо, се отложи с известно време.

Но се състоя. В ден светъл, лъчезарен, в който жителите, макар и изправени пред още задаващи се дни, седмици и потенциално години, в които щяха да лекуват възможните за лечение свои физически и душевни рани - и да са силни пред белезите от невъзможните - поне най-накрая получаваха дара на това да видят своите обичани крал и кралица, седнали на трона.

Хоуп и Рандъл, също като всички и всичко наоколо възвръщащи се към своя неукротим, пламенен живот, направо грееха по време на тържествената церемония, провеждаща се пред погледа на хилядите, пожелали да присъстват тук, именно в същата обширна зала на приземния етаж на замъка. И не - не грееха толкова от жаждата за властта, която сега се поднасяше в ръцете им под формата на ритуали и регалии; не ги блазнеше представата за възможностите, които тази власт им отваряше, както неведнъж в историята бе поблазнила дори някои иначе добри владетели. Новите крал и кралица на Бисердом сияеха от радост най-вече *за народа си*. И от несъизмеримото щастие, което малкият им първороден син Ронъл, намиращ се в ръцете на любвеовилна бавачка на почетно място на първи ред по време на коронацията, пораждаше у тях.

След основната церемония празненството бе пренесено в онази друга една зала на горен етаж, известна като любимата такава на Хоуп и Рандъл. Там, още щом всички присъстващи се бяха насъбрали и вече се наслаждаваха на неизчерпаемото количество от вкусни храни и питиета, съпрузите за пръв път бяха оповестени и приветствани пред своя народ като новите владетели на Бисердом. Задали се по стълбището, хванати под ръка, те галантно слязоха стъпало по стъпало, докато накрая се озоваха сред всички онези жители на кралството, които ги

обичаха. Проправен им бе път, за да стигнат до средата на залата - където, пред погледите на всички, той и тя се понесоха в първия танц.

Не след дълго и всички други затанцуваха едни с други и със своята радушна отдаденост. Като за начало танците бяха бавни, умерени. *Валсове*.

Данаил, който по това време се намираше опрян на парапета на терасата отстрани и отпиваше от чаша с елитно шампанско, почти неизменно наблюдаваше всички тези щастливи хора. И сам по себе си бе радостен за тях и за слънчевото благо, което оттук насетне се задаваше за земите им. Но най-вече се радваше за своя брат и за неговата съпруга, чиито щастлив край бе тъй бляскав, както подобаваше на приказката, на която те бяха главни герои.

Но същевременно *валсът* нямаше как да не докосва онези струни от неговата собствена душа, които му напомняха за неговата собствена любов. За *нея*, с която също неизменно ги свързваше един бавен танц. Един танц... и много повече.

Ала щом позволи на своята душа за няколко мига отново да се вкопчи в тъгата от края на всичко това... Данаил тегли черта на всички чувства на твърде дълбока болка, които можеха да го разсейват оттук нататък. Той нямаше време да се самосъжاليا. Нямаше време просто да стои на едно място и да тъжи, потънал в спомени. Наставаше времето *да действа*.

Съзерцавайки своя брат и съпругата му, които по време на нежния си танц се бяха заговорили за нещо и в момента, въпреки, изглеждаха някак по-развълнувани, отколкото преди секунди, Данаил се усмихна благо. Извърна се на другата страна и обозря Бисердом, вдишвайки от отново чистия и недокоснат от пагубните зли сили въздух на това райско кътче от неизследваната от него до този момент паралелна вселена.

Бе дошло времето да я изследва. Нея и всички останали други вселени, из които можеше да се е озовала *тя*.

С увереност в погледа, Данаил се качи на парапета. Понечи да отскочи напред и нагоре, за да полети със своите

завърнали се и все тъй мощни като преди свръхспособности... но ненадейно един мъжки глас го спря и го накара да потрепне:

- Не мислиш *отново* да си тръгнеш *просто така*, нали?

Рандъл се доближаваше към него с бавни стъпки. Данаил, извърщайки поглед към брат си, му се усмихна.

- Никога вече. Просто планивах да отида да кажа на Йонагуни, Били и Карло - последния от които още се двуумя колко време да го държа в изпитателен срок - да ме изчакат още малко. Защото тържеството по коронацията вероятно ще продължи до късно, а аз не мога да замина без преди това да се простя с близка си.

- Те тримата не бяха ли тук преди малко?

- Бяха, но отидоха да стегнат багажа ни - сладкия хутаарун се оказа доста ефективен с бързината си по отношение на подредбата на разни неща. - И Данаил, и Рандъл, се засмяха, сетне русолявият брат допълни: - Засега явно и той, и Йонагуни, ще останат с мен, с условието, разбира се, отвреме навреме да се завръщат по родните си краища и да помагат и на своите народи. Абе с яка компания си се сдобих напоследък, братко. Както, естествено, изначало се очаква от як супергерой като Дан Ар.

Закачливо наперен, той се ухили широко, а хубавите му бели зъби за миг проблеснаха, като в някой филм. И Рандъл си оставаше с приповдигнатото настроение на своето лице, въпреки което в погледа му се четеше и изненада.

- Значи категорично реши все пак това да е официалния ти псевдоним? Дан Ар?

- Е, да... - отвърна Данаил и отдели въздишка. - Смятах, че нещо му липсва... до момента, в който една забележителна жена на ме нарече така. Оттам насетне нямаше съмнение, че за пред широкия свят аз *трябва* да съм Дан Ар.

- Не само на въпросната забележителна жена ѝ допада - рече подсмехнатия крал, опитвайки се тонът му да звучи внимателен докато говореха за Такара. После допълни: - Всъщност, ако е дошло времето да засягаме темата за смяната на имената, дадени ни от непознати, които реално не са били

част от нашето семейство... длъжен съм да ти благодаря, Дани. Това Рандъл... взе, че ми допадна повече от оригиналното ми име. На Хоуп също. Затова... не знам как си чувал името ми преди малко, когато го изричаха на всеослушание, но... аз вече съм си *Рандъл*.

Нещо накара Данаил да бъде убеден, че този път бе чул правилното название - *Рандъл*.

- О... наистина ли! Жестоко, брат! - извика ведро той и потупа поощрително другият мъж по рамото. - Поласкан съм, че неволната ми измислица толкова те е грабнала!

- А дали има начин на свой ред и ти да направиш мен поласкан като... сториш нещо за мен? - кралят реши да смени темата със специфичен трепет на вече подготвен въпрос. - Като например, да речем... да приемете във вече споменатата си *яка компания* още един член в нея? - И, за да прозвучи по-настоятелно твърд, добави: - Да, братко. Този път няма да се отървеш толкова лесно от мен.

Данаил примига, изненадан. Не че изначало не бе очаквал, че на Рандъл по всяко време можеше да му хрумне нещо такова.

- Но ти... ти и Хоуп... вие не можете просто ей така да оставите задълженията си тук... *Току-що* ви коронясаха...

- Не измисляй нови оправдания, с които да ме разкараш - пошегува се с присвита вежда Рандъл и сложи ръка на рамото му, подсмехнат. - И... не ни мисли нас с Хоуп. Двамата с нея се разбрахме и тя е напълно съгласна с решението ми да поема на път с теб - дори иска и тя самата от време-навреме да се включва, пък за делата в кралството вече си имаме и други достатъчно доверени лица, на които да ги доверяваме докато ни няма. Лица, които всъщност... дори и без да заминаваме ще подложим на голям тест по време на предстоящото... *двойно* излизане по майчинство на Хоуп.

Брат му не зацепи на мига, но веднъж щом това се случи... лицето му засия.

- Чакай, чакай... Това, което си мисля ли ми казваш?

Рандъл кимна, широко усмихнат.

- Да. Тя току-що ми го каза. Отново чака дете. И, предполагам, този път е от мен.

- Брато, егати страхотната новина като за преди раздяля!- извика с небивал ентузиазъм Данаил и трепетно прегърна своя близник.

- Не си познал - побърза да секне опита му да го отсвири по предната тема Рандъл, с присвита вежда. - Никаква раздяля.

Данаил въздъхна. Поклати глава и рече:

- Добре. Няма да те спирам. От опита си за последните над двадесет и пет години установих, че... трябва да премислям повечко някои неща - И докато Рандъл го гледаше с изражение тип 'О, вярно ли?', Данаил продължи с по-задълбочен тон: - Да, да, знам, че щеше да е добре да се сетя по-рано, но... мисля, че след всичко преживяно напоследък ме разбираш. Нали знаеш, братко... че живота понякога е сложен и не сме застраховани от това да допускаме грешки в него. Неотдавна се замислих, че всички малко или много сме податливи да създадем своя крепост Етернуму, в която да си живеем дори и без да сме ѝ изградили физическа форма. Отричайки инатливо дори онова, което е право пред очите ни. Да, такава крепост невинаги е свързана с пагубна разруха... невинаги е допълнена от старинна реликва и невинаги е изповядвана като религия... Невинаги е обвързана с нюансите на свръхестественото... Но в повечето случаи от живота е *истинска*. А в подобна своя крепост аз съм си позволявал да се затварям два пъти - в първите си деветнадесет години... и в последвалите шест - Мъжът извърна поглед към далечината. С проблясък на оптимизъм и на... топлина - А сега... сега наставя времето животът ми да се впусне за *трети път* из друмите на Вечното Не. Из търсенето на онова тъй рядко, загадъчно цвете, дъщеря на изтока. Но този път - по най-правилния възможен начин.

Върна благия си поглед към Рандъл. Пак сложи ръка на рамото му и изрече чувствено:

- И съм щастлив, че този път ще мога да поправя някои грешки от предишните пъти. Защото моят брат ще бъде до мен.

Кралят кимна - също благ, също разчувстван. Той и Данаил, за няколко мига вторачили се проникновено един в друг, накрая обозряха и хоризонта пред себе си. Стояха така за съвсем кратко... сетне се оттласнаха към висините. Рандъл - с крилата си на величествен дракон, Данаил - с действащите си сили на човек-Частича...

Полетяха над онзи все още свестяващ се след скорошното нападение Бисердом - и радушните му, борбени граждани. Те двамата - Данаил и Рандъл. Брат с брата. Верни пазители и съвестни разпространители на правдата. И носители на поучително знание...

Че всеки Преходен навред...

... във всеки ден и всяка вечност, е...

... тъй сам самичък...

Тъй едничък сведен...

Тъй едничък сведен...

Докат' съзре другар...

Да, другар...

Да. Другар.

Епилог

Другар.

Свой побратим.

Като тях, Рандъл и Данаил - брат с брата, носещи се сред висините... докато ненадейно не се спряха рязко. Най-вече единият близък, кралят, който мигом се опули, когато другият изневиделица реши да каже:

- А, между другото... доста се чудих как да ти го съобщя, Ранди, но... знаеш ли, оказа се, че нашите родители всъщност са *други*...